

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

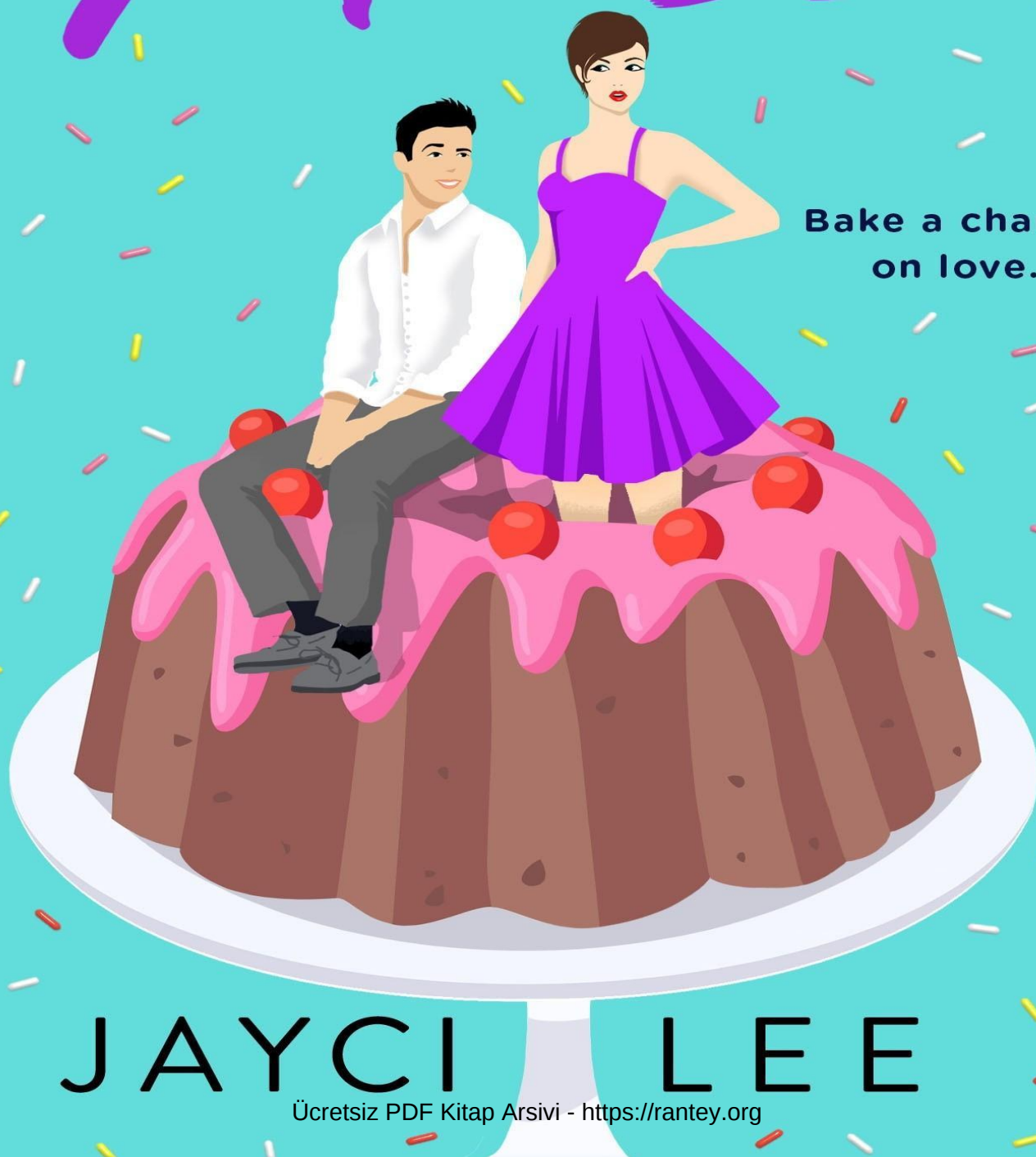
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A Sweet mess

**Bake a chance
on love.**

JAYCI LEE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

A Sweet Mess

JDIR-DİRCBEN LEVE

Okumaya Başla

İçindekiler yazar

hakkında Telif

hakkı sayfası

**Bu St. Martin's Press
e-kitabını satın aldığınız
için teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler ve yeni çıkanlar
ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak
için,
bültenlerimize kaydolun.

Sign Up

Veya şu adresten bizi çevrimiçi ziyaret
edin: us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için tıklayın [Burada](#).

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size yalnızca kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde herkesin erişimine açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okumakta olduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen şu adresten yayıncıyı bilgilendirin:**us.macmillanusa.com/piracy.

*Olağanıüstü
Çocuklarıma,
beni her gün, her şekilde şaşırtıyor ve
tamamlıyor sun.
Seni bütün kalbimle seviyorum. Her zaman.*

-Anne

1

"Frankencake'i verdin de ne demek?"

Aubrey kükreyip ayaklarını yere vururken sesini alçak ve sakın tuttu.rexkafasında. Lisedeki yarı zamanlı arkadaşı kendini çoktan banyoya/soyunma odasına kilitlemişti. Onu daha fazla korkutmanın bir anlamı yoktu.

"Birine ikram ettim," diye fısıldadı Lily, sesi titreyerek. "Gitti."

Burnundan nefes aldı, on saniye girip on beş saniye dışarı. Lily yanlış pastayı sattığında, Aubrey mutfakta bir parti gelatoyu kontrol ediyordu. Dünyanın en kötü zamanlaması olmasaydı, değişimi durdurabilirdi.

Doğum günü kızının çikolatalı Bundt pastası, tıpkı fırının haftanın spesiyalitesi gibi görünüyordu. Dışarıda. Sürpriz içeride yatıyordu - sakızlı solucanlar, krem peynir ve fıstık ezmesi. Altı yaşındaki çocuğun mantığı, lezzetli bir şeyi lezzetli başka bir şeyle karıştırırsanız, iki kat daha lezzetli olur şeklindeydi. Bu durumda, üç kat daha lezzetli. Talihsiz ve hatalı bir hipotez.

Ufak tefek müşterisi, mutfak kapılarının ötesinde yenilenmiş bir kederle feryat etti. Derin bir iç çekerek, Lily'yi saklandığı güvenli yerde bıraktı ve sallanan kapılardan dükkânın önüne doğru itti.

"Lütfen ağlama, Andy." Aubrey bir gökkuşağı, bir tek boynuzlu at ya da yelesinden pamuk şeker çıkaran bir gökkuşağı tek boynuzlu at hayal edebilmeyi diledi. Onu neşelendirecek herhangi bir şey. "Ben çok üzgünüm."

"B-b-ama... buBenim... kek."

Bu, Comfort Zone'un karşılaştığı en büyük krizdi. Müşteriler onun için her şeyden önce gelirdi ve daha önce hiç bir müşteriyi ağlatmamıştı. İş, daha büyük, daha görünür bir yere taşınacak kadar genişledi ve Aubrey'nin zamanı, enerjisi ve sabrı azalıyordu. Hayatı ve işi o kadar tehlikeli bir şekilde dengelenmişti ki, yanlış bir hareket dünyasını yerle bir edebilirdi.

Ama talihsiz bir hatanın onu sarsmasına izin vermeyecekti. İdeal olmayan zamanlamaya rağmen, Comfort Zone'un sahibi ve fırıncısı Aubrey Choi kadınları uyandırmak ve sorumluluğu üstlenmek zorunda kaldı.

En fazla üç saat içinde evinize yeni bir pasta getiririm. Çalışacak mı?" Andy'nin annesine sordu.

Ah, kesinlikle, dedi hafif bir gülümsemeyle. "Doğum günü partisi bir saat daha başlamayacak ve pastayı sonuna kadar servis etmeyeceğiz."

Teşekkür ederim, Aubrey ona bir şeyler söyledi, sonra Andy'nin yanına diz çöktü. "Pastanın mükemmel ve tam zamanında olacağına söz veriyorum. Güvenli bir şekilde ellerine geçene kadar gözlerimi ondan ayırmayacağım.

"O... o... kay." Sesi titriyordu ama gözyaşları dinene kadar dudaklarını sıkıca tuttu. *Ne asker.* "Pembe söz."

"İyi bir kız." Ufaklığın saçlarını karıştırdı ve vedalaştı. "Yakında görüşürüz."

Kapı anne ve hıçkırın çocuğunun arkasından kapandığında, Aubrey bekleyen müşterileriyle karşılaştı. Beklettiğim için üzgünüm çocuklar. Takviye yolda. Siparişlerinizle birlikte biraz kaju gevreği atacağız. Sabırlı olduğun için teşekkürler."

Mutfığa koştu ve önlüğünü beline sardı ve hızlı, düz bir düğümle sıktı. "Lily, orada saklanmayı bırak. Ön tarafa bakmana ihtiyacım var.

"Güvenli mi?" Yarı zamanlı çalışanı banyodan dışarı baktı. "Ben çok üzgünüm. Pastayı kime verdiğimi bile hatırlamıyorum."

Aubrey hayal kırıklığını bir kenara iterek, "Merak etme tatlım," dedi. Lily'nin normalde donuk olan yüzündeki üzgün, endişeli ifade, kalbini ağırlaştırdı. "Ama müşteriler öfkeli bir kalabalık oluşturmada acele etsen iyi olur. Minik çatalları kaldırıyorlar ve doğum günü mumlarını sallıyorlar. *Gitmek.*"

Lily, "çok üzgün" olduğunu unutarak şimşek gibi genç reflekslerle gözlerini devirdi ve sallanan mutfak kapılarından içeri girdi. *Bu daha doğru gibi.* Lily alaycı haline geri döndüğünde, Aubrey'nin Andy'yi mutlu etme zamanı gelmişti. Omuzlarındaki gerilimi dışarı atarak işe koyuldu.

Comfort Zone, Sierra Nevada'nın dış kenarlarında sakin bir Kaliforniya kasabası olan Weldon'da gizlenmiş küçük bir fırındı. Oradan geçen maceracıların adil bir payı vardı, ancak Weldon nadiren son varış noktasıydı ve kasaba hâlâ birbirine sıkı sıkıya bağlı yerlilere aitti. Birbirine uymayan sandalyeleri dolduran ve fırın duvarlarına kümelenmiş resimler arasından gülümseyenler bu yerlilerdi. Geniş ailesi onlar içindi, Aubrey sabahın kutsal olmayan saatlerinde hamurunu yoğurdu ve hamurlarını karıştırdı. Hiçbir şey onu görmekten daha mutlu edemezdi.

Müşterinin, şekerlemelerinden bir ısırık aldıktan sonra yüzü sevinçle parlıyor.

Ama yükseklerle birlikte alçaklar gelir. O öğleden sonra Aubrey, hayal kırıklığıyla buruşan bir müşterinin yüzü kadar hiçbir şeyin onun moralini bozmadığını öğrendi. Andy'nin gözyaşlarını silme niyetiyle Frankencake II'yi özel bir özenle pişirdi. Bir makinenin hızı ve hassasiyetiyle genellikle düzinelerce yumurta kırdığı tek bir yumurtayı kırmanın keskin bir şekilde farkında olmak tuhaf hissettiriyordu. Tüm dikkatini ona verdiğinde un bile daha yumuşak geliyordu. Pişirmeyi severdi ama özel bir müşteri için tek seferlik bir pasta pişirmek yozlaşmıştı.

Çikolatalı kek hamuru ipek gibi hareket ediyor ve ışığı yakaladığında parlıyordu. Fıstık ezmesi ve krem peynir dolgusunu inceltip düzeltti ama sakızlı solucanlar kendi başlarındaydı. Onları iyileştirmek yoktu. Hoşnutsuzlukla burnunu kırıştırdı ama tercihlerinin bunun için bir önemi yoktu. Her şey Andy'yle ilgiliydi.

Aubrey kremayı pastanın üzerine gezdirdiğinde, saatinde on yedi dakikası kalmıştı. Başını mutfak kapısından uzattı. "Lily, bu pastayı serçe parmağım buruşmadan hemen önce teslim etmem gerekiyor."

"Evet." Çalışanı ona bir kaşını kaldırdı ama kibarca ayrıldı.*sen*
Bu yüzdengaripsöylenmemiş. "Elbette."

Aubrey arabaya koşarken takıldı ama pasta yola sıçramadan önce kendini düzeltti. Burnundan derin bir nefes alarak sabrının son parçalarını birleştirdi ve kendini sakin kalmaya zorladı. Pasta kutusunu yolcu koltuğunun zeminine sabitledikten sonra on beş yaşındaki cipine bindi ve park yerinden hızla çıktı.

Yedeklemeye bir buçuk dakika kala Andy'nin garaj yoluna girene kadar düzgün nefes alamıyordu. Deodorantı baskı altında kalmamış, koltuklarının altında yemek tabağı büyüklüğünde lekeler bırakmış ve gömleği yapış yapış göğsüne ve sırtına yapışmıştı. Aubrey pasta kutusunu, sanki yeni yumurtadan çıkmış hassas ve değerli civcivleri tutuyormuş gibi dayanılmaz bir özenle kaldırdı. Vücudu koşmak istedi ama beyni onu eve doğru yürümeye zorladı. Akıllıca bir karar, çünkü ayağı takılıp pastayı mahvederse kafası bir mantar bulutu gibi havaya uçabilirdi.

Ön kapı, parmak boğumları temas etmeden önce açıldı ve doğum günü kızı ona doğru atılmadan önce Aubrey'ye pastayı başının üzerinden kaldırması için bir an tanıdı.

"Ohh, teşekkürler. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim." Andy ona kocaman sırıttı, eksik iki dişi sevimli faktörünü ikiye katlıyordu. Gülümsemesi ve karnını saran küçük kollar Aubrey'yi tepeden tırnağa ısıttı. "Sen dünyadaki en iyi pastacı kadınsın."

dünya."

*Bu.*Dünyanın en iyi işine sahipti.

Serçe parmağımın sözünü asla bozmam, diye cevap verdi, sesi duygudan boşuktu.

"Çok teşekkür ederim, Aubrey." Andy'nin annesi pasta kutusunu Aubrey'nin elinden aldı ve kızını belinden ayırdı.

"Memnuniyetle. Karışıklık için tekrar özür dilerim."

Aubrey anın tadını çıkarmak için duraklamadan jipine geri döndü. Kapatmak için fırına geri dönmek zorunda kaldı. Adrenalin ondan çekildi, onu gevşek ve yorgun bıraktı ve kendisini bekleyen fırçalama ve paspaslamayı dört gözle beklemiyordu.

Dükkanın önüne geldiğinde onu gördü.ÜZGÜNÜM SENİ UNUTTUKkapıya asılan işaret. Tam onun sevdiği gibi eğriydi ve içerideki ışıklar yumuşak bir parıltıyla kısılmıştı. Kafası karışmış bir merakla, kurşun gibi vücudunu cipten dışarı attı ve ayaklarını sürüyerek dükkana gitti.

"Vay. Müthiş danışmanlık," dedi Aubrey, minnettarlık kalbini bir ayı kucaklamasında sıkıştırırken. Lily, her zamankinden daha fazla inisiyatif göstererek temizliği yarı yarıya bitirmişti. Aptal gözyaşlarını koklayan Aubrey, bir şişe organik yüzey temizleyici ve bir bulaşık bezi aldı. "Yardıma için sağol. Adrenalin azaldı ve ben boş koşuyorum. Teşekkür ederim."

"Bu..." Genç kaşları çatıldı ve aniden çok genç ve tatlı göründü. "Rica ederim."

Sessiz bir uyum içinde temizlik yaptılar ve dükkanı sadece yarım saat geç kapattılar. Lily soyunma odasına girip çıktı, kulaklıklarını taktı ve kapşonlusunu kafasına geçirdi. Arkasını dönme zahmetine girmeden veda ettiğinde kapıya yolu yarılammıştı. Aubrey gülümsedi. Lily aksini iddia edebilirdi ama salak patronundan hoşlanıyordu.

Aubrey kollarına siyah bir rüzgarlık geçirdi ve çantasını gövdesine astı. Kapı koluna uzandı ama tereddüt etti. Gün tam bir felaketle bitmedi ama orijinal Frankencake'in ortadan kaybolması aklının bir köşesinde kıkırdadı. Ve vücudu günün iniş ve çıkışlarından hâlâ seğiriyordu. Düzgün bir REM döngüsü istiyorsa, eve gitmeden önce sıkıştırması gerekiyordu.

Aubrey gömleğini temkinli bir şekilde kokladı. Ah. Ah."

Böyle bir kamu kuruluşuna giremezdi. İnsanlar muhtemelen tepesinden çıkan zehirli, yeşil dumanları görür ve mandallarına uzanır. Aubrey, pis kokan halinden uzaklaşmak için boynunu bükerek aceleyle

soyunma odası ve rahatsız edici gömleği plastik bir torbaya sıkıca sararak atın. Kağıt havluları ıslatarak stresinin izlerini sildi ve acil durumlar için sakladığı yedek gömleğini kollarından çekti. Resim yazısı ile Kurabiye Canavarı'nın bir kavanoz kurabiyeyi kucakladığı bir resmi vardı. KIYMETLİ Monun altında.

İşten akşama kadar süslü bir dönüşüm değildi, ama hafta içi her gece prezantabldı. Aubrey, adımlarında beklentiyle en sevdiği pub olan Weldon Brewery'ye yürüyerek gitti. Oradaki üç blokluk yürüyüş, onun kaygısını daha fazla gidermeli.

Bira fabrikası şehir merkezinin kenarındaydı ve hızla Sierra Nevada'nın en kötü korunan sırrı haline geliyordu. Beş yıl üst üste ülke genelinde en iyi bira ödülleri süpürdüler ve butik bira meraklıları bira fabrikasını ziyaret edip orayı ağzına kadar doldurdular. Baş bira üreticisi Tara Park, Aubrey'nin en iyi arkadaşıydı. *Şanslıyım.*

Hava bir yaz akşamı için serindi, bu yüzden ellerini kot ceplerine soktu ama hızını artırmadı. Batan güneş, şirin kasabayı derin bir mercan örtüsü ve menekşe fısıltılarıyla kapladı - bir hikaye kitabından canlanan bir sahne. Aubrey'nin huzursuzluğunu hülyalı bir gülümseme böldü. Weldon Ev. Dört yıl sonra bile, Comfort Zone'un düzenli sokakları kaplayan parlak renkli anne ve baba mağazaları arasında yuvalanmış olduğuna inanmak zordu.

Bira fabrikasının sağlam ahşap kapılarını ittiğinde, yüksek tavan, yeniden tasarlanmış ahşap kirişler ve tavandan tabana pencereler onu sıcak, rustik çekiciliğiyle karşıladı. Hafta içi bir geceydi, bu yüzden çok kalabalık değildi, ama sohbet ve kahkahalarla uğultu yapacak kadar meşguldü.

"Bana iyi şeyleri ver, kadın." Aubrey bir bar taburesine oturdu ve etkili olması için yumruğunu bara vurdu. "Ah."

Vay canına. Her yerdeki barbarları döven kadınlar için bir utanç kaynağısın. Burada." Tara bir bardak sarı bira içti ve Aubrey biranın üçte birini yutarken gözlerini kıstı. "Lanet kız. Sana korkak demeyi geri alacağım; yavaşla. Bu gece senin sarhoş kışını eve sürüklemek istemiyorum."

"Sen bir arkadaşsın."

Sana bedava bira ve yaslanacak bir omuz veriyorum. Daha iyi bir arkadaş için dünyayı dolaşsan bile bulamazsın."

Tara haklıydı. Hayat onsuz tamamlanmış sayılmaz. Aubrey onaylayarak kupasını kaldırdı ve daha zarif bir yudum aldı.

"Şeker diyarında zor bir gün mü?"

"Öyle diyebilirsin. Andy'nin özel sipariş pastasını hatırlıyor musun? Tara şakacı bir surat yaptı. *Tamam aşkım. O hatırlar.*" Lily pastasını yanlış müşteriye verdi, ben de bir tane daha pişirip Andy'nin evine teslim ettim. Öğleden sonra telaşının ortasında. Ama en korkunç kısmı ne biliyor musun?"

"Andy kalmanı ve bir dilim Frankenkek yemeni mi istedi?"

"Hayır, daha da kötü. Lily'nin canavarlığı kime sattığı hakkında hiçbir fikri yok. Çikolatalı bir Bundt pastasına umutsuzca ihtiyacı olan, şehir dışından gelen fakir biri olmalı. Trajik bir şekilde, bunun yerine Frankencake'i aldılar ve muhtemelen fıstık ezmesi kaplı sakızlı bir solucanda boğuldular.

"Evet, kulağa çok muhtemel geliyor. Bizarro kekiyle cinayet." Arkadaşının ses tonu kuruydu ama gözleri bir gülümsemeyle yumuşadı. "Yapabileceğin her şeyi yaptın. Şimdi rahatlayın ve parıldayan şirketimin tadını çıkarın.

"Parıldayan mı? Geçen hafta heyecan vericiydi." Aubrey homurdanmasına rağmen söylendiği gibi yaptı, burnundan derin bir nefes aldı ve omuzlarını kulaklarından uzaklaştırdı. Bir sonraki yudum birasının tadı daha da güzeldi ve günün tüm stresi uçup gitti.

"Peki senin gururun ve neşen hangisi?" Arkasından derin, lezzetli bir ses konuştu.

Aubrey'nin içini bir heyecan kapladı ve tüyleri diken diken oldu.

Belki de o kadar birayı aç karnına içmemeliydim.

Tara, kirpiklerinin altından müşteriye inceleyerek, "Bana şaplak at," dedi.

"Bu tür bir eğlenceyi genellikle üçüncü buluşmaya ayırıyorum." Çapkın tepki çok kolay geldi ama sesi sofistike ve baştan çıkarıcı geliyordu.

Tara homurdandı ve ağzını açtı *kutsal bokelinin* arkasından Aubrey'ye. Arkadaşının tepkisi bir göstergeyse, adam ateşlilik ölçeğinde bulutların üstünde olmalı. Merak galip geldi ve Aubrey taburede dönerek Spank Me'nin bira fabrikasının überhoppy, altın madalyalı IPA'sı olduğunu açıkladı.

Kelimenin tam anlamıyla bunu kastetmedi. Koyu kahverengi gözleri yüzüne odaklanırken sözleri ve kahkahası dağıldı.

Aubrey, nabızı aşırı kafeinli bir sincap gibi hızla çarparken düzgün bir nefes alamıyordu. Bir erkeğe, önündeki uzun boylu, kaslı yabancı gibi muhteşem bir örneğe bile asla surat asmadı.

"Bu bizim ödüllü IPA'mız. Gurur ve sevincim," dedi arkadaşı, Aubrey'nin konuşma yeteneğini zar zor bastırdığı bir kahkahayla aniden kaybettiğini fark ederek.

Onun Asyalı Amerikalı olmasını beklemediği için olmalıydı. Tara ve Aubrey altı Asyalı yerliden ikisiydi ve diğer dördünü arkadaşının ailesi oluşturuyordu. Hafta içi ateşli bir Asyalı Amerikalı erkekle tanışma olasılığı - Tara'nınki

iki ağabey hariç - Weldon'da zayıf ya da hiç değildi.

"Öyleyse şaplak at," diye yanıtladı Tara'ya, gözleri gömleğinin üzerindeki isim etiketine kayarken. "Teşekkürler Tara."

"Rica ederim," dedi ve Aubrey'ye şakacı bir göz kırparak siparişini doldurmak için arkasını döndü.

Tüm dikkatini Aubrey'ye çevirerek, "Ben Landon," dedi. Çenesi gevşedi ve onun gözlerindeki takdir dolu parıltıyla karnı aşağı indi ve yön değiştirdi. Aralarına bir tabure bırakarak onun yanına oturdu. Dudaklarında beliren gülümsemeyi bastırmaya çalıştı. Çok fazla erkek, bir kadının kişisel alanını hiç düşünmeden işgal eder. Ama bu değil. *Aferin, Bay Landon.*

"Aubrey." JFK doğum günü serenatındaki Marilyn Monroe kadar nefes nefeseydi. Tamamen kasıtsızdı ve büyük ölçüde utanç vericiydi.

Yüzüne kendini beğenmiş ve cehennem kadar seksi bir sırıtış yayıldı. Sonra sol yanağına bir gamze sıkıştığında neredeyse ölüyordu. *Kendime not: Bir yıl seks yapmamak sizi gamzeli muhteşem erkeklere karşı savunmasız hale getiriyor.*

"Ne alıyorsun?" Başını yana eğdi ve alnına simsiyah bir tutam saç düştü. Parmakları onu uzaklaştırmak için kaşındı.

"Vızıltı Kapalı." Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz sindi ve kendini netleştirmek için sıçradı. "Sarışın bira. Adı bu - Buzz Off. Sana gitmeni falan söylemedim.

Ve aynen böyle, her şeyi daha da kötüleştirdi. Çok, çok daha kötü.

"Bunu duyduğuma sevindim, çünkü sana bir içki ısmarlamak istiyorum." Alçak ve gürültülü kahkahası sıcak bir brendi gibi tüm vücuduna yayıldı ve o utanmayı unuttu. "İzin verirsiniz?"

O ses. O gülüş. O gamze. Aubrey, içini ısı ve farkındalık kaplarken yalnızca başını sallayabildi.

★ ★ ★

Landon'ın gözleri, elinden geldiğince onu içmek için açgözlülükle Kurabiye Canavarı tişörtlü çarpıcı kadının üzerinde gezindi. Onu görmek, bir şanssızlık geçidi olan sinir bozucu günü için mükemmel bir panzehirdi.

Otobanda lastiği patladığında hendeğe doğru heyecan verici bir yolculuk yapmıştı ama bu, var olan en paslı çekiciyle Weldon'a yaptığı yolculukla karşılaştırıldığında ehlileşmişti. Weldon'ın oto tamircisi/benzin istasyonu/mini marketi, lastiğini değiştirebilecek en yakın işyeri olmasına rağmen, o gün on bir buçukta kapalıydı. Sabah. *Küçük kasaba halkının gün ortasında benzine ya da biraz vişne suyuna ihtiyacı yok mu?* Üç saatten fazla sürüş süresi kalmamış olsaydı,

yedekte araba kullanma riskini aldı.

Bunun yerine, Lola's Trattoria and Inn'de check-in yapmış ve yaya dostu kasabada dolaşarak Americana'nın pitoresk dilimini keşfetmişti. Eklektik bir mağaza karışımı, görünürde bir zincir mağaza olmadan sokakları doldurdu. Avrupa'nın arnavut kaldırımlı köylerinde Starbucks veya McDonald's'ın önünden geçmeden bile dolaşamıyorken bu büyük bir başarıydı.

En son ne zaman hedefsiz yürüdüğünü hatırlamıyordu. acelesi yoktu**olmak** bir yere veya**Yapmak** bir şey. Telaşlı hayatına kısa bir ara vermek tamamen yabancı hissettirmişti ve rahatlaması yarım saatini almıştı. Adımları hafifledikçe ve dudaklarında bir gülümseme belirirken nefis bir koku ona doğru geldi. Taze pişmiş ekmek, tereyağı ve tatlı baharatların aroması onu kaynağını aramaya çağırdı.

Burnu onu bir berber dükkanı ile bir evcil hayvan dükkanı arasında gizlenmiş bir fırın olan Comfort Zone'a götürdü. Mekanın sıcaklığı ve rahatlığı, içeri adımını atar atmaz onu sardı. Gürültülü olmadan canlıydı ve kalabalık hissetmeden insanlarla doluydu. Müşteriler ister bir kitaba dalmış olsunlar, ister birinin şakasına kahkahalar atsınlar, sanki en iyi arkadaşlarının evinde takılıyorlarmış gibi tamamen rahat görünüyorlardı. Atmosfere dalmış, ender bir huzur anı yaşamıştı ve bu an, tam olarak tadını çıkaramadan kesintiye uğradı.

Landon bir fincan zengin, koyu kahve ve fırının günün spesiyalitesi olan bütün çikolatalı Bundt kekinin tadını çıkarırken - parlak dış mekan oturma alanından güneşte sıırılsıklam olurken - kalın, yapışkan fıstık ezmesi dolgusunun içine gizlenmiş sakızlı bir solucanın boğazına takıldı. Öksürük nöbetinden gözleri ve burnu akarak pastayı çöp kutusuna atıp uzaklaştı. Boğulmaktan kurtulmuştu ama çok kızgındı.

Dünyada yenmez pek çok kek vardı ama fırın ve Bundt keki potansiyelle doluydu. Çikolatalı pastanın kendisi çok güzeldi -hafif, nemli ve mükemmel derecede acı-tatlıydı. Krem peynir ve fıstık ezmesi dolgusu inanılmaz derecede lezzetliydi.

Fırıncı yetenekliydi ama sakızlı solucanları fırına atmak küstahlık ve vurdumduymazlık gösteriyordu. Ve Bundt pastasını, müşterileri alışılmadık dolgu konusunda uyarmadan günlük spesiyal olarak sergilemek mi? Bu yanlıştı. Nedensiz bir isyan. Bazı yetenekli şefler için talihsiz bir tuzaktı. Hayal kırıklığı mıydı? Can sıkıntısı? Sakızlı solucanların eklenmesine neden olan her ne ise, pasta bir müşteriye servis edilmemeliydi. Deneyler mükemmelleşene kadar mutfakta kalmalıdır. Comfort Zone müşterilerini kullanmıştı,

denek olarak o da dahil.

Landon, Mammoth'taki üç yıldızlı bir Michelin restoranını incelemeye gidiyordu, ancak geceyi Weldon'da geçirmesi, iyi planlanmış planın gerçekleşmediği anlamına geliyordu. Doğu Asya'daki bir aylık görevi için ertesi gün öğleden sonra uçması gerekiyordu, bu da şafak sökerken Santa Monica'ya geri dönmesi gerektiği anlamına geliyordu. Araba dükkanının/benzin istasyonunun/mini marketin saat 6:00'da açılmasına güveniyordu.

Amişaretin söz verdiği gibi.

Plansız ve biraz fevriydi ama Weldon'ın kendi Rahatlık Alanı 2019'da eleştirilebilirdi. *Kaliforniya Sahili Aylık*. Deneyim ne kadar sinir bozucu olsa da, duygusal olarak bağlı olduğu bir inceleme yazma olasılığı karşısında heyecan doruktaydı.

"Peki seni Weldon'a getiren nedir?" dedi Aubrey, sarı birasının geride bıraktığı köpük bıyığını yalayarak.

Landon birdenbire pembe bir ışıkla düşüncelerinden sıyrıldı ve önündeki çekici kadına odaklandı. "Kötü şans."

Kulağa uğursuz geliyor.

Gülümsemediğinde, badem şeklindeki kahverengi gözlerinin köşeleri yukarı doğru kalkıyor ve ruhani güzelliğine katkıda bulunuyordu. Kesilmiş siyah saçları narin kafasını kapatıyordu ve minyon vücudu tüm doğru yerlere daldırılıp parlıyordu. Onu ince ince kanatlara bürünmüş, yaramaz bir orman perisi olarak hayal edebiliyordu.

"O kadar heyecan verici bir şey yok. Arabamın lastiği patladı ama oto tamircisi yarın sabaha kadar kapalı, ben de buradayım."

"Haklısın. Hiç heyecan verici değil." Aubrey çubuk krakerini çiğnerken dudaklarını keyifle kıvrırdı. "Bir dahaki sefere, hikayenizin bir yerine bir helikopter, biraz çalkantılı su veya aktif bir yanardağ atmayı deneyin."

"Belki bir femme fatale eklerim."

Gülerken burnunun kemeri kırıştı ve aşk tanrısının kavisli ağzı muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ne yazık ki, çınlayan kahkahası arkadaşının dikkatini çekti ve Landon neredeyse sinecekti. Bira fabrikasında tek bir sunucuyu meşgul edecek kadar büyük bir kalabalık vardı ve Tara kasırga tarafından ele geçirilmiş bir kadın gibi koşuşturuyordu. Bara her uğradığında, basit ama etkili bir mesaj telgrafla ona doğru ince bir bakış attı.

Bir yanlış hareket ve seni bir bira fıçısında boğarım.

Şiddetli bir horoz engelleyiciydi. Aubrey'ye olan sadakati ona açıklanamaz bir şekilde sevimli geliyordu ama endişesi yersizdi. Landon tamamen rızaya dayalı eğlenceyle ilgiliydi. Onu rahatlatmak için en iyi İzci yüzünü takındı ama bira imalatçısının gözleri korkuyla açıldı. Aslında hiçbir zaman İzci olmamıştı. Belki

bunun yerine rahat bir ifade bulmalıydı.*Siktir et.*Landon gülümsedi ve ona kibarca başını salladı ve ardından koltuğundan kalktı.

"Neden kendimize bir masa bulmuyoruz?" İyi niyetli olsun ya da olmasın, Aubrey'yi kendisine istiyordu.

"Çok isterim." Arkadaşına gülümsedi ve başını yemek alanına doğru eğdi. "Tara, bir masa tutacağız."

"Bu nasıl?" Arka köşede küçük bir masa seçmişti. Aubrey başını sallayınca onun sandalyesini çekti ve karşısına oturdu.

Yakınlıkları ve görelî mahremiyetleri, aralarındaki havanın elektrikle uğuldamasına neden oluyordu. Her ikisi de koltuklarında kıpırdandığında dizleri birbirine değiyor, ona arzu şimşekleri gönderiyordu. Keskin bir nefes alış ve dudaklarının ayrılması, Aubrey'nin onların manyetik çekimine karşı bağışık olmadığını ortaya çıkardı.

Landon payına düşen güzel kadınla çıkmıştı. Beceriksiz bir genç gibi davranması için bir sebep yoktu ama gümbürdeyen kalbi ve çalkalanan midesi aksini söylüyordu. En son ne zaman bir kadının yanında gergin hissettiğini hatırlamıyordu. Eli onunkinden dört inçten daha az uzaktaydı, ama parmak boğumlarını ona değdirmek için sinirlerini zorlayan soğuk terler döktü.

Aubrey utangaç bir gülümsemeyle parmaklarını elinin üzerinde gezdirdiğinde irkildi. "Peki, şehir dışından Landon, hayalin nedir?"

Dokunuşuyla kanı güneye gitmiş, beyninde hiçbir şey kalmamıştı ama onun sorusu karşısında daha da şaşkına dönmüştü. Kadın her yönden dengesini bozdu.

Havadan sudan konuşmakta pek iyi değilsin, değil mi? Döner kafasına ve sertleşen vücuduna rağmen sesini sabit tutmayı başardı.

"Tam bir yabancıyla sohbet edeceksem, ilginç bir tane de olabilirim." Yanaklarını derin bir kırmızılık kapladı ve kirpikleri gözlerini gizlemek için dalgalandı. "Üstelik yarın gidiyorsun. Bu geceye çok şey sığdırabileceğimizi umuyordum."

Landon keskin bir nefes aldı. Utangaç ve ciddi beyanı onu duygulandırdı ve anlamsız bir şekilde öpmek için onu masanın üzerinden çekme dürtüsüne karşı koydu. Bunun yerine Aubrey'nin elini kaldırdı ve bileğinin solgun iç kısmına bir öpücük kondurdu. Dokunuşuyla nefesi kesildiğinde yüzüne kurt gibi bir sırıtiş yayıldı.

"Hayalim kendi restoranımı açmaktı." Gerçek, ağzından tökezleyerek çıkınca şok oldu. Son on yıldır yüzleşmeyi reddettiği bir gerçek. Belki de ona ilginç bir konuşma yapmak için can atıyordu. Unutulmaz biri. "İnsanların gösteriş yapmadan veya altı haneli bir maaş almadan lezzetli bir yemeğin tadını çıkarabileceği geniş ve rahat bir yer."

Kulağa harika geliyor. Ne tür bir yemekten bahsediyoruz?"

"Bana ilham veren her şey. Etiketlemem gerekirse, Yeni Amerikan-kesik çizgi-Kore füzyonu yapmak zorunda kalacak.

"Kore yemeklerini seviyorum. Kesinlikle orada yemek yedim. Aubrey öne doğru oturdu, gözleri yuvarlak ve parıldıyordu. "Demek Korelisin? Ben de."

"Evet, ben Koreliyim ve restoranımda yemek yemekten memnuniyet duyarsınız."

"Sen bir şef misin?"

Hayır, ama olmak için eğitim aldım. CIA'yı duydun mu?"

"Merkezi İstihbarat Teşkilatı mı? Kurşunlardan kaçarken ve uçaklardan atlarken gizli ajanlar için yemek yapmayı mı öğrendin? Başını iki yana salladı ve ciddi bir ilgiyle ona baktı.

"Ben... şey." Landon, onun kendisiyle dalga geçtiğinden oldukça emindi ama ona hakaret etmek, onu baştan çıkarmanın en iyi yolu olmazdı. "Onun..."

Aubrey'nin soluk teni pembeden kıpkırmızıya döndükten sonra kahkahaya boğuldu, çerçevesi 6.8'lik bir deprem gibi titriyordu. Parmağını kaldırdı, yan tarafını kavradı, bir dakikaya ihtiyacı varmış gibi yaptı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona çelik gibi bir bakış attı ki bu onun bulaşıcı neşesi düşünüldüğünde kolay bir başarı değildi.

"Ö-özür dilerim ama yüzünü görmem gerekiyordu. Benim gibi küçük bir kasaba kızının Amerika Aşçılık Enstitüsü'nü bilip bilmediğine mi yoksa bacağınızı mı çektiğime karar veremediniz.

Yaramaz küçük tilki. Bunun için onu geri alması gerekiyordu.

"Aslında bu yanlış." Ona yaklaştı, dudaklarını kulağına yaklaştırdı ve sesini derin, cesur bir fısıltıya indirdi. "Sana gerçeği söylesem mi söylemesem mi diye tartışıyordum, çünkü söylersem seni öldürmek zorunda kalırım."

Aubrey bir saniye sessizce ona baktı ve ardından yüzüne keyifli bir sırıtış yayıldı. "Bu eğlenceli."

"Evet o." Landon, ciddi olduğunu anlayınca şaşırdı. En son ne zaman içtiğini hatırlamıyordu. *eğlence*. Kesinlikle keyifli ve ilginç zamanlar geçirdi, ama eğlenceli zamanlar? Hayır, bu yabancı hissettirdi.

Daha önceki tereddütünü unutmuştu, parmaklarını yüzünün yan tarafında gezdirerek, onun sıcak, ipeksi teninin verdiği hissin tadını çıkardı. Aubrey hafifçe onun eline eğildi ve gözleri kapandı. Dokunuşuna çok duyarlıydı. Landon'ın ağzı kurudu ve tek düşünebildiği *Daha*. Onu tekrar güldürmek istiyordu. Adını haykıran şişmiş dudaklarıyla onu kollarında parçalamak için can atıyordu.

Güzelsin, diye mırıldandı Landon, gözlerini ondan ayırmadan.

"Sen de öylesin." Aubrey'nin dudakları, kalbini sıkıştıran zar zor bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Üzgün gününün acı tadından kurtulmak için bira fabrikasına gitmişti ama çok daha sarhoş edici bir şey keşfetmişti - dengesini bozacak kadar güçlü bir şey. Aubrey kanına şarkı söyletti ve mantıklı düşünceleri eridi. Zemin sağlam ve güçlü görünüyordu ve bedeni sanki tam karşısına demir atmış gibi koltuğuna oturdu - sanki tamamen kendi yerçekimine sahipmiş ve adam buna karşı çaresizmiş gibi.

On yıl boyunca göçebe bir hayat sürmüştü. Uzun süre nasıl hareketsiz kalacağını bilmiyordu. Yapılacak en akıllıca şey, yakınlığı bile masadan kalkmayı bile imkansız kılan bu kadından cehennem gibi kaçmak olurdu.

Ancak *akıllı* şu anda kelime dağarcığının bir parçası değildi. Açgözlü, vahşi ve çaresiz tutku diğer her şeyi alt etti. Aniden oturduğu yerden kalktı ve Aubrey'nin ağzı şaşkınlıkla aralandı. Sonra elini tuttu ve onu ayağa kaldırdı.

"Buradan gitmek istiyor musun?" Gözleri onunkilere saplandı, arzusu ve aciliyeti onun görmesi için sergilendi.

"Evet."

2

Aubrey irkilerek uyandı.

Uyumak niyetinde değildi. Landon seksi, talepkar ve karşı konulamaz biriydi ve birbirlerini iyice yıpratmışlardı. Ama şimdi bile, aralanmış dudakları ona kendisini tatması için işaret ediyordu ve kalbi yenilenen arzuyla sızlıyordu.

Elleri birbirine dolanmış, sessizce odasına yürümüşlerdi; farkındalık ve beklenti, aralarında cızırdıyordu. Kapı arkalarından kapanır kapanmaz, kıyafetlerini yırtmışlar ve şiddetli bir açlıkla sevişmişlerdi, birbirlerinin tadına varamayacak kadar ileri gitmişlerdi. Landon, tenindeki ter soğumaya başladığında tekrar ona uzandı. Arzularının sınırı yatıştırıldığında, merak ve hayranlıkla onun vücudunun her kıvrımını ve kıvrımını takip edip öptü ve o açgözlü parmaklarıyla onu keşfederken kendini kontrol altında tuttu. Odasını şaşkınlık ve zevk iniltileri doldurmuştu, ta ki bitkinlik onları uykuya dalana kadar.

Neyse ki Aubrey, Landon'dan önce uyandı. İş ilişkilere gelince, kısa, neşeli kaçamaklar onun çalışma şekliydi ama tek gecelik ilişkiler nadirdi. Vücudunu onunla paylaşacak kadar birine güvenmek ve saygı duymak için genellikle birkaç randevuya ihtiyacı vardı. Ama Landon'layken onun düşünceli bir aşık olacağını ve vücuduna saygılı davranacağını bir şekilde biliyordu. Bundan daha fazlası, onu yapacağını biliyordu.*iyi hissetmek.*

Ve içgüdülerinin yerinde olduğu kanıtlanmıştı.

Tüm iş ve hiç eğlence Aubrey'yi huysuz ve bitkin yapmıştı. Comfort Zone kapılarını açtığından beri tatile çıkmamıştı. Bir fırın işletmek tam zamanlı bir işti ve sonra birazdı ve ilk birkaç yılda kazandığı tüm para doğrudan işine geri döndü. Uygun fiyatı ve aynı zamanda hayranlık uyandıran çevresi nedeniyle fırınını Weldon'da açmayı seçti. Ne yazık ki, görkemli dağlar onun hayatının sadece bir arka planıydı, güzel ama dokunulmaz.

Önceki gün, bir ipe bağlı olduğu bir uyandırma çağrısı olmuştu. Şüphesiz zor bir gündü ama bokunu kaybetmeye çok yaklaşmıştı. Bu ona göre değildi. Odaklanması, kararlılığı ve baskı altındaki soğukkanlılığıyla Rahatlık Bölgesi'ni kurmuş ve bağımsızlığını kazanmıştı. Bir salıverilmeye ihtiyacı vardı. Kötü.

Umarım dün gece işini yapmıştır. Landon sadece düşünceli bir aşık değil, aynı zamanda yetenekli ve yaratıcı bir aşıktı. Daha sonra bazı yerleri ağrıyacak ve ağrıyacaktı, ama eğer dördüncü tura çıkmak isterse, ona atlayacaktı. Aubrey tam da bu yüzden oradan çıkmak zorunda kaldı.

Ya ertesi sabah onu yatakta bulunca sinirlendiyse? Farzedelim Oona gizlice mi girdin? En iyi senaryo, hoş bir tanışma ve garip bir tokalaşma ya da sarılma dansı olacaktır. Sarılmak için yaklaştığını ve onun uzattığı el tarafından kazığa tutulduğunu hayal edebiliyordu. *İflas yoluyla ölüm.*

Aubrey güç için dua etti ve bakışlarını onun gür kirpiklerinin tuzağına düşürmek için ağzından ayırdı. *Böyle kirpiklerle onun ne işi var?* Yanında yatan güzel adama dik dik bakmaya çalıştı, ama ona sadece göz ucuyla bakmayı başardı.

O gülünç kirpikler sanki altındaki derin, kara gözleri ortaya çıkarmaya hazırlanıyormuşçasına sallandığında küçük bir havlama ağzından kaçtı. Onlara tekrar bakarsa kendini kaybederdi. Aubrey dirseklerinin üzerinde kendini destekleyerek yatağın kenarına doğru ilerledi. Kendini onun kucağından çekerken onun kolu çıplak sırtında kaydı ve zararsız okşayış tenini yaktı. Dün geceden sonra bile, onun dokunuşuna verdiği ateşli tepki onu telaşlandırmıştı.

Kollarını ve bacaklarını beceriksizce yerleştirerek yataktan aşağı emeklediğinde, üst dudağını ince bir ter perdesi kaplamıştı. Sütüyenini gördü ve onu almak için sehpaye doğru emekledi. Yolda dizleri ayakkabılarına çarptı. Aubrey odayı incelerken dantelli beyaz sutyenini giydi ve şampanya rengi bale terliklerini aldı. Gömleğini ve kot pantolonunu gardırobun yanında buldu ve titreyen elleriyle üstünü giydi. *Külotum hangi cehennemde?* Her geçen saniye daha da gerginleşerek en sevdiği pembe iç çamaşırlarından vazgeçip kot pantolonunu onlarsız giydi. *Ah.*

Aubrey, ekstra gizlilik için ayakkabılarını kot pantolonunun arka ceplerine soktu ve Landon'a uzun uzun baktıktan sonra parmak uçlarına basarak odadan çıktı. Koridorun sonunda ayakkabılarını ayağına geçirdi ve kimseye çarpmamaya dikkat ederek bir hırsız kedi gibi Lola'nın evinden çıktı. Sabahın erken saatlerindeki soğuğun etkisiyle yapış yapış teni karıncalandı ve kollarını sıkıca kendine doladı. Geceyi Landon'la geçirmekten utanmıyordu ama kasaba dedikodusuna da ihtiyacı yoktu.

Doğu Sierra Nevada, Weldon'ın çatılarının ötesinde yükseliyordu ve Rahat Bölge onu şehrin uykulu bir köşesinde bekliyordu. Hana çok uzak değildi ama geç kalmamak için adımlarını hızlandırdı.

Planlandığı gibi, saat dörtte arka kapının kilidini açtı. Beline uzun, beyaz bir önlük bağlarken içini çekti ve sonunda nasıl bir leziz dağınıklık olacağını merak etti. Mutfağının sıcaklığına ve güvenliğine daldı. *Budur*. İsteddiği her şeye sahipti - en çok sevdiği şeyi yapan sessiz, yalnız bir hayat.

Landon'ın uyuyan yüzü düşüncelerine girdi ve Aubrey görüntüyü dağıtmak için başını salladı. Muhtemelen çoklu orgazmlardan hala sarhoştur. Birlikte geçirdikleri gece muhteşemdi ama bitmişti. Yapacak işleri vardı.

Aubrey ellerini tıknaz bir hamur yığınının içine daldı ve içini çekti. Evdeydi. Pişirdiği zaman konsantrasyonunu hiçbir şey bozamazdı. Tarçın, kakao ve tereyağından oluşan bir kozada kendini kaybetti. Hamur işlerinin tatlı aroması fırını doldururken sabah ağardı ve Aubrey kendine bir fincan kahve doldurup anın içinde sıırılsıklam oldu.

Tam dükkânı açmak için kapıyı açarken, Tara içeri girdi. *Kahretsin*. İspanyol Engizisyonu için çok erkendi.

"Dök şunu, Bree." En yakın tabureye atladı ve bana saçmalama bakışlarıyla Aubrey'yi sıkıştırdı. Tara'nın üzerinde hâlâ önceki günkü kıyafetleri vardı. Dükkânı kapatmış ve sonra bütün gece bira yapmış olmalı. "Kumar gibi bir kız olsaydım, annemin Kore usulü kızarmış tavuk tarifine bahse girerim ki dün gece eve o ateşli bacak seksle gitmişsindir."

"Gizli tarifini poker fişleri gibi etrafa saçtığını bilse, annen mezarında ters dönerdi. Fakat bekle. O yaşıyor ve iyi. Sen nasıl bir kızsın?"

"Sorudan kaçırıyorsun," dedi Tara, işaret parmağını ona doğrultarak. Sonra gözleri genişledi ve burun delikleri kan kokusu almış gibi genişledi. "Senyaptionu eve götür Onunla yattın mı? Sonunda Weldon tarihindeki en uzun kuraklığı bitirdiniz..."

"Kapa çeneni." Aubrey'nin yanakları alev aldı. "O kadar uzun zaman olmadı."

"Evet, doğru. Kız parçalarının ihmal edilmiş gibi kapanmasından endişelendim. Yakında biraz almadıysanız, kulakları deldi."

"Daha açık olur musun lütfen? İnceliğin kafamı karıştırıyor, dedi Aubrey, Tara'ya keskin bir bakış atarak. "Onu eve götürüp onunla yatmadım. Lola'daki odasına gittik ve ben pek uyuyamadım. Yine de gizlice dışarı çıkmadan önce onu bir süre uyurken izledim."

"Affınıza sığınırım. Hedefin çok dışındaydım. En iyi arkadaşı, bir sanata göz devirdi. "Harika bir yabancıyla bir otele gittin ve bütün gece onunla seviştin, sonra uyumak yerine ürkütücü bir şekilde ona baktın."

"Onu bir daha görmeyeceğim." Omuz silkti, kızarması derinleşti. "Sadece karnımı doyuruyordum."

"Yani ona izin verdin*doldurmak*Bütün gece sen misin? Tara taburesinden düşmemek için tezgahı tuttu. O kadar çok gülüyordu ki gözlerinin kenarında yaşlar vardı.

"On iki yaşındaki bir çocuğun olgunluğuna sahipsin." Aubrey gülmemek için yanağının içini ısırdı. Olgunluk seviyesinin en iyi arkadaşınıkiyle aynı seviyede olduğunu söylerdi.

"Öyleyse neden ona bir şey vermeden kaçtın?*çok uzun, enayi?*Tara titrek bir nefes aldı, kollarını kaburgalarına sıkıca sardı. "Neden numarasını almıyorsun?"

O buralı değil ve benim bir ilişki için zamanım yok. Bir gece birbirimizden keyif aldık, o kadar."

"Her şey yolunda ve iyi." Tara'nın ifadesi, Aubrey'nin gözlerinden bir tutam saçı çekerken yumuşadı. "İyi olduğuna emin misin? Solmuş bir bez bebek gibi görünüyorsun."

"Sadece dünyayı sarsan, kemikleri sıvılaştıran seksin bir kadına yaptığının sonraki etkilerine tanık oluyorsun." Aubrey, Tara'yla uğraşmaya karşı koyamayarak kaşlarını kaldırdı.

"Yowza." Tara'nın çenesi düştü. "Ayrıntılar, lütfen?"

"Bırak onu sapık," dedi Aubrey, konuyu ilk o açmış olmasına rağmen. "Öpüp söylemem. En azından ayrıntılı olarak değil."

"Merhaba bayanlar." Müdavimlerinden biri tezgâhtan birkaç adım ötede onlara sırtıarak bakıyordu.

"Merhaba Joe." Aubrey, utançtan ölmek için kendini isteyerek, gıcırdattığı dişlerinin arasından gülümsedi.*Ne zamandır orada duruyor?*"Senin için ne alabilirim tatlım?"

Aubrey kendi siparişini hazırlamakla meşgulken ve Tara'nın anime temkinli tavrını görmezden gelirken, Konfor Bölgesi sabah kalabalığının sesiyle doldu. Kırmızı kadife gözleme ve ananaslı keki tabaklara koymayı bitirdiğinde, çenesini masalara doğru uzatarak onları arkadaşına uzattı.

"Bunları Joe'ya götürebilir misin?"

"Ne? Dün gece bira fabrikasında çok çalıştım ve sen benden bedava işçilik mi istiyorsun? Ağzı homurdanırken elleri tabakları tuttu. "Hasta

iyiliğinden yararlanmana izin ver*Ve*lyi niyetim nedeniyle sorgulamayı durdurun. Ama en azından bana adını söyle. Aksi takdirde, ona Bay Ateşli-A-Parçası diye hitap etmek zorunda kalacağım...”

Landon. Aubrey, amaçladığından daha yüksek sesle ağzından kaçırdı. Boğazını temizleyip sesini alçalttı. "Adı Landon."

Aynı anda birkaç şey oldu. Tara'nın gözleri neredeyse kafasından fırlayacaktı ama açık ağzından ses çıkmadı. Sessizlik havayı doyurdu ve o sanki zaman durmuş gibi ayağa kalktı. Sonunda Tara hayata döndü ve dikkatlice tabakları tezgahın üzerine koydu. Ağzı açılıp kapandı ama yine de ağzından tek kelime çıkmadı. Bu endişe vericiydi. Hiçbir şey arkadaşının suskun kalmasına neden olmadı. Hiç bir şey.

"Tamam aşkım. Şimdi beni korkutuyorsun, dedi Aubrey, sinirleri midesini bulandırıyor. "Sana ne oldu?"

"*Landon?* Aman Tanrım. Barda ona ölümcül bakışlarımı atarken onu bir yerden tanıdığımı sandım ama çıkaramadım. Kot pantolon ve tişört içinde çok farklı görünüyordu ve saçları darmadağınktı. Bu arada saçlarını hep dağınık bırakmalı. Onun için iyi bir görünüm.

"Odaklan, Tara. Bana neler olduğunu anlat.

"Yakışıklı yabancı mı? *othe*Landon Kim. Ünlü yemek eleştirmeni ve blog yazarı."

"Ah... Ne?" Hava ciğerlerinden fışkırdı.*Birlikte görüldük mü?*

"Ünlü bir yemek eleştirmeni mi? Sen*Bilmeko?*"

"Biliyorum*ile ilgilio*. sen kimsin*biliro*. içtenlikle." Tara göz kırptı ve şakacı bir şekilde Aubrey'nin omzunu itti. "Gerçekten büyük bir anlaşma değil. Onunla tekrar karşılaşacak gibi değilsin. Bir yıldızla karşılaşmamız beni fazlasıyla heyecanlandırdı çünkü tam bir salağım."

"sen bir değilsin*Toplamsalak*." Sırıttı, her şeyin tuhaflığından sıyrılarak.

Görünürlük onun için hassas bir noktaydı. On sekiz yaşındayken evden kaçmış ve nerede olduğunu geride bıraktığı insanlardan bir sır olarak saklamıştı. Annesiyle yılda iki kez yaptığı telefon görüşmeleri ve doğum günü kartlarıyla iletişimini sürdürmüştü ama Aubrey babasıyla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Bir ünlüyle tek gecelik bir ilişki yaşadığını öğrenmesi, kaçınmayı umduğu bir küçük düşürme olurdu.

"Beklemek." Tara'nın sesi yine paniğe kapılmış gibiydi. Landon Kim bira fabrikasına geldi. Ya incelemek için orada olsaydı? Küçük tabaklarımızdan herhangi birini sipariş etti mi? Ya her şeyden nefret ederse?"

"Sus bebeğim." Arkadaşını ikna etme sırası ondaydı. "Bana bittiğini söyledi.

patlamış bir lastik yüzünden Weldon'da. Sanırım başka bir restorana gidiyordu, o yüzden buraya Weldon Brewery hakkında yorum yapmak için gelmiş olamaz.

"Ama hala. Hızlı bir keşif yapalım." Aubrey omzunun üzerinden bakarken Tara telefonunu çıkardı ve baş parmağıyla göz kamaştırıcı bir hızla bir arama yaptı. "Oh bak. Bu yılın en uygun bekarlarından biri seçildi. O çok ateşli ve başarılı. Bunu kesinlikle hak ediyor." Aubrey'nin inanmayan yüzüne bir göz attıktan sonra Tara fangirrlüğünün geri kalanını yuttu. "Ama bunu umursamıyoruz. Tamam, işte iyi bir tanıtım yazısı. Yemek eleştirmeni Landon Kim, keskin, komik gözlemleri ve bazen acımasız eleştirileriyle ünlüdür. Ancak görüşleri doğru, adil ve gıda camiasında büyük saygı görüyor.' Aynısından daha fazlası. Aynısı..."

"Telefonunu bırak. Weldon'dan tesadüfen geçen bir turistti. Bu kadar. Sanki o hiç burada olmamış gibi devam edelim."

★ ★ ★

Landon, yüze bastığını fark ettiğinde ayağını gazdan kaldırdı. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve hayal kırıklığıyla homurdandı. Sabah ne beklediğini bilmiyordu ama onu gitmiş bulmak değildi. İlk içgüdüğü kullanılmış ve atılmış hissetmek olmuştu. Sonra vicdanı devreye girdi. Gecenin bir yarısı birçok sevgilinin yanından ayrılmıştı. Onlara böyle hissettirmişse, bu onun cezası olabilirdi. Arabasını neşesiz bir kahkaha doldurdu.

Aubrey ona hiçbir şey borçlu değildi. Bunu tek seferlik bir anlaşma olarak tutma kararı karşılıklıydı. Numara alışverişi bile yapmamışlardı. Ama gece ilerledikçe fikrini değiştirmişti. Sabah onunla sevişmeyi dört gözle bekleyerek, onun sıcak, pürüzsüz vücudu kendisine yaslanmış halde uyuyakaldı. Onu tekrar görmeyi istemek dışında bunun ötesinde pek bir şey düşünmemişti. Öte yandan, fikrini değiştirmede. Weldon sokaklarında yürümek ve onun adını gökyüzüne haykırmak yerine, onun isteklerine saygı duymaya ve arabasının lastiği değiştirilir değişmez oradan ayrılmaya karar vermişti.

Düşüncelerine dalmış, neredeyse Santa Monica'daki ofisinin çıkışını kaçıırıyordu. Sağa işaret etti ve çıkış şeridine girdi ve birkaç araba kornalarına yaslandı. Yeterli yastıklama ile nispeten uysal bir şerit değişikliği idi, ancak West Los Angeles sürücülerinin en sabırlı grup değildi. Birisi yanlış hapsirirsa kornalarını çaldılar. Yine de yargılamamalı. *Tamamen kombi çayı ve yeşil meyve suyundan oluşan bir diyetle kim sinirli olmaz ki?*

Landon arabayı editörü için ayrılan yere park etti. *Kaliforniya Sahili Aylık*, ve asansörle on ikinci kata çıktı. Resepsiyon görevlisine başıyla selam verdi ve Craig Blake'in ofisine girdi.

"Dikkat et." Arabanın anahtarını editörüne fırlattı, o da onu yakalamak için zar zor başını kaldırdı. "Ve hiçbir şey için teşekkürler."

"Hey, arabam mükemmel durumda." Craig ona kapıyı kapatmasını işaret etti ve sandalyesinden kalkıp masasının kenarına yaslandı. Landon, Lola'nın yerinde check-in yaptığında, yolu hakkında ona bilgi vermek için aramıştı. "Kırık bir cam falan üzerinden geçmiş olmalısın."

"Her iki durumda da, zaman kaybıydı ve bu hafta senin için gerçek bir incelemem yok."

Landon, dönüş yolunda gazabını Comfort Zone'a yağdırmamaya karar vermişti. Küçük bir operasyondur ve ana menüdeki diğer öğelerin tadına bakmadan incelemesi eksik kalırdı. Öte yandan, diğer öğeler iyi olsa bile, o pastayı servis etmek sert bir eleştiriyi hak ediyordu. Pastacının küstahlığının hatırası onu hâlâ rahatsız ediyordu, ama bundan vazgeçebilirdi.

"Maalesef, Hanoi'ye gitmeden önce bir incelemene ihtiyacım var."

Landon inanamayarak, "İki saatten daha kısa sürede demek istiyorsun," dedi.

"Evet." Craig mahcup görünerek ensesini kaşıdı. "Geçen yıl Noel partimiz sırasında Gary'nin bir yer mantarı yağı komplosu hakkındaki ifşasını basmayı kabul ettim."

"Pazarlamadan Gary mi? Bok suratlı mı oldun?"

"Tabi ki yaptım. Üst raftaki bedava likör akarken neden ayık kalayım? Her neyse, ona ondan gerçekten hoşlandığımı ve bunun sarhoş olmamdan olmadığını söyledim. Landon dizine tokat atıp kahkaha attığında sırtlamak için duraksadı. "Sonra USC futbol takımının on yıllık mücadelesi hakkında birbirimizin kollarında ağladık. Sevgili karım o anı telefonuyla yakaladı ve ne zaman iyi bir kahkahaya ihtiyaç duysa telefonuna bakıyor."

"Bu paha biçilemez. Ama trüf yağı? Dır-dir *California Sahili Aylık* hiciv mi? Landon esnemeyi yumruğuyla kapattı. Dün gece pek uyumamıştı. Yokluğunun sebebini hatırlamak onu hem tahrik ediyor hem de sinirlendiriyordu. "Ayrıca, tüm bunların incelememle ne ilgisi var? Sana bir tane olmadığını ve başka bir restorani ziyaret edecek zamanım olmadığını söyledim."

"Trüf yağı üzerine bir açıklama basmamın hiçbir yolu olmadığını çok iyi biliyorsun," dedi. "Yüzündeki o kibirli sırıtışı sil. Gary iyi bir adam, sadece yanlış yönlendirilmiş. Makalesi iyi yazılmış ve tüm referansları kontrol ediliyor, ancak vardığı sonuçlar alüminyum folyo kask takma türüne rakip. Mazeretlerim tükendi ve yazdırılacak bir sorunum var. Geçiş hazır olması için Layout'ta isimsiz bir tasarımcıya zaten rüşvet verdim, bu yüzden sadece Gary'nin yerini doldurmanız gerekiyor. Yapmıyorum"

Alt kattaki kafeteryayı incelerseniz dikkat edin. Sadece iki saat içinde bitir." "Siktir git, Craig."

"Ben de seni seviyorum dostum. Parçanızı sabırsızlıkla bekliyorum."

Craig onun arkadaşıydı ve Landon onu kuruması için asmak istemedi. Ayrıca Landon berbat bir ruh halindeydi. Onu neredeyse öldürecek olan sakızlı solucan hakkında konuşmak katartik olabilir. Weldon'a yaptığı geziyi yansıtan "Parlaklığın Tuzakları" başlıklı alegorik bir parça olurdu.

"Pekala, tüm gerçekleri kontrol etme ve arka plan araştırmasını yapman gerekecek," dedi. "Kardeşliğin ters gittiği için uçağımı kaçırmıyorum."

★ ★ ★

Başı boynunun birkaç santim yukarısında yüzüyordu ve dört uzvunun yalnızca üçü tamamen uyanık görünüyordu. Ancak Landon, jet gecikmesini yaşam tarzının kaçınılmaz bir parçası olan hafif bir akşamdan kalma gibi kucakladı. Venti kahvesinden bir yudum alan Landon, *Cal Sahili*yi sürüşünde park yapısı. Asya'dan döndüğünde asistanına Alfa Romeo Giulia'yı alıp garajına park ettirmişti.

İşi için on iki ayın sekizinde seyahat etti. Sırf yılın daha iyi bir bölümünde garajda bekletmek için bir arabaya yatırım yapmanın hiçbir anlamı yoktu. Aynı nedenden dolayı dairesi büyük ölçüde eşyasızdı. "Ev", tekrar yola çıkmadan önceki unutulabilir bir dinlenme durağıydı.

Landon mesleğini sürekli değişen manzara ve sunduğu özgürlük nedeniyle seçmişti. Aşçı olma hayalinden vazgeçtiğinde, göçebe yaşam tarzı onu asla olmayacak bir yerin çağrısı gibi cezbetmişti. On yılı aşkın bir süredir gezgin bir hayat sürmüştü ve bu onu daha önce hiç rahatsız etmemişti. Ama bu son yolculuk farklıydı.

Doğal güzellikleriyle eklektik köyleri, kasabaları ve şehirleri ziyaret etme hareketlerinden geçmişti. Yerel kurumlarda ve yeni, yenilikçi restoranlarda eşsiz, ağız sulandıran yemeklerin tadına bakma ayrıcalığına sahip olmuştu ama bunların hiçbiri onu harekete geçirmemişti. hiçbiri olmamıştı *eglenç*.

Tüm yolculuk tutkusunu harcamış mıydı? Landon ellerini yüzünden aşağı kaydırды. Hiçbir fikri yoktu ama artık hiçbir şey doğru gelmiyordu. Tüm yolculuk boyunca gergindi ve onu sakinleştiren tek şey internetten ani bir araba satın almaktı.

Landon, hoş karşılanan tanıdıklığını takdir ederek bina lobisine girdi ve hafif bir adımla asansöre atladı. Bu sefer eve uçmak farklı bir anlam ifade etmişti. Eve geldi çünkü onu özlemişti ve geri dönmek iyi hissettirmişti. Ofise girip masasında oturmak ona bir sessizlik verdi.

memnuniyet. Bakışlarını camdan dışarı çevirip dudaklarının memnun bir gülümsemeyle kıvrılmasına izin verdi.

Craig, Landon'ın masasına bir yığın e-posta çıktısı fırlatarak onu daldığı dalgınlıktan sıyırdı. "Okuma zevkiniz için."

"Asya'da bir ay süren bir görevden daha kısa sürede döndüm.*on iki saate*vel. Bir erkek buralarda biraz huzur ve sükunet bulamaz mı?"

"Ve tarafından***buralarda***,senin demek istiyorsun*ış yeri*?Editörü ona tek kaşını kaldırdı.

"Açık olarak." Landon sıırttı ve ilk e-postayı aldı. Gülümsemesi kayboldu ve koltuğa oturdu. "Bu nedir?"

"Comfort Zone'un sahibi ve fırıncısı Aubrey Choi'den ikinci bir şans isteyen bir e-posta. Yediğiniz pastanın küçük bir kızın doğum günü için özel sipariş olduğunu iddia ediyor ama yarı zamanlı çalışanı yanlışlıkla size pastayı verdi."

*Aubrey.*O yurt dışındayken düşüncelerini işgal etmeye devam etmişti. Cesur, tatlı ve hayat dolu biriydi. Seks harikaydı ama aradaki konuşmaları da aynı derecede akılda kalıcıydı. Onu bulmak için Weldon'a dönmeyi ciddi ciddi düşünmüştü ama Craig onu olası bir felaketten kurtardı.

Comfort Zone'un sahibi Aubrey Choi ve yatak tanrıçası Aubrey bir ve aynıydı. Panik boğazını doldurdu. Olumlu bir eleştiri almak için onu baştan mı çıkarmıştı? Bir restoran işletmecisinin ona rüşvet vermeye çalıştığı ilk sefer değildi. Bu önerilerin her birini reddetmişti, çünkü*gerçek cehennem nedir?*Bu insanlar ahlaki pusulaları manyetikten arındırmıştı.

Burnundan derin bir nefes aldı. İlk şoku hafiflerken mantık, zihninin kontrolünü yeniden ele geçirdi. Aubrey, Comfort Zone'dan veya mesleğinden bir kez bile bahsetmedi. Garip pastayı yiyen müşteri olduğunu bilemezdi. Ve kesinlikle onu fırında görmemişti. Kulağa ne kadar abartılı gelse de tamamen şans eseri tanışmışlardı. Bir yemek eleştirmeni ve bir fırıncı. Şans eseri idi.

Buna rağmen birlikte yatmışlardı ve talihsiz pasta karışıklığını, itibarını riske atmadan çözemezdi. Landon, incelemesinin bir konusuyla asla ilgilenmedi. Mesleki itibarından ödün vermemek için çok çalışmış ve çok fazla fedakarlık yapmıştı. Para ya da seksle satın alınabilecek bir eleştirmenin fikrinin hiçbir değeri yoktu. Comfort Zone'u tekrar incelerse, okuyucuları ikinci kez gözden geçirilmeme kuralını çiğnediğini anlayacak ve bu, ona ve Aubrey'ye istenmeyen dikkatleri çekecek ve bu da neden onun ve neden şimdi sorusunun sorulmasına yol açacaktı.

"Seni o incelemeyi yazman için görevlendirdim, bu yüzden seni rahatsız etmedim, özellikle de bu tür şikayetler genellikle bir süre sonra ortadan kalktığı için. Ama bu durumda, Weldon'daki her şeker sever vatandaş bana e-posta göndermiş olmalı. Bu sessizce uzaklaşmıyor." Craig en yakın sandalyeyi çekerek yere bir yığın dosya bıraktı ve yerine oturdu. "Derginin politikası izin verse bile aynı restorani iki kez incelemediğini biliyorum."

"Haklısın." Landon parmaklarını saçlarının arasından geçirerek içini çekti. "Aynı yeri asla iki kez incelemem."

"Ama Bayan Choi'nin hikayesi oldukça ikna edici. Bunu doğrulamak için altı yaşında bir kız ve yarı zamanlı genç bir kızla mı? *Kaliforniya Sahili Aylık* Weldon'ın en sevdiği fırıncıyı çalan Grinch olabilir."

"Bu, restoran işletmecilerinin bir geri çekilme veya ikinci bir şans için ilk kez yalvarışımız değil. Her olumsuz eleştiride geri adım atarsa derginin kurtaracak bir itibarı kalmayacak."

"İkinci bir gözden geçirme için Weldon'a bir kez daha gitmeye istekliysen, bunun kuralın tek seferlik bir istisnası olduğunu açıklayan bir editör notu yazarım."

"Bu sadece kaygan bir eğim yaratacak. İstisna ile ilgili şikayetlerle bombardımana tutulacağız. *O zaman sen yaptın, biz neden olmasın?*"

"İlk etapta inceleme yazmak konusunda isteksizsiniz. Neden şimdi bu kadar inatçısın?"

"Kendi nedenlerim var." İhtiyacı olan son şey karışmaktı. *Cal Sahili* özel hayatı nedeniyle bir skandalda.

Mantıklı ol, Landon. Hikayesine baktım ve kontrol ediyor.

"Yapamam." Yorumunu geri alamamaktan nefret ediyordu. Aubrey harika bir kadındı ve daha iyisini hak ediyordu. Tek yapabileceği, eleştirisinin yakında herkesin zihninden silinip hayatına devam edebilmesi için silinmesini ummaktı.

"Bu bir istek değil, Kim." Craig'in sesi demirdendi. Nadiren ona rütbe çekti.

"Cevabım hala hayır. Dergiye bir faydası olmayacak." Landon kaşını kaldırdı ve kendini beğenmiş bir sırıtışın dudaklarına değmesine izin verdi. "İstifamı ister misin?"

"Göt herif," dedi Craig, patronunun sesini alçaltarak. "Kaybedemeyecek kadar iyi olduğunu biliyorsun."

"Bu konuda bana güven." "En azından nedenini söyle."

"HAYIR." Landon, arkadaşını ahlaki ikilemine sürüklemiyordu. Kafa atma duyguları zaten baş edebileceğinden daha fazlaydı.

3

Aubrey, müşterileriyle birlikte umudunu kaybediyordu. Saat ikide, insanlar şeker ısmarlamak için Rahat Bölgeye koşuyor olmalıydı. Ama dışarıda çiseleyen yağmurla, yerel halk bile yiyeceklerini alıp gitti ve boş fırını yalnızca onun en sevdiği seksenlerin müziğinin nağmeleri doldurdu.

Sabah dükkânı açmadan önce Comfort Zone'un yeni yerinin envanterini çıkarmaktan bitkin düşmüş, kendini rahat, doldurulmuş bir koltuğa attı. Bir Weldon kurumu olan Ed's Diner, son kısa yığınının altı ay önce hizmet verdi. Ed emekli olmaya ve önlüğünü asmaya karar verdiğinde Aubrey yıkılmıştı, ancak onu Konfor Bölgesini genişletmesi ve lokantaya taşınması için cesaretlendirmişti. İlk başta korkmuştu ama heyecanı korkuya yer kalmayana kadar artmıştı.

Lokanta temiz ve bakımlıydı ve kira sözleşmesine dahil olan aletlerin çoğunu kullanabilirdi; örneğin paslanmaz çelik tezgah ve lavabo, set üstü ocak, çift kapılı buzdolabı ve derin dondurucular ve bulaşık makineleri. Ama yine de bir çift üçlü istifli konveksiyon fırını, tekerlekli iki paslanmaz çelik çalışma masası, bir düzine tam teşekküllü fırın rafı ve mevcut aletlerine ek olarak bir sürü ticari boyutta pişirme aleti eklemesi gerekiyordu.

Yeni mutfak için ayırdığı para, aletleri ve müteahhit ve işçilik ücretlerinin bir kısmını karşılamaya yetiyordu, ancak kalan masrafları karşılamanın yanı sıra vitrin için bazı hafif iç tadilatları finanse etmek için mevcut mağazanın kârına güvenmişti.

Şehir dışından gelen müşterilerinin azalması ve çevrimiçi satışlarının neredeyse tamamen durması nedeniyle, doksan günlük kiracı iyileştirme döneminde tadilatları bitirecek parası olmayabilir. Doksan günü doldurduğunda, kontrata göre dükkan açık olmasa bile kira ödemeye başlaması gerekiyordu. Para olmaması dışında. Güvenlik depozitosunu kaybedecekti ve Comfort Zone sona erecekti.

İnce ve kenarlarından yırtılmış olan Aubrey, kitabın yırtık pırtık sayfalarını çıkarmaktan kendini alamadı.*California Sahili Aylık*önlük cebinden.*Bu, ağzınızın damağındaki yanmış bir noktaya dilinizle bastırıp dürtmek gibidir.*Orayı endişelendirmek daha çok acıtıyordu ama onu kendi haline bırakamazdı.

Zekiliğin Tuzakları, Landon Kim

İş için seyahat etmek asla bir tatil değildir; ta ki otoyolda lastiğinizin patlatana ve hikayenizi anlatacak kadar yaşayana kadar.

Bu hikayenin basit bir başlangıcı var. Evdeki zamanım azalıyordu ve tekrar yurt dışına çıkmadan önce bir restorana daha uğramak istiyordum. Michelin'in parıldayan yıldızlarıyla süslenmiş, dağlardan yükselen bir restoranın söylentileri beni aradı. Bir arkadaşımın bakımsız arabasını ödünç aldım (daha fazlası yakında) ve dağlara doğru yola çıktım. Yarım günlük bir sürüş için ben, araba ve açık yol olması gerekiyordu.

Arkadaşım kaderin kararsız doğası, lastiklerden biri otoyolun ortasında patlayarak arabanın kaymasına yol açtığında kendini gösterdi. Neyse ki, onu kenara çekmeyi başardım ve olay sonucunda kimse zarar görmedi.

Dünyanın en eski çekicisinde ürkütücü bir yolculuktan sonra kendimi Kaliforniya'nın saklı Weldon kasabasında buldum. Ertesi güne kadar tamamlanamayan onarımlar nedeniyle, günü pitoresk kasabada geçirmekten başka seçeneğim yoktu.

Yıllar gibi gelen bir süre içinde ilk defa,*boş zaman*ellerimde. Kendimle ne yapacağımı bilmiyordum. Büyüleyici bir trattoria ve misafirhaneye yerleştim *veyürümek*.Evet, isterseniz yavaş bir gezinti. Weldon şehir merkezinin küçük, düzenli sokakları onlara sıcak, davetkar bir hava veriyordu ve ben de onların keşfetme davetini kesinlikle kabul ettim.

Unlu mamullerin tatlı, baştan çıkarıcı kokusu beni çağırdığında, renkli anne-baba dükkânlarının zevklerine kapıldım. Güvenilir burnumun yönlendirmesiyle kısa süre sonra kendimi eski moda bir berber dükkanı ile bir evcil hayvan dükkanı arasında sıkışmış şirin bir fırın olan Comfort Zone'un önünde buldum.

Dış mekan oturma alanı, müşterileri güneşten koruyan siyah-lavanta rengi güneş şemsiyeleri olan bir çift ferforje masadan oluşuyordu. Basit ama dramatik renk şeması, gri ile süslenmiş parlak beyaz vitrin ile mükemmel bir şekilde harmanlanmıştır. Bütün bunlar, taze ekmek ve keklerin cezbedici kokusuyla birleştiğinde, anında satılmıştım.

Dükkana adım attığımda, iç mekan artan beklentilerimi hayal kırıklığına uğratmadı. Peluş kanepeler ve uyumsuz sandalyelerden duvarlardaki siyah beyaz fotoğraf kümelerine kadar, fırın esasen beni kucakladı. Müşteriler, ister arkadaşlarıyla gülerken, ister burunları kitaplara gömülmüş, tıka basa doldurulmuş koltuklara kıvrılmış olsunlar, gayet rahat görünüyorlardı. Onlara katılmak için sabırsızlanıyordum.

Vitrin, kekler, turtalar, kurabiyeler ve hamur işlerinden oluşan bir harikalar diyarıydı. Seçeneklerin sayısı çok fazla değildi ama her biri o kadar özen ve şefkatle sunuldu ki, seçmem imkansızdı. Kendimi böyle keyifli muammaların içinde bulduğumda, her zaman günlük spesiyaliteye giderim. Şefin benimle paylaşmaktan heyecan duyduğu bir şey. Kişisel bir tavsiye. Ayrıca en sevdiğim tatlılardan biri oldu, çikolatalı Bundt pastası.

Tezgahtaki kibar ama asık suratlı genç bayan, dilimlenmiş veya bütün olarak siparişimi istedi ve ben bütün pastayı aldım. Bir fincan Sumatra kahvesi ile. Ben tam bir obur değilim, kusura bakmayın ama *benöyle*ditatilde. Çatalınızı bütün bir pastaya veya kaşığınızı bütün bir dondurma kabına saplamakta feci derecede yozlaşmış bir şeyler var. Pastadan ilk ısırığımı aldım ve gözlerim kapandı. Pastayı dikkatim dağılmadan deneyimlemeye odaklanmak için duyularımı daraltmak daha iyiydi. Çikolata

kek nemliydi, pek yoğun değildi ve tam doğru miktarda acı ve tatlıydı. Şeytan ve meleğin mükemmel bir dengesiydi.

Bundt kekini daha derine indiğimde, kremsi, karamel renkli bir dolguyla ve kurutulmuş meyve olduğundan şüphelendiğim beneklerle dolu olduğunu keşfettim. İlgimi çekti, küçük bir dağ yaptım ve dikkatlice ağzıma tıktım. Dolgu karamel değil, bir çeşit krem peynir ve fıstık ezmesi dolgusuydu. Aşırı kullanımı ve mide bulandırıcı dokusu dışında, şaşırtıcı derecede lezzetli bir tadı vardı. Ancak, "kurutulmuş meyve" parçaları çiğnenemezdi, bu yüzden ağzımı yuttum.

Ve hemen boğuldu.

Kalın, yapışkan fıstık ezmesi dolgusunun yardımıyla, renkli yarı saydam parçalar *bu da nedir böyle* boğazıma takıldı. Gözümden yaşlar akararak öksürürken ve kaynayan kahveyi yudumlarken neredeyse boğulmaktan kurtuldum.

Öyleyse, çiğnenemeyen sağlık tehlikelerinin tuhaf parçaları neydi?

Sakızlı solucanlar. Kıyılmış sakızlı solucanların tıknaz parçaları.

Çikolatalı Bundt pastasında ne yapıyorlardı? Ve neden? Mutlak, benmerkezci kibir.

Küçük bir kasabanın fırıncısı/pasta şefi hayranlık uyandıran bir yeteneğe sahiptir. Ama dayanılmaz bir kibire yol açan türden. Bazı parlak şefler için talihsiz bir tuzak. Tuhaf pastanın yaratılmasına yol açan hayal kırıklığı veya can sıkıntısı olabilir. Kim kesin olarak bilebilir? Sakızlı solucanların eklenmesine neden olan her ne ise, pastanın bilgisi olmayan bir müşteriye servis edilmemesi gerekirdi. Deneyler mükemmelleşene kadar mutfakta kalmalıdır. Comfort Zone'un pasta şefi, ben de dahil olmak üzere müşterilerini denek olarak kullandı ki bu affedilemez bir bencillikti ve her yerdeki şeflerin temel değerlerine karşı anlamsız bir başkaldırıydı.

Gerçek bir şef asla bu kadar incitici, saygısız ve umursamaz bir şey yapmazdı. Eylemin küstahlığını kişisel bir hakaret olarak alıyorum. Ve bunun için, sevgili okuyucularıma, Comfort Zone olarak bilinen tehdide asla girmemelerini şiddetle tavsiye ediyorum.

Sen. Hak etmek. Daha iyi.

Eleştirisi esprili, canlı ve hatta yer yer tamamlayıcıydı ve pastasının tuhaflığı konusunda onun adil olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Ama onun hakkında tamamen yanılıyordu. Tatlı kreasyonlarıyla müşterilerini mutlu etmek onun varlık sebebiydi. Kibir ve can sıkıntısı? *Nasıl cüret eder!* Bir sakızlı solucanla dolu pastaya dayanan kapsamlı varsayımları ve bir şef olarak onun hakkındaki sert yargısı haksız ve inciticiydi.

Ama birlikte geçirdikleri gece boyunca çok nazik ve tatlıydı. *Ah. Bunu düşünmeyi bırak. Bullgisi yok.* Yırtık yırtık dergi sayfalarını yirminci kez buruşturup cebine tıktı.

Aubrey, eleştirmenin kireçli tenli ve yağlı saçlı, ufak tefek, zayıf bir adam olmasını diledi. Yemek yapmayı bilmeyen biri soğuk, penceresiz bir ofiste bilgisayarının başına eğilmiş oturuyordu. Başkalarının zevk alması için güzel bir şey yaratmak için elinden gelenin en iyisini yapan insanlardan nefret ediyorum. Böyle bir adamla alay edebilir ve hayatının onunkinden daha dolu ve daha mutlu olduğu konusunda kendini avutabilirdi.

Dudaklarından uzun bir iç çekiş döküldü. *Evet, doğru.* Alay etmek ona göre değildi. Muhtemelen zavallı hayali eleştirmeni neşelendirmek için tatlı çörekler yedirirdi.

Kibirli bir elitist olan Landon Kim'i küçümsemek aslında daha kolay olabilir. Amerika Aşçılık Enstitüsü denen küçük bir yerden mezun olan, hayran bırakan, harika saçları olan, uzun boylu, kaslı bir erkek mükemmelliği örneğiydi. Ünlü yemek eleştirmeni ve blog yazarı görünüşte yemek pişirebilirdi. Eleştiri - mükemmel paket. *Hayat çok adaletsiz.* Kadın fırını kaybederken ve mallarını kendi bünyesinde bile yapmayan bir zincir çörek dükkanında çalışmaya zorlanırken, o zengin, ünlü ve tutkulu olarak hayatın içinden esintiler atacaktı.

Yatağa götürdüğü komik, seksi adamla, kışına bir sopa saplanan kendini beğenmiş, yargılayıcı yemek eleştirmenini uzlaştıramıyordu. Şey, belki yapamazdı. *Olumsuz yargılayıcı olun - restoranları eleştirmek onun işiydi.* Ve alaycı tonuna rağmen, Comfort Zone hakkındaki eleştirisi esprili ve iyi yazılmıştı. *Aubrey Choi, onun için bahaneler mi uyduruyorsun?* Aklını kaybetmişti. O kadardı.

Bütün bunlar, kaderin ona oynamaya karar verdiği berbat bir şakaydı. *Bir yemek eleştirmeni seçme şansım neydi? Şimdiye kadar yaptığım en çirkin pastayı yiyen bir eleştirmen mi?* Sadece mükemmel bir bok fırtınasında olabilir, o kadar nadir ki, sadece bir milyar yılda bir gelir.

Telefonu çaldı ve onu bu kasvetli düşüncelerden uzaklaştırdı. Kaşlarını çatarak ekrana baktı. Annesiydi ama doğum günü ya da Noel değildi.

"Anne?"

"Selam." Sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı. "Nasıl dayanıyorsun?" "Ne demek istiyorsun?" Aubrey kaşlarını çatı. Ailesinin ev yaşlarını terk etmişti evvel. Annesi bunca zamandan sonra nasıl olduğu konusunda neden endişelensin ki?

"Rahat Bölge. Bu korkunç eleştiriye bir ay önce okudum. İlk okuduğumda saçma diye bir kenara atmıştım ama son zamanlarda kötü bir duyguya kapıldım. Başın belada mı?"

Derin bir nefes almak için telefonun mikrofonunu kapattı. O ve annesi, hava durumu ve kraliyet düğünleri gibi inceliklerin ötesinde hiçbir şeyden asla bahsetmediler. Annesinin onun için endişelenmesi tuhaf bir şekilde harika hissettirmişti. "İyiyim. Şehir dışındaki müşterilerimizin çoğunu mağazada ve internette kaybettik, ancak yerel halk hala sadık. İncelemenin yakında kaybolacağına eminim. Comfort Zone o zamana kadar devam edebilir."

Bu tamamen yalandı. İncelemenin etkisi, Comfort Zone'u her geçen gün daha da sert vuruyor gibiydi. Aubrey, yemek dergisinin genel yayın yönetmenine bir mektup yazarak çikolatalı Bundt pastasının gerçekten de sakızlı solucanlar, krem peynir ve fıstık ezmesiyle dolu olduğunu, ama bunun özel bir sipariş olduğunu açıklamıştı.

en sevdiği mini müşterisi. Bununla birlikte, Aubrey'nin pek çok aromalı ricasına rağmen, editör, Comfort Zone'a ikinci bir şans vermeyi nazikçe ve kesin bir şekilde reddetti.

"Tanrıya şükür," dedi annesi, sesindeki rahatlama hissediliyordu. Aubrey beyaz yalanından pişman değildi. "Ama şimdilik, işler senin için zor mu? Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

Biraz para kullanabilirim. Ha!Sanki annesinden para isteyecekmiş gibi. Aubrey paranın kimden geleceğini biliyordu ve onun yardımını kabul etmektense aç kalmayı tercih ederdi.

Ben iyiyim anne. Her şey düzelecek. Yine de aradığın için teşekkür ederim."

"Emin misin? Yapabilirdim-"

"Eminim. Yardımına ihtiyacım olursa seni ararım."

"İyi. Bunu gerçekten çok isterim. Annesi daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi duraksadı, ama usulca içini çekti. Hoşçakal, Aubrey. Pes etme."

Annesiyle konuşmak onu kayıtsız ve melankolik yaptı. Aubrey hiç onun yanında olmamıştı. Her şey ne kadar iç karartıcı görünürse görünsün onun yardımını kabul etmek adil olmazdı. Mutsuz bir iç çekişle sallanan mutfak kapılarından içeri girdi ve eski menteşeler itiraz edencesine gıcırdadı. Bir WD-40 hamlesine ihtiyaçları vardı. Dükkanında her şeyin WD-40 veya Krazy Glue'a ihtiyacı vardı. Comfort Zone, küçücük, eski evinden aylar önce büyümüşü.

Aubrey'nin lokantayı kiralamaya karar vermesinin nedenlerinden biri de buydu. Fırın için iyi bir yıl olmuştu ve istikrarlı bir kâr elde ediyordu. En önemlisi, içgüdülerini ona zamanın geldiğini söyledi, bu yüzden genişleme için elinden gelen her şeyi ortaya koydu. Aylarını aldı, ama sonunda iki ay önce güvenlik depozitosunu ödedi ve bir varil mutlu gözyaşı döktü.

Landon Kim'in incelemesi, bina sahibi ona yerin anahtarlarını teslim ettikten sadece iki hafta sonra çıktı.

Yaya trafiği bir anda azaldı. Sabahın erken saatlerinde kapıda kuyruk yoktu. Şehir dışından gelen müşteriler sıfıra indi. Sadık müşterileri olmasaydı, çoktan eşyalarını topluyor olurdu ve onların himayesi tek başına fırını uzun süre ayakta tutamazdı. Aubrey hızla yüzeye çıkan acı gözyaşlarını sildi. Bu, Comfort Zone'un sonu olamazdı. Bu onun bağımsızlığının sonu olamazdı.

Babasının veda sözleri hâlâ kafasında çınılıyordu.*Başarısız olacaksın, çünkü yaptığın şey bu. Merak etme. Her zaman yaptığım gibi pisliğini temizleyeceğim ama sürünerek geri döndüğünde çok itaatkar ve alçakgönüllü bir kız olmanı bekliyorum.*

Asla ona geri dönmeyecekti. Üç kez başarısızlık olarak. Olarak

on sekiz yaşında evden ayrılan, üniversiteye hiç gitmeyen ve küçük işletmesini iflas ettiren ailevi utanç. Bunu yapamadı.

Ya batar ya yüzerdi ve Aubrey batamazdı. Kafa derisinden soğuk terler boşandı ve gözlerini sımsıkı kapattı. Tek bir sert eleştiri yüzünden hayalini kaybetmeyi reddetti. Banka kredisi alacaktı. Veya bazı ekipmanları satmak. Bir şey. Arkasına yaslanıp hayatının alt üst olmasını izleyemezdi.

★ ★ ★

Landon, kırmızı suratlı bir genç kız masasına koşmadan önce lobide küçük bir kargaşa duydu.

"Oraya öylece dalamazsın, genç bayan." Craig'in sekreteri kolunu çekiştiriyordu.

"Lütfen," diye hıçkırdı kız. "Bay Kim'in bir dakikalığına ihtiyacım var. Bunların hepsi benim hatam. Lütfen."

Craig ofisinden dışarı fırladı ve durumu değerlendirdi. Sekreterine onları bırakması için başını salladı ve perişan haldeki kızı nazikçe ofisine götürdü ve Landon'a onu takip etmesini işaret etti. Misafir koltuklarından birine oturdu. Landon kapalı kapıya yaslandı ve kollarını kavuşturdu.

"Bu ne hakkında?" diye sordu huysuzca.

Aubrey'nin sert eleştirisinin alıcısı olduğunu öğrendiğinden beri gergin ve huzursuzdu. Düzeltmek istiyordu ve yardım edememesi onu yiyip bitiriyordu, ama bu bir çocuğa eksik olmak için bir sebep değildi.

Tanrım, Landon. Onu korkutuyorsun. Craig ona başını salladı ve nazik bir gülümsemeyle kıza döndü. "Tamam genç bayan. Kim olduğunuzu ve neden burada olduğunuzu bilmemiz gerekiyor, ama devam edin ve nefesinizi tutun. Biraz su ister misiniz?"

Kız başını salladı ve normal bir şekilde nefes almaya çalıştı. Birkaç saniye sonra omuzlarını dikleştirdi ve Landon'la yüz yüze geldi.

"Benim adım Lily ve Comfort Zone'da yarı zamanlı çalışıyorum."

Landon inledi ve elini yüzünde gezdirdi. Gecikmiş bir şekilde onu daha önce gördüğü yere yerleştirdi.

"Arkadaşımın demek istediği şu" - editörü Landon'a dik dik bakmak için duraksadı

-"lütfen devam edin."

"Bay. Kim, o gün Comfort Zone'a geldin. Sana yanlış pastayı veren bendim. Andy'nin doğum günü partisi içindi ama her şeyi batırdım. Aubrey harika bir fırıncı ve harika bir insan. Kasabadaki herkes ona bayılıyor."

"Lily, pastanın benim için yapılmadığını anlıyorum ama olan oldu."

Sesini yumuşatmak için elinden geleni yaptı. "Aynı yeri asla iki kez incelemem ve bir istisna yapamam."

"Sadece şunu dene." Üzerinde plastik bir çatal bulunan küçük beyaz bir kutuyu Craig'in masasına koydu. "Aubrey'nin çubuk kraker ekmek pudingi. Daha iyi ısıtılır ve vanilyalı dondurma ile servis edilir, ancak kendi başına inanılmazdır. Sadece dene."

Anlamsız bir egzersizdi ama onu tekrar üzmem istemiyordu, bu yüzden mecbur kaldı. Tuzlu kraker ekmek pudingi diline çarptığı anda, mükemmel bir tat ve doku uyumuyla sarmalandı. Şeker ve baharat patlaması değildi. Bundan çok daha incedi. Tarçın, küçük hindistan cevizi ve vanilyanın tanıdık tatları, çubuk kraker hamurunun eklenen dumanıyla ekmeğin içinden geçiyor. En hafif espresso ipucuna sahip tuzlu karamel, klasiğe modern bir hava kattı.

"Lanet etmek." Landon, fıstık ezmesi ve sakızlı solucanlar altında gömülüyken bile Aubrey'nin yeteneğini fark etmişti. Ama bu? Olağanüstüydü.

"Ne? O kadar iyi mi? Craig koca bir lokma aldı ve ağzına attı. "Vay be. Yani, saçmalık. Üzgünüm Lily."

Landon'ın şimdiye kadar sahip olduğu en lezzetli, yaratıcı ve ustaca yapılmış ekmek pudingiydi. Uzun zamandır ilk kez tamamen kaybolmuştu. Gelecek vaat eden bir pasta şefinin kariyerini eleştirisiyle mahvedebilirdi. Garip pasta küçümsemeyi hak etti ama Aubrey ve Comfort Zone hak etmedi. Ama hiçbir şey değişmemişti. İkinci bir inceleme yazarsa ve kaçışları keşfedilirse, ikisinin de itibarı paramparça olur.

"Anlıyorsun? O gerçekten harika bir fırıncı ve patron." Lily oturduğu yerde neredeyse zıplıyordu. "Comfort Zone'a bir şans daha vereceksin, değil mi?"

Landon ensesini sıktı ve bildiği her dilde bir küfür gösterisi yapma dürtüsüne direndi.

Bak, Lily. Bu şimdiye kadar tattığım en iyi ekmek pudinglerinden biri." Kız sözünü kesmek için ağzını açtığı anda elini kaldırdı. "Ama durum düşündüğünden daha karmaşık. Okuyucularım tarafsızlığımı sorgulamadan politikamı esnetemem. Ayrıca, tüm Weldon kasabası Comfort Zone hayranı gibi görünüyor. İş yakında her zamanki gibi devam edecek ve incelemem çoktan unutulmuş olacak."

"HAYIR.Sen anlama Weldon'un küçük bir nüfusu var. Comfort Zone'un müşterilerinin çoğu çevrimiçiydi veya dağlara ve göllere giderken stok yapan gezginlerdi. Aubrey, dükkânı yönetmenin yanı sıra her zaman çevrimiçi siparişleri doldurmakla meşguldü, ancak onun ilk günden beri herhangi bir şey gönderdiğini görmedim.

gözden geçirmek." Lily sandalyesinde öne doğru eğilerek koltuğun kenarlarını kavradı. "İncelemeniz nedeniyle fırın iflas ediyor. Bence Aubrey, Comfort Zone'u daha büyük bir yere taşımak için bir sürü para harcadı. Şimdi ne olacak bilmiyorum ama diğer mağazadan bahsettiğimde Aubrey üzgün görünüyor. Ve korktum."

Genleşme? Çocuk abartıyor olmalıydı. Durum gerçekten hayal ettiğinden daha kötü olabilir miydi? Landon hayal kırıklığıyla kaşlarını çattı ve Lily koltuğunda büzüldü.

"Yorulmuş olmalısın, Lily. Weldon'dan uzun bir yolculuktu, değil mi? Craig, yine hıçkırığa hıçkırığa ağlayan çocuğu Landon'a tehditkar bir bakış atarak ofisinden çıkardı. "Neden sana yemek ısmarlayıp enerjini toplamana izin vermiyoruz? Çalışan dinlenme alanımız oldukça rahat."

Landon masasına döndü ve yüzünü pencereye çevirdi, mantığı ve duygusu birbiriyle savaşıyordu. Mantıklı tarafı tüm karmaşadan uzaklaşmak istiyordu; Aubrey, onun yeteneği ve fırını. İnsan tarafı, Comfort Zone için ikinci bir inceleme yazmak istedi. O çok özeldi ve yeteneğini dünyadan almak suç olurdu.

"Lanet olsun." Ofisine gitmek için koridoru geçerken iki elini de saçlarının arasından geçirdi. Birkaç iş arkadaşı ona baktı ama o onlara dik dik baktığında hemen işlerine geri döndüler.

Muhtemelen kafası karışmış görünüyordu. Bütün durum tam bir karmaşaydı. Landon ortalığı karıştırmadı. Planladı, hesapladı, organize etti ve hayatı üzerinde katı bir kontrol uyguladı. Babası gibi fevri hayalperestler ortalığı karıştıran, canlarının çektiği her yere sıçan ve arkalarını başkalarının temizlemesini bekleyen kişilerdi. Landon, babasının pisliğini toplamış ve asla onun gibi olmayacağına yemin etmişti. Peki her şey nasıl cehenneme döndü? Kabul edilemezdi.

Cep telefonu titredi ve durana kadar çileden çıkaran vızıltıyı duymazdan geldi. Bir saniye sonra vızıltı yeniden başladığında, Landon telefonunu kaldırıp pencereden dışarı attı, ancak arayanın kimliğine bir göz attıktan sonra aramayı cevapladı.

"Tanrım,Landon," dedi Aria, sıradan bir şeyle uğraşmadan.*MerhabaveyaNasılsın?*"Konumumuzu gözden geçirmeyi yeni bitirdim. Bana baret taktırdılar. İğrenç, sarı bir baret. Buna inanabiliyor musun?"

"İnanılmaz." Landon bir eliyle yüzünü ovuşturdu ve ifadesi dinlenen fahişe yüzüne rahatladı. "Seni bir inşaat sahasında kafa travmasından korumaya nasıl cüret ederler?"

"Bu arada inşaat çılgınca." Arkadaşı kabul etmedi

bir homurdanma kadar kuru tepki. “Toz ve gürültü *her yer*. Geçişim sırasında kazığa düşmediğime şaşırdım. Ama mesele şu ki...”

"Evet, Arya. Amacına ulaşabilirsen harika olur." "Kapa çeneni. Eğer uslu durmazsan, her şeye yeniden başlayacağım."

Landon içini çekti, hem eğlendi hem de çileden çıktı. "Begendin mi? begenmedin mi?"

"Bayıldım. Bu mükemmellik." Sesinde melodik bir kıvraklıktan başka bir şey olmayan İtalyan aksanı, duyulduğunda biraz daha kalınlaşıyordu. "Çekimlere başlamak için sabırsızlanıyorum."

"Bu harika," dedi içten bir gülümsemeyle. Aria'nın televizyona keskin bir gözü vardı, bu da ünlülerin şefliğinin en üst sıralarına yükselmesinin sebeplerinden biriydi. Şarap ülkesi özel etkinliğinin yerini onaylıyorsa bu, izleyicilerinin burayı seveceği anlamına geliyordu. "Beğenmene sevindim."

Ancak arkadaşı için duyduğu mutluluk, ona asla parlama şansı bulamayacak başka bir yetenekli şefi hatırlattı. Aubrey'nin karanlık, boş bir fırında otururkenki görüntüsü aklına geldi ve midesi bulandı. *Tanrı aşkına, Kim. Yoksul değil.*

"Neler oluyor?" Aria'nın sesine yeni bir keskinlik geldi. "Bir bebek gibi yıkılıp ağlamadan önce söyle bana."

Başka bir yaşamda, o ve Aria, gastronomik araştırma ve gıda bilimi harikalar diyarı olan Madrid'de dünyaca ünlü bir mutfakta staj yapmışlardı. Her biri, kendi mutfak kurumlarında bir nevi dahi, uluslararası bir yemek pişirme yarışmasında birincilik için berabere kalmıştı. Çok istenen üç aylık yaz stajı her ikisine de uzatıldı. Yorucu saatler boyunca çalıştılar, beyinlerinin kapsayabileceği her şeyi oburca özümstediler ve bilinçli bir çaba sarf etmeden önce rakip sonra da arkadaş oldular.

Uzun arkadaşlıkları ve Aria'nın insanları okuma konusundaki esrarengiz yeteneği düşünüldüğünde, hiçbir sorun yokmuş gibi davranmanın bir anlamı yoktu.

“Son incelememi okudun mu? Zekiliğin Tuzakları mı?

Sakızlı bir solucandan ölüme yakın deneyiminle ilgili olan mı?

"Evet o. Bana yanlışlıkla özel ısmarlama bir pasta ikram ettikleri ortaya çıktı. Altı yaşındaki bir kızın doğum günü partisi içindi."

"Pekala, bu çok yazık ama kişisel deneyimine sadık kaldın.

Yanlış pastayı servis etmek, hizmetlerinde sorun yaşadıklarını gösteriyor."

"Beni desteklediğiniz için teşekkürler, ancak tek bir örneklemeden sonra fırın hakkında hüküm vermemeliydim. Bir hata yaptılar ve ben temelde onları bunun için kapattım. Landon, Aubrey ile geceyi dışarıda bırakarak, ikilemini ona kısaca anlattı. "Ortak bir sorun yüzünden işini kaybetmeyi hak etmiyor.

lise yarı zamanlı çalışmasının yaptığı hata.

"Bu tam bir karmaşa."

"Sence?"

"Ben," dedi Aria tatlı bir şekilde. "Öyleyse bana gerisini anlat."

"Ne?" *Lanet etmek*. İş belanın kokusunu almaya geldiğinde bir tazı gibiydi.

"İncelemenizin onun işi üzerinde bu kadar yıkıcı bir etki yaratması çok yazık. Zamanlama onun için daha kötü olamazdı. Bunların hepsini anlıyorum. Öldürmeye gitmeden önce durakladı. "Ama bu, neden dünyanın cehenneme gidiyormuş gibi konuştuğunu açıklamıyor. O kim?"

"Mahsur kaldığım gün Weldon'da bir barda ona rastladım." Teslimiyetle içini çekti. Yardımını istiyorsa itiraf etmesi gerekiyordu. Ayrıca, resmin tamamını görmesine yardımcı olur. "Comfort Zone'un sahibi olduğundan haberim yoktu ve beni tanımadı. Bir şey beni ona çekti. O özeldi ve birbirimize bağlıydık."

"Aman." Sesine gerçek bir endişenin başlangıçları girdi.

"Geceyi birlikte geçirdik." Sesi hüzünlü geliyordu ve Aria uzun ve yüksek sesle iç çekti. "Tek gecelik bir şey olması gerekiyordu ama ertesi sabah onu gitmiş bulduğumda, ben... hayal kırıklığına uğradım. Telefon numaralarımızı bile değiş tokuş etmedik ama onu tekrar görmek istedim.

"Onu o zamandan beri gördün mü?"

"Muhtemelen Asya gezimden sonra onu aramaya giderdim ama geri döner dönmez Aubrey'imın Comfort Zone'dan Aubrey Choi ile aynı olduğunu öğrendim. Yani hayır. O zamandan beri onu görmedim. Landon ensesine masaj yaptı. "Ayrıca, bu fiyaskodan sonra beni görmek istemesine imkan yok."

Yani, özetlemek gerekirse, işleri düzeltmek istiyorsunuz ama tüm duruma dikkat çekmek istemiyorsunuz çünkü insanlar onunla yattığınızı keşfedebilir. Artı, senden nefret etmesini istemezsin. Kulağa doğru geliyor mu?

"Lanet olsun, lanet olsun." Nasıl bu kadar kötü bir duruma düşmüştü?

"Bunu bir *Evet*. Pekala, dağınıklığınız için doğru çözüme sahip olabilirim.

4

Kabuslarının erkeği Comfort Zone'a girerken dükkanın kapısının üzerindeki zil neşeyle çaldı.

"Sen." Geçen ayların tüm şoku, incinmesi, korkusu ve yıkımı tek kelimeyi doyurdu. "Çıkmak."

"Merhaba Aubrey." Adamın gözü kara bakışları oniks parçaları gibi onu delip geçti, ama kadın bakışlarını kaçırmamaya çalıştı.

"Elde etmek. Dışarı," diye hırladı dişlerinin arasından.

*Buraya gelmeye nasıl cüret eder!*O ve dergisi, kahrolası bir aydan fazla bir süredir hem onun hem de kasaba halkının ricalarını görmezden gelmişlerdi. Kim olduğunu ne zaman öğrendiğini bilmiyordu ama editörüne gönderdiği ilk yirmi e-postadan sonra öğrenmiş olmalıydı. Tek gecelik bir ilişki yaşıyorlardı, bu ona hiçbir şey borçlu olduğu anlamına gelmiyordu ama paylaştıklarının hiçbir anlamı kalmamıştı.*Hiçbir şey.* Eleştirisinden hiç pişmanlık duymadı mı? Kek karışımının bir hata olduğunu anladığında bile mi?

Ve şimdi, ölmekte olan fırınında karşı konulamaz derecede seksi görünerek orada duruyordu. Yaptığı onca şeyden sonra onu da cinayetle suçlamak istiyor muydu? Fırın boştu, bu yüzden tanık olmayacaktı. Baştan çıkarıcıydı. Çok fazla cezbedici. Gözleri onun boynunu, göğsünü ve bacaklarının uzunluğunu taradığında, o gece onun her santimine dokunduğunu hatırlattığında öfkesi katlandı. Hain vücuduna sıcaklık yayıldı ve ardından aşağılanma geldi. Hayalini kaybetmenin eşiğinde olmasına rağmen hala erkeği istiyordu.

"Endişelendiğin buysa, ilişkimizi sürdürmek için burada değilim." "Ne?" İnanamayarak fısıldadı, utanması artıyordu. "Ne?"

Ağzını kapattı ve çaresiz bir öfkeyle titreyerek durdu. Sessizlik, ölüm perisi gibi ciyaklamaktan çok daha onurluydu.*İlişkimize devam mı?*Tüm çıplak görkemiyle yatağına uzansa bile, onu ayak parmaklarıyla dürtmeyecekti.*Ah.* Ondandır nefret etmeye kararlıydı ama onun yatağında çıplak olduğu düşüncesi beynini oyalıyordu.

Zekice karşılık verme şansı kaybolan Aubrey, Landon'u dükkânını incelerken kısılmış gözlerle izledi. Dalgın dalgın elini deri bir sandalyenin üzerinde gezdirdi ve sonra duvardaki bir fotoğrafın önünde durdu. Favorilerinden biri. Müdavimlerinden bir avuç, tek kişilik bir koltuğa yığılmış, gözyaşlarına boğularak gülüyorlardı. Kendini onun önüne atma dürtüsüyle savaştı. Landon Kim gülümsemelerini haketmedi.

Ellerini arkasında gevşekçe kavuşturmuş bir başka fotoğraf grubuna doğru yürüdü. Rahat duruşuna rağmen, dükkânı gergin bir enerjiyle kapladı ve sessizliği onu huzursuz etti. Orada ne yapacaksa onu yapmalı ve gitmeliydi. Varlığı kafasını karıştırdı ve onu incitti.

"Harap ettiğin restoranları sık sık tekrar ziyaret ediyor musun?"

"Sıçtım." Dükkanın diğer ucundan konuştuğunda irkildi. "O pasta tuhaflığın da ötesindeydi ve potansiyel bir sağlık tehlikesiydi, ancak tek bir örneğe dayanarak bir inceleme yazmak benim için dikkatsiz ve profesyonelce değildi. Dikkatsiz ve profesyonelce yapmıyorum. Benim çalışma şeklim bu değil. Genellikle."

"Sizi günahlarınızdan arındırmamı ister misiniz?" Dört yılda inşa ettiği şeyi yerle bir eden incelemeyi yazması muhtemelen birkaç saatini almıştı. Comfort Zone onun için sadece bir fırın değildi. Burası onun evi, hayali ve özgürlüğüydü. Sıcak gözyaşları göz kapaklarının arkasında yanıyordu ve kan tadı alıncaya kadar dudağını ısırdı. Onun önünde ağlarsa, gururunun son kırıntıları da kül olup gidecekti. "Kıyamet sonrası, zombi istilasına uğramış bir dünyada hayatta kalan tek kişi olduğumuzda beni görmeye gel. Belki sonra ...*Belki*. Kimi kandırıyorum? Doğruca cehenneme gidebilirsin."

"Özür dilemek için burada değilim." Elini saçlarının arasından geçirdi, sinirlerinin yıprandığını belli ediyordu. "Ve ikinci bir inceleme yazamam."

"Yapamaz mıyım, yapamam mı?" Aubrey bir sandalyeye yığıldı, birdenbire umursamayacak kadar yorgundu.

"Alışkanlık." Gözlerinde bir pişmanlık belirtisi parladı. Benimle yattığında kim olduğumu biliyor muydun?

Bir kez daha şaşkına dönerek nefesinin içeri ve dışarı uğuldamasını dinledi. Düşüncelerini filtre edemeyecek kadar şaşkın, "Hayır, yaptım" dedi.*Olumsuz* kim olduğunu bil. Ne ima ediyorsun?

"Sormak zorundaydım." Uzun, kalın kirpikleri ateşe çok yaklaşmış bir güve kanatları gibi dalgalanıyordu. "İyi bir incelemeyi zorla almak için benimle yatmadığından emin olmalıydım."

"Seninle bir süre yattım.*iyi* gözden geçirmek? Aklını mı kaçırdın?" Oturduğu yerden fırladı ve ona öfkeyle beslenmiş tek bir sıçrayışla ulaştı;

yakışıklı, kibirli suratına tükür. "Flaş bir haber, pislik herif. Bana iyi bir eleştiri vermedin."

"Dinleyecek misin?" O kadar yaklaştı ki, ona dik dik bakmaya devam etmek için başını geriye yatırmak zorunda kaldı. "Sormak zorundaydım. Sana yardım etmeden önce emin olmam gerekiyordu."

"Bana yardım et? Sen. Harap. Ben." Gömleğinden avuç dolusu kavrayarak, her kelimeyle aynı anda onu sarstı. Ama o taş bir duvar gibi dururken ileri geri sallanan tek kişi oydu. Hayal kırıklığıyla kükredi. "Bir inceleme yazdınız *kiyerlebir edilmiş* benim hayatım. Seninle yatmaktan nasıl faydalandım?"

"Yapmadın." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, acı çekiyor gibiydi. İyi bir inceleme için benimle yatmadığını söyledi ve sana inanıyorum.

"Bunu kabul etmen ne büyük incelik. Şimdi arkanı dön. O kapıdan geç. *Yok olmak*. Gömleğini serbest bıraktı ve ağırlığını içine vererek onu girişe doğru itti. Bir adım geri sendeledi. "Bana hakaret etmeyi bıraktın."

Gözlerinde beliren temkinli savunmasızlık, onun kafasına vurmasını engelledi. Adam umutsuzdu - alaycı ve bilgisiz bir aptal - ama onun daha önce de bu şekilde kullanıldığını söyleyebilirdi. *Pekala, zor bok*. O hala bir pislikti.

"Ama gerçek şu ki, birlikte yattık," diye devam etti, sanki o konuşmamış gibi. "Olumlu ikinci bir inceleme yazarsam ve biri o geceyi öğrenirse, itibarımız tamir edilemeyecek şekilde mahvolur. Kimse bunun bir tesadüf olduğuna inanmayacak."

"Kimse nasıl öğrenecek?"

"Yalnızca benzeri görülmemiş bir ikinci inceleme yazmak şüpheleri artıracaktır. Ve..." Biraz sindi, kulaklarının ucu pembeye döndü. "Ve son zamanlarda bazı paparazziler bana pusu kurdu. Özel hayatımla aşırı ilgileniyorlar."

"Senin yılın en uygun bekarlarından biri olmanla mı ilgili bu? Aman Tanrım. Bu." *Ovardı* ünlü bir yemek eleştirmeni ve tek gecelik ilişki için en uygun bekarı seçmek. *Ne boktan şans*. "İnkâr edemez miyiz? Beraber yattığımıza dair kimsenin kanıtı olduğunu sanmıyorum, değil mi?"

"Ve birlikte yatmadığımıza dair hiçbir kanıtımız yok. Olumsuz olduğunu kanıtlamak imkansızdır. Ayrıca, birlikte uyuduk." Ellerini hayal kırıklığıyla havaya kaldırdı. "Dedikodu, sosyal medyada ve dedikodu sitelerinde orman yangını gibi yayılıyor. Ne yazık ki, yanlış olduğu kanıtlanana kadar ünlü dedikodularının doğru olduğu varsayılır. İtibarımızı kurtarmak için çok geç olana kadar kimseyi aksi yönde ikna edemeyiz."

Bitkin olan Aubrey bir kez daha oturdu. Onun mantığını anladı

karar, ama hiçbir şeyi değiştirmedi. "Bana neden burada olduğunu söyle, sonra git." "İşleri düzeltmek için buradayım." Herhangi bir pişmanlık, şüphe veya savunmasızlık belirtisi

kayboldu ve sesi çelik gibi bir kararlılıkla çınladı. "Comfort Zone'u kaybetmeyeceksin. Savaşmadan olmaz."

"Değilim? Nasıl?" Dudaklarının hareket ettiğini hissetmiyordu. Duruşunu tersine çevirdi ve yere kaymadan önce yüksek arkalıklı sandalyeye oturdu. Ne de olsa ikinci bir inceleme yazacaktı.

"Diğer menü öğelerinizden birini tattım ve bayıldım." Landon elini yüzünde gezdirdi.

"Ne zaman?"

Karnında çırpınan *Olumsuz* mutluluk. Onun pişirmesi hakkında ne düşündüğü umurunda değildi. Ondan nefret etmesi gerekiyordu. İyi bir inceleme için onu baştan çıkardığını ima etmişti. Ama onun gözlerindeki endişe ve kırılgnlığı hatırladığında öfkesi dalgalandı. Hala bir sık hareketiydi.

"Lily, simit ekmek pudinginle ofisime geldi. Hatayı yapanın kendisi olduğunu söyledi ve ikinci bir inceleme için yalvardı. Çocuk sana gerçekten saygı duyuyor."

Ah, Lily. Eli ağzına gitti ve ani gözyaşlarını sildi. "Bunu benim için yaptığına inanamıyorum."

"İş teklifimle ilgili her şey yolunda giderse, ona büyük, yüklü bir zam yapabilirsin."

"İş teklifiniz mi?" Kafa karışıklığı ve merak, onun düşmanlık yayma girişimini kesintiye uğrattı.

"Arkadaşımanın yemek programına konuk olmanı istiyorum," dedi alçak sesle, onu dikkatle inceleyerek.

"Yemek şovu mu? Televizyonda?" Aptalca geliyordu ama zekası önceden haber verilmeden izne ayrılmıştı.

"Bugünlerde bir yemek programı için olağan araç bu." Sesi kuruydu ama gözleri keyifle parlıyordu.

Harika. Şimdi bana gülüyor. "Hiç televizyona çıkmadım. Televizyon bile izlemiyorum. Ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemezdim. Kendimi aptal durumuna düşüreceğim. Aubrey eliyle ağzını kapattı ve burnundan gürültülü bir şekilde nefes aldı.

"Hayır, yapmayacaksın. Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, kapalı bir sette çekilecek, yani canlı bir seyirciniz olmayacak." Ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. Tam bir gülümseme değildi ama gamzesinin ona göz kırpmasına yetmişti. Bu gamze, içinde bulunduğu kötü durumun temel nedeniydi. *Darth Dimple. gamze*

Kıyamet. Kont Dimpula. Kahretsin. Hala konuşuyor.“—ve senaristler ve yönetmenler her şeyin yolunda gitmesini sağlamak için oradalar. Ayrıca Aria, konuk şefinin programında aptal gibi görünmesine asla izin vermezdi.”

"Hava? Aria Santini'deki gibi mi?"

Aria, izleyicilerin gerçekten evde yapabileceği basit, lezzetli İtalyan yemekleriyle tanınan, Amerika'nın en sevilen ünlü şefiydi. Aubrey yemek kitaplarının her birine sahipti ve hatta birkaç YouTube videosunu izlemişti. Çarpıcıydı - sıcak, kahverengi gözleri olan uzun boylu, heykel gibi bir esmer - ve yanında amatör bir mezzosoprano. Neredeyse gerçek olamayacak kadar mükemmel.

"Evet, o Arya. O harika bir şef ve bir yemek programı gazisi. Emin ellerde olacaksın."

"Ve o senin arkadaşın mı?" Aubrey buna inanmadı. Aria çok tatlı görünüyordu ve Landon çok... değildi.

"İnanması güç, değil mi?" Landon, onun düşünce balonunu okumuş gibi alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Yaklaşık on yıldır arkadaşız."

Onu lekelemesi için çok zamanı vardı. Muhtemelen kibirli piç imajını tamamlamak için Aria'yı cehennemden gelen bir divaya çevirmişti. Ve Aubrey'nin programında olmasını mı istedi? Landon Kim veya onun BFF'si ile hiçbir şey yapmak istemedi. Ama yardım teklif ediyordu ve o, Comfort Zone'u kurtarma şansı buldu.

Gururum hayallerimden daha mı değerli?

★ ★ ★

Landon Aria'dan bahsettiğinde Aubrey'nin yüzündeki kan çekilmişti. Arkadaşı planı açıkladığında, bunun kendi şovu olduğundan bahsetmesini istemişti. Bunun büyük bir satış noktası olacağını ima etmişti. Narsisizmi yüzünden ona acı çektirmişti ama gizlice onunla aynı fikirdeydi. Çoğu genç şef, Aria Santini ile çalışma fırsatı için adam öldürür. Ama aynı zamanda bunun ne kadar korkutucu olabileceğini de anlamıştı.

"Televizyonda göreceğiniz teşhir yüz restoran incelemesine bedel olacaktır. Ve iyi bir şekilde tazmin edileceksin. Central Coast'ta çekim yaparken taşınmaya devam edebilir ve yeni konumun yenilenmesini sağlayabilirsiniz."

Aniden, Aubrey'nin teklifini kabul etmesi için çaresiz kaldı. Ona yardım edebilirdi ve bu tüm pisliği düzeltebilir ve belki de yüzündeki tekin olmayan ifadeyi silebilirdi.

"Taşınmayı nereden biliyorsun?" Kısık gözlerle onu inceledi. "Herhangi bir iş teklifi yapmadan önce her zaman kapsamlı bir araştırma yaparım. Bu

akıllıca bir şey," dedi, Lily'yi dikkatle işin dışında bırakarak. O olmasaydı genişlemeden haberi olmayacaktı ama Aubrey'nin iyi niyetli çalışanına gereğinden fazla paylaşım yaptığı için kızmasını da istemiyordu.

Aubrey anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve ardından bakışları adamın yüzüne kaydı. "Beklemek. Central Coast'ta çekim yaparken tadilat yapabileceğimi mi söyledin? Tam olarak nerede ve ne kadar zamandan bahsediyoruz?"

Bosque Verde, Kaliforniya. En az üç hafta."

"Bosque Verde iyidir, sanırım. Buradan sadece üç saat uzaklıkta. Ama üç hafta? Dükkanımdan uzakta olmak için çok uzun bir süre."

"Evet, üç hafta kapalı kalmak küçük bir işletme için korkutucu ama buradaki büyük resmi düşünürseniz öyle değil. Comfort Zone'u şununla kaydedebilirsin:*sadece üç haftazamanının* Güvenli bir gelecek kurmak için birkaç hafta uzağa yatırım yapacaksın. Landon, birini onunla çalışmaya ikna etmek için hiç bu kadar çok çalışmamıştı. İnsanlar ona genellikle içinden seçip seçtiği tekliflerle gelirdi. "Aubrey, Aria'nın programına konuk olacak mısın?"

"Evet." Cevabı bir fısıltıdan biraz daha yüksekti. Yardım istemekten hoşlanmıyordu ve ondan yardım istememişti ama burada bunu zarafetle kabul ediyordu. "Sadece bana Comfort Zone'u kurtarmak için savaşıma şansı vereceği için. Teklifiniz şimdilik sorunlarımı çözebilir, ancak Aria'nın şovunda oynamanın her şeyi sihirli bir şekilde çözeceğinin garantisi yok.

"Bu sana dövüşme şansından fazlasını verir, Aubrey." İçini bir rahatlama kapladı ve gücüyle onu şaşırttı. Aubrey için işleri yoluna koyma şansı vardı ve başaracaktı. "Aria'nın yıldız gücü ve neşeli kişiliğin, okuyucularımı incelememin kusurlu olduğuna ikna edecek. İzleyiciler tariflerinizi denediğinde ömür boyu hayranınız olacaklar. Ayrıca, mevcut sorunlarınızı çözmek en büyük engeldir. Nihayetinde, yeteneğiniz ve sıkı çalışmanız 'her şeyi düzeltecektir.'"

"Güneşli kişiliğim mi? Benimle dalga geçiyor olmalısın. İşin içindeyken daha çok bir fırtına gibi. Kısa siyah saçları, gözlerini narin yüz hatlarına çekmişti. Hâlâ nefes kesiciydi ama iri kahverengi gözlerinin altındaki morarmış gölgeler ve teninin solgunluğu, onun hayatına verdiği tahribatın kanıtıydı. "Umarım neden bahsettiğini biliyordur. Geleceğim buna bağlı."

"Hatalarımdan kaçmıyorum. Her şeyi yoluna koyacağım."

"Hatalarını sahipleniyorsun. Sadece halka açık değil. Aubrey'nin kaşları düşünceyle çatıldı ve sonra dudaklarına bir gülümseme hayaleti dokundu. "Ama bugün buraya gelmeni takdir ediyorum. Zor durumuma sırtını dönmedin. en azından değil

için fazla uzun. olmayabilirsin tamamlamak sonuçta piç.”

"O kadar ileri gitmezdim." Sırıttı, onun neredeyse dostça ses tonu onu rahatlattı.

"Belki sen haklısın." Piç terazisinde nereye ait olduğunu düşünür gibi tırnaklarını inceledi. "Dünyada öne geçmek için vücudumu satmakla suçladığım için özür dilemeyi mi planlıyorsun?"

Landon onun iğneleyici sözleri onu ısıtırken sindi. Niyeti bu değildi. Tesadüfen tanıştıklarını biliyordu ve ikisinin de diğerinin mesleği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama onun kim olduğunu bildiği halde işini desteklemek için onunla yatmadığından emin olması gerekiyordu. Kendi dudaklarıyla inkar edene kadar hayatlarını daha fazla iç içe geçiremezdi.

"Kuyu?" Aubrey oturdu ve artan bir hızla ayağını yere vurdu.

"Senin sahte... heyecanını gösterdiğine bir saniyeliğine bile inanacak kadar aptaldım."

"Evet, öyleydin." Kıpırmızı oldu ama ifadesi sakinliğini korudu. "BEN seninkinden asla şüphe duymadım. Gerçi seni öldüreceğimi söylediğinde sesin çok acılı geliyordu. Aslında bir an için endişelendim."

Landon nefessiz kaldı ve gözleri şişene kadar öksürdü.

"Orada iyi misin?"

"Evet. Tamamen iyi," diye öksürmeden derin bir nefes alabildiğinde hırıldadı.

Sözleri onunla alay etti ama tutkusunun gerçek olduğunu cesaretle onayladı. Damarlarında gülünç bir gurur akıyordu. Onun seksi karşılık vermesi mi yoksa onda uyandırdığı hatıranın mı onu daha çok uyandırdığından emin değildi.

Tanrım, beni öldürüyorsun. Küçük, meraklı elleri, azgın arzu onu tüketmekle tehdit edene kadar onun vücudunu keşfetmişti. Vücutları birleştğinde, zevki o kadar yoğun hissetmişti ki, acının sınırındaydı.

Sessizlik uzadı ve yoğun ve sıcak bir gerilim, aralarındaki havayı karıştırdı. Landon'ın boğazı yutkunmaya çalıştı ve Aubrey'nin muzaffer gülümsemesi, onun ne kadar tahrik olduğunu bildiğini ortaya koydu. Ayağa kalktı ve vücudunu gevşemeye zorladı.

Ders öğrenildi. *Aubrey ile cinsel şakalaşmaya girmeyin. Durmadan.* İlk etapta yapılacak aptalca bir şeydi. Daha fazla sorun yaratmak için değil, bir yanlış düzeltmek için geri dönmüştü. Tek gecelik ilişkileri gözden kaçmıştı ama daha fazla risk alamadılar.

Ellerini saçlarının arasından geçirdi. Hatta neden düşünüyordu ki? *başka riskler?* İncelediği bir restoranın sahibiydi ve

ortak yapımcılığını üstlendiği bir şovda görünmek üzere. İlişkileri profesyonel olmaktan başka bir şey olamazdı. Önce göz temasını kesip ellerini cebine soktu ve boğazını temizledi.

"Hadi gidip bir şeyler içelim." Umutsuzca birine ihtiyacı vardı. "Anlaşmanızın ayrıntılarını görüşmeliyiz."

"Weldon Bira Fabrikası senin için uygun mu?" "Elbette. Her şeye hazırım."

Ve böylece, düşündü, hayatımın en büyük kumarı başlıyor.

5

Tara'nın morali bozuktu, kalabalığa dört el daha kısa mesafeden bakıyordu - ikiz ağabeyleri Jack ve Alex bir bira festivaline katılıyorlardı - ama Aubrey'nin Landon'la içeri girdiğini görünce ifadesi bitkinlikten gök gürültüsüne dönüştü. Dile getirilmeyen sorusu yüksek sesle ve net bir şekilde çınladı: *Burada ne işi var?* Aubrey gözlerini devirdi ve şöyle dediğini umarak omuz silkti: *Hala çözüyorum. Onu öldürme - henüz.* İncelemeyi okuduktan sonra arkadaşının gözlerinde cinayet vardı. Aubrey, Landon'ın ofisine saldırmasını engellemek için üzerine oturmak zorunda kalmıştı. Tara sakinleştiğinde sert bir e-posta yazmaya karar verdi.

Elini hafifçe sırtına koyarak onu barın arkasına doğru götürdü. Onu silkip atması gerekirdi ama omzunun üzerinden arkasında buhar olup olmadığını görmekle o kadar meşguldü ki. Teni, adamın ona dokunduğu sıcak bir tavadaki tereyağı gibi cızırdadı. Zihninden kendine bir tokat attı, vücudunun ona verdiği tepkiden fena halde rahatsız oldu. O yıkımı getirendi. Öfke düğmelerine basan kişi.

Bira fabrikasına gidene kadar onun özür dilemediğini fark etmemişti. Hatasını kabul etmiş ve kendine aptal demişti ama sihirli kelimeleri asla söylememişti. sanki oldu *Üzgünüm* sözlüğünde yoktu. Niyeti açıktı. Hatasını kabul etmeye ve telafi etmeye gelmişti ama tüm bunlardan sonra kelimeleri söyleyemedi. *Üzgünüm.*

Ne garip, kibirli bir adam.

Aubrey, sandalyesini çekmek için teması kestiğinde nefesini bıraktı. "The Pitfalls of Brilliance"da Comfort Zone'u yok ettikten sonra bile tavırları kusursuz kaldı. Masa yuvarlak bir tabureden çok daha büyük değildi, bu yüzden uzun bacakları onun dizlerinin iki yanında durmuş, kemikleri eriten, erkeksi bir sıcaklık yayıyordu. Fark ettiğinden değil. Ancak bira fabrikasının gerçekten daha büyük masalara ihtiyacı vardı.

"Konumu beğeneceğinizi düşünüyorum. Çekimler için yüz yıllık bir okul binasını yeniliyorlar. Yıpranmış ama inanılmaz bir potansiyeli var." O

kollarını masaya dayadı ve ona doğru eğildi. Açık ifadesi, daha önce taktığı gergin, soğuk maskeden çok uzaktı. "Ortam,manzara her şey çok güzel."

Aubrey başını salladı, güzel gülümsemeli çekici yabancıyı hatırladı. En sevdiği LEGO setini sergileyen bir çocuk gibiydi. Bu Landon çok sevimliydi.*Tam dur.*Kaşlarını düşünceli bir şekilde aşağı indirmeye zorladı. Son bir saat içinde, ondan nefret etmekten, onu hâlâ istediğini fark etmeye ve ardından özür dilememesini bir nevi kabul etmeye gitmişti. Başını dönüyordu ve kendine hakim olması gerekiyordu.

"Orijinal yapının çoğu kurtarıldı - Douglas köknar döşeme, tahta ve çita duvarlar ve hatta kara tahtalar."

"Kulağa hoş geliyor," dedi, hayal ederek*Çayırdağı Küçük Ev.*

Onu gülümseyerek ödüllendirdi. Gözlerinin köşelerinin kırıştığı ve gamzesinin yanağının derinliklerine çöktüğü yer.*bu*Gülümsemek. Kalbi, deli gömleğinden kaçmaya çalışan bir sihirbaz gibi kaburgalarını delip geçiyordu.

Orada tut, Aubrey Choi. İyi bir eleştiri almak için onunla yattığınızdan şüphelendi. Belli ki orada büyük güven sorunları var. Hayır. Seks. İzin verilmiş. Seks profesyonel itibarınızı sonsuza dek mahvedebilir. Seks kötüdür. Ağır sevişme hakkında düşünme bile.

Onun detaylarını tartışıyorlardı.*işletmeteklif.Ciddi görün. Azgın değil. Cidden.*Yüz hatlarını kasvetli bir maskeye dönüştürdü ve konsantre olmaya çalıştı ama Landon koltuğunda kıpırdandı ve bacakları yanlışlıkla onunkine değdi.

Aubrey sandalyesinden fırlayarak, "Bir dakika için beni bağışlayın," diye ciyakladı. "Biraz bira alacağım. Biraz ister misin?"

"Elbette. Ben gideyim..." Landon ona eşlik edecekmiş gibi ayağa kalktı.

"*HAYIR.*Boğazını temizleyip sesini alçalttı. "Bize bedava bira ısmarlayabilirim. Sadece burada bekle."

"Elbette." Kafası karışmıştı ama tekrar yerine oturdu. "Teşekkür ederim."

Aubrey bara doğru koştu ve barın altına daldı ve dondurucudan iki kupa kaptı. Tara yolunu kapattığında neredeyse onları düşürüyordu.

"Tanrı aşkına, ninja kadın. Birdenbire ortaya çıktın." Titreyen ellerine güvenmeyen Aubrey kupaları tezgahın üzerine koydu.

"Sürekli burada duruyordum." Tara kollarını kavuşturdu. "Fark etmedin çünkü Landon Kim'e göz gezdirmekle meşguldün - bu arada, o da lazer görüşüyle kıyafetlerini yakmaya çalışıyordu."

Aubrey inkar edilemez bir isteri notuyla kahkahayı patlattı. İncelemesi neredeyse rüyasını mahvediyordu - hala olabilir - ama şehvetini durduramadı.

ondan sonra. Hatta bunun için bir terim bile vardı.*Düşmanla uyumak*. Gerçek bir şey miydi?*Bunun için icat edilmiş bir terim olması için sık sık olması gerekir*. Her şey yanlıştı ama çekiciliğe karşı çaresiz hissediyordu.*Hayır, hiçbir şeye karşı çaresiz değilim*. Dengesizdi çünkü düşmanı beklenmedik bir şekilde yıkımının yerini umutla değiştirdi. Olanları özümsemek için biraz zamanı olduktan sonra vahşi duyguları yatışacaktı.

"Kıyafetlerde herhangi bir yanma olmayacak." Aubrey onun sesindeki hüzünlü özlemi duydu ve yanağını ısırıldı. "İş konuşmak için buradayız."

"İşletme? Ne işi? Kayıp kedi yavrularını içeriyor mu?"

"Ne? HAYIR." Neyi kaçırdığını merak ederek gözlerini kıstı. "Kedi kedileri ne kaybetti?"

"Öyleyse neden bu kadar endişeli görünüyorsun?"

"Çünkü Comfort Zone'u yok olmanın eşğine getiren bir restoran eleştirisi yazan bir yabancıyla yattım. Şimdi işleri düzeltmeye yardım etmek için geri döndü ve daha iyi bir seçeneğim yok, bu yüzden gururumu bir kenara bırakıp zeytin dalını kabul etmeliyim.

"Derin nefesler." Tara kolunu Aubrey'nin omuzlarına attı. "Peki işleri nasıl düzeltmeyi planlıyor?"

"Aria Santini'nin yeni şovunda konuk oyuncu olmamı istiyor. Taşınmaya ve tadilatlarla devam edecek kadar "iyi bir şekilde tazmin edeceğim".

"Kutsal guakamole. Ve Aria'nın Santini'yi korkutması?"

"Biliyorum. Sağ?" Aubrey avuçlarını gözlerinin içine itti. Acımasız bir baş ağrısı arkalarında toplanıyordu.

"Gerçekten yapacak mısınız?" Arkadaşı, mükemmel kremamsı bir kafa oluşturmak için uzman vuruşları ve hafifçe vurarak dört kupayı doldurdu.

"Bunu yapmak zorundayım. Biliyorsun müteahhitlere ödeme yapmam ve birkaç ay içinde tadilatı tamamlamam gerekiyor. Yoksa dükkânı zamanında açamayacağım ama yine de kira sözleşmesine göre aylık kirayı ödemek zorunda kalacağım." Aubrey'nin panik içindeki sözleri nefesi kesilene kadar ağzından döküldü. Çaresizce omuz silkti. "Tara, Comfort Zone kapılarını yeniden açmadan önce iflas edecek. Hayır demek için deli olurdum.

"Son kararın buysa arkanı kolluyorum ama bazen 'cılığın' doğru cevap olabilir."

"Bilmiyorum. Hayatımda başka bir zengin, benmerkezci adam isteyeceğim son şey ama Landon bunun kesinlikle iş olduğunu söyledi.

Tara ağzı açık bir şekilde ona şaşkın gözlerle baktı. Dakikalar bu şekilde geçiyor gibiydi ve Aubrey kıpırdandı ve boynunu kaşıdı. Bakış saldırısı altında kırıldı. "BEN

Onu etrafta çok göreceğimden şüpheliyim.”

"Sen benim en iyi arkadaşımın ve seni seviyorum, bu yüzden ağzından çıkan saçmalıklara inanıyorsan kafana bir şaplak atmakla yükümlüyüm." Aubrey itiraz etmek için ağzını açtı ama Tara avucunu kaldırdı - onu susturmak ya da tokatlamak için, Aubrey bilmiyordu. "Bunu yapıyorsan, gözlerini dört açarak içine girmeni istiyorum."

"Ne yapıyorsun? Bir yemek programının birkaç bölümünü mü çekiyorsun?"

"Sessiz ol çocuğum. Hiçbiriniz birbirinizden uzak kalamayacaksınız. Cinsel gerilim, parlayan kıpkırmızı bir aura gibi görünür." Tara avuçlarını Aubrey'nin etrafında bir falcı gibi dolaştırdı. "Yani *Bu*, Landon Kim ile bir ilişki yaşamaktan bahsediyorum.

Aubrey'nin söyleyecek aptalca bir şeyi kalmamıştı, bu yüzden kendisinden beklenen soruyu sordu. "Peki, kocaman açılmış gözlerimle ne görürdüm?"

"Havai fişekler ve elektrik üretmeye yetecek kadar ısı."

"Hayır, lütfen, hayır. Bu iş bitmeden kıyafetlerimi yırtacağım, değil mi?" Elleriyle yüzünü kapattı. "Hayır bekle. Beni seviyor musun?"

"Tabii ya. seni deli gibi seviyorum Neden soruyorsun?"

"Beni öldürmek zorundasın. Horny Side'a gitmek üzere olduğumu hissediyorsan, beni öldürmelisin. Eğer beni seviyorsan, bunu benim için yapacaksın. Onunla tekrar yatmak en büyük aşağılanma olacak ve itibarımızı ve kariyerimizi mahvedebilir. Her şeyi mahvedebilir *sonsuz* kadar."

Tara, "Kapa çeneni ve sakın davran," diye fısıldadı. "Darth Sexy yaklaşıyor."

Merhaba Tara. Seni yeniden görmek güzel." Dudakları bir tarafa kıvrılmış, gamzesini ima ediyordu. Aubrey diliyle girintiyi izlemek istedi. "Ama sanırım bu gece en az sevdiğin müşterin benim."

"Muhteşem biramdan daha fazlası için mi geldin?"

"Nasıl karşı koyabilirim?" Landon kıkırdadı, gözlerinin kenarları keyifle kırıştı. Gülümseme. *Lütfen hayır. Gülümseme değil.* Tara onu ciddiye almış olsaydı, Aubrey'nin göğsünden bir ışın kılıcı fırlamış olurdu.

"Mevsimlik spesiyallerimizden bazılarını önerebilir miyim?" dedi Tara aşırı kibar bir sesle. *Saçmalık.* Aubrey, en iyi arkadaşının gözlerindeki öldürücü parıltıyı tanıdı. "Buzz Off, kişisel favorim - o kadar keskin ve acı ki - aşağı inerken sizi ısırabilir. The Witch's Brew yakın bir saniyedir. Pürüzsüz, zengin kapıcı tarafından aldanmayın. Demleme duygusuz pislikleri kalıcı olarak iktidarsız kılmak için büyülendi.

Aubrey aceleyle, "Biralarımız burada," dedi kupalarını alırken. "Masamıza dönelim."

“Her zaman bir zevk.” Landon, Tara'ya şakacı bir selam vermek için iki parmağını alnına vurdu ve ardından bahşiş kavanozuna birkaç yirmilik sıkıştırdı. Arkasını dönerek kupaları Aubrey'nin elinden aldı ve onunla konuşmak için başını eğdi. Sıcak nefesi boynunu gıdıkladı ve ayak parmakları ayakkabılarının içinde kıvrıldı. "Arkadaşın bana bira vermek istedi, bedava bira değil. İkinizin kavga etmesinden endişelendim.

"Ha ha," diye mırıldandı, gözlerine bakmadan.

Elektrik üretmek için yeterli ısı. Muhtemelen huzursuz enerjisiyle Vegas şeridine güç verebilirdi. Masalarına döndüklerinde, kirpiklerinin arasından ona bakmadan önce birasından bir yudum aldı.

Landon kupasını bırakırken, "Hatırladığım kadar iyi," dedi.

“Mm-hmm. Tara harika.”

Koltuğuna geri oturdu ve bir bacağı uzattı. Baldırı onunkine bastırdı ve kafasına bir elektrik çarpması geldi. *Zing.* Bacağı çekmeden önce gözleri bitmek bilmez bir saniye boyunca parladı. Aubrey de onunkine doğru bir açı verdi ama minik masanın altında hâlâ birkaç santim yakınlıktaydılar.

Sinir uçları, cildinde yılbaşı gecesindeki maytaplar gibi zonkluyordu. Adamın pantolonu ve kot pantolonunun sağladığı çift bariyer yeterince kalın değildi ve düşünebildiği tek iş, kelimeydi. *maymun* içinde - maymun işi, etrafta dolaşmak, ateşli maymun seksi ...

"Bosque Verde'den şarap içeren iki tatlı tarifi yaratmanı istiyorum. Çekimin size düşen kısmı bir haftadan fazla sürmemeli, ancak tariflerinizde kullanmak üzere yerel şarapları tatmak için seyahatinizin ön ucunda iki haftaya daha ihtiyacınız olacak. Aralarından seçim yapabileceğiniz iki yüzden fazla şarap imalathanesi var ve aceleye getirmek isteyeceğinizden şüpheliyim.

Ona baktı, yüzü zihni kadar boştu. *ah ah ah ah ah?*

★ ★ ★

"Aubrey?"

Toplantılarının bitmesi için anlaşılır bir şekilde sabırsızdı ama boş ifadesi onu sinirlendirdi. Konsantre olması için insanüstü bir güç gerekiyordu -ona vanilya kokusunu alabilecek ve tenindeki baharatı alabilecek kadar yakın olmak- ama ona yardım edeceğine söz vermişti. Bunu yapmak için kendini gösteriye yüzde 100 adamalıydı.

"Çekimler sırasında fırını kapatma konusunda hâlâ endişeli misin?" Landon onun inatçı sessizliğine kaşlarını çattı ve ardından hayal kırıklığını üzerinden attı. o becerdi

asil bir şekilde yükseldi ve gemide olduğu için şanslıydı. "Şovun bütçesine bir göz atacağım ve gelir kaybınızı telafi edip edemeyeceğimize bakacağım."

"Comfort Zone zaten zarar ediyor, bu yüzden endişelenme." Aubrey, içinde bulunduğu sisten çıkarak koltuğunda doğruldu. "Ben de zaten varım dedim. Mantığını sorgulamıyorum. Gelecek vaat eden bir gelecek şansı karşılığında birkaç hafta, değil mi? anladım."

"Ama ben üç haftadan söz eder etmez sustun."

"Değil... Bu değil..." Aubrey kızardı ve koltuğunda kıpırdandı. Başını iki yana sallayarak onu yakından inceledi. Kafasında neler döndüğünü anlayamıyordu. "Comfort Zone benim için sadece bir iş değil. Bu benim hayalim. Bu kadar uzun süre ayrı kalmayı hayal edemiyorum ama bu, gösteriyi erken bitirmek için yarı yarıya yarı yolda bırakacağım anlamına gelmiyor."

"Bunu anlayabiliyorum." Baş dönmesi dalgaları halinde içini bir rahatlama kapladı. *Ha.* Aubrey için işleri yoluna koymak, onun için düşündüğünden çok daha önemliydi. "Ve her şeyini vermemiş olsaydın zanaatının zirvesinde olmazdın. Herhangi bir şeyi yarı yarıya değerlendirebileceğinden şüpheliyim."

"Teşekkürler. Tamam aşkım." Yanaklarında pembe lekeler belirdi. O güzeldi. "Peki ben nerede kalacağım? Tariflerim üzerinde çalışmak için eksiksiz bir mutfığa ihtiyacım olacak."

Bir villa ayarladım ve ihtiyacın olan her şeye sahip olduğundan emin olacağım.

"Her şey *yapacaksın*emin olmak?" Aubrey'nin kaşları alnına kadar yükseldi. "Aria aracılığıyla bana konuk oyuncu olma fırsatını yakaladın, değil mi? İşin bitti. Şovun diğer her şeyi halletmesi gerekmiyor mu?"

"Aria seni programına davet etme fikrini buldu. Şovun baş yapımcısı olarak senin için diğer her şeyle ilgilenmek istiyorum."

"Yönetici yapımcı mı?" Yükseltilmiş sesiyle bakışlar ona çevrildiğinde koltuğuna çöktü. "Bunu bana söylemedin. Neden bana söylemedin?"

"Sana şimdi söylüyorum." Solgun yüzünü inceledi. Geniş, fırlayan gözlerinde panik vardı. "Bu, iş anlaşmamız için küçük bir ayrıntı ve işinizi etkilemeyecek. Seni işe almak dışında, görevlerim hiçbir şekilde seninkiyle kesişmeyecek. Jüri olarak pek çok yemek şovunda bulundum, ancak bu benim ilk defa yapımcılık yaptığım için şovdaki rolüm geniş çapta bilinmiyor. Aria benim ortak yapımcım ve şovun yüzü o, ben değil."

"Ama bu senin de Bosque Verde'de olacağın anlamına mı geliyor?" "Açık ve kapalı," diye düşündü onun tepkisini analiz ederken.

Sonra yapboz parçaları yerine oturdu. Onunla vakit geçireceğinin farkında değildi. Bu fikir karşısında korkmuş görünüyordu. Landon suçlayamazdı

ona - o tam bir pislikti - ama tepkisi acıttı. Bu da onun aklını kaçırdığını gösteriyordu.

Kaldığı süre boyunca Bosque Verde'de olacağını öğrenirse, kapıdan dışarı fırlardı. Bunun olmasına izin veremezdi. Gösteri, ona yardım etmesinin tek yolu. Yanlışlıkla çaldığı ve neredeyse kırdığı şeyi düzeltmek için.

Ama çekimlerden uzak kalamazdı. Bazıları onun nevrotik olduğunu düşünebilir, ancak yapımın sorunsuz ilerlediğine karar verene kadar kontrolü bırakmaya hazır değildi. İnşaatı izlemeyi ve ilk birkaç bölüm çekilene kadar kalmayı planladı. Bu noktada bir ozalit ve bazı çini örneklerinden başka bir şey olmayan yepyeni bir mutfakta çekim yapıyorlardı. Tüm değişkenlerle, hiçbir şey ters gitmezse şok olur.

"Ne kadar açık ve ne kadar kapalı?" Aubrey onun cevabını beklerken nefesini tutuyor gibiydi.

"Hangisini tercih edersin? Daha açık mı daha kapalı mı?" Kendini toparlamadan önce kurt gibi sırttı. Onunla flört etmek yapabileceği en aptalca hareketi ama bir an için kendini unutmuştu. Dikkat dağıtacak kadar güzeldi.

"Neden bir tercihim olsun ki?" Ofladı ve kollarını mükemmel göğüslerinin üzerinde kavuşturdu.

Allah kahretsin. Soğuk bir duşa ihtiyacım var.

"Sadece profesyonel bir nezaket gereği sordum."

"Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için gerektiği kadar Bosque Verde'de olacağım." Profesyonel ama belirsiz bir ses çıkarmayı başardı.

"Tamam o zaman. Anlaştık ve her şey ayarlandı." Aubrey ayağa fırladı. "Gerçekten gitmem gerekiyor."

"İki bölüm için ne kadar kazanacağınızla ilgilenmiyor musunuz? Ya da ne zaman başlarsın?" Gitmesine izin vermeliydi ama biraz daha kalmasını istiyordu.

"Tabii, ilgileniyorum." Koltuğuna geri döndü, kulaklarının uçları kırmızıya döndü. "Devam et o zaman."

Ona ne kadar teklif ettiklerini söylediğinde, Aubrey'nin ağzı açık kaldı. Landon kendine rağmen sırttı. Daha önce emin olmasa da, şimdi onun ona art niyetle yaklaşmadığından emindi. Hile yapabilecek biri gibi görünmüyordu.

"Açıklığa kavuşturmak için," dedi, "şov, çevrimiçi reproduksiyonlar ve olası yemek kitapları da dahil olmak üzere iki tarifen telif hakkı konusunda eşit haklara sahip olacak."

"Evet. Tarifleri herkesle paylaşacağım için öyle düşündüm."

izleyiciler Ne zaman
başlayacağım?"

"Gelecek hafta."

"Bu kadar çabuk mu? O zamana kadar her şeyi halledebilir miyim bilmiyorum. Şey, sanırım ne zaman ödeme alacağıma bağlı." Dudaklarını birbirine bastırdı ve ellerine baktı. "Para aç falan gibi görünme."

"Bu bir iş. Ayrıntıları, özellikle de parayı görmezden gelmeyi ihmal etmiş oluruz. Şov size üçte bir oranında ödeme yapar. Bosque Verde'ye gitmeden önce imzaladığınızda üçte birini alacaksınız. Ardından üçte biri çekimler bittiğinde ve üçüncüsü de bölümlerinizi yayınlandığında" dedi. "Konuk yetenek sözleşmesinin büyük bir kısmı basmakalıp, ancak İK ve hukuk ekibi her şeyi daha ayrıntılı olarak açıklayacak. Ve sözleşmeyi gözden geçirmek ve istediğiniz kadar soru sormak için tam bir haftanız olacak."

"İK veyasal? Aubrey kötü bir koku almış gibi burnunu buruşturdu. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Gerçekten o kadar korkmuş görünüyordu ki, gülmekten kendini alamadı. "Her şeyi baştan sona okuyacağım ve istasyonun senden faydalanmayacağından emin olmak için kişisel avukatıma da baktıracağım."

"Kim emin olacakSenbenden faydalanma?" Sesi küstahtı ama bir saniye sonra gözlerini sımsıkı kapattı. "Bu yanlış geldi. Bunu garip bir şekilde kastetmedim."

"Sorun değil," dedi, çarpan kalbine rağmen yumuşak bir sesle. "Senden asla faydalanmam. Her şekilde."

"İyi." Aubrey başını salladı ve kirpiklerini masaya indirdi. "Evet bu iyi. Teşekkür ederim."

6

Aubrey bunun olduğuna inanamadı. Bir kot pantolonu katlayıp valizine tıkıştırdı. Aria'nın şovundan aldığı cömert tazminatla, ikinci ön ödemesini yapabildi ve çekimler sırasında Lily'ye ödemeye ve uzun zamandır beklenen kamp gezisi için bir gün erken kapatmaya yetecek kadar kaldı. Kalçası Comfort Zone'a bağılyken özel noktasının aynı kalmasını umuyordu.

"Böyle durmadan gülümsediğinde yanaklarına kramp girmiyor mu?" Tara, Aubrey'nin yatağındaki tüneğinden sordu.

"Sadece çok heyecanlıyım." Aubrey'nin yorulmak bilmez yanakları sırtışı genişlediğinde bile iyi durumdaydı. "Bekle, çadırım nerede?"

"Yedinci kez, kamp malzemelerinizin geri kalanıyla birlikte cipe yüklediniz. Uyku tulumu, ekstra battaniyeler, bütan ocağı, el fenerleri..."

"Bu doğru. Yaptım." Dün gece kamp malzemelerini toplamıştı. Ayrılmadan önce buzdolabından erzaklarını almayı hatırlaması gerekiyordu. *Sakin ol, Aubrey.* Uzun bir nefes verdi ve yatak odasına göz attı. "Sanırım her şeye sahibim."

"Yalnızca iki el bagajı mı alıyorsunuz? Elbise bile toplamadın." "İki fazlasıyla yeterli. Villada bir çamaşır makinesi var."

Dudaklarını bir tarafa büktü. "Hmm. Sence elbiselere ihtiyacım olacak mı?"

Her ihtimale karşı kokteyl elbiselerinizden ve sevimli pantolonlarınızdan birkaç tane alın. Bavulunuzda hâlâ bolca yer var."

"İyi bir fikir." Aubrey başını dar dolabına geri soktu ve elbise seçimini karıştırdı. "Bunlar iyi mi?"

"Evet. Bunların içinde çok sevimli görünüyorsun." Tara, önce Aubrey'nin sol elindeki iki elbiseyi, sonra da sağ elini işaret etti. "Ve bunlar sana çok seksi geliyor."

Aubrey, listesindeki her şeyi topladığını tekrar kontrol ettikten sonra fermuarını açtı.

çantalarını topladı ve ayağa kalktı. Gözlerinden sıcak yaşlar süzüldü ve "İşte o zaman," dediğinde sesi duygudan kalındı. Sequoia'ya, ardından Bosque Verde'ye gidiyorum.

"Bunu hak edilmiş bir tatil olarak düşün, seni işkolik." Tara onu kollarının arasına aldı. "Harika olacaksın ve burada her şey iyi olacak. Bol bol eğlenin ve beni haberdar edin. Detayda."

"Evet hanımefendi." Kendini tutamayarak, "Seni özleyeceğim," diye ekledi.

"Tabii ki yapacaksın." Tara zarıfçe burnunu çekti. "Şimdi git artık. Demlemem gereken biram var."

En iyi arkadaşı, el bagajlarından birini çekerek onu arabasına kadar geçirdi. Aubrey elini tutmaya devam ettiğinde nazıkçe sıktı. "İyi olacağım, seni koca yumuşaklık."

"Biliyorum biliyorum." Vahşi Tara'sı alt dudağını ısırarak durdu, burnunun ucu kırmızıya döndü. Seninle çok gurur duyuyorum, Bree. Bunu gerçekten yapıyorsun."

"Teşekkür ederim." Sokağın ortasında bağırmaya başlamadan önce gerçekten gitmesi gerekiyordu. "Bosque Verde'ye vardığımda sana mesaj atacağım."

Aubrey koltuğuna atladı ve yola çıktı, cipi bagajı ve kamp malzemeleriyle daha ağır geliyordu. Dikiz aynasını tekrar tekrar kontrol etti, ta ki Tara garaj yolunda sadece bir nokta olana kadar.

Gökyüzünün uçsuz bucaksız maviliği ve havanın hafif bir soğuklukla parladığı muhteşem, rüzgarlı bir gündü. Artan heyecan sinirlerini eritti ve Aubrey beklentiyle ürperdi. Açık havada bir gece bile onun stresi ve yorgunluğu için harikalar yaratırdı. *Ah. Her şeyini kaybetmeye ne kadar yaklaştığına hâlâ inanamıyordu. Hayır hayır hayır. Git başımdan, çirkin düşünceler.*

Aubrey, keskin rüzgarı içeri almak için aşağı indirilmiş ve seksenlerin kayalarını patlatan antik hoparlörler ile dağlara kadar şarkı söyledi ve dans etti. Ruhları bulutların üzerindeydi.

Milli parka girmek eve gelmek gibiydi. Ağaçlar göğe uzanıyormuş gibi dimdik ve mağrur duruyorlardı. Aşınmış toprak yolda parka gitmek sorunsuz ve kolaydı, ancak Aubrey dört tekerlekten çekişini teste tabi tutmak istedi. Tanıdık bir toprak yol bulana ve oraya dönene kadar sürdü. Jeep'i engebeli arazide zıplayıp yana yattığı için yolculuk tüm dikkatini çekti ve o buna bayıldı.

"Uu-huu!"

Cipinden ıslak bir geçirme ve ardından boğucu, metalik bir öksürük çıkana kadar özgürlüğün tadı çok tatlıydı. Willy Wonka şeker makinesinden garip sesler çıkarmaya başlayınca, Aubrey gerçeklerle yüzleşmek zorunda kaldı. Dikkatlice direksiyonu durdurdu. Olumsuz

bir saniye erken, çünkü *patlamış* ve aynı anda öldü.

"Saçmalık! Saçmalık! Saçmalık!" Aubrey, küfürleriyle ritmik bir şekilde direksiyon simidine vurdu, ama yoğun sekoyalar onun çığlıklarını yuttu. Ağır bir iç çekişle dışarı fırladı ve çevresini inceledi.

Endişesini ve şüphelerini zihninin karanlık, tozlu bir köşesine bastırılmış ve üç haftalık macerasını dört gözle beklediğine kendini inandırmıştı. İnkâr, cipi olarak bilinen kalıntı düşünülemez olanı yapana kadar harika çalışıyordu. seçti *theson* sis bulutunu üflemek için en kötü an.

Mükemmel bir gün, elleri başında dururken onunla alay etti. Gevşemek ve kendisini bekleyen her şeye hazırlanmak için biraz zaman ayırmak istemişti. Şimdi internet erişimi olmayan ve titreyen bir telefon sinyali çubuğu olmayan dev sekoyalara giden yolda mahsur kalmıştı. Tara'yı arama girişimleri işe yaramadı.

Öğleyi yeni geçmişti, bu yüzden bol güneş ışığı kalmıştı. En yakın korucu istasyonunu aramak için yukarı ya da aşağı tırmanabilir ya da öylece oturup birinin onu fark etmesini bekleyebilirdi. En sevdiği kamp yerine giden toprak yolları kullanmayı tercih ederek ana yoldan ayrıldığı için ikinci seçenek pek mantıklı değildi.

Aubrey, telefonu çaldığında ve bazı zavallı kuşları korkuttuğunda ciyakladı. Kimin aradığını görünce alnı kırıştı.

Landon?

"Telefonuna neden cevap vermiyorsun?"

Alçak sesle homurdanması sırtının gerilmesine neden oldu ve dilinde keskin bir karşılık oluştu ama sonra içinde bulunduğu kötü durumu hatırladı. Dövüş, tek sıra halinde ondan çıktı.

"Her çaldığında, yani bu seferki gibi, açtım." İçini çekti - uçsuz bucaksız dağlarda küçük, kimsesiz bir ses.

"Neler oluyor?" Landon artık hırlamıyordu ama sesindeki keskinlik hâlâ metali kesebilirdi. Neyse ki, resepsiyon araya girdi ve kesildi, bu yüzden çok korkmuş hissetmedi. "Telefonun son bir saattir doğrudan sesli mesaja gidiyor. Sonunda bira fabrikasını aradım ve Tara bana senin bir gün erken ayrıldığını söyledi. Neredesin? İyi misin?"

"Kesin olarak söylemek zor. Sequoia Ulusal Parkı'nda bir yerdeyim."

Duraklama birkaç saniye sürdü. Aubrey ekranına kaşlarını çattı ama arama düşmemişti. Landon onu söylemekten kurtardı. *Merhaba* son anda.

"Eski cipinle Sequoia'ya mı gittin?" Her kelimeyi telaffuz etmeye özen gösterdi.

"Benim eski cipi nereden biliyorsun?"

"Comfort Zone'da Sugar Goddess için ayrılmış bir yere park edildiğini gördüm. Bunun sen olduğunu varsayıyorum. Statik onu dünyalar kadar öteden seslendiriyordu. Dünyalar uzakta ve hüsrana uğramış. "Ve sorumdan kaçırıyorsun."

"Evet, Jeep'imle buraya geldim." Zavallı eski arabasını bir dağın tepesine doğru itmek akıllıca bir karar değildi ama ses tonu onun sinirlerini gıdıkladı. "Açık havada bir gecenin tadını çıkarmak için dolambaçlı yoldan gitmeye karar verdim. Bununla ilgili bir problemin mi var?"

"Evet, çünkü nerede olduğunu bile bilmiyorsun," dedi.

Aubrey, onun patlamasına kızarak alt dudağını ısırđı. Mantık, onun vahşı doğada mahsur kalmasının onun hatası olmadığını dikte etti. Ona durumundan bahsetmemeyi düşündü ama önemsiz olmanın kimseye faydası olmazdı, özellikle ona.

"Sakin ol Landon. Nerede olduğumu biliyorum ama bir harita çizip onu işaretleyemem.X.Ayaklarını açık kapıdan dışarı uzatarak sürücü koltuğuna atladı. "Küçük bir sorunla karşılaştım."

"Nedir? İyi misin?" Ses tonundaki samimi endişe, kalbinin atmasına neden oldu.

"Neden iyi olup olmadığımı sorup duruyorsun? Tabii ki iyiyim. Herşey yolunda." Aubrey biraz dağ havası aldı. "Ormanın ortasında toprak bir patikada yolda kalmam dışında."

Bu kez sessizlik daha uzun sürdü.

"Merhaba?"

"Suyun var mı? Yiyecek herhangi bir şey?"

"Evet ve evet." Kendini aptal bir duruma soktuğu için aptal olduğu anlamına gelmiyordu. Sesine öfke hakimdi. "Tüm kamp malzemelerim yanımda. İsteseydim haftalarca vahşı bir kadın olarak mutlu yaşayabilirdim.

"Tamam aşkım. Olduğun yerde kal ve ben... Kahretsin. Hangi cehennemde olduğunu öğrenmeden seni almaya gelemem."

"Beklemek. Telefonda konuşuyoruz," dedi rahatlamış ve heyecanlanmış bir şekilde. "Bunun farkındayım," dedi düz bir sesle.

"Bu, sonunda sinyal aldığım anlamına geliyor." Telefonu kulağından çekip harita uygulamasına girdi. "Bingo. Al, sana GPS konumumu gönderiyorum."

"Anladım." İki de telefona iç geçirdiler. "Üç saat sonra oradayım."

"Yarın bir çekici gönderebilirsin. Ben gece kalabilirim." "İki saat kırk yedi dakika sonra oradayım."

"İyi. Bir yere gitmek gibi bir planım yok."

Alaycı yanıtı sessizlikle karşılandı. Bağlantıları kesilmişti. Bağlantısını üç dakika önce kaybetmiş olsaydı, süresiz olarak mahsur kalmış olabilirdi. A

ürperti gövdesinden aşağıya doğru sarsıldı. Bu yakın bir deyim.

Aubrey, ortalıkta yuvarlandığını gördüğü bir karton kapaklı kitap için sandığını karıştırmaya gitti. Muhtemelen çoktan okumuştur ama iyi bir aşk romanı birden fazla okumayı hak ederdi. Yardımın geleceğini öğrendiğinde, gün çok daha iyi geçti. Kuşlar onu affetti ve şarkı söylemek için geri döndü. Rüzgâr yaprakların arasından ahenk içinde hışırdıyordu. Aubrey her zaman dağları sevmiştir. Çevresi onu huzurla doldurdu ve Jeep'inin çatısında oturup biraz beyaz çikolatalı kızılçık kurabiyeleri yemekten oldukça memnundu.

Uzun bir günün ardından güneş eserken ve gölgeler yorgun uzuvlarını gererken Aubrey başını kitaptan kaldırdı. Güzel aşk hikayesinin zamanı ileri sarılmıştı. Kitabını bir kenara bırakarak dağ havasını içine çekti, sakın çevresini takdir etti, ta ki aşırı steroid yüklü bir muscle car kükreyerek ona doğru gelip Jeep'ini zar zor ıskalayana kadar.

Bir toz fırtınası onu yutarken öğürdü ve güzel atıştırmalığını tükürdü. onun arasındapeh-peh-pehve acıyan gözleri, onu belinden tutup çatıdan kaldırına kadar Landon'u görmedi. Uzandı ve onun omuzlarına sarıldı.

"Senin sorunun ne?" dedi, gözleri gece ormanı kadar karanlıktı.

Rehinesi havada tutarken ayakları sallandı. Kızgın Landon düpedüz korkutucuydu. Muhtemelen öfkesini yakmak için anne siyah bir ayıyla bir atış yapmayı memnuniyetle karşılardı. Yüzü onunkinden birkaç santim uzaktaydı ve sert nefesi tenini ısıtıyordu.

O çok açıktı.

Aubrey'nin akli başında değildi ama Tanrı merhamet etsin, onu istiyordu. Dudakları düz bir çizgi oluşturacak şekilde bastırılmıştı ve onları her zamanki şekillerine dönene kadar öpmek istedi -geniş, cömert veisim isimen altta.

Dudaklarını ıslatmak için dili dışarı fırladı ve bilinçli bir düşünce olmadan ellerini onun boynuna doladı. Landon'ın gözleri genişledi, arkalarındaki öfke ve rahatlama, arzusunun hararetiyle soldu. Aşkar özlemi onunkiyle iç içe geçti ve onu soluksuz bıraktı.

Landon, göz temasını kesmeden onu yere indirdi ve onun vücudunun onunkinden aşağı kaymasına izin verdi. İnlememek için dudağını ısırıldı. Eğildi ve gözleri fal taşı gibi kapandı. Uzun bir süre sadece sessizlik ve sessizlik vardı. Aubrey neler olduğunu görmek için tek gözünü açtı ve yanakları kızardı. Landon geri çekilmişti ve dikkatle ona bakıyordu. Neden gözlerini kapattığını merak ediyor muydu? Yaratmak için hızla onun etrafından dolandı.

mesafe.

"Neyin var *Ben*? Hiç bir şey. Toz fırtınası yaratan kaslı araban ve çılgın dublör sürüşünle beni öldürmeye çalışman dışında. Aubrey kendini toparlamak için elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Beni çok korkuttun ve neredeyse jipi dümdüz ettin."

"Bu bir Alfa Romeo Giulia ve arabanızın yakınında bile değil." "O eski bir sevgili mi?"

"Ne?" Tamamen şaşkın görünüyordu.

"Arabana 'Julia' adını vermişsin. Onun senin ilk aşkın falan olduğunu düşündüm." "G ile Giulia, hayır... boşver." Şakağına yakın bir damar atıyordu. uğursuz bir şekilde ve Aubrey son derece eğleniyordu.

Elbette bir Alfa Romeo Giulia'ydı. V şeklindeki ızgarayı nerede görse tanırdı. Gençken, babasından bir gezinti için çalmayı en sevdiği araç Alfa Romeo 159 olmuştu. Kadınları topladığı gibi arabaları da toplamıştı. Hiçbir zaman yeterli olmadı ve her zaman yeni bir model dikkatini çekti.

Babasının rastgele anlarda düşüncelerine müdahale etmesinden, etrafına ağır bir kayıp ve umutsuzluk ağı oluşturmamasından nefret ediyordu. Ve ne kadar mantıksız olsa da, Landon'ın onunla ortak bir yanının olmasından gerçekten nefret ediyordu. Aptal bir araba bile.

"Benim için geldiğin için teşekkür ederim," dedi sinirini bir kenara iterek. Rica ederim, dedi usulca, yüzündeki şaşkınlık ve utangaç zevkle özellikler. "Peki nerede kamp kurmak istersin?"

"Ne?" Aubrey, Gülümsemenin etkileriyle savaşıırken başını salladı.

Beyni, yeniden başlatmaya hazırlanırken sert bir şekilde kapandı. *bin, bin. Yeniden başlatma tamamlandı.* Landon onu bulmuştu. Yolda hızla koşmuş, ona bağırması ve biraz mağara adamı gibi davranmış ama onu öpmemişti. Gözleri yeniden can sıkıntısıyla kısıldı.

"Bosque Verde'ye gitmeden önce kamp yapmak istediğini söylemiştin." Ellerini ceplerine soktu ve ifadesini dolu bir boşluğa dönüştürdü. "Bana nereye gittiğini göster. Uğruna kendini tehlikeye attığın bu yeri görmek istiyorum."

Kayıt için, kendimi tehlikeye atmadım. Bu ormanları iyi bilirim ve Jeep'im bende ölmeyi alışkanlık haline getirmez. "*Günde beş milden fazla kullanmadığım için.*" Kendini açıklamayı bırakmalı. Bu onu suçlu gösteriyordu. "Arabamdan bahsetmişken, onu öylece ormanda bırakamam."

"Neden? Sanki buraya aitmiş gibi görünüyor - ormanın saygı duyduğu ilkel bir kalıntı."

"Kendimizi şiirsel hissediyoruz, değil mi?"

"Geri alınması için düzenlemeler yaptım." Landon omuz silkti. "Onarılacak ve Weldon'a iade edilecek."

"Bir çekici, hiçliğin ortasında onu bulmak için dağa tırmanacak mı?" Aubrey avucuyla alnına şaplak attı. "Çok basit."

"Evet öyle." Kalkık kaşı kibirli, şaşkın ifadesini vurguluyordu ve kadının dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmıştı.

Kendini beğenmiş piç.

"Bagajı açar mısınız?" Konuyla işleri bitmiş gibi dedi. Hiçbir şey söylemeden itaat etti ve adam çantalarını aldı ve arabasına doğru yöneldi. *Cidden?*

"Birinin buralara kadar gelip sonra Weldon'a gitmesini göze alamam." Çadırını omzuna attı ve spor çantasını aldı. Landon yükünü almak için uzandı ama kadın onun yanından geçip onları bagajına attı. "Bir servete mal olacak."

"Ben hallettim," dedi diğer eşyalarını almaya giderken omzunun üzerinden. Onu takip etti. "Sizi zamanında ve tek parça olarak Bosque Verde'ye ulaştırmak benim için daha önemli. Gösteriye, demek istiyorum."

"Tamam," diye neredeyse bağırdı, ellerini havaya kaldırarak. "İyi."

"Bununla ilgilenmeyi" seçti ve o bunu geri alamazdı ve kesinlikle ona borcunu ödeyecek parası yoktu. O ve Tara keşifleri sırasında onun yirmili yaşlarında bir yemek blogunu milyonlarca dolara sattığını okudular. Muhtemelen yakacak parası vardı. Ayrıca, "konuk şef kurtarma ücreti" olarak gösteriye harcayabilir.

Aubrey tüm battaniyeleri tek kolunun altına topladı ve alışveriş torbasını boştaki eliyle taşıdı. Landon soğutucuyu çıkardığında, sırtı ve pazıları esniyordu, sonunda sandığı boştu. Kol yükünü bagajına bıraktı ve anahtarlarını cipin torpido gözüne sakladı, sonra tereddüt etti. Kimsenin başına geleceğinden şüpheliydi ama her ihtimale karşı araç ruhsatını ve sigorta belgelerini aldı.

"Hangi yön?" Landon, ikisi de oturduktan ve kemerlerini bağladıktan sonra söyledi. "Birkaç metre ötedeki yol ayrımını görüyor musun?"

"Hayır, ağaçlar ve toprak görüyorum."

"İyi." Kısa bir iç çekti. *Ha.* Hoşgörünün evrensel sesi. "Ağaçların iki yönde biraz seyreldiğini görüyor musun? Sola git ve yolu takip et."

"Bir uçurumdan aşağı inmeyeceğimizden emin misin?"

"Hayır," dedi somurtkan bir şekilde. "Ölümüne dalmaya hazırlan."

Landon dar yolda manevra yaparken arabayı kahkahalarla doldurdu.

Engibeli yol ve Aubrey gülümsemesini engelleyemedi. Kendi yarattığı gülünç bir durumdaydı ve onu kurtarmak için her şeyini bırakan adama somurtkan davranması açıkça kabaydı.

"Bekle," dedi kısık bir sesle, nabızı hızla atmaya başladı. Kamp alanına varana kadar niyetini anlamadı. Kalmayı düşünmüyorsun, değil mi?

"Yarın Bosque Verde'ye başka nasıl gideceksin?" Kaşları gözlerinin üzerine indirildi. Belli ki onun IQ'sunu yeniden değerlendiriyordu.

Aubrey kaşlarını çatarak onun zekasını kendisi de sorguladı. Aralarında çalışan tek araba ondaydı. Tabii ki kalıyordu. Adam arabadan indi ve o gelip kapıyı ona açmadan önce o da aynısını yaptı.

Gökyüzünden yıldızların döküldüğü bir kamp ateşi yemeği. Paylaşılan bir sohbet - doğanın görkemine saygıyla bir fısıltıya yumuşatıldı. Dizler birbirine sürtünür, parmaklar birbirine dolanır ve...*Tatlı Tanrım*.YapabilirdiOlumsuzonunla ormanda bir gece geçir.

"Kamp malzemeleriniz var mı?" diye sordu.

"Seni kurtarmaya gelmeden önce toplanacak vaktim yoktu."

"Beni kurtar? Lütfen." Onu bir şekilde kurtardığı için bıkkın tavrını kaldıramadı. "Her halükarda, senin hiç kamp malzemen yok. Ekipman yok, kamp yok. Şimdi Bosque Verde'ye gidelim."

"Sen ve ben buraya gelmek için yaklaşık üç saat sürdük. Gevşemek için mükemmel bir fırsatı neden boşa harcıyorsun?

"Ama ama..."

"Çadırınız var mı?"

Aubrey hangi oyunu oynadığını anlamaya çalışırken başını salladı.

"Eminim içine bir kişi daha sığdırabilirsin." Landon gökyüzüne baktı. "Güneş batmadan yola çıkmalıyız."

"Geceleri kırklara kadar çıkabilir," dedi, sesi gereğinden fazla yüksek çıkmıştı. "Uyku tulumu olmadan donarak öleceksin."

"Ölmeme izin vereceğinden şüpheliyim." Landon onun vücudunu tepeden tırnağa inceledi ve ardından sıcak yüzüne geri döndü.*Beni ısı paketi olarak mı kullanmayı planlıyor?*Dönmeden önce bakışlarını bir saniye çok uzun süre tuttu. "Jipten bir yığın battaniye getirdiğini gördüm. Bunlar iyi olmalı.

"İyi," diye homurdandı Aubrey. Onunla bir çadırın içine tıklamak konusunda gergin değilse, o da gergin değildi. Öyleydi ama istediği zaman bırakabilirdi. Sadece sinir anahtarını tıklayın. Orada. Tamamlamak.

Karşı konulamaz değilsin Landon Kim.

Bunlar hangi cehenneme gidecek? Landon elindeki iki çadır çubuğuna baktı.

"Tahmin etmeme izin ver. İzci değildin," dedi Aubrey, kahkahası gümüş çanlar gibi çınlayarak. Sana çadırı kuracağımı söylemiştim.

Ona ters ters baktı. "Katkı sağlamaya çalışıyorum"

Daha önce hiç çadırda uyumamıştı. Sahilde büyüdüğünden, yarı suda yaşayan bir memeli gibi dalgalara binebilir ve tüplü dalış yapabilirdi. Aynı zamanda mükemmel bir kayakçıydı. Sonuç olarak, atletik ve açık havadaydı - sadece lanet olası bir İzci değildi. *Rahat bir yatağı tercih etmek beni pısırick yapar mı?*

Aubrey'e bir bakış attı. Gülmeyi kesmişti ama ağzının kenarları şüpheyle titriyordu. Yirminci kez, onu kamp yapmakta ısrar etmeye iten şeyin ne olduğunu merak etti. Döküntüydü. Dürtüsel. Döküntü veya düşünmeden hareket etmedi. Artık değil. Bu onun eski haliydi. Eski bloktaki kapanmış çip. Acılık, ezilmiş aspirin gibi içini doldurdu. Babasıyla ilgili davetsiz düşünceleri uzaklaştırarak hızla gözlerini kırptırdı.

"Akşam yemeği yaparak katkıda bulunabilirsiniz." Aubrey dudaklarını ısırdı, sonra çenesini kıvırdı, eğlencesini gizleme konusunda çok kötü bir iş çıkardı.

"Memnuniyetle," dedi tereddüt etmeden.

Landon, yaralı gururuna rağmen sırtıttı. Kendi pahasına olmasına rağmen onun kahkahasından zevk aldı. Aubrey'nin çalışmasını izlemek için onurundan geriye kalanları toplayarak yakındaki bir kütüğün üzerine oturdu.

Onun için yemek yapacağım. Farkına varma, bir yankesici hızıyla ona yaklaştı. O kadar hızlı olmuştu ki, nasıl hisseceğinden emin değildi. Bunca yıl, kendisi dahil hiç kimse için yemek yapmayı reddetmişti. Kendi kendine koyduğu kuralı alt üst etme konusundaki ani kararı, onu özüne kadar sarsmalı ya da belki de hayatını değiştiren bir aydınlanma ile gelmeliydi. Bunun yerine, sanki Aubrey için yemek pişirmek yapılacak en doğal şeymiş gibi sakın hissetti.

Landon kararını verirken, Aubrey çadırı on beş dakikada kurdu. Alçak sesle ıslık çaldı. "Bunu birkaç kez yaptığını görebiliyorum."

"Ben küçükken, babam beni doğaçlama kamp gezileri için kaçırırdı." Bir saniye hareketsiz kaldı, sonra omuz silkti. "Ve Weldon'da yaşarken, dış mekanın avantajlarından yararlanmamak zor. Neredeyse arka bahçenizde.

Landon dudaklarını büzdü. *Baba sorunları olan başka biri mi?* Daha acil bir konuyu ele almak için soruyu başka bir güne rafa kaldırdı. Çadır, ceket dolabı büyüklüğündeydi ve tavanı alçaktı.

"Oraya sığacağımı düşünüyor musun?" O sordu. Aubrey ile küçük bir çadıra sıkışmayı umursamıyordu ama ellerini ondan uzak tutmak işkence olurdu.

"Merak etme. Senden daha büyük ve daha uzun adamlar sorunsuz uyudu."

Kafasını ona doğru çevirerek kendine kırbaç darbesi vurdu. Profili ona niyeti hakkında hiçbir şey söylemiyordu ama Aubrey'yi iri yarı, uzun boylu adamlarla hayal etmek onu ters yönde etkilemişti. Onu ovuşturdu. *Allah kahretsin*. Kıskanç mıydı? Hayır, çünkü bu çok saçma olurdu.

"Öyle diyorsan." Yüzünü gülümseme olduğunu umduğu bir ifadeyle buruşturdu. "Beni arabamda simit gibi uyumaktan kurtardığın için teşekkürler."

"Elbette, sanırım. Bir nevi kendini davet ettin." Sırtışı, sözlerinin keskinliğini yumuşattı ve dudakları içten bir gülümsemeyle açıldı. Aubrey aniden göz temasını kesip gökyüzüne bakana kadar birbirlerine sırtarak durdular. "Kamp ateşini yakmalıyız. Birazdan hava kararacak."

"Üstünde."

Alfa Romeo'suna gitti ve Aubrey'nin getirdiği bir demet yakacak odun aldı. Yanındaki küçük katlanır masayı çekti. Bir yer aradıktan sonra, derme çatma mutfakları için pişirme gereçlerini masaya yerleştirdi. Bu arada Landon, erzakların geri kalanını ve bakkal poşetlerini kayıtsız numarası yaparak karıştırdı. Kamp ateşi için çakmağı bulamamıştı.

Aubrey kaşlarını çattı, sanki yardım etmek istercesine kütüğünden kalktı ve Landon'ın arayışı çılgınca bir hal aldı. Ondan çakmağı istemektense bütün gece iki nemli dalı ovmayı tercih ederdi. O günkü aşağılama kotası dolmuştu. Sonra gördü. Lanet şey patlamış mısır ve şekerlemelerin arasına gizlenmişti. Aubrey elinde tuttuğu bir çakmakla Howdy Doody sırtışıyla doğrulduğunda, Aubrey öksürüyormuş gibi yaparak kahkahayı ikiye katladı.

"İstersen sana bir çakmaktaşı ve bir kaya bulabilirim," dedi, sesi boğuktu.

Ona toplayabildiği kadar öfkeyle baktıktan sonra, sırtmasını gizlemek için ateşi yakmak için eğildi. Bunun için onu geri alacaktı. Daha sonra. Şu anda meşguldü. Sağduyusunu kullanarak bir gazeteyi buruşturup üst üste yığılmış odunların arasına sıkıştırdı ve yaktı. Birkaç dakika sonra kamp ateşi çıtırdadı ve güçlü bir şekilde yandı ve kendini tebrik etmek için bir dakikasını ayırdı.

İki kişilik bir akşam yemeği hazırlama zamanı.

"Cassoulet yapabilirim," dedi, dolaptan tavuk ve sosis çıkarırken.

soğutucu.

Market poşetini karıştırdı ve birkaç kutu fasulye aldı. Poşetin dibinde gelişigüzel bir havuç, olgunlaşmasını biraz geçmiş, plastiğe sarılmış yarım soğan ve bir baş sarımsak vardı. Evden uzakta geçirdiği zamanlar için buzdolabını temizlemiş olmalı.

Landon, derme çatma kesme tahtasının yanındaki sebzeleri yıkayıp kesti ve ardından bıçağa uzandı. *Umarım bu şeyi nasıl kullanacağımı hatırlarım.* Hayalinden vazgeçtiğinden beri ilk kez mutfak bıçağı tutuyordu. Dış mekan ayarı bir şekilde anı daha az korkutucu hissettirdi. Kamp ateşinde yemek pişirmek eğlenmekle ilgiliydi. Anılar şeridinde bir yolculuk yapmak için hiçbir sebep yoktu. Geri dönüşü için tantanaya ihtiyacı yoktu.

Sonra geri döndü. Olmak istediği yer orasıydı. Elleri tam olarak ne yapılması gerektiğini biliyordu ve tereddüt etmeden hareket etti, bunu aldı ve içine attı. Durduğunda, ateşe verilmek üzere bir tencere cassoulet hazırdı. En önemli bileşen hariç.

"Aubrey, kırmızı şarabın olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet." Sesi nefes nefeseydi ve yanakları pembe görünüyordu. Hiçbir şey söylemeden çadırın içine daldı.

Yanlış bir şey mi yaptı? *Bok.* Yirmi dakikadır ona tek kelime etmemişti, kendi dünyasında kaybolmuştu. Aubrey geri döndü ve ona bir şişe kırmızı verdi. Onu görmezden geldiği için özür dilemek için ağzını açtı ama önce o konuştu.

"Açlıktan ölüyorum," dedi, gözleri onun yüzünde gezindi ve sonra ellerine indi. Sonra bakışları aniden yukarı kalktı ve onun ağzına indi.

Aman Tanrım. Onu yemek yaparken izlemek onu tahrik etti mi? *Başka bir şey pişirmeliyim.*

Şu anda.

"Yemek için. Yiyecek istiyorum. Başka şeyler değil."

Landon onun ne demek istediğini anlamamış gibi yaparak tencereye biraz şarap koydu. Düşen alacakaranlığın sertleşmesini gizlemesini ve bu anın geçmesini umuyordu. Ama Aubrey donakalmıştı, nefesi hızlı nefesler halinde geliyordu ve bakışları onun aralık kalmış dudaklarına kaydı. Kendisi de açken bunları görmezden gelmek imkansızdı. Onu tatmak için can atıyordu. *Sadece bir öpücük.*

Bir uzaylı istilasına yakışır bir aciliyetle, "Battaniyeleri senin için içine koysam iyi olur," dedi. Çadırın içindeki ördeğini arzuyla midesini ağırlı düğümlere çevirerek izledi. Bir saniye daha kalsaydı, ilk çekimden önce mahvolmuş olacaktı.

Güneş, sessiz alacakaranlıkla çadırın içini örterek yavaş yavaş alçalmaya başladı. İnziva için minnettar olan Aubrey derin bir nefes aldı ama nefesini veremedi boğuldu. Landon'ın arabasından battaniyeleri getirmeyi unutmuştu.

*Saçmalık.*Alt dudağını kemirdi ve çadırın dört adımlık uzunluğunun tamamında volta attı.

Oraya geri dönmesinin hiçbir yolu yoktu. Bu, onun azgın bir aptal olduğunu ilan etmekle eşdeğer olurdu.*Hey, senden uzaklaşmak için bir bahane uydurdum ama o kadar tahrik oldum ki onları almayı unuttum.*

Aubrey, elleri kalçasında, sanki tüm misketleri içine dökülmüş gibi çadırı inceledi. Birkaç derin nefesin ardından bir karara vardı. Bunu yapmaktan nefret ediyordu ama başka seçeneği yoktu. Babasının dediği gibi, yapılacak medeni şey buydu. Adamı düşününce tüyleri ürperdi ama yetiştirildiği sosyetik sosyeteği yönlendirmesi gerekiyordu. Çenesini dik tuttu, kanatları kaldırdı ve kamp ateşine doğru kayd. Landon onun yaklaşmasını izlemek için kaynayan tencereden doğruldu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" dedi.

*Bu doğru.*Hiçbir şey olmamış gibi davranacak ve nezaketin rahat yorganının altına saklanacaktı.*Hangi cinsel gerilim?*

"Hayır, teşekkürler. Sadece oturması ve birkaç dakika daha kaynaması gerekiyor. Landon, ağzında dolaşan bilmiş sırıtışın aksine eşit bir nezaketle karşılık verdi. "Şarap?"

Yıldızlar gökyüzünde sahne alıyor, geceyi çalmaya hazırlanıyordu. Serin dağ havası saçlarının bukleleriyle oynuyor ve ensesini okşuyordu. Yanlış bir adım attığında elbiseleri erirdi. Karışıma şarap katmak, yapabileceği en aptalca şey olurdu.

"Elbette. Neden?"*Evet.*O bir aptaldı.

Landon cassoulet'i geniş kupalara doldurmak için ayağa kalkarken Aubrey küçük, ölçülü şarap yudumları aldı. Birini ona verdi ve diğeriyle yanına yerleşti.

"Dikkat olmak. Bu çok sıcak."

Şarap, kekik ve zengin haşlanmış tavuk ve sebzelerin çökmekte olan aromasını içine çekti. Sosisler, yumuşak fasulyelerle koyulaştırılmış doyurucu yahniye dumanlı bir katman ekledi. Ağzı sulandı ve midesi onu kaseye yüzüstü dalmaya zorladı. Dilini yakma riskini göze alarak bir kaşık dolusu üfledi ve ağzını cevizle doldurdu.

"Biraz doğaçlama yapmak ve bazı malzemeler olmadan yapmak zorunda kaldım." Landon onu çekingen bir beklentiyle izledi. "Hoşuna gitti mi?"

"Ooh me gah," diye inledi, gözleri kayarken. Daha fazla duyusal girdiyi kaldıramadı. Cassoulet ısırığı, tüm dikkatini çekmesini gerektiren bir gökkuşağı tatları ve dokularıyla patladı. Sıcak, kremi, hoş kokulu ve biraz tuzlu. Harikaydı - bir çeşit yüce tereyağı gibiydi, ama kaseler dolusu onu kınamadan yiyebiliyordu. "Yaptığına inanamıyorum *Bu* getirdiğim rastgele malzemelerden. Tencereyi temiz yalamak için dibs diyorum.

Sıcak, samimi bir sesle, "Bunu evet olarak kabul edeceğim," dedi. Kızarıklığı kalbini eritti ve Gülümseme onu kör etti.

Şarap ve cassoulet ile doymuş olan kamp ateşi, Aubrey'yi uykulu bir sersemletti. Landon kolunu ona dolayıp onu kendine çektiğinde, esnedi ve başını onun omzuna yasladı. Başparmağı onun omzunda küçük daireler çizdi ve kadın neredeyse mırıldandı. *Tehlikeli?* Muhtemelen, ama Kıyamet'ten başka hiçbir şey onun yanında uçup giden sığınağı terk etmesine neden olmayacaktı.

"Sana korkunç bir hikaye anlatayım mı?"

Aubrey doğruldu ve iki kulağını da kapattı. *Ya da korkunç bir hikaye.*

"HAYIR. Asla. Kesinlikle hayır."

"Tamam aşkım. Tamam aşkım." Landon ellerini aşağı çekerek kıkırdadı. "İnsanların kampa gittiklerinde böyle yaptıklarını düşündüm."

"Eh, bilmiyorum." Heebie-jeebies'i kollarından ovuşturdu. "İzledim *Cincion* yaşımdayken ve bu beni ömür boyu korkuttu. Hiçbir şey izleyemedim, okuyamadım veya dinleyemedim *fenaliko* zamandan beri."

Orada seninleyim. *Cinci* şimdiye kadar yapılmış en ürkütücü film."

"Sağ? Ölü insanları görebilen çocuğun kusan kusan, baş döndürücü kızda hiçbir şeyi yok." Aubrey ürperdi. "Artık konuşmayı bırak. Yoksa haftalarca uyuyamayacağım."

"Elbette. Ateşin tadını çıkaralım."

Aubrey, hafif bir iç çekişle az önce boşalttığı en değerli mülkü geri aldı. Landon kolunu onun omuzlarına dolayıp onu kendine çekti.

"Lisedeyken, bir grup arkadaşım kampa gitti ve ateşlerinin fotoğrafını çekti." Sesi derin ve yatıştırıcıydı. Aubrey onun karşısında rahatladı. "Ama resmi geliştirdiklerinde, alevlerin içinde duran bir adam vardı..."

"Of!" Aubrey onu itti ve koluna girdi. Tam kahkahası kulağa lezzetli geliyordu ve onu ayak parmaklarına kadar ısıttı. Bu yüzden çok ateşli olduğu için omzuna bir yumruk daha attı.

Landon onu biraz daha yumruklayamadan, onun bileklerinden birini iki eliyle yakaladı. Tutuşu sıkı değildi ama onun kontrol altında tuttuğu gücü hissetmesine yetecek kadar sağlamdı. Tutuşunu test etmek için çekiştirdi ve çekti. Beyhude. Sadece iki seçeneği ona kafa atmak ya da onu ısırmasıydı. Sanki onun oyun planını okuyabiliyormuş gibi sırtı ve kollarını arkasından sardı. Aubrey, çekişmelerinin ivmesi sayesinde küçük bir çılgılık atarak onun kollarına düştü.

Kahkahası ve gülümsemesi soldu ve savaşlarının gidişatı değişti, omurgasına bir heyecan yayıldı. Cildin cilde karşı kimyasal reaksiyonu, alaylarını ve flörtlerini küle çevirdi ve etraflarında arzu döndü. Gözlerinin ona zehirli hançerler fırlatmasını istedi ama onlar kanat çırparak kapanmaya çalıştılar. Boynuna ve yüzüne sıcaklık yayıldı ve damarlarından elektrik okları fişkırdı.

Landon, ifadesinde katı ve aç bir ifadeyle onu kendisine yaklaştırdı. Ellerini serbest bırakarak onu kendine doğru çekti. Onu itmesi gerekirdi ama donakalmış gibi oturuyordu. Santimlerce arayla, hüsrana uğramış ve umutsuz bir şekilde birbirlerinin nefesini alıyorlardı. Sert güçler dudaklarını daha da yakınlaştırdı ve ona olan ihtiyacından bunalmış bir şekilde gözlerini kapattı. Ve kimyaları atmosfere yayıldığı gibi kendiliğinden, yarılan bir kütüğün keskin çatırtısıyla paramparça oldu.

Ellerini indirip ayağa kalktı ve sırtını ona döndü. Odun kendi üzerine çökerken ateş yön değiştirmiş ve dans eden alevler ağaçların arasına gerçeküstü gölgeler örmüştü. Kollarını sıkıca göğsünün üzerinde kavuşturdu ve omuzlarındaki ve sırtındaki kaslar gözle görülür biçimde gerilmişti.

Aubrey kısık bir sesle, "Teslim olacağım," dedi. Onun kendisini öpmesini istemişti ki bu pervasızca ve aptalcaydı. *Daha kötüsü ne biliyor musun?* Tren kazasını durdurmak için yeterince kontrole sahip olduğu için incinmişti ve hayal kırıklığı, hissetmesi gereken rahatlamayı gölgede bıraktı.

Landon ona doğru döndü ve ona dokunacakmış gibi elini kaldırdı ve kadının nefesi boğazında takıldı. Ama kolunu yanına indirdi ve Aubrey güçlkle uzaklaşıp çadırın içine girdi - çalkantılı, çelişkili duygular

onu bükme Girişin fermuarını kapattı ve bundan sonra ne yapması gerektiğini bilmeden kararsızca oturdu.

Sonunda beyni ona uyuması talimatını verdi. Dişlerine biraz diş macunu sürüp Cetaphil ile yüzünü ovduktan sonra uyku tulumunun içine girdi ve saatlerce sağa sola dönmeyi bekleyerek gözlerini kapattı. Ama zihni imkansız sorularla dolup taşmadan önce, yorgunluk onu mutlu, rüyasız bir uykuya sürükledi.

★ ★ ★

Güneş, çadırın yeşil duvarlarından içeri süzülüyordu. Aubrey bir göz kapağını çıkırdatarak açtı ve sonra tekrar kapatarak uyku tulumunun içine daha çok sokuldu. Şehvetli bir teslimiyetle esnedi ve bacaklarını parmak uçlarına kadar uzattı. Dün gece yılın bu zamanında acayip derecede soğuktu ve dağ havası burnunun ucunu dondurmuştu. Onu sevdi. Sabah soğğundan sıcak kozasında saklanmak kendini çökmüş hissettiriyordu.

Beklemek. Yalnız değilim. Dün gecenin anıları canlandı. Bir lahitten uyanan bir mumya gibi dimdik fırladı. Kendini kurtarmak için savaşırken sıcak sığınağı, sıkı bir bağa dönüştü. Çadırda ondan hiçbir iz yoktu. Tek gördüğü bir yığın battaniyeydi.

Bir saniye bekle.

Landon battaniyelerini dün gece kullanması için getirmiş olmalı ama kesinlikle bir dağ yapacak kadar battaniyesi yoktu. Aubrey poposuna kaydı ve tümseğin altına baktı. Landon çoraplarını, parkasını ve kapüşonunu giymiş, top şeklinde kıvrılmıştı. *Oh hayır.* Atışların karmaşası, donma sıcaklığıyla boy ölçüşemezdi.

Orada canlı olup olmadığını merak ederek ayak parmaklarıyla yan tarafını dürttü. Kıpırdamayınca yanına diz çöktü ve gömülü yüzünü aradı. Çılgılık atabileceğinden daha hızlı, onu altına sıkıştırdı.

"İyi uykular?" diye homurdandı.

"Hmm." Kalbi gümbür gümbür atarken boğazını temizledi. "Beklediğimden biraz daha soğuktu. İyi miydin?"

"Evet. Elbette. Gıcırdayan dişlerim sayesinde vücudumun hissedebildiğim tek yeri çenem, ama onun dışında şişkinim."

"Sana uygun ekipman olmadan kamp yapmamamız gerektiğini söylemiştim." Uzanıp elini yanağına koydu. Gözleri genişledi, ama kendini bilinçli hissedemeyecek kadar dikkati dağılmıştı. "Tamam aşkım. Hadi seni çözelim."

Aubrey onun üzerine çıktı ve battaniyelerin arasına girdi. Landon gerildi,

ki bu bir buz bloğu için etkileyiciydi. Tepkisini düşünmesine izin vermeden, onun geniş sırtına yaslandı ve kollarını onun beline doladı. Adam düzgün bir şekilde kaşıklanamayacak kadar uzundu ama işe yaradı. Burnunu onun boyun girintisine gömdü ve ellerini parkasının içine soktu ve göğsünün üzerinde yassılaştırdı.

"Ne yapıyorsun, Aubrey?" Boğuk sorusu avuçlarında gürledi.

İntikam mı alıyorsunuz? Onu kızdırmayı başarmış ve önceki gece rahatsız etmişti. Cömert bir cinsel hayal kırıklığı örneğini hak ediyordu. Aubrey sinsi bir zevkle sırıttı. Ama hayır. İntikam için ya da başka türlü, bunu pek planlamamıştı. Donuyordu ve sıcaklığını paylaşmak istedi. Bir Saint Bernard gibi ama mini fiçı viski olmadan.

Bir süre sonra sırtındaki gerginlik azaldı. İçini çekti ve boynuna doğru üfledi. Nefis kokuyordu - tamamen insan, odun ve ateş. Landon ellerini ceketinin içine soktu ve onunkilerin üzerinde kenetledi. Aubrey soğuk dokunuşla ciyakladı ama daha sıkı kavradı ve onu kendine çekti.

Kollarında eridi ve ona karşı eridi. Aubrey, anın yarattığı sıcaklığı ve güvenliği analiz etmeyi reddetti. *Mutlu* Hissettiklerini tarif etmek için çok basit bir kelimeydi ama belki de mutluluk bu kadar ezici olmalıydı.

Landon hareket ettiğinde gülümsemesi kaydı ve kendini onun gözlerine doğru kırıştıtırırken buldu. O ne olduğunu anlayamadan, onun dizinin arkasını kavradı ve bacağına kalçasının üzerine çekti. Sert uzunluğu karnına bastırdı ve nefesi boğazında takıldı.

Ona gizlenmemiş bir arzuyla baktı ve karşılık olarak kadının içi gerildi. Ama yüzünü ona doğru eğdiğinde, zihni bir kafa karışıklığı sisiyle doldu. Aubrey irkildi ve ellerini onun göğsüne koydu ama onu uzaklaştırma iradesini sessizce toplayamadı.

"Yapma," diye fısıldadı, sesi tıpkı hissettiğı kadar emin değildi.

Landon dudakları onunkinden sadece birkaç santim uzakta durdu. Yüz hatlarını pervasız bir arzu sardı, ama tutuşunu gevşeterek ona teması kesme seçeneğı verdi. Saniyeler ağır çekimde geçti ve kadın pes etmenin eşiğine geldi. Gözleri onun yüzünde gezinirken, kararsızlığı paniğe yol açarken, adam tamamen hareketsiz yatıyordu.

Titrek bir iç çekti, başının tepesini öptü ve onu nazikçe kendisinden uzaklaştırdı. Sonra kendini yerden itti ve arkasına bakmadan çadırdan çıktı.

Önceki gece paylaştıkları neşeli ruh hali sabah güneşinde uçup gitti. Erken toplandılar ve Bosque Verde'ye yolculukları için yola çıktılar. Arabadaki sessizlik Landon'u kalın bir battaniye gibi boğdu, ağır ve boğucu. Zaman, kalın hamurdan geçiyormuş gibi sürüklendi. Bunu sürdürürlerse, üç saatlik yol on yıl gibi gelirdi.

Aubrey bütün sabah kibar ama sessizdi ve çadırda hiçbir şey olmadığına dair hayali inandırıcılıkla oynadı. Teknik olarak doğrudu. Geri dönüşü olmayan hiçbir şey olmamıştı. *Kendine bunu söylemeye devam et ve belki kendini mahvetmediğine ikna edebilirsin.*

Landon tüm dikkatini otoyola veriyormuş gibi yaptı. Koltuğunda uzandı, boyuna uyum sağlamak için iyice geriye itti ve bir elini hafifçe direksiyon simidine dayadı. Çenesindeki son kırk mildir durmaksızın çalışan kas dışında, o tam bir rahatlama tablosuydu.

Ellerini ovuşturmakla ve dudaklarını ısırarak meşgul olan Aubrey'ye yan yan baktı. Kayıtsız görünme çabaları aşırıydı. Düşünceleri arasında kaybolmuştu ve onun varlığından bile haberdar değildi. Ellerini sabit tutmak ve baş parmağını morarmış dudaklarında gezdirmek istedi. Landon, onun yanında bu kadar ürkekken onun hizmetlerini takdir edeceğinden şüpheliydi.

ile haftalarca çalışmak zorunda kaldığı aklına geldi. *dayanılmaz* kadın ve ne pahasına olursa olsun ona direnmek zorunda kaldı. Ve eğer bu sabah bir göstergeyse, başı ciddi bir beladaydı. Kariyerleri tehlikedeyken, kendini toparlaması gerekiyordu. Aubrey'nin profesyonel itibarını lekelemeyi reddetti. Planı hataları düzeltmekti, daha fazlasını yaratmak değil. Kontrol eksikliği kabul edilemezdi. Ancak başarı şansı o kadar iç karartıcıydı ki, başarısızlığın maliyeti bu kadar yüksek olmasaydı komik olurdu.

"Bu yepyeni görünüyor." Sessizliği o kadar ani bozdu ki, Landon ona şaşkın bir bakış attı. Tek kaşını kaldırdı -çünkü sesi kırılmadan konuşabileceğini düşünmüyordu- sonra bakışlarını tekrar ön cama çevirdi. Onun soğuk davrandığını, dizlerini birbirine vuracak kadar gergin olmadığını düşündüğünü umdu. "Alfa Romeo. Yeni mi?"

"Evet."

"Eski arabana ne oldu?" "Eski arabam mı?"

"Evet, otoyolda lastiği patlatan mı?"

"Ah, bu editörüm Craig'in arabasıydı." Landon omuz silkti. "Neredeyse on yıldır arabam yok."

"Gerçekten mi?" Aubrey burnunu kırıştırarak ona baktı. "Neden? Kaliforniya'da arabasız nasıl hayatta kaldın?"

"İş için yılda sekiz ay seyahat ediyorum. Sadece garajda oturması için bir tane satın almam mantıklı değildi.

Aubrey yeni bilgiyi sindiriyormuş gibi başını salladı. "O zaman neden bunu aldın?"

"Fikrimi değiştirdim. Evde olduğum dört ay boyunca arabamın olmaması çok can sıkıcı." Landon, onun ilgisinden gülünç bir şekilde gurur duyarak hafifçe gülümsedi. "Çok doğru," dedi ciddi bir ifadeyle. "Ve sadece on yılını aldı Bunu anlamak için. Bu kadar başarılı olmana şaşmamalı."

Öyle bir kahkaha attı ki emniyet kemeri kilitlendi ve kafasını direksiyona çarpmasını engelledi. Tepkisine sırtıttı, bütün gün ilk kez rahatladı. Arabanın dışındaki manzara değişirken kısa, daha az boğucu bir sessizlik paylaştılar.

"Belki eve gelmek istersin," diye mırıldandı neredeyse kendi kendine.

Landon, "Benbenotuz dört. Sanırım istikrarı benimsemekten zarar gelmez."

Buna hazır olduğundan emin misin? Gümüş rengi gözlerinde yaramazlık parıltıydı.

O çok sevimli.

"Pekala, herhangi bir tavsiyeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"İstedığınızBensormakSendanışmanlık konusunda tavsiye için mi?" dedi sırtıttı gizleme gereği duymadan. "Sen nesin? Yirmi üçün tamamı mı?"

"İnsanlar neden birinden daha yaşlı oldukları konusunda kibirli oluyorlar? Yaşlanmak kişisel bir başarı mı?" Sesi on derece soğumuştı. "Aslında yirmi yedi yaşımdayım ve senin gibi biri için pek çok tavsiyem var."

"Benim gibi biri? Nasıl anladın?"

"On yıl boyunca kendisini bekleyen bir araba bile olmadan dünyayı dolaşan bir adam. Asla-hiçler diyarında yaşadığını söyleyebilirim."

"Yani ben Peter Pan ve sen büyümüş Wendy misin?" Endişesini gizlemek için zoraki bir kahkaha attı. Alayları eve çok yaklaşmıştı.

"Açık olarak."

"Eh, uzun yaşamında bazı çılgın anekdotlar toplamış olmalısın."

"Oh evet. Özellikle eski güzel günlerden." Omzuna hafifçe vurdu, endişeli kaşlarından empati sızıyordu. "Senin için buradayım evlat. İstedğin zaman. Sadece sor."

8

Landon'ın derin, zengin kahkahası Aubrey'nin göğsünü ezen ağırlığı kaldırdı. İyimserlik moralini yükseltti.*Belki o ve ben arkadaş olabiliriz.*Evet, onun tek gecelik aşkı ve can düşmanıydı, ama şimdi bir müttefik olabilir miydi? Bir arkadaş? Tazminatının ilk üçte birini alan Aubrey, genel müteahhitine Comfort Zone'un genişlemesini rayına oturtması için ödeme yapmıştı. Tadilatlara devam etti ve tüm cihazlar kurulduktan sonra gerekli izinleri alacaktı. Landon haklıysa, televizyondaki görüntüsü olumsuz eleştirileri gömer ve kaybettiğinden daha fazla müşteri getirirdi. Ona yardım etmeye kararlı bir adamla düşman olmak zordu.

Yeni tarifler yaratmak için şarap ülkesinde vakit geçirmek bir rüya gibi geliyordu. Kaldığı sürenin sonunda çekimlerin kendisine kalan kısmı yalnızca yaklaşık bir hafta sürecekti, bu yüzden bu konuda fazla endişelenmeyecekti. Landon'a olan aşkını unutabilseydi, Bosque Verde'de harika zaman geçirecekti. Kadar basit. Arkadaş olduklarında her şey harika olacaktı.

Dostluk Operasyonunu doğru adımda başlatmak için Aubrey döndü ve Landon'a parlak bir şekilde gülümsedi. Gözlerini yoldan kısa bir süre ayırarak gülümsemesine karşılık verdi.*Orada. Bu çok zor değildi, değil mi?*

Yeterince rahat bir sessizlik içinde sürdüler, yalnızca bir In-N-Out Burger ve tuvalet molası için durdular. Ekstra eritilmiş peynir, ızgara soğan, turşu ve soslu hayvan tarzı çizburgeri dağınık, sulu bir cennetti. Konuşmaları yumuşaktı ama çok da tuhaf değildi. Rahat iyiydi. Mülâyim harikaydı. Tek ihtiyacı olan bir oyun planı ve olumlu bir tavırdı. Yola geri döndüklerinde Aubrey, yolculuklarının geri kalanının ne kadar çabuk geçtiğine şaşırdı. Tepelere çıkan sokaklar giderek daraldı ve

Landon isimsiz bir toprak yola dönene kadar daraldı.

"Neredeyse geldik," dedi ona kısaca bakarak.

Muhteşem kadını fark edene kadar uzun, virajlı yolun yarısına gelmişlerdi.

parlak, güneşle yıkanmış bir sığınak gibi tepenin üzerinde oturan hacienda. Ondan uzağa bakamadı. Garaj yoluna girdiklerinde, ön tarafa park etmiş gümüş renkli bir Land Rover vardı.

Landon gereksiz yere, "İşte geldik," dedi ve uzun gövdesini arabadan çıkardı. Aubrey, onun için kapıyı açtığı anda hâlâ muhteşem villaya hayranlıkla bakıyordu. "Çantalarınızı alıp kapıda buluşacağım."

İtiraz edemeyecek kadar yorgun olan Aubrey, teşekkürlerini mırıldandı ve girişe doğru ilerledi. Kapıyı çalmak için elini kaldırdı ama parmak boğumları hedefine ulaşmadan kapı açıldı. Eli hâlâ havadaydı, gözleri içerideki görece karanlığa alışırken gözlerini kırıştırdı.

Hafif bir Fransız aksanı olan gümüş saçlı, yakışıklı bir adam, "Lütfen içeri gelin," diye ısrar etti. "Sen Aubrey olmalısın."

Landon arkadan "Lucien, umarım seni fazla bekletmemişsinizdir," diye seslendiğinde gülümseyerek teşekkür etti.

"Hayır hayır. Hiç de bile. Buraya sadece birkaç dakika önce geldim." Lucien, Landon'ın elini sıktı ve coşkuyla sırtına vurdu. Kardeş kucaklaması. "Seni görmek güzel, dostum."

"Çok uzun zaman oldu." Landon boynunu uzattı ve villayı inceledi. "Arya nerede?"

"Gel," dedi arkadaşı, Landon'ın sorusunu yanıtlamadan. "Sana odalarını göstereyim."

Odalar? Adamlar kendi aralarında alçaltılmış seslerle konuşarak Aubrey'nin önünden yürüdüler ve Aubrey'yi evin güzel iç kısmına aval aval bakması için serbest bıraktılar. İçindeki her şey açıkça pahalıydı, ama yine de krem, sarı ve kiremit kırmızısı iç mekanıyla rustik ve davetkar hissettiriyordu.

Sesleri kısık kaldı, ancak konuşma hızla büyüdü ve hararetlendi. Landon, elleri valiziyle doluyken işaret ederek, yan sehpadaki seramik vazoyu neredeyse düşürüyordu. Fısıldayarak bağırıyorlardı, bu yüzden Aubrey ne söylendiğini anlayamıyordu ama Landon öldürücü görünüyordu. Tepeden tırnağa sivri uçlara sahip dağlık bir kaktüs, onun ifadesiyle buruşurdu. Lucien, arkadaşının öfkesiyle yüzleşirken, beklenmedik bir şekilde sofistike bir can sıkıntısı havasını sürdürdü.

Merdivenlerin başında geniş bir koridora girdiler. Geniş bir yatak odası, ekli banyosu ve özel balkonu olan en yakın süite bir göz attı. Landon'ın geniş omuzları, tatsız bir göreve hazırlanıyor muşçasına bir iç çekişle inip kalktı. Yüzünü ağır çekimde ona döndü ve kadın bu tatsızlığın bir şekilde onu da ilgilendirdiğine dair korkunç bir hisse kapıldı. Lucien özür diler gibi omuz silkti ve birkaç adım uzaklaştı.

Landon üstünkörü bir şekilde etrafına baktıktan sonra, "Seçebilirsin," dedi. "İki süit de bu katta. bir tercihim yok."

"Ne?"

Aubrey, çantalarını düşüren ve bir örümceği silkelemeye çalışır gibi iki eliyle saçlarını karıştıran Landon'a sessizce baktı.

"Bak Aubrey. Durumu senin kadar sevmiyorum. Konaklamamızı böyle planlamamıştım ama bu noktada yapabileceğim hiçbir şey yok. Biz iki makul yetişkiniz. Eminim üç bin metrekarelik bir villayı birbirimizi ezmeden paylaşabiliriz.

"Makul yetişkinler? Elbette. Neden?" Ellerini havaya kaldırdı ve sessizce tekrar suratına katılan Lucien'e neredeyse tokat atacaktı. Durup özür dileyemeyecek kadar gergindi. "Kampımız sırasında son derece makul davrandık, bu nedenle bu uzun süreli yaşam durumu bir sorun olmamalı.*hiç.*"

Landon işaret parmağını kaldırıp tartışacakmış gibi ağzını açtı ve sonra akıllıca kapadı.*Bu doğru, ahbab.* Haklı olduğu için söyleyecek bir şeyi yoktu. Bunun yerine kaşlarını çatı, bu yüzden ona kaşlarını çatı. Neredeyse öpüşmemiş gibi davrandılar,*bir kaç sefer*,dağlarda, çünkü bir daha bu kadar yakın çevrede olmamaları gerekiyordu. Ama yanılmışlardı. En az üç hafta boyunca özel bir villayı paylaşacaklardı. Sadece ikisi. Tam gizlilikle.*Nasıl orada durup makul yetişkinler olmam konusunda benimle dalga geçebilir?*

Bakışlar devam ederken Lucien boğazını temizledi. Üzgünüm, Aubrey. Korkarım hepsi benim hatam. Diğer villam beklenmedik bir şekilde dolu oldu."

"Beklenmedik bir şekilde meşgul' derken, Aria'nın villasında kalıp kalamayacağını sorduğunu ve karın masajı için dönerek evet dediğini kastediyor." Landon kabaca homurdandı, öfkesi bastırılmıştı ama yüzeye yakındı. O odayı bana söz vermiştin, Lucien. Elbette, Aria öyle, Aria, ama kahretsin dostum. Ona istediği her şeyi öylece veremezsin. Özellikle de ona vermeyeceğin zaman-"

"Aria'nın bu villayı Aubrey ile paylaşmakla ilgili meşru endişeleri vardı," diye sözünü kesti Lucien, Landon'ın öfkeli yüzüne terörü teşvik etme ölçeğinde rakip olan buzlu bir maskeyle. Aubrey, bu ifadesinde biraz gürültü yapmış olabilir, çünkü açıklığa kavuşturmak için acele etti, "Mutfağı paylaşmakla ilgili endişeler. Aubrey'nin mutfığa sınırsız erişimi olmasını istiyor. Her birinin kendi uygulama mutfağına sahip olması mantıklı, bu yüzden birbirlerini rahatsız etme konusunda endişelenmelerine gerek yok.

"Bizi rahatsız etmeye ne dersin?" Landon elini Lucien'e salladı.

"Biz? Biz iticiler kimin umurunda?" Lucien kıkırdadı ve sonra gülümsemesi sinsî bir hal aldı. "Kendini daha rahat hissetmeni sağlayacaksa, seninle seve seve yer değiştirim."

"Siktir git," dedi somurarak.

Haha. Çok komiklerdi. Ne sevimli bir kardeşlik. Aubrey köpürerek gözlerini tavana kaldırdı ve ona kadar saydı. *Bu oluyor. Önümüzdeki üç hafta boyunca Landon'la oda arkadaşı olacağım.* Omuzları bir kıyamet ahıyla yükseldi ve alçaldı.

"En iyi odayla ilgili bilgilerim var. Hangisi o?"

"Senin yerinde olsam koridorun sonundakini seçerdim." Lucien'in sesi sıcak ve içtendi. "Veranda ormana bakmaktadır ve bazı sabahlar ziyarete gelen geyikleri ve tavşanları görebilirsiniz."

"Teşekkür ederim." Aubrey hafifçe gülümsemeyi başardı. Kulağa hoş geliyor.

"Senin kadar güzel değil." Lucien onun elini öpmek için eğildi ve Aubrey utangaç bir zevkle kızardı.

"Amerika'da otuz yıl geçirdikten sonra bile, görünüşe göre Fransız adetlerini sizden sökmiyoruz." Landon gelişigüzel bir şekilde Aubrey'nin elini kurtardı ve onu koridordan odasına götürdü.

"Başka bir yer bulamadınız mı?" Aubrey, ev sahibinin duyma mesafesinin dışında, akıl sağlığını korumak için son bir çaba sarf etti.

"Üç saatlik yolculuktan sonra tekrar dışarı çıkıp kendime bir roach moteli bulabilirim, ama sence içeride açık bir süit varken bunu yapmam gerçekten mantıklı mı? *arkadaşlarım villa?*"

"En azından aşağıda uyuyamaz mısın?" "Kanepede?"

Bir suçluluk sancısı hissetti.

"Evet." "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Cevabı etkili bir şekilde onun suçunu söndürdü. "Neden? Çok büyük. Üzerinde iki kişi uyuyabilir."

"Çıplak uyuyorum. Beni kanepede uyurken bulmak için merdivenlerden aşağı inmek istediğine emin misin?"

Aubrey'nin nefesi kesildi ve beyinde Landon'ın günahkar görüntüleri birbiri ardına yanıp sönerken gözleri neredeyse şaşılacak olacaktı. "HAYIR."

"Kabul ediyorum. Pek profesyonel görünmüyor." Ona gamzelerini çaktı.

Aptal. Fenalık. Gamze

"Gerçekten ekibin geri kalanıyla kalmalıyım."

Okulun yakınındaki bir handa kalıyorlar. Maalesef yapmıyorlar

eksiksiz bir mutfak sunar. Tariflerin üzerinde çalışmak için hâlâ bir mutfağa ihtiyaın var, deĒil mi? "İyi," diye sözünü kesti. "Kanepede yatacaĒım."

Landon'ın gözleri kısıldı ve ona doĒru iki uzun adım attı. Yerinde durmak için tüm iradesini kullanmıştı. "Peki yatakta ne giyiyorsun?"

"Affedersin?" Sesi fare gibi bir ciyaklamaydı. Saten şort ve atlet takımları giymişti. Savurgandılar, ama aldıĒı azıcık uykunun tadını çıkarmak istiyordu. Bir erkeĒin bakış açısına göre, seksi kumaş parçaları çıplaklıktan daha kışkırtıcı olabilir. "Hmm. Mesele şu ki... Evet."

*Affedersin. Kafamı arpabileceĒim en yakın duvar nerede?*Düşüncelerini dile getirmek yerine güldü - total, kendimi bir çukura-kazdım-kahkahası. Sonra Landon burun deliklerini kızgın bir boĒa gibi genişletti ve çenesini bir azı dışı kırarak kadar sıktı.*Ne? G t n  arı mı soktu?*

"Muhtemelen tazelenmek istiyorsun. Bize hafif bir akşam yemeĒi hazırlayacaĒım, böylece erken bir gece geçirebiliriz. Sert bir sesle aniden konuyu deĒiřtirdi. Sonra onun cevabını beklemeden odasına yöneldi.

Aubrey s itine girdi ve arkasından kapıyı kapatarak paniĒinin içini kaplamasına izin verdi. Landon'ın soĒukkanlı, tarafsız tavrı onu şaşırttı ve garip bir şekilde hayal kırıklıĒına uĒrattı. Belki de onun öfke patlamasını hayal etmişti. Her şeyden çok, adama duyduĒu  zlem onu korkutmuştu. Kan kafasına hücum etti ve kalbi uĒursuz bir marş gibi attı. Burada kalamazdı.

*şimdi gizlice dışarı çıksam fark eder miydi?*Alfa Romeo'sunu alıp kaçabilirdi.*Muhteşem.*Sonra, geceyi bazı ilginç hücre arkadaşlarıyla slammer'da geçirebilirdi. Muhtemelen hoş, sıradan insanlar olacaktı.*Gr.*

Sıkışmıştı. G l n derecede romantik bir baĒda, dumanı tüten bir insan sıĒır eti parçasıyla güzel bir villada mahsur kaldım. Midesi yüksek sesle guruldadı ve Aubrey gözlerini devirdi.*Kelimenin tam anlamıyla sıĒır eti demek istemedim, seni beyinsiz organ.*Ama çok daha ısrarcı başka bir beyinsiz organ ona ellerini kendine saklamasının hiçbir yolu olmadıĒını söylüyordu. En rahatsız edici kısım, bunu istediĒinden tam olarak emin olmamasıydı.

Aubrey kendini kapıdan itti ve odanın içine doĒru yürüdü. Parmak uçlarını Mısır pamuĒundan yataĒın üzerinde gezdirdi ve küçük bir kızken sahip olduĒu sayvanlı karyolayı düşündü. Karşılıksız zenginlik içinde büyüdü. Sıkışık iki yatak odalı kiralık evinde yaşamak, ona ne kadar hafife aldıĒını gösterdi. Bazen geride bıraktıĒı lüksü özlüyordu ama özgürlük, mermer zeminler ve kristal avizeler için ödenemeyecek kadar yüksek bir bedeldi.

Babaannesi hayattayken, aile işlerini babası yürütürdü.

şirket ofisinden lüks Kore pazarları. Erken çocukluğuna dair güzel anıları vardı. *Ohal-muh-nee*onlarla yaşıyordu ve sıkı sıkıya bağlı bir aileydiler. Ailesi sevecen ve her zaman kahkaha doluydu. Aubrey onların tek çocuğuydu ve ebeveynleri ve büyükannesi ona hayrandı.

Büyükannesi öldüğünde işler değişmeye başladı. Babası daha uzun ve daha uzun saatler çalıştı ve bazen onu günlerce görmedi. Ama her ne yapıyorsa, bunda başarılıydı çünkü çok geçmeden peri masalı gibi hissettiren bir malikaneye taşındılar. Aubrey, prenses elbiselerini ve ailesiyle birlikte katıldığı özenli partileri severdi.

Ama yavaş yavaş, ailesinin kızgın, yüksek sesleri her gece odasını işgal etti ve evlerindeki kahkahalar azaldı. Büyüdükçe partilere gitmeyi bıraktı. Elbiseler daha çok üniforma gibiydi ve partiler kendini hazır hissetmediği performanslardı. Gidip gitmemesi babasının umurunda değil gibiydi. Uzaklaştı ve uzaklaştı ve annesi gözden kayboldu. Aubrey, mutsuzluklarının sisinde görünmez oldu ve unutuldu.

Ama bunların hepsi onun geçmişindeydi. Aubrey kendi hayatını sürdürmek için evden ayrıldı ve bir daha arkasına bakmadı. Ve hayalini canlı tutmak için elinden gelen her şeyi yapmayı planladı.

Weldon'daki yatak odasından daha büyük olan banyoda ellerini ve yüzünü yıkadı ve kurulamak için yumuşak, kalın bir havlu kullandı. Bir saniye tereddüt ettikten sonra çantasından dudak parlaticısını aldı ve aşağı inmeden önce hızlıca birazını sürdü. Geniş gurme mutfağa girdiğinde, Lucien'in gitmiş ve Landon'un ocakta meşgul olduğunu görünce şaşırdı. Kalbi çırpındı.

Sadece ikisiydi.

★ ★ ★

"Lucien'in mahzeninde çoğu restorandan daha iyi şarap var, ama adam yumurta ve peynirin ilgili tek gıda bileşenleri olduğunu düşünüyor." Landon, Aubrey girişte tereddüt ettiğinde oturması için işaret etti. "İstersen yarın pazara gidebiliriz. Ama bu gece, umarım peynirli omlet yiyebilirsin."

"Yemek pişirdiğin sürece. Yumurtalar pişirirken çok itaatkarlar ama başka bir şekilde pişirmeye kalktığımda bana düşman oluyorlar." Adanın yanında bir tabureye atladı. "Ayrıca, CIA diplomanızın boşa gitmesini istemeyiz."

"Allah korusun." Bıyık altından kıkırdadı.

"Yani sen ve Lucien yakın mısınız?"

"Bizvardı.Landon burnundan soludu.

Arpacık soğanlarını gereğinden fazla kuvvetle doğradı. O ve Aubrey tesadüfen oda arkadaşı değillerdi. Aria'nın özel müdahalesi kokuyordu. Mutfağı paylaşmakla ilgili güzel bahanesi saçmalıktı. Tanrı aşkına, onlara basit bir zaman çizelgesi yapabilirdi.

Landon, Aria'ya Weldon'da geçirdiği geceyi anlattığına pişman oldu. Aubrey ile neden daha fazla kişisel etkileşimde bulunamayacağını açıklamak istedi. Belki de Aria, Aubrey hakkında ne zaman konuşsa sesi özlemini ele verdiği için onun mantığını görmezden gelmeye karar verdi. Durum ne olursa olsun, çöpçatanlık planını başlatmak için hiç vakit kaybetmemişti.

Bütün mesele hatasını düzeltmekti, üzerine ekleme yapmak değil ve bu kurulum yardımcı olmuyordu.*Onun*Plan, Lucien'in tepenin diğer tarafındaki evinde kalmaktı ama görünüşe göre Aria onun odasını gasp etmişti. Elbette Lucien, Landon'u kurtların önüne atmak anlamına gelse bile Aria'yı hiçbir şeyi reddedemezdi.

Aubrey başını ona doğru çevirdiğinde zorla gülümsedi. "Yıllardır arkadaşız. Lucien, Le Ciel bağına ve San Miguel'de bir şarap imalathanesine sahiptir. Yakın zamanda bu villayı Bosque Verde'de lüks bir oda-kahvaltı ve ek bir tadım odası olarak kullanmak üzere inşa ettirdi. Kalacak, tam donanımlı bir mutfaka ihtiyacın olduğundan bahsettiğimde, burada kalman için ısrar etti."

"Keşke bana lüks villalarını bir şapka damlasına ödünç verebilecek arkadaşlarım olsaydı. Sadece bedava bira alıyorum. Kendi şakasına homurdandı.

"En yüksek kalitede bedava butik bira. Şikayet edecek bir şey yok." "Haklısın. Tara beni şımartıyor. Mutlu bir şekilde içini çekti.

Frenk soğanı doğradı, yumurtaları çırttı ve omletleri zincirlerinden kurtulmuş gibi çevirdi. Eğlence. Özgürlük. Her şey ona geri aktı. Birkaç dakika sonra mutfaktaki sessiz sessizliği fark etti. Aubrey yemek pişirirken ne kıpırdamış ne de konuşmuştu.

"Bu yüzden mi hayalinin peşinden gidip kendi restoranını açmadın?" diye mırıldandı, sanki yüksek sesle düşünüyormuş gibi, bakışları çok uzaklardaydı.

"Neden mi?" Landon onu doğru duyduğundan emin değildi. Kirpikleri kıvrıldı ve kahverengi gözlerini ona odakladı.

"Bu kadar çok sevdiğin bir şeyi korkunç dört harfli bir kelimeye dönüştürmek istemedin...iş."

Landon'ın elleri onun sözleriyle hareketsiz kaldı.*Çok sevdiğin bir şey.*Bir omleti bir araya getirmek gibi önemsiz bir şeyde ondan çok şey gördü. hissedip hissetmediğine karar veremedi.*görülen*veya maruz.

"İnsanlar, hoşunuza giden bir şey tam zamanlı işiniz olduğunda, neşenizin tükendiğini söylüyor."

"Bir şeyin peşinde olabilirsin," dedi, onun sorusundan kaçınarak.

"Pekala, bu insanlar çömelmeyi bilmiyorlar. Neyin önemli olduğunu gözden kaçırmadığınız sürece hiçbir şey yemek yapma aşkınızı ortadan kaldıramaz. Her yemek pişirdiğinizde, insanları beslediğinizi hatırlamanız gerekir. Onları mutlu etmek." Doğru sözcükleri arar gibi burnunu kıvırdı. "Müşterileriniz için bunu göz önünde bulundurarak yemek pişirirseniz, yemek pişirme sevginiz azalmaz.İş ancak hedeflerin paraya, üne ya da dünyanın seni cezbedtiği her şeye dönüştüğünde aşağılık bir kelime haline gelir."

Aile bile.

o yapardııvardıhayalinden vazgeçmek - başka seçeneği yoktu. Para ve şöhet hiçbir zaman hedeflerinin bir parçası olmadı ama hayat onun yemek yapma sevgisini bastırmıştı. Ailesine karşı kırgınlık kıvılcımları düşüncelerinin içinde dolanırken irkildi.HAYIR.Seçimlerinden annesi ve Seth sorumlu değildi. Bu onun kararıydı ve pişman olmayı reddediyordu.

"Tamamen alçakgönüllüyüm Bayan Choi. Gerçekten bilgece, yetişkin tavsiyeleriyle dolusun." Gözünü kırpmadan önce, onun kinizmine karşı gözlerinde incinme parladı.Kahretsin. Benim neyim var?

Aubrey zorlama bir mizahla göz kırptı. "Öğreniyorsun, Çekirge."

Nazik alayları, onu uzun bir dersten daha etkili bir şekilde azarladı. Aubrey gerçekten aralarındaki yetişkindi. Pislik yaptığı için özür dilemek için ağzını açtı ama onun onunla işi bitmemişti.

"Neden yemek yapmayı bıraktın, Landon?" Kocaman, sakın gözleri ruhunu delip geçiyordu.

"Biz, ailem, ben üç yaşındayken Amerika'ya göç ettik. Babam ailesi için daha fazlasını istiyordu." Yutkundu, sözlerini tutmaya çalıştı ama gerçeğin ağzından dökülmesini engelleyemedi. "Birkaç yıl sonra, ailem arka bahçesi olan küçük bir ev satın aldı. Bir tarafında babamın salıncak astığı büyük, sağlam bir ağaç vardı. Bütün günü o arka bahçede geçirdim, kalıcı olarak çamurlu ve dağınık hale geldim. Sonra küçük erkek kardeşim geldi ve hayatım mükemmeldi." "Güzel bir çocukluk geçirdin." Aubrey yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle onun devam etmesini bekledi. Cevabının cevap vermemesine aldırış etmiş görünmüyordu. sorusunu sordu ve onun söyleyecek daha çok şeyi olduğunu fark etti.

Landon bir şişe soğutulmuş chardonnay çıkardı ve soru sorarcasına kaldırdı. Aubrey başını salladı ve köpüklü suyunu işaret etti. Düşüncelerini toplarken kendine bir bardak doldurdu.

"İhtiyacımız olan her şeye sahiptik ama babam hâlâ daha fazlasını istiyordu. Birbiri ardına planları hayal etti. "Büyük vurmak için" derdi. Doğru ya da yanlış ne yaparsa yapsın, ona kahramanca tapıyordum. O, uzaklara bakan gözleri ve vaatlerle dolu gürleyen sesiyle bu güçlü, yakışıklı adamdı. Dünyayı döndürdüğünü sanıyordum. *Benimen* azından dünya." Landon şarap kadehini çevirdi ve soluk, altın rengi sıvının mikro bir kasırgaya dönüşmesini izledi. "Tabii ki planları hiçbir zaman yolunda gitmedi. Her başarısız girişimden sonra daha pahalı ve çirkin hale geldiler. Yine de her şeyi yoluna koyacağına inandım."

Ah, Landon. Elini kendi eliyle kapattı. Sempatisi ılık, tropik bir yağmur gibi üzerine yağdı, kayıp ve suçluluk katmanlarını beklenmedik bir şekilde eritti.

"Lisedeyken, yardım etmek için restoranlarda tuhaf işlerde çalıştım. Babam biriktirmeyi başardığı her kuruşunu harcarken, annem ailemizi geçindirmek için erkenden mezara kadar çalışıyordu. İhanetin ve hayal kırıklığının olağan ateşi içini yaktı ama buna karşı kendini daha güçlü hissetti. Sanki bir gün onu boğabilecekmiş gibi. Ama ben şanslıydım. Sonunda yemek yapmaya aşık oldum. Aşçı olarak çalıştım ve hızlı bir şekilde yükseldim ve ardından bir restoran mutfağının kaosu ve derinliğinden doğan güzel yemekler hakkında yazdığım bir yemek blogu oluşturdum. Anneme ayda birkaç yüz dolar verecek ve kendimi CIA aracılığıyla destekleyecek kadar iyi iş çıkardım."

"Tükenmiş olması gereken her şeyi dengelemek." Eli onunkini sıktı. "Buna değerdi." Her şeyden sonra, gerçekten buna değmişti. hafıza yüzüne sevgi dolu bir gülümseme getirdi. "Dereceyi bitirdiğimde, yıldızlar benim için sıraya girdi. Blogum iyi gidiyordu ve bana David Ferrand'ın Oregon'daki restoranında yardımcı şef pozisyonu teklif edildi. Gerçeğe dönüşen bir rüyaydı."

"Ne oldu?" o fısıldadı.

"Yaşlı adamım. Kilimanjaro'ya kadar borç biriktirdi. Evimiz ipotekliydi ve son baskını ile onu kaybetmek üzereydik. Evin annemden alınmasına dayanamadım. O evi seviyordu. İçinde yaşlanmaktan ve bir gün erkek kardeşimle benim kendi ailelerimizi ziyaret etmemizden bahsetti. Landon, Aubrey'nin bakışlarını bulup ona sabitlenmesine izin verdi. "Evi tutmanın yollarını aradım ama babamın kendisini içinden çıkılamayacak kadar derin bir çukura kazdığını öğrendim. O da biliyordu, bu yüzden gitti ve pisliğini temizlememiz için bizi bıraktı.

"Kahramanın seni asla bu kadar yüzüstü bırakmamalı. Yıkılmış olmalısın. Çok üzgünüm, Landon.

"Kendime acımayı göze alamazdım. Annem ve Seth'in bana ihtiyacı vardı, ben de

yapılması gerekeni yaptı. Ferrand'ın teklifini reddettim ve blogumu en yüksek teklifi verene sattım. Babamın borçlarını ödeyecek kadar para kazandım ve evi doğrudan anneme satın aldım. Mutfak bıçağımı güçlü bir kalemle bu şekilde takas ettim.” Eski yarasından kan sızdı ve sesi boğuk bir fısıltı gibi çıktı. "O zamandan beri yemek yapmadım. Herkes için."

*Senin dışında.*Söze dökülmeyen itirafı aralarında çınladı ama duyguları yüzleşilemeyecek kadar saf ve karışıktı.*Neden.*

"Kaybettiğin zamanı telafi etmelisin." dedi Aubrey titrek bir gülümsemeyle. "Akşam yemeğim lütfen Şef."

"Hemen geliyor," dedi göğsünden bir kaya kayarken.

İçini bir rahatlama kapladı ve yüzünü aptal bir sırıtış kapladı. Duygularını anlamıyordu ama en azından onu nasıl besleyeceğini biliyordu.*Çünkü şefler böyle yapar.*

9

Landon, Weldon Bira Fabrikası'na girdiğinden beri, Aubrey'nin geceleri onunla ilgili canlı rüyalarla doluydu ve bu da onun harap olmasına neden oldu. İyi bir gece uykusunun nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştu. *Hayranları çıldırtan bir duygu.* Dün gece başının kuş tüyü yastığa değdiğini hatırladı ve gözlerini açtığında sabah olmuştu. Sekiz saat rüyasız uyumuştı.

"Az önce verandamın hemen dışında en güzel geyiği gördüm." Aubrey mutfığa girdi ve Landon'u mutfakta dumanı tüten bir kupanın üzerine eğilmiş halde buldu. Homurdandı ve bir cezveye doğru el salladı. "Yatağın yanlış tarafında mı uyandın?"

Kanlı gözlerle ona baktı ve kahvesini zor bir günün ardından tekila gibi yudumladı. Aubrey omuz silkti ve kahveye doğru manevra yaparak ona geniş bir yatak verdi. Boğuk bir sesle mırıldanarak dolaplarda güzel, büyük bir kupa aradı. Ağzına kadar iyimserlikle doluydu ve huysuz bir Landon da dahil olmak üzere önüne çıkan her şeyin üstesinden gelmeye hazırdı.

"Bugün gerçekten bana şoförlük yapacak vaktin var mı?" Aubrey onun kambur halini inceledi. "Daha da önemlisi, bunu yapabilecek kapasitede misin? Motorlu bir araç kullanmak şöyle dursun, medeni bir konuşma bile yapamıyorsunuz."

"Tanrı aşkına, kadın. Daha sekiz bile değil, diye homurdandı. Gözleri, sanki patlaması ondan çok şey almış gibi bardağına döndü.

Sabah insanı değil, ha? Baş döndürücü ruh halindeyken, o gece o uyanmadan önce gizlice kaçarak kıl payı kurtulduğuyla ilgili şaka yapacaktı. Kendi vurduymazlığından dehşete düşerek birdenbire durdu. Kirpiklerinin gölgesi altına sıkıntılı ifadesini sakladı ve sessizce kendini azarladı.

"Kahretsın." Landon parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Yüzündeki vicdan azabına bakılırsa, onun ifadesini yanlış okumuş ve duygularını incittiğini düşünmüştü. "Dün gece pek uyuyamadım. Kahvemi bitirdiğimde daha iyi davranacağıma söz veriyorum."

"İyisin." Özrünü bir kenara bırakarak kendine dumanı tüten bir fincan kahve doldurdu ve onunkini de doldurdu. "Dışarısı harika. Kahvemizi verandada içelim."

Landon başka itirazda bulunmadan onu dışarıya kadar takip etti ve 1.80 boyundaki bedenini sarı-beyaz bir koltuğa yerleştirdi. İkizine gömülen Aubrey içini çekti ve önlerinde uzanan uçsuz bucaksız uhrevi tepelerde sıırıslıklam oldu.

Weldon'u çevreleyen yoğun yeşil dağlarla karşılaştırıldığında, bu tepeler çıplak ve ıssız görünüyordu. Gündüzleri amansız güneşin altında cızırdar, geceleri kıyı rüzgarlarına karşı titrerlerdi. Derinliklerinde yetiştirdikleri üzümler kadar, sicimli ağaçların ve sallanan çimen tarlalarının direngenliği de saygı uyandırıyor.

"Yarın kahvaltı için biraz tatlı çörek pişireceğim." Gözlerini kapatarak kupasından yükselen buharı içine çekti ve ardından bir yudum aldı. "Bu kahve biraz arkadaşlığı hak ediyor."

"Bu daha erken uyanacağın anlamına mı geliyor?"

Ooh, tam bir cümle.

Kafein etkisini göstermeye başlamış gibiydi. Hatta çarpık bir şekilde gülümsemeyi başardı. "Ha ha. Hazırlık çalışmalarının çoğunu bu gece yapacağım, böylece onları kutuya koyabilirim.

yarın sabah fırın Bekle ve gör. Huysuz Oscar bile benim tatlı çöreklerimden sonra Bay Güneş Işığı'na dönüşürdü."

"Hep böyle mütevazi misin?"

Aubrey ona dil çıkardı. "Aile mirasıyla gurur duyuyorum. Bu büyükannemin tarifi."

"Büyükannen?" Landon'ın bakışları, sanki dilini bir kez daha görmesini beklercesine dudaklarına kayd.

Bilinçli düşünmeden aniden kuruyan dudaklarını ıslattı ve gözbebeklerinin onun gözlerinin kahverengisini yutmasını izledi.*Ah.*

"Mm-hmm." Havadaki saldırıdan cesareti kırılarak boğazını temizledi.

"Büyükannem bana pişirme hakkında bildiğim her şeyi öğretti."

"Comfort Zone harika bir yer. Seninle gurur duyuyor olmalı.

Sesi boğuk bir okşamaydı. Gergin bir enerji içinde dalgalandı, yanaklarında sıcaklık çiçek açtı. Landon gözlerini aniden ufka çevirdi.

Öyle olurdu bence. O olmasaydı Comfort Zone'u açamazdım.

"Nasıl yani?"

"Ben de çok seyahat ederdim. Seninki kadar süslü değil, ama bir ülkeyi ziyaret eder ve yeterince para biriktirene kadar birkaç ay tuhaf işlerde çalışarak orada yaşırdım.

farklı bir yere geçin. Harikaydı ama yorucuydu. Birkaç yıl sonra eskidi ama eve nasıl geleceğimi bilmiyordum.”

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Ağzının kenarlarından bir mutluluk kıpırtısı yükseldi. *Buna neden sevindiğimi sorma.* Gülümsemesini yansıttı ve nefes almayı unuttu.

"Nihayet büyükannem hastalandığı için geri döndüm," diye devam etti biraz nefes nefese. "Birçok yönden ona annemden daha yakındım. Onu uğurlamak için yanında olmak istedim. Birkaç ay sonra vefat ettiğinde bana bir mesajla birlikte biraz para bıraktı.”

"Nasıl bir mesaj?"

Ah, çok kısa ama derin bir şey. 'Pişirme zamanı kızım!'" "Dünyanın en havalı büyükannesine sahipmişsin gibi geliyor.”

"Hiç şüphe yok."

"Gösteri için tatlı çörek tarifini kullanacak mısın?"

"Dilini tut, şeytan. beni duymadın mı Bu bizim aile mirasımız. Bu benim akıl kasamda kalıyor. Ve hiçbir yumuşak başlı yapımcı, tatlı çörek tarifini ondan alamazdı. "Yeni tatlılarım için başka fikirlerim var. Bu yüzden bugün şarap tadımına gidelim istedim. Çoğunlukla liman ve tatlı şarapları. Tarifler için hayal ettiğim şarapları bulabileceğimden emin olmalıyım.”

Ulusal televizyonda kendini utandırmak istemiyorsa yapacak çok işi vardı. Aubrey alt dudağını kıstırdı ve parmaklarının arasında ezdi. Sinir alışkanlığı.

"Erken kalkan solucanlara yakalanabilirken, konu şarap olduğunda insanlar için böyle bir avantaj yok." Landon elini nazikçe ağzından çekti ve sıktı. Paniğinin bir kısmı onun sakince güvence vermesiyle yatıştı. "Tadım odalarının çoğu saat 10:00'a kadar açılmaz. AMHadi gidip kahvaltı yapalım. Bugün tüketeceğin tüm alkolü emmek için midende biraz yiyeceğe ihtiyacın olacak."

★ ★ ★

Aubrey son iki dakikadır ağzında bir yudum kırmızı şarap içiyor ve Landon'ın başını çevirmesini bekliyordu. Dişleri muhtemelen mora boyanmıştı. Tükürük hokkası tatma odalarında yaygın olarak kullanılırken, onun önüne tüküremeyecek kadar utanıyordu. Ama o da yutamadı.

Şans eseri, bu özel şarap Aubrey'nin midesini bulandırdı. Kötü şarap değildi. Tarafsız konuşursak, bunun çok iyi bir şarap olduğunu kabul etmek zorunda kaldı, ama

buket onun zevkine göre çok fazla tütün içeriyordu. Bir egzoz borusundan çıkan dumanı solumak gibiydi.

Bir sonsuzluktan sonra uzaklaştığında, ılık şarabı tükürük hokkasına tükürdü.*filan*.Ortak sürahidен kendine bir bardak su doldurdu ve kalanını bitirmeden önce ağzını çalkaladı. Mide bulantısı kısa sürede geçti ve tadım listesindeki bir sonraki şaraba geçti.

Landon abartmıyordu. Henüz üçüncü şarap imalathanelerindeydiler ve Aubrey şarabı tükürmesine rağmen biraz ısınmıştı. Son birkaç ayın stresi ve yorgunluğu ona fiziksel bir zarar vermiş olmalı. Yok edildi. Döküntülerin bu kadar cömert olması harikaydı ama şu anda alkol toleransı yoktu.

"Hazır?" Landon yine onun yanındaydı.

Aubrey ona kapalı dudaklı bir gülümseme ve başını salladı ve bir eli sırtında onu dışarı çıkardı. Başı dönüyordu ve çok sıcaktı. Tadımlarından kalan şarap kalıntılarından sarhoş olabilir mi? Bu mantıklı değildi.

Beşinci şaraphanede tükürük hokkasını kısıtlama olmaksızın kullandı. Şarabı emmesi için ağzına fazladan zaman vermektense Landon'ın tükürdüğünü görmesini tercih ederdi. Tadımları bittiğinde, elinin sırtına yaptığı hafif baskı, bir sonraki şarap imalathanesine gitme zamanının geldiğini söylüyordu. Neredeyse ondan onu eve götürmesini isteyecekti ama yapacak çok işi kalmıştı.

Tadım odasından çıktıklarında bir şeyler hissettiler.*Neden bu kadar parlak?*Aubrey gözlerini sımsıkı kapattı. Gözlerinin kapalı olduğunu unutarak yürümeye devam etti ve ardından bazı basamaklarda tökezledi.

Vay canına. Yüzünü kaldırıma dikmesin diye Landon onu kolundan yakaladı. Şaşırmıştı. Bu adımlar bir anda ortaya çıktı. "İyi misin?"

"Sadece şeftali. Teşekkür ederim."

Son basamağı inmek için ayağını kaldırdı ama ayağı çok çabuk yere çarptı. Aubrey aynı sonucu birkaç kez daha tekrarladı. Şaşkınlıkla ayaklarına bakarken yüzü buruştu.

Ah.Zaten merdivenlerin başındaydı. Aubrey onun ellerine kıkırdadı. Toynağını sürten bir at gibi yere ayak basıyordu.

Landon onun dirseğini kavradı ve onu arabasına doğru çekti.*o*Bu yüzden*Yakışıklı*.İçini çekti ve gamzesinin görünmesini bekleyerek ona rüya gibi gülümsedi. O teslim olmayınca somurttu ve kaşları çatıldı.*Kaşlarını çatmış yüzü yakıcı*.

"Bırakalım mı yoksa öğle yemeğinden sonra bir kez daha denemek ister misin?"

"Burada iki yüzden fazla şarap imalathanesi var ve sen önümüzdeki birkaç gün için toplantıların olduğunu söylemiştin." Aubrey, Landon'a en sert bakışını attı. Şey, ona sert bir bakış atmaya çalıştı, ama o kafasını sağa sola sallamaya devam etti. *Bunu nasıl yapıyor?* Böyle bir zamanda ortalığı karıştırdığına inanamıyordu. Bu bir tatil değildi. Tanrı aşkına, televizyona çıkacaktı.

"Televizyona çıkacağını biliyorum. Sana soran benim." Şüpheli bir şekilde yatıştırıyordu.

Beklemek. Ne düşündüğümü nereden biliyor?

"Çünkü sesli düşünüyorsun."

"Mümkün olduğu kadar çok şarap tatmalıyım. *Bugün*," dedi yüksek sesle, çünkü onun aklını okuyabiliyordu.

"Profesyonelliğiniz ve bağlılığınız takdire şayan," diye mırıldandı onu ihtiyatla yolcu koltuğuna oturturken. Arabasına nasıl ışınlandıklarına dair hiçbir fikri yoktu.

Komik yorumuyla ilgili bir şey, onun kendisiyle dalga geçtiğini düşünmesine neden oldu, ama tüm durum o kadar komikti ki, tekrar gülmeye başladı. Elini yüzünde gezdirdi.

"Yiyecek ve bol su. İhtiyacın olan şey bu.

★ ★ ★

Aubrey, yassı demir bifteği üzerinde özenle çalışırken Landon'ın gözlerini kaçırdı. Proteinin vücudundaki alkolü emmesini umuyordu. Fazla bir şey olamazdı ama tükenmiş sistemleri bunun onu sersemletmek ve aptal yapmak için yeterli olduğunu düşündü.

Nerede olduklarını bile bilmiyordu. Landon, arabada uyuklarken onu restorana getirmişti ve kafasından uykunun sisi kalktığında kubbeli bir şarap mahzeninde öğle yemeği yiyorlardı. Güzel bir yerdi. Krem renkli seramik karolar duvarları kaplıyordu ve masalarının etrafında loş ışıktan oluşan sıcak aplikler vardı.

Landon ikisi için plat du jour -chimichurri soslu yassı demir biftek ve kızarmış parmak patates- sipariş etmişti. Onun zorbalığına kızdı ama aynı şeyi sipariş etmeyi planladığı için itiraz etmedi.

İhale bifteği mükemmel bir şekilde marine edildi ve orta pişmiş olarak pişirildi. Chimichurri sosu, taze maydanoz, sarımsak ve enfes yerel zeytinyağı ile kokulu ve parlaktı. Biberiye ve sarımsak, kavrulmuş patatesleri kapladı.

dışı gevrek ve içi kremi idi. Aubrey hepsini büyük bir zevkle ağzına tıktırdı ve büyük bardak buzlu suyu yuttu.

"Biftek nasıl?" İfadesi yumuşaktı ama buzlu çayını yudumlarırken dudakları şüpheyile titriyordu.

"Lezzetli. Teşekkür ederim, dedi ciddi bir şekilde.

Landon'a kızmayı göze alamazdı. Onun ısrarına rağmen, iyi bir kahvaltı yapamayacak kadar heyecanlıydı ve onun yerine biraz tost atıştırmıştı. Boş midesi ve aşırı çalışan vücudu sayesinde, şarap kafasına kestirmeden gitti ve sarhoş maskaralıklarını harekete geçirdi. Landon'ın onunla bu konuda dalga geçmek için can attığını görebiliyordu, bu yüzden çok dikkatli davranması ve ona fırsat vermemesi gerekiyordu.

"Bugün daha fazla tadım yapmak istediğinizden emin misiniz?" tabakları toplandıktan sonra sordu.

Aubrey ona gözlerini kısarak baktı ama yüzündeki samimi endişeye boyun eğdi. "Söyleyecek kadar ileri gitmezdim*isteki* için, ama gerçekten başka seçeneğim yok. Şarap olmadan tarifler üzerinde çalışamam.

Yiyecek ve su, kafasını büyük ölçüde toparlamayı başardı, ama şarabını bir an önce bulmasını umuyordu. Herhangi bir profesyonellik görüntüsünü korurken daha kaç tane şarap imalathanesini idare edebileceğinden emin değildi.

"Yarınki toplantılarımı erteleyebilirim."

"Hayır, lütfen bunu yapma." Endişesini yuttu. "İyi olacağım."

Landon ikna olmuş görünmüyordu ama görev bilinciyle onu bir sonraki tadım odasına götürdü. Aubrey, kararlılığından güç alarak şarap imalathanelerinin geri kalanına doğru yol aldı. Günün yedinci şarap imalathanesine kadar.

Sunucu, "Bu bizim imzamız olan müstahkem şarabımız" dedi. "Limanı mı kastediyorsun?"

Aubrey sordu.

"BT*dır*-dirliman, ama artık öyle diyemeyiz. Artık yalnızca Portekiz'de yapılan limanlar bu tanımlamayı kullanabilir. sahip olduğumuz şey*müstahkem şarap*, dedi ve ona bir bardak doldurdu.

"Bütün gibi*ŞampanyaVeköpüklü şarapşey*."

"Kesinlikle. Adına ne dersek diyelim, kolay gelsin. Yüzde 22 alkol içeriğine sahip." Güler yüzlü, bilgili sunucu barın üzerinden eğildi ve kolunu tezgaha dayayarak onu yakından inceledi. "Bugün kaç tane şarap imalathanesini ziyaret ettin?"

"Bu benim yedinci." Aubrey son kelimeyi geveleyerek söyledi, bu yüzden kulağa daha çok benziyordu.*benim eleklerim*Artık alkol olduğunu düşünmüyordu bile. O sadece ayakları üzerinde ölmüştü.

"Vay. Bu oldukça büyük bir başarı." Kıkırdadı. "Yüzün biraz kızarmış. Şarabı tükürseniz bile alkolün bir kısmını emeyeceğinizi unutmayın."

"Bana anlat." Aubrey ellerini yanaklarına bastırdı. Uzuvarları hoş bir şekilde ağırdı ve ayak parmaklarına kadar sıcacık hissediyordu.*Bok.*

"Yanınızda belirlenmiş bir sürücü var mı?"

"BEN-"

söylemeye fırsatı olmadı*Evet*, çünkü Landon birdenbire ortaya çıktı ve güçlü bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Evet. Benimle eve gelecek."

Az önce mi?*Gerçek cehennem nedir?* İş ortakları ve belki de arkadaşlardı. Daha fazla değil. Ve yine de, mecazi olarak onun üzerine işemişti.*Sanki lanet olası bir yangın musluğuymuşum gibi.* Kızmış olmalı. Çok öfkeli. Ama elini silkecek kadar öfkesini bile toplayamamıştı.

"İyi." Sunucu tezgâhtan doğruldu ve Aubrey'e acıklı bir sırıtış gönderdi. "Bu gece arabayı onun kullanması gerektiğini düşünmüyorum."

Landon diğer adama başını salladı ve Aubrey'yi yanına çekti. Kendini ayırmak yerine, ona sokuldu.*İş ortakları. Pfft. Arkadaşlar, kığım.* Kolunun ağırlığı onu bir güvenlik kozasıyla sardı ve bu duygunun tadını çıkarmak istedi. O kadar uzun süredir tek başınaydı ki, yalnız kalmamanın nasıl bir his olduğunu unutmuştu. Bu iyi hissettirdi. Gerçekten iyi.

"Bunu daha tattın mı?" Landon yeni dökülmüş limanına uzandı ve düşünceli bir yudum almadan önce buketini içine çekti.

"Hı-ıh. Nasıl oluyor?"

Aubrey bardağı ondan aldı ve diğerleri gibi onu da tükürmeyi planlayarak zarif bir yudum aldı. Ama hayır. Tanrıların nektarını yuttu. Şanlı şarabı ziyan etmek günah olurdu.*Budur.*

Baharat ve vanilya notalarının mükemmel karışımı, taze bir çilek melanjına dönüştüğü için çilekli keki için mükemmeldi. Tara'nın gözlerini devirdiğini görebiliyordu.*Şarap züppesi.* Aubrey gülümsedi ve neredeyse ayaklarının üzerinde zıplayarak buketi tekrar tekrar içine çekti.

"Bu harika." İçini çekti. "Budur." Genişçe sırtarak,

"Tebrikler şef," dedi. "Teşekkür ederim."

"Bugünkü maceralarımız bitti, o halde?" Kızaran yüzüne ihtiyatla baktı.

"Evet lütfen. Bundan birkaç şişe alır almaz."

Aceleyle şarap vitrinine gitti ve bir şişeye uzandı, sonra sert bir çığlık atarak durdu. *Yowza*. Sır açığa çıktı. Bu şeyin altın olduğunu biliyorlardı ve buna göre ücret alıyorlardı. Ama *buthe* şarap. Artık tadına baktığına göre, başka hiçbir şey işe yaramazdı. Güçlendirici bir nefes alarak şişeye uzandı.

Bunu anladım, dedi Landon, onun elini tutarak. Aubrey itiraz etmek için ağzını açtı ama elini kaldırdı. "Gösteri için. Endişelenme.

"Tamam aşkım." Rahatlamasını gizleyerek omuz silkerek "teslim oldu". "Harcayabildiğin sürece."

"Elbette." Onunla dalga geçmeden önce kibirli bir yan bakışla onu süsledi. "Sabah mutlaka bir geri ödeme formu göndereceğim."

"Harika."

Son birkaç ayda iyi kredi kartının limitini doldurmuştu ve güçlendirilmiş şarap için otoyol soygunu kartını kullanmak zorunda kalacaktı. Biriken ilgisinin sesi onu bütün gece ayakta tutardı. Gösteriden aldığı ikinci ödeme doğrudan müteahhitlere gidecekti, ancak umarım üçüncü ödemesini aldığı anda kartı ödeyebilecekti.

Ama bunların hiçbiri önemli değildi. Müstahkem şarabın kokusu ve tatlısının tatlarıyla başı dönüyordu ve çok güzeldi. Bir şeyi doğru yapmak çok iyi hissettirdi. Yüzündeki aptal sırtışı silemedi.

Landon, satın alınan ve dikkatlice paketlenen şişeleri, eli sırtının kıvrımındaki her zamanki yerinde, Aubrey'yi otoparka götürdü. Sanki onu kendi elleriyle şekillendirmiş ve tam da bu amaç için bir köşe oymuş gibi, vücuduna bu kadar mükemmel oturması tuhaftı.

Sıcaklık, kontrol edebileceğinden daha hızlı yayıldı. Kafası karışmış ve savunmasız halde, dokunuşundan kaçmak için adımlarını hızlandırdı. Landon onun telaşlı adımlarına ayak uydurdu ama onu geri almaya çalışmadı. Arabasında durduklarında, kapıyı açmak için uzandı ve göğsü onun omzunu dürttü. Farkındalıkla ürperdi.

"Soğuk?" Landon kaşlarını çatı. "İçeri almak. Kaloriferi açacağım."

"Teşekkür ederim." Ama oturmasını beklerken orada aptal gibi durdu. *Ah*. Utandığı için bir orangutanın zarafetiyle kendini koltuğa attı.

Zihni en sevdiği çarkta bir hamster gibi yarışıyor, her şeyi bulanıklaştırıyordu. Aubrey, dünya dönmeyi bıraksın diye gözlerini kapattı. Yorgunluk, kafasındaki duyguların kakofonisini örttü ve uzuvları ağırlaştı ve gevşedi. Landon sürücü koltuğuna otururken araba yavaşça hareket etti ve sonra

hiçbir şey yoktu.

★ ★ ★

Landon, uyuyan yolcusunu rahatsız etmemek için arabayı kaplumbağa hızıyla sürdü. Aubrey koltuğunda bir çocuk gibi kıvrılmıştı, ifadesi yumuşak ve huzurluydu. Görünce göğsü sıkıştı. O kadar güzeldi ki ona bakmak içimi acıtırıyordu. Yine de bakmayı kesemedi.

O gece bitkin bir uykuya dalana kadar ona defalarca uzanmıştı. Uyumasını izlemek için ayakta kalsaydı, gitmesine izin verir miydi?*HAYIR*.Cevap beklenmedik bir şekilde geldi ve onu şok etti. Onunla seviştiğinde bir sahiplenme dalgası hakim olmuştu. O anda zaman yoktu, geçmiş ya da gelecek yoktu. Sadece ikisi. Bunun ötesini düşünmedi. Yapamadı. Ve ertesi sabah gitmişti.

Bunun en iyisi olduğuna kendini inandırmıştı. O bir hayaldi - aç ruhunun yarattığı bir serap. Ama işte buradaydı. Gerçek, sıcak ve çok yakın. Ellerini direksiyon simidinde sıkılaştıran Landon gaza bastı. Hayalleri kontrolden çıkmadan onu villaya götürmesi gerekiyordu.

Villanın önünde durmak için çılglık attığında toz bulutları toprak araba yolunda dönüyordu. Koltuğundan fırladı ve neredeyse yolcu kapısını menteşelerinden koparıyordu. Çok sertti ve ağrıyordu. Akıl sağlığı için bu enfes işkence sona ermeliydi.

Kapısının beklenmedik bir şekilde aniden açılmasına ve keskin gece havasının üzerine hücum etmesine rağmen, Aubrey seğirmedi bile. Üşümüştü.

Allah kahretsin.

Landon bir an tereddüt etti ve sonra onu arabadan çıkardı. Aubrey, yumuşak bir iç çekişle ona sokuldu ve kollarını onun boynuna doladı. Sonra başını onun omzuna yasladı, tatlı, nemli nefesiyle boynunun yan tarafını ısıttı. Uyarılan bedeni tahmin edilebileceği gibi onun yakınlığına tepki verdi ve içini kaplayan arzuyla başının döndüğünü hissetti. Onu insani bir şekilde mümkün olan en kısa sürede kollarından kurtarması gerekiyordu.

Ön kapıya vardığında hayal kırıklığı içinde çılglık atmak istedi.*Aubrey kollarımdayken güvenlik koduna nasıl basacağım?*Landon masif ahşap kapıyı tekmeledi. Bu onu marjinal olarak daha iyi hissettirdi, bu yüzden birkaç kez daha tekmeledi. Biraz hokkabazlık ve bir sürü küfürden sonra, sonunda kapıyı açtı.

Nefesi fiziksel efor ve eski moda şehvet karışımından hızlı ve kısa geliyordu. Mücadelelerinden tamamen habersiz olan Aubrey

rüyasında bir şeyler mırıldandı ve ona yaklaştı, dudaklarını boğazında atan nabzına dayadı.

"Siktir," diye inledi.

Landon merdivene yürüdü ve basamakları ikişer ikişer çıktı. Odasına vardığında, onu çok nazikçe yatağın üzerine bıraktı ve sonra cehennemden çıktı ve iyi bir önlem olarak kapıyı arkasından kilitledi.

"Tanrım, bana yardım et."

Sırtını Aubrey'nin kapısına dayayarak yere kayd, ağırlığını bir saniye daha taşıyamayacak kadar zayıftı. Landon titreyen ellerini saçlarının arasından geçirdi ve nefesini düzene sokmaya çalıştı. Elleri, bir dakika önce tuttukları yumuşak vücuttan yoksun, çaresizce bacaklarını sıkıyor ve açıyordu. Vücutlarının temas ettiği yerlerde derisi hâlâ yanıyordu. Dün gece neredeyse hiç uyumamıştı, onları ayıran tek bir duvarın fazlasıyla farkındaydı. Artık onu tekrar kollarının arasına aldığına göre, bu gece ona uyku yoktu.

Lucien onu otobüsün altına attığında, Landon dünyanın en baştan çıkarıcı kadınıyla oda arkadaşı olmanın zor olmayacağına kendini ikna etti. Kalacak yeni bir yer bulmakla zaman kaybetmeyecekti, özellikle de iş için Bosque Verde'ye girip çıkacağı için. Villa en pratik seçenektir. Basit ve kullanışlı.

Kibirli, hayalperest bir pislikti. Onu orada tutan rahatlık değildi. Oydu. *Bana mazoşist deyin*, diye düşündü, mizahsız bir şekilde gülerek. Villayı onunla paylaşmak zor değildi; neredeyse imkansızdı. Ona sahip olamazdı ve bu onu öldürüyordu ama onunla bir dakika bile vazgeçerse lanetlenirdi.

Landon elini yüzünde gezdirdi. Otokontrol, yıllardır ustalaştığı bir sanattı. Sorumlulukları olan yetişkin bir adamdı ama Aubrey'yi tüm bunları unutmak istemesine neden olan bir çaresizlikle istiyordu. Ama hayatını tutkunun yönetmesine izin verdiği gün, bencil ve zayıf olduğu gün olacaktı. Tıpkı babası gibi.

Onu başka bir uykusuz gecenin beklediğini bildiği için ruh hali karardı. Odasından çıkmak yeterli değildi. Villadan çıkmak zorunda kaldı. Landon kararını vererek mayosunu giydi ve havuza doğru yola çıktı. Belki birkaç saat uyuyacak kadar kendini yorabilirdi.

Aubrey kollarını başının üzerine kaldırdı ve sanki kendini kurutuyormuş gibi gövdesini büktü. Taç yaprağı kadar yumuşak çarşaflar tenini okşuyordu ve o ucsuz bucaksız yatağın keyfini çıkardı. *Taç yaprağı kadar yumuşak çarşaflar mı? Sonsuz yatak mı?* İkiz yatağında üç yüz ilmekli mütevazı çarşaflar vardı.

Uykulu zihni yatağında olmadığını anlayınca dimdik oturdu. Evde bile değildi. Bosque Verde'deydi. *Landon'la*. Aubrey sıcak yüzünü ellerinin arasına alarak tekrar yatağa düştü. *Sarhoşken bayıldığımı mı düşündü? Başka ne düşünebilirdi?*

İnsanlar şaka yapmıyordu. *Stres gerçekten vücudunuzun en büyük düşmanıdır*. Dayanıklılığı son birkaç ayda sıfıra düşmüştü. Tekrarlayan boğaz ağrısı herhangi bir belirtiyse, bağışıklık sistemi de berbattı. Kendine daha iyi bakmalı. O geri döndüğünde Comfort Zone kendi kendine çalışmayacaktı.

Ve odama nasıl geldim? Landon kışını yatağa çekmiş olmalı ve o da uyuyakalmıştı. Utanmasına rağmen tüyleri diken diken olmuştu. Onu kollarının arasında tutmuş, sert, geniş göğsüne bastırmıştı ve kadın bunun tek bir dikişini bile hatırlamıyordu. *Ten tene muhteşem bir israf*.

Aubrey inledi ve karnının üzerine döndü. *Yarın onunla nasıl yüzleşeceğim?* Feci derecede can sıkıcıydı. Ya sersemliğinden salyası akmışsa? *Aman Tanrım*. Paniği doruğa ulaşmadan aklına bir fikir geldi. Bunu telafi edecekti *Ve* ona tatlı çöreklerini pişirerek sessizliğini satın al. Landon ne kadar çileden çıkmış, sinirlenmiş ve/veya kızgın olursa olsun, lezzetli lokmaların tadına baktıktan sonra bu şekilde kalamazdı. Ellerini çırpı ve sırttı, istemeden Rahibe Maria'nın eski perdelerden von Trapp çocukları için oyun kıyafetleri dikmeye karar verdiği sahneyi canlandırdı.

Aubrey banyoya yöneldi, "Do-Re-Mi" mırıldandı ve buruşuk kıyafetlerini çıkardı. Villanın duşu sayesinde buhar duşu anında doldurdu.

fantastik su basıncı ve şehvetli bir iç çekişle suyun altına adım attı. Parasını karşılayabildiği zaman, birinci sınıf tesisatçılığa bayılırdı.

Uzun, sıcak duş gerginliğini alıp götürdü ve lavanta ve narenciye parfümüne bürünmüş olarak dışarı çıktı. Kendini çok daha sakin ve kontrollü hissederek siyah atletini ve ona uygun şortunu giydi.

Kulağını kapıya dayadı ve nefesini tuttu. Ev sessizdi. Landon uyuyor olmalıydı. Aubrey zümrüt bir kimono giyerek merdivenlerden parmak uçlarına basarak indi. Pencereleden içeri sızan ay ışığı dışında villa karanlıkta yatıyordu. Rahat bir nefes alarak mutfığa girdi ve ışığı yaktı.

Ellerini un, şeker ve baharatlarla karıştırmak, endişelerini asla kovalamadı. Yükselen hamur ve tereyağı kokusu havayı doldurdu ve kalbine bir gülümseme getirdi. Aubrey, fırın tepsisine tombul yuvarlak hamur parçaları koyarken bilinmeyen bir melodi mırıldandı. Pişmemiş hamurun solgun masumiyetini seviyordu - bir bebeğin yanakları kadar dolgun ve yumuşacıktı. Bir gecede mayalanmalarına izin veriyor, ardından üzerine biraz eritilmiş tereyağı sürüyor ve sabah üzerlerine turbinado şekeri serpiyordu.

Çörekler güvenli bir şekilde buzdolabına konduğunda, pratik bir verimlilikle mutfığı topladı. Gece yarısı projesinden memnun olan Aubrey, önlüğünü çıkardı ve bir taburenin üzerine fırlattığı kimonoya uzandı. Landon beline sarılı bir havluyla mutfığa girdiğinde, kadının eli havada dondu. İyi bir hapsirik, gevşekçe bağlanmış havluyu yerinden oynatabilirdi. *Biber çalkalayıcı hangi cehennemde?*

Geniş göğsü su damlalarıyla parlıyordu ve simsiyah saçlarının nemli bukleleri alnına dökülüyordu. Onun ne kadar güzel olduğunu unutmuştu. Onun sadece bir fotoğrafını görmüş olsaydı, fırınına bahse girerdi ki fotoğrafın photoshopluydu. Karın kasındaki tanım saçmaydı.

Yüzü vahşi ve aç olan Landon ona doğru bir adım attığında, kalbi boğazına takıldı. Ya da belki biraz su için susamıştı. *Kim bilir?* Şaşkın zihninde arzu kükrüyordu ama inkarın cevap olmadığını biliyordu.

Aynı odada yarı çıplak duruyorlardı. Bu felaket için bir reçeteydi. Aralarında biraz boşluk yaratması ve biraz deri örtmesi gerekiyordu. Kimonosunu giymek için uğraştı, kol deliğini iki kez kaçırdı. *Bok.* Sabahlığını giymeyi başardığında bile ipek parçası poposunun kıvrımlarına ancak değiyordu.

Landon ona doğru yavaş ve ölçülü adımlar atarken, Aubrey'nin paniği arttı. O

onu öpecekti. Bakışlarının sıcaklığından bunu görebiliyordu. Eğer onu öperse, kaybolacaktı. Dokunuşu için vücudu çılgık atıyordu. Ona bir parmak bile dokunsa kendini tutamazdı. Ondan beş adımdan daha az uzaktaydı ve bir şeyler yapması gerekiyordu.

“Tatlı çörekler!”

Sesi titriyordu ve mutfak duvarlarında yankılanıyordu. Landon birdenbire durdu, kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Plan, yarınki kahvaltı için birkaç tatlı çörek hazırlamakla ilgili küçük bir konuşma yapmaktı. Ne yazık ki beyni, ağzına yeterli bilgiyi aktaramayacak kadar alt dudağını ısırmanın hayalini kurmakla meşguldü.

"Umarım anatomim hakkında yorum yapmıyorsundur, çünkü biraz utangacımdır." Landon'ın dudakları, şehvetle parıldayan gözlerine mizah sızdığında seğirdi. "Ve bilgin olsun, bu havlunun altında mayom var, yani tatlı topuzlarım düzgünce giyinmiş."

"Ah, kapa çeneni," diye tersledi, eşit ölçüde sinirlendi ve heyecanlandı. "Yoksa seninle tatlı çöreklerimden bir lokma bile paylaşmam."

"Şimdi dediğindesentatlı çörekler, gözlerinden dışarı bakanlardan mı bahsediyorsun..." Elini ona doğru salladı. "Elbise?"

"Büyümek. Yukarı."

Sadece daha çok güldü.

Böyle oynamak ister misin? İyi. Aubrey topuklarının üzerinde dönerek yarı açık poposuna baktı. Landon kahkahasından boğulurken, omzunun üzerinden Cheshire kedisi bir sırtış atarak ondan uzaklaştı.

Tatlı çörekleri nasıl seversin?

Odasına çıktı ve birkaç dakika sonra hala o gülümsemesiyle uykuya daldı.

★ ★ ★

Ertesi sabah erkenden Aubrey, taze pişmiş tatlı çörekleri mutfak tezgahına koydu ve odasına çekilmeden önce taze bir demlik kahve yaptı. Ön kapının kapandığını duyduğunda parmak uçlarına basarak koridora çıktı ve pencereden dışarıyı gözetleme riskini aldı.

Landon, geniş omuzlarını ve dar kalçalarını vurgulayan bedene oturan gri bir takım elbiseyle toplantıya gitti. Başarılı bir iş adamının parçası gibi görünüyordu. —güçlü ve kontrollü. Aubrey'nin nefesi boğazında tıkanı ve kalbi sanki zorlu bir bayrak yarışında son koşucuymuş gibi hızla atmaya başladı. *Ona verdiğim tepkiye alışabilecek miydim?* Çekiciliği gittikçe zorlaşıyordu

bastırmak için

Aubrey içini çekti ve garaj yoluna toz çöktüğünde pencereden uzaklaştı. Onun için bıraktığı tatlı çörek tabağını kontrol etti ve ekmeğin son parçasının bile yok olduğunu görünce hem sevindi hem de sinirlendi. Boş midesi homurdanırken fırıncının egosu dans etti ama ikisini de susturdu. Boş tabağı küçük beyaz bir kırtasiye kağıdı doldurmuştu. Beklenti sinir uçlarında zıplayarak, pek de sabit olmayan elleriyle katlanmış notu açtı.

Tatlı çörekler için teşekkürler. Bu akşam görüşürüz.

-Bay. Güneş ışığı

Kalbi üçlü bir takla atmaya çalıştı ama iki buçuk turdan sonra çarptı. Aubrey titrek bir gülümsemeyle parmak uçlarıyla onun sözlerini takip etti. El yazısı şaşırtıcı derecede düzgündü, ancak kibirli yaratıcısı gibi cesur ve kararlıydı. Kalbinde bir sıcaklık ve bir mutluluk kıvılcımı patladı. Bu an, daha önce deneyimlediği her şeyden daha samimi geldi.

Hayır hayır hayır. Aubrey notu masaya geri fırlattı. Ona üç saniye baktıktan sonra biraz daha uzağa itti. *Bunu bir daha alma.* Landon'la birlikte olmak çok iyi hissettirdi. Çok uzak. Bu onu çok korkuttu. Gardını indiremezdi. Dün gece çok yakındı - ona tırmanmasına birkaç saniye kalmıştı.

Aubrey gözlerini sımsıkı kapattı. O zaman ne yapardı? *Kendimi ona ver ve olabilmem için dua et yeterli* onun için? *Umarım beni gölgelere atmaz?* Bu çok aptalcaydı. İlişkiler başarısız oldu. Çiftler hayatlarını birbirlerine adadıklarında bile birlikte kalma şansları sadece yüzde elliydi.

Aşk bir kumardı. *Yüzde elli oranlı bir oyuna ne kadar bahis yaparsınız? Benim için en fazla yüz dolar.* Bir kumarhanede ne kadar kaybedebileceğinin sınırı buydu. Ama aşk her şeyin en iyisini gerektiriyordu. *Kalbinizi bölüp güvenli bir kısma bahse giremezsiniz.* Aubrey kumarbaz değildi. Katlanmak zorunda kaldı.

Dostluk Operasyonundan sapamadı. Bunu dostça bir iş anlaşması olarak tutmak en iyisiydi. Kimsenin zarar görmemesinin tek yolu buydu. Aubrey derin bir nefes aldı ve yumruklarını süper kahraman gibi kalçalarına koydu. *Landon'u aklımdan çıkaracağım.* Nasıl?

İki. Kelimeler. Çilekli kek - port-macere çilek ile. *Açıklamayı sayarsan altı.* İçinden tanıdık bir heyecan uğuldadı.

yeni tatlısını hayal etti.*Kahretsin. Sertleştirilmiş şarap, liman değil. Yedi kelime.*Mükemmel tatlıyı pişirmek istiyorsa, mükemmel malzemeleri satın alması gerekiyordu. Neyse ki, bu içerikler alkol içermiyordu. Aubrey rekor sürede hazırlandı, güzel bir sahil kruvazörü bisikletine atladı - Lucien'in izniyle - ve tepenin aşağısındaki küçük mağaza yerleşim bölgesine doğru pedal çevirdi. Güzel çevresini neşeyle terk ederek hızla geçerken yumuşak bir esinti saçlarını dalgalandırdı. İlk varış noktasına vardığında nefesi kesilmişti ve gülüyordu.

Sebze dükkânı enginardan kabak çiçeğine kadar rengarenk yöresel ürünlerle ağzına kadar doluydu. Aubrey'nin avuçları her şeye dokunmak ve satın almak için kaşınıyordu ve zar zor salyalarını akıtmamayı başardı.

"Eureka," diye soludu. Ödülün ortasında, küçük bir sıra muhteşem kırmızı çilek gördü.

"Laramie Kalesi."

"Ne?" Aubrey, eli göğsüne bastırılmış dev bir adamla yüzleşmek için döndü. Boyunu ve namlu göğsünü anlamak için boynunu uzattı.

"Çilek," dedi. "Onlar Fort Laramie çeşitleri. Eureka değil."

Nefes nefese bir kahkaha attı, anlık şaşkınlığı azaldı. "'Buldum!' gibi 'Eureka!' diyordum."

"Anlıyorum. California altına hücum argosu. Üzgünüm, bir süre oldu. Yıpranmış yüzü keyifle kırıştı. "Çilek için bu kadar heyecanlanan birini hiç görmemiştim - Fort Laramies bile!"

"Çok yoğun kokuyorlar." Birine dokunmak için uzandı. "Ve göründüklerinden daha ağırlar. Sulu küçük herifler olmalılar.

"Mmm-hmm. Onlar da etraftaki en tatlı çilekler. Adam biftek büyüklüğünde bir el uzattı. Ben Jorge'yim. Central Coast Production'a hoş geldiniz."

"Merhaba, ben Aubrey."

Elini serbest bıraktı ve ona bir örnek verdi. Narin soğan ağzında bir tatlar senfonisi içinde patladı.

"Fort Laramie çileklerine bayılıyorum."

Havaya sıcak, bariton bir kıkırdama yayıldı ve Aubrey, Jorge'nin müthiş cüssesine rağmen bir oyuncak ayı olduğunu anladı. "Tamam, kulübe katıl ama ben bütün güzelliklerimi eşit derecede seviyorum."

"Bir düzine litreye ihtiyacım var." Sonra dudağını ısırdı. "Yine de seni temizleyeceğim. Tamam mı?"

“Ben bir çiftçiyim ama aynı zamanda bir iş adamıyım. Temizlenmek güzel bir şey.” Aubrey'nin çenesi yeniden açıldı. "Bütün bunları sen mi büyüttün?"

"Evet." Dişleri, yıpranmış teninin üzerinde göz kamaştırıcı beyazlıktaydı. “Çiçekler, zeytinler ve üzümler dışında bunların hepsi bizim çiftliğimizden. Genelde dükkânı eşim ve oğlum yönetiyor ama onlar süslü bir organik tarım seminerine gitmişler."

"Ne kadar güzel."

"Sana başka bir şey getirebilir miyim?" "Yumurtalar.

Yumurtan var mı?"

"Yalnızca tadabileceğiniz en iyi yumurtalar." Evreka.

Aubrey birkaç saat sonra villaya döndüğünde nefes nefese ve ter içindeydi. Üzerine güneş vururken yokuş yukarı tırmanmak acayip derecede zordu. Erzaklarının çoğunu villaya teslim etmişti ama bisiklet sanki bacak gücüyle bir arabayı çekiyormuş gibi hareket ediyordu.

Bu sabah giydiği gök mavisi atlet ona ikinci bir deri gibi yapışmıştı ve iç çamaşırı terden sıırıslam olmuştu. Doğruca havuza gidiyor ve kıyafetleriyle atlıyordu.

Aubrey, villanın önüne park etmiş kırmızı bir Mercedes görünce yüksek sesle inledi. Kimseyi beklemiyordu ve misafirperverliğin tam tersini hissediyordu. Sonra inlemesi sefil bir iniltiye dönüştü.

Habersiz konukları, fotoğraflardaki kadar büyüleyiciydi. Uzun boylu, heybetli ve göz alıcı.*Bir kadın böyle bunaltıcı bir günde nasıl bu kadar mükemmel görünebilir?* Aubrey, görünüş departmanında onunla asla rekabet edemeyecek olsa da, Aria Santini ile ilk karşılaşmasının en sert, en pis kokulu anında olacağı için utanmıştı.

Aubrey çalılara doğru koşmayı düşündü ama Aria onu garaj yolunun karşısından gördü. Başka seçeneği kalmadan sahil kruvazöründen indi, bitkin bacakları büküldüğünde neredeyse yüz üstü düşüyordu. İri yarı bir deve gibi doğruldu ve kırmızı terli yüzünü soğukkanlı olmasını umduğu bir ifadeyle manipüle etti.*Fangirllük yapıyorum yani.*

Aria, elleri mükemmel göğsünün önünde kenetlenmiş, parlak bir gülümsemeyle ona doğru koştu. Aubrey rahat konuşamadan *Hey*, Aria onu sımsıkı kucakladı, bol terledi falan.

"Ah, *Tanrım!* dedi Aria lirik bir sesle. "Seninle tanışmak çok güzel."

Aria, Aubrey'nin korktuğu gibi cehennemden gelen bir diva değildi. Sesi, gülümsemesi ve samimi sıcaklığı Aubrey'nin beceriksizliğini eritti.

“Şey... merhaba. Aria Santini, değil mi?”

"Sadece Arya." Kolunu Aubrey'ninkine doladı ve onları villaya doğru götürdü. Haber vermeden geldiğim için üzgünüm. Numaran bende yok ama yine de gelip kendimi tanıtayım dedim. Seninle tanışmak için ölüyordum.

"Ben?" Aubrey hâlâ şaşkındı ama tavırlarını geç de olsa hatırladı. "Pekala, seninle tanışmak çok güzel, Aria. Burada bir su birikintisine dönüşmeden önce içeri girelim."

★ ★ ★

Landon kravatını çekiştirerek villaya girdiğinde, melodik kahkahalar ve ağız sulandıran kokular ona çarptı. Önde kırmızı Mercedes'i görünce şaşırmadı. İyi yemek ve gürleyen kahkahalar Aria'yı nereye giderse gitsin takip ediyordu. Yaşama ve yemek pişirme sevgisi oldukça bulaşıcıydı. Landon, Aria'yı neredeyse on yıldır tanıyordu ve Aria onun en yakın arkadaşlarından biriydi. Ne yazık ki, ara sıra yaramazlık yapma eğilimi de vardı. Şu anda bazılarını onun üzerinde sürdürüyor olabilir.

İçten içe sızlanarak mutfağa girdi. Aubrey'nin ifadesi kahkahanın ortasında titredi ve kirpiklerini hızla indirdi. *Aria onu ne kadar kızdırdı?* Aubrey başını kaldırıp baktığında onun gözlerine baktı. *Fazla sessiz, fazla tedbirli.*

Tahrişini gizleme zahmetine girmeden Aria'ya doğru yürüdü ve yanağına hafif bir öpücük kondurmak için eğildi. "Arya."

"Peki, merhaba." Gözlerinde mizah parıldadı. "Misafir şefimle yeni tanışıyordum."

Landon ona ters ters baktı. Yetişkin adamlar onun öfkesiyle yüz yüze geldiklerinde sindiler ama Aria omuz silkti ve hafifçe saçını savurdu. *Isır benisırıtış. Neden hala kadınla arkadaşım?* merak etti.

Sonra Aria dikkatini, aralarındaki etkileşimi hafif bir gülümsemeyle izleyen merak ettiği konuya çevirdi.

"Artık Landon burada olduğuna göre, o şampanya şişesini açıp düzgün bir şekilde kutlamalıyız."

"Neyi kutlamak?" Landon, aceleci arkadaşının nasıl bir plan hazırladığını bilmeden ihtiyatla sordu.

"Tabii ki yeni tatlısı. Bu sadece ilahi. Aria heyecanla doluydu.

O kadar ileri gitmezdim, dedi Aubrey, yanakları güzel bir pembeye dönerek. "Eminim bu ve daha fazlasıdır," dedi.

Landon ondan çok korkuyordu. Tatlı çörekleri - onun için pişirdiği bir şey

o ve sadece o - inanılmaz derecede iyiydi. Bu kadar basit bir şeyi olağanüstü bir şeye dönüştürmesi sihirden başka bir şey değildi. Tekrar Aubrey'ye baktığını fark edene kadar birkaç saniye sessizlik içinde geçti. Yakasını çekti.

"Kutlama için biraz fazla giyindim. Birkaç dakika içinde size katılacağım hanımlar."

Bakışlarındaki özlemi kaçırmayan Aria, gözlerini ona dikti. Uyarıcı bir bakış ve biraz da korkuyla Landon odasına yöneldi.

Yüzüne soğuk su çarptıktan sonra yansımasını inceledi. Parmaklarını üzerinde defalarca gezdirmekten saçları diken diken olmuştu. Aubrey'nin burada olacağını bilerek, huzursuz bir heyecanla villaya geri dönmüştü. Onun için eve geliyormuş gibi hissetti. Korkunç bir düşünceydi. Evi yoktu. Aubrey onun değildi. Ve yine de umut etti ve özledi.

Derin bir nefes alıp aynaya sırtını döndü. Landon şu anda kendinden pek hoşlanmıyordu. Bedeni onun için bağırsa da ona dokunamıyordu. Aralarındaki vahşi çekiciliğe teslim olursa, insanlar onu başarıya giden yolda uyuyan bir kadın olarak resmedebilir ve hasta bir neşeyle gömebilirdi. Duvara bir delik açmak istedi ama mutfaktaki kutlamaya yeniden katılmak için siyah bir tişört ve eski püskü bir kot pantolon giymeyi seçti.

"Tatlı zamanını aldın." Arya gülümsedi. "Bacaklarını traş etmek zorunda mıydın?"

Aubrey köpüklü suyuyla boğuldu.

"Bir partiye bacaklarım kıllı gelmemi beklemiyordun, değil mi?" Landon yüzünü düz tutmayı başardı ama ensesine tırmanan bir sıcaklık hissetti. Aslında bacaklarını değil, saat beş yönündeki gölgesini tıraş etmişti.

"Şimdi çocuklar. Kibar ol." Aubrey sırttı, sesi öksürük nöbetinden dolayı pürüzlüydü.

"Tamam anne" dedi Aria. "Ama birinin yüzündeki o kendini beğenmiş sırıtışı silmesi gerekiyordu."

Aubrey ciddiyetle başını salladı. Landon boğazını temizledi.

"Bayanlar benim pahasına eğlenmeyi bitirdiyseniz, neden kutlamaya başlamıyoruz?" Aubrey'ye gülümsedi ve Aubrey tatlı tatlı kızardı ve kalbinin göğüs kafesine çarpmasına neden oldu. "Ve kutlamanın nedeninin bir örneğini bekliyorum."

11

Aubrey, Bosque Verde'ye geldiğinden beri her gece başını yastığa koyar koymaz uykuya dalmıştı. Ama doğaçlama kutlamalarından sonra yatağa girerken, hiç uyuyabileceğinden şüpheliydi. Kalbi hala bir savaş marşını atan bir bas davul gibi atıyordu ve hassaslaşmış cildi ipeksi pijamalarının ve pürüzsüz çarşaflarının her dokunuşunu bir okşama gibi hissediyordu.

Landon'ın gözleri onun her hareketini takip etmişti ve klimalı mutfakta gülünç derecede sıcak hissetmişti. Aria'nın parlak mizahı ve sıcak varlığı aralarındaki gerilimi azaltmış olsa da, kaçamak bir bakış ya da kazara tenlerine dokunmak Aubrey'yi yeniden alevlendirmişti. Onu bütün akşam Landon'a bakıp nefes nefese kalmaktan alıkoyan tek şey, Aria ve Landon'ın kolay dostluğunu gözlemlemektir.

Aria acımasızca onunla dalga geçti ve o da elinden geldiğince iyi geri verdi. Yumruklarını da çekmediler. Aubrey onların müstehcen şakalarına bakıp çok ileri gittiklerini düşünse bile, sadece kendilerine ve birbirlerine daha çok güldüler. Landon'u gardını indirmiş, rahat ve şakacı bir tavırla izlemek, onun kalbini acı-tatlı bir şeyle burkulmasına neden oldu. Aubrey, bir iş arkadaşı olarak onunla haftalar geçirmiş olsa muhtemelen bir akşam onun gerçek kişiliğini daha iyi anlamıştı.

İçini çekti ve yastığını kabartarak diğer tarafına fırlattı. Landon düşünceli, eğlenceli ve zekiydi ve ondan gerçekten hoşlanıyordu. Ona olan çılgın ateş çekiciliğini bir kenara atabilirse, Dostluk Operasyonu büyük bir başarı olabilirdi. Onun arkadaşı olmak harika olurdu - kaçamaktan çok daha az karmaşık olması bir yana - ve şansımız varsa kalıcı olurdu. Aubrey, Landon'ın hayatında olacağına dair titrek bir umutla uykuya daldı.

Ertesi sabah gözlerini açamadı. Güneşin kapalı gözkapaklarından dışarı çıktığını biliyordu ama göz kapakları demir perdeler kadar ağırdı ve kıpırdamayı reddediyorlardı. Bir dakikalık gönülsüz mücadeleden sonra, uyku sabaha galip geldi

içindeki kişi.

Aubrey kendini yataktan zorla kaldırdığında saat sabahın onu geçmişti. Duştan sonra merdivenlerden indiğinde villa sessizdi. Landon iş için ayrılmış gibiydi ve o mutfakta tek başına dikilmiş bir fincan koyu kahve içiyordu. Dün gece çilekli keki çok güzel olmuştu ama onunla biraz daha oynamak istedi. Özellikle yumuşatılmış çilekler döküldükten sonra pastanın dokusunda iyileştirmeye yer vardı.

Aubrey, yeni tarifini deneyerek tek başına sakin bir gün geçirdi, ancak gün batımına doğru, kendini ön tarafa bakan pencerelerden dışarı bakarken ve garaj yolunda çtırdayan lastikleri dinlerken buldu.

Bu oda arkadaşı olayının nasıl işlemesi gerektiğinden emin değildi. Birlikte akşam yemeği mi yiyeceklerdi? Bir şeyler pişirip onun eve gelmesini beklemeli mi? Hayır değil*Ev, the villa*. Yanakları kaymasıyla ısındı. Kendini daha fazla telaşlandırmadan önce, telefonu yeni bir mesajı duyurmak için çaldı.

Landon: Bizim için biraz Tayca alırım diye düşündüm. Kulağa hoş geliyor mu?

Göğsü, sanki tembel bir ayak gibi uykuya dalmış ve sonra karıncalanma ağrısıyla uyanmış gibi ağrıyordu. Akşam yemeğini topluyordu.*Bizim için*. Nefes alamıyordu.

Landon: Ya da istersen yemek yapabilirim.

Başını hızlıca salladı ve bir yanıt yazdı.

Aubrey: Tayca kulağa harika geliyor.

Landon: Harika. 7:30 gibi görüşürüz.

Aubrey: Tamam, yakında görüşürüz.

Uzun bir süre ekrana baktı, gözlerini kaçırmaktan korkuyordu. Kalbi hâlâ uçuşan bir yusufluğun kanatları gibi çırpınıyordu ve kanı uğulduyordu.

—*Bu*. Birkaç kelime ve birdenbire kendini yalnız hissetmedi. Susamış ruhu, eve birinin gelmesinin sevinciyle ıslanmıştı. İş ortağı. arkadaş. BT

hiç önemli değildi. Burada geçirdiği her saniyeyi kendine saklayacaktı. Bosque Verde'deyken yalnız olmayacaktı. Landon'a sahip olacaktı.

Yedi buçuka bir saatten fazla vardı ve Aubrey onu kapıda bekleyerek çıldırmak istemiyordu. Parmaklarını oturma odasındaki kitaplıktaki kitaplarda gezdirdi ve bir Julia Child biyografisi seçti. Bacaklarını altına kıvrırarak deri bir kanepenin köşesine oturdu ve bir masa lambasının ışığında ilk sayfayı tekrar tekrar okudu.

Villaya doğru giden bir arabanın sesi, onun kapıya koşup kapıyı ardına kadar açmasına neden oldu. Landon girişe yakın bir yere park etti ve araçtan indi. Dudakları sıcak bir gülümsemeyle yayılmadan önce yüzünde bir şaşkınlık belirdi.

Merhaba, dedi nefes nefese.

"MERHABA."

"Merhaba," diye tekrarladı çünkü aklına söyleyecek başka bir şey gelmiyordu.

Landon arabasının yanındaki yerinden kıpırdamamıştı ama onun ikinci selamı onu harekete geçirdi. Yolcu tarafına koştu ve kulplu iki devasa kağıt çanta çıkardı. Biri kahverengi bir alışveriş çantasıydı, diğeri ise düz beyazdı. Rastgele alışveriş poşetlerini paket yemek için geri dönüştüren bir restorana hiç gitmemişti.

Yüküyle birlikte kapıdan geçmek için yan döndü ve Aubrey geç kalarak içeri girebilmek için kenara çekildi.

"Tüm menülerini sipariş ettin mi?"

"Tam olarak değil," dedi sesinde yaramazlıkla.

"Gidip üstünü değiştirmelisin. Masayı kurabilirim."

"Hayır ben iyiyim." Poşetleri mutfak tezgahına koydu ve kravatını çıkardı. "Senden güzel, soğuk bir içecek alıp oturma odasında birkaç dakika takılmanı istiyorum."

"Ne ile meşgulsün?" Kısık gözlerle yan yan ona baktı. Ama cevap vermek yerine, onu nazikçe mutfaktan dışarı itti ve ona bir şişe maden suyu verdi.

"Güven bana. Buna değecek.

Yaklaşık on beş dakika sonra Landon oturma odasına geldi ve ona kolunu uzattı. Omuz silkerek kolunu onunkine doladı. Hayranlık uyandıracak kadar heyecanlı görünüyordu ve o bir parti kakası olmak istemiyordu. Mutfğa girdiklerinde masanın güzel yiyeceklerle dolup taşığını gördü.

"Aman Tanrım. Bütün bunları nasıl yaptın? Paket servis aldığını sanıyordum.

"Tasfiye ama restoranın muhteşem sunumunu kaçırmayı istemedim. Sahibini tanıyorum, bu yüzden onlardan benim için yiyecekleri servis kıyafetlerine koymalarını istedim. Yarın her şeyi iade edeceğime söz verdim."

Aubrey oturdu ve sandalyesini öne çekti. "Tamam aşkım. Neye baktığımı söyle."

Landon, ortasında bir çorba kasesi büyüklüğünde bir girinti bulunan on iki inç genişliğindeki bir tabağı işaret ederek, "Bu tabak," dedi, "iki yüz yıllık pad thai. Nesiller boyu aktarılan bir tarif. Yanındaki bölünmüş kerevit sadece dekorasyon için değil. Çok tatlı ve taze, yemeğin yıldızlarından biri."

"O küçük tümsekler de ne?"

Her birini işaret ederek, "Tuz, pul biber ve ezilmiş fıstıklar" dedi.

"Ve bu bir havuç gülü mü? Pastalarım için yaptığım güller kadar detaylı. Benimkini yaprak yaprak inşa ediyorum. Bunun içine nasıl havuç oymuşlar?"

"Çok dikkatli." Landon kıkırdadı, onun takdirinden memnun olduğu belliydi. "Yemekler soğuyacak. Diğerlerine geçeyim."

Taze bir ananas kasesine yerleştirilmiş, uzunlamasına dilimlenmiş demirhindi karidesleri vardı; çelik, balık şeklindeki bir kapta limon sosunda buğulanmış balık; ve her iki tarafında büyük kulpları olan sığ bir altın tencerede yer karidesiyle doldurulmuş, lychee'nin yakın bir kuzeni olan rambutanlı kırmızı köri. Gerçekten tüm duyular için bir şölen oldu.

"Ben yemek yiyeceğim*Tümü*Aubrey hararetle, gözlerini masadan hiç ayırmadan, dedi. "Şaka yapıyorum. Sana biraz izin vereceğim.

Landon fasulye filizlerini, kırmızı biber pullarını ve ezilmiş fıstıkları pad thai'ye attı ve ardından biraz kireç serperek bitirdi. Aubrey, ona cömert bir porsiyon servis eder etmez hemen işe koyuldu. Eğer mükemmel bir ısırık varsa, o buydu. Dinamik koku, diliyle ilk tanışan tatlarla harmanlandı -ekşi, tatlı ve tuzlu, biraz çatlaklık. Sonra doku vardı. Çok kalın olmayan pirinç erişteleri çok çiğniyordu ama yapışkan değildi, sos doğru miktarda nem katıyordu.

Etli eti kabuktan çekerek kereviti ayırmalarında ısrar etti. Taze ve mükemmel pişmiş olduğunun kanıtı olan gergin, çıtır dış dokusu onu çok sevindirmişti. Ve tatlılık. Tatlı değildi ama ana yemek için kesinlikle tatmin ediciydi.

Aubrey, demirhindi karidesinin bağımlılık yapan lezzetine bayılıyordu ve yumuşacık buğulanmış balık üzerindeki dudak buruşturan limon sosu ve taze kişniş canlandırıcıydı. Rambutanlı kırmızı köri, şimdiye kadar denediği en eşsiz ve yeni Tayland yemeğiydi. Rambutan, kurutulmuş mangolara benzer sert bir dokuya sahiptir.

ama biraz daha yumuşak ve etli. İçerisindeki yer karidesi köfte kıvamındaydı ve meyvenin tatlılığına bol tuz katıyordu. Hindistan cevizi sütünün kreması ile baharatlı kırmızı köri, yemeği güzelce tamamladı. Biraz yasemin pirinci ekleyin ve muhtemelen bir oturuşta bir leğen yiyebilirdi.

O kadar toktu ki midesi gerilmişti ve biraz başının döndüğünü hissetti. Tüm kanı, sindirime yardımcı olmak için aşırı doldurulmuş midesine akıyordu ve beynine çok az şey kalıyordu.

Landon, "Bu şimdiye kadar gördüğüm en büyüleyici şeydi," dedi.

Kalçası neredeyse sandalyesinden düşüyordu. Hezeyanlı oburluğu içinde Landon'u unutmuştu. *Aman Tanrım.* "Bütün bunları gerçekten yedim mi? Lütfen sen de yeterince yediğini söyle."

"Cidden daha önce hiç bu kadar yoğun ve mutlu bir şekilde yemek yiyen birini görmemiştim."

"Yaptı. Sen. Yemek yemek?" Utanç, sıcak dalgalar halinde üzerini yıkıyordu.

"Evet evet." Sanki sorusu sinir bozucu bir meyve sineğiymiş gibi elini havada salladı. "Peki bunu sağlayan ne? Seninle daha önce yedim. Bu kesinlikle yeniydi."

"Eh, tabii ki Tayland yemeklerini seviyorum ve acıktım. Ama bunu yapan gerçekten muhteşem sunumun ve şaşırtıcı tat ve doku kombinasyonlarının etkisiydi." Saç çizgisinin tepesine kadar kızardı. Belki de tepesinden biraz buhar çıkıyordu. "Akşam yemeği için çok teşekkürler, Landon."

"Benim için mutlak bir zevkti. Sevinciniz benim yemeğimi de daha lezzetli hale getirdi."

Bir süre daha sohbet ettikten sonra masayı toplayıp rahat bir sessizlik içinde bulaşıkları yıkadılar. O akşam, hiçbir şeyi fazla düşünmeden güzel bir rutine girmesine izin verdi. Dostluk Operasyonu iyi durumdaydı.

★ ★ ★

İlk çekim için yapılan hazırlıklar, yapım ekibinin koşuşturmasına neden oldu ve Aubrey ile Landon'ın keyifli akşamları sona erdi. Her şeyin ortasındaymış gibi görünüyordu, bu da onu villada neredeyse hiç görmediği anlamına geliyordu. Son birkaç gün içinde, o uyanmadan önce işe gitti ve o uyuduktan sonra eve geldi.

Onsuz günleri çok daha az heyecanlıydı. Aubrey kayıtsızca içini çekti. Daha az heyecan verici olması iyi bir şeydi. Güvenli bir şey. Aslında, küçük kız parçaları yerine beyniyle düşünseydi, koruması gereken bir kalbi ve Konfor Bölgesi olduğunu hatırlardı.

Üzüntüsünü silkeledi ve işe gitmek için hazırlandı. Çekimlerin kendisine ait olan kısmının bir hafta içinde başlaması planlanıyordu ve oluşturması gereken bir tarif daha vardı. Bu, tadım odalarına tekrar gitmesi gerektiği anlamına geliyordu. Mükemmel Moscato, birkaç gün süren şarap tadımından sonra bile zor kaldı. Hafif tatlı şaraplar, güçlendirilmiş kırmızı şaraplardan çok daha az etkili olsa da, Aubrey'nin midesi bulandı. Her şarabı ıslık çalarak tükürür ve yorulduğunda dururdu.

İşleri kolaylaştırma kararından sonra, şarap turu rahatlatıcı ve eğlenceli olacağına söz verdi. Ve tur, alma ve bırakma hizmeti sağladı, bu nedenle şu anki araçsız durumu için mükemmeldi. Grubu, üniversite çağındaki kızları ile arkadaş canlısı orta yaşlı bir çift ve Almanya'dan tatile gelen sevimli yaşlı bir çiftten oluşuyordu.

Tur rehberleri ve şoförleri Michael, parlak bir gülümsemesi ve sonsuz şaka kaynağı olan güneşten bronzlaşmış bir Kaliforniyalıydı. Kolejli kız her espriye histerik bir şekilde güldü ve Aubrey zavallı kızın kaburgalarını kırabileceğinden endişelendi.

"Aubrey, av tüfeğini al." Michael dirseğinden tuttu ve onu ön yolcu koltuğuna götürdü.

"Ben? Emin misin?" Yanlış hiçbir şey yapmamış olmasına rağmen kendini suçlu hisseden genç kadına bakmaktan kendini alamadı. Ama kız kısılmış gözlerle Aubrey'ye dik dik baktı ve içindeki suçluluk duygusu uçup gitti. *Ona bak, bana değil.*

"Evet eminim. Diğer herkes burada biriyle birlikte. Göz kırptı. "Sana eşlik edeceğim, böylece yalnız kalmayacaksın."

Omuz silkti ve ön koltuğa oturdu.

Michael'ın onları götürdüğü sıra dışı şarap imalathanelerinin hepsi güzel bir şekilde yerleştirilmişti ve grubun kaydolduğu bol miktarda beyaz ve tatlı şarap vardı. Aubrey her tadımdan sonra tükürdü ve durulandı. Şimdiye kadar şaraplar güzeldi ve o iyi durumdaydı.

"Hey," diye itiraz etti Michael, elinden gelişigüzel bir şekilde bardağını aldığı anda. Bardaktan derin bir nefes alarak, "Bu enfes," dedi.

Hem kendisinden hem de şaraptan bahsettiğini kaçırmaması için bakışlarını onun bakışlarını tutmaya özen gösterdi. İç Aubrey gözlerini devirdi ama turist Aubrey rehberle dalga geçti ve yumuşak bir gülümseme sundu. Ne de olsa onlara mükemmel bir tur veriyordu. Ama şarabından küçük bir yudum aldığı anda, Aubrey çizgiyi çekmek zorunda kaldı. Yabancılar tükürük karıştırmadı. *tıkac*

"Onu geri ver. Atanmış sürücü sensin." Bardağını geri aldı. Michael, öyle olmasına rağmen sevimli bir şaka yapmış gibi kahkaha attı.

onu ölüm ışını ile kızartıyor.

Bir sonraki şarap imalathanesi muhteşem bir vadi manzarasına sahipti, bu yüzden Aubrey, Michael'ın önceki şarap hırsızlığını affetti. Gün geçtikçe, muhteşem üzüm bağları ve kolay arkadaşlık Aubrey'yi stresinden uzaklaştıracak kadar rahatlattı. İkinci tatlısı için yarım düzine aday bulmanın da zararı olmadı. Verimli turun sonunda, Michael grubu pansiyonlarına geri götürürken minibüsün sallanması Aubrey'yi uyuttu.

"Kalk ve parla, Uyuyan Güzel." Uzaklardan bir sesin onu çağırdığını duydu. Uyanmak için mücadele etti, kirpikleri uykunun ağırlığına karşı çırpındı.

Aubrey'nin gözleri bir tur minibüsünde olduğunu hatırlayarak açıldı. Aslında minibüste son kalan oydu ve Michael beyaz, dişlek gülümsemesiyle açık yolcu kapısının yanında duruyordu. Minibüsten inmesine yardım etmesi için elini uzattı ve o da uykulu burnunu garaj yoluna sokmadığından emin olmak için elini tuttu.

Kara bacaklarını test etti ve sağlam olduklarını görünce rahatladı, ama elini çekmeye çalıştığında, tuttu. Aubrey kızgınlığını bastırarak sertçe gülümsedi ve elini daha sıkı çekti.

"Seni tuttuğum için üzgünüm. Bu güzel tur için çok teşekkür ederim."

Michael onun ölümcül tutuşunu gevşetti ve kadın elini çekti ama Michael umduğu gibi ayrılmadı. Artık tamamen uyanmış olan Aubrey, tarifine başlamak için sabırsızlanıyordu.

İçeri girmene yardım etmeme ihtiyacın olmadığından emin misin? Ona iyi uygulanmış bir yavru köpek yüzü olması gereken yüzü verdi.

Sevimli... ama o kadar da sevimli değil. İçini çekti ve onu uzaklaştırmak için ağzını açtı ama güçlü eller belini sararken sözleri boğazına takıldı.

"Teklifin için teşekkürler ama buradan sonrasını kabul edebilirim." Landon arkadan sessizce konuştu ama sesindeki buz gibi çelik Michael'ı harekete geçirdi. Şarabını Landon'a teslim etmek için koştu ve bir toz bulutu içinde uzaklaştı.

Aubrey, Landon'ın elinden fırladı ve ona baktı. Onun zorbalığı onu çileden çıkardı ama sahipleniciliği pantolonunun içinde bir ateş yaktı. Öfke ve şehvet, kesin bir galibi olmadan içinde boğuşuyordu.

"Yerlilerden hoşlanıyor musunuz?" Landon tek kaşını kaldırdı ve ona neşesiz bir sırıtişla baktı. "Demek günlerini böyle geçiriyorsun."

Ne yanan cehennem? "Evet, yerlilerle tanışmaktan zevk alıyorum." Aubrey'nin öfkesi, devam eden herhangi bir kafa karışıklığı yüzünden alev alev yanıyordu. O kendi kişiliğiydi *vehiç kimseseçimlerini* kontrol etti. "Burada çok sevimli, ilginç insanlar var."

"Böylece?" Buz gibi sesi omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

Daha da önemlisi, günlerimi nasıl geçirdiğim seni ilgilendirmez. Ya da kiminle."

"Cehennem gibi değil."

"Aria'nın programına iki orijinal tarifle konuk oyuncu olmayı kabul ettim. İkinci tatlım olarak Moscato'yu bulmak için şarap tadımına gitmiştim, çünkü hatırlarsanız bu işimin bir parçası." Kaçma içgüdüsünün, dövüşme içgüdüsüne göre hafif bir üstünlüğü vardı ama yerini korudu ve omuzlarını geri çekti. "Sen evden çıkarken tarlalarda oynamıyorum, pislik herif. İşimi çok ciddiye alıyorum."

"Kahretsin." Landon'daki kavga göz açıp kapayıncaya kadar boşaldı ve elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Bu gereksizdi. Çizgiyi çok aştım."

"Öyleydi ve sen de öyleydin." Kollarını göğsünde kavuşturmuş ona dik dik bakarken, ilk kez onun ne kadar bitkin görüldüğünü fark etti. Endişesi öfkesini gölgede bırakırken kaşları çatıldı.

"Hoşuma gitmedi," dedi bakışlarını ona çevirerek. "Sana dokunmasını görmek hoşuma gitmedi. Sana öyle bakıyorum."

Landon, diye fısıldadı. Sözleri kalbini sardı ve sınıksız tuttu. "Böyle şeyler söyleyemezsin."

"Biliyorum." Pişmanlığı ve özlemi o anda aşıkardı ve savunmasızlığı Aubrey'nin onu tutmak için can atmasına neden oldu.

Landon ensesini sıktı ve birkaç nefes için gözlerini kapattı. Tekrar açtığı anda tüm duyguları kontrol altındaydı. O an geçmişti. Minnet, hayal kırıklığı ve pişmanlık içini doldurdu.

"Zor bir gün geçirmişsin gibi görünüyor." Sesi sadece biraz titredi.

"Okul binasının inşaatı günlerce ertelendi. Her lanet şey sızdırıyor ve kısa devre yapıyor. Ardından, üretim müdürünün karısı beş hafta erken doğuma girdi, bu yüzden bugün eve uçmak zorunda kaldı. Bebek ailesiyle tanışmak için acele ediyordu sanırım." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, mahcup görünüyordu. "Yani evet. Berbat bir gündü, ama bu pislik olmak için bir mazeret değil."

"Hayır, değil." Aubrey'nin sert tepkisi gönülsüzdü. Dinlenmeye ihtiyacı vardı, garaj yolunun ortasında durup onunla sebepsiz yere tartışmaya değil. Acımasız bir gülümsemeyle elini uzattı. "Bütün bunlar olurken, ben de biraz huysuz olurdum. Ateşkes mi?

Kaşları alına kadar kalktı ve ardından yüzüne rahatlamış bir sırıtiş yayıldı. Elini sıktı ama sıkamak yerine uzun bir öpücük için dudaklarına kaldırdı. Ayak parmakları kıvrıldı ve bacakları sallanmakla tehdit etti.

"Ateşkes."

Landon ağır adımlarla merdivenlerden yukarı çıktı ve Aubrey mutfağa yöneldi. Bir duş ve şekerleme ona harikalar yaratmalı, ama onun dinlenme şeklinin bir koltukta bacaklarını uzatıp e-postalarını okumaktan ibaret olduğunu hissediyordu.

Gün batımı turuncu ışığıyla mutfağı doldurduğunda, Aubrey çöp bidonunu yağmalayan rakun gibi ortalıkta gümbürdüyordu. Pürüzsüz Moscato şerbetini kafasında tadabiliyordu, ama ağzındaki soğuk top, hayalindekine sadece geçici bir benzerlik taşıyordu. Tadından memnun olduğunda, doku tam olarak doğru değildi ve doku tam da bu şekilde çıktığında, lezzet eziciydi. Alkollü içeceklerin, özellikle dondurma kıvamında, uygun şekilde dondurulmasının çok zor olduğunu biliyordu. Hayal kırıklığı midesini düğümledi.

En azından kirazlı ve cevizli kurabiyeleri enfesti. Yerel zeytinyağı, onlara canlı, çiçeksi bir tat kattı ve hafifçe serpilmiş pembe Himalaya tuzu, ince lezzet katmanlarından daha fazlasını çıkardı.

Aubrey, çiğnenebilir ve çıtır çıtır kurabiyeleri eşit derecede severdi, ancak bu tarif için, zarif, çıtır çıtır bir dış kısım ve nemli, çiğnenebilir bir orta kısım seçti. Kurabiye, zeytinyağından gelen iştah açıcı bir nota ve bir miktar tuzluluk içeriyordu, ama tatlıydı. Hiçbir unlu mamulün kendine tatlı olmadan kurabiye deme hakkı yoktu. Ve kirazlar, işleri eğlenceli kılmak için bir canlılık ekledi.

Kurabiyeler avucunun büyüklüğündeydi, bu yüzden tam boyutlu bir dondurmali sandviç yapabilirdi. Çıtır çıtır, çiğnenebilir dokusu ilk ısırıkta dağılmaz ve yoğunluğu, dondurmayı emmesini ve ıslanmasını engeller.

Ne yazık ki, en son şerbet partisi, böyle bir harika tarafından kucaklanmaya değmezdi. Tarifi doğru yapması gerekiyordu. Comfort Zone'un geleceği, şov için hazırladığı iki tarife bağlı olabilir. Tek ihtiyacı olan lanet olası mükemmel bir Moscato şerbetiydi. Mükemmellik istemek için çok mu fazlaydı? Aubrey hayal kırıklığı içinde bir bulaşık bezi toplayıp mutfağa fırlattı.

"Vay!" Landon havluyu yüzünden birkaç santim ötede yakaladı. "Ateşkes ilan ettiğimizi sanıyordum."

"Çok üzgünüm," diye mırıldandı elleri ürkmüş ağzını kapatarak iki yanına düşürmeden önce. "Ama attığımda orada değildin, bu yüzden teknik olarak havlunun önüne geçtin."

"Tamam aşkım. Benim hatam." Landon kıkırdadı ve onun çalışma istasyonunu kurduğu adaya doğru kasıldı. "Şimdi bana neler olduğunu anlat."

"Ah, hiçbir şey," dedi esintili bir sesle. "Hiçbir şeyi doğru anlamış gibi görünmüyorum."

Soğutma rafından bir kurabiye kaptı ve ısırıldı. "Sen delirmişsin."

Bunların nesi yanlış olabilir?"

"onlarsorun değil." Aubrey'nin yanakları iltifat karşısında ısındı ama kendini beğenecek zaman yoktu. "Şerbet tutmaz."

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu adanın durumunu inceleyerek.

Aubrey kendi kendine mırıldanarak onu kovdu. "Belki Moscato ile basit bir şurup yapabilirim. Bu şekilde lezzet yoğunlaştırılabilir.

Kuyruğunu kovalayan bir köpek yavrusu gibi, dondurma makinesinde yeni bir parti dönene kadar hava almak için yukarı çıkmadı. *Tatlılar neden bu kadar tatlı?*

"İyi bir küçük damla ol." İşaret parmağını dondurma makinesine doğru salladı, ifadesi sözleriyle örtüşecek kadar sertti. *Bir dakika bekle.* Otoriter olmak onu hiçbir yere götürmezdi. Ne de olsa kuyruk peşinde koşan blobun insafına kalmıştı. "Üzgünüm. Patron olmak istemedim. lütfen diyeceğim. Güzel lütfen.

Bir kahkaha uğultusu onun zıplamasına ve uzun ve yüksek sesle çığlık atmasına neden oldu. Landon onun korku kraliçesi performansıya irkilerek neredeyse tabureden devrilecekti. *Tüm bu süre boyunca beni mi izliyordu?* Aubrey dağınık olmadığından emin olmak için saçını okşadı. *Çünkü dağınık saçlara sahip olmak, Landon'a şerbetle deli gibi konuştuğumu unutturacak.*

"Üzgünüm. Burada olduğunuzu fark etmemiştim, dedi.

"İlk kez değil. Güzel bir kadın tarafından tamamen görmezden gelinmek, karakter oluşturmaya yardımcı olur. Landon düşmek üzereyken toparlandı ve ona göz kırptı. "Ayrıca, tüm zaman boyunca burada değildim. Hadi. Beni takip et."

"Nereye gidiyoruz?" Gözlerini ona dikti ama kolundaki nazik tutuştan geri çekilmedi.

"Hiçbir yerde. Hemen üst katta," dedi sesinde bir gülümsemeyle.

Ancak onu odasına götürüp içeri adım attığında topuklarını yere bastı. "Bir dakika. Bu benim odam."

"Evet öyle." Onu biraz çekiştirdi ve merakına yenik düşerek onu içeriye kadar takip etti.

Kenarına kadar kar beyazı baloncuklarla dolu ve lavanta kokulu mumlarla çevrili dev küveti görünce nefesi kesilirken elleri göğsüne kalktı. Koku bayılmasına yetmişti ama Landon'ın onun için banyo yapmış olması kemiklerini pelteleştirmişti.

Ah, Landon, diye fısıldadı. "Bunu benim için mi yaptın?"

"Şerbetine ara vermek isteyebileceğini düşündüm. Doğru yapmanın seni ne kadar strese soktuğunu söyleyebilirim. Ve usta bir pastacıyı iş başında izleme onuru karşılığında bir şeyler yapmanın adil olduğunu düşündüm."

"Ben şef değilim, usta da değilim." Ama sifonu bastıramadı

yanaklarını ısıtan gurur.

"Bu konuda yanılıyorsun." Sesi yumuşaktı, ama kalbinin kaburgalarını çarpmasına neden olan bir inanç tınısı taşıyordu. "O zaman seni hak ettiğin banyoya bırakayım."

Landon, bekle. İster misin... Bana arkadaşlık edebilir misin? Kaşları saç çizgisine düştüğünde, kız öfkeyle kızardı ve ellerini havada salladı. "Hayır hayır. öyle değil Banyoya girip tüm o baloncuğun altına saklandığımda kalıp sohbet etmek ister misin? Alt katta beni bekleyen felaketi aklımdan çıkarmama yardım ederdi."

Ben ne halt ediyorum? Hala kulağa tamamen "öyle" geliyordu.

Sessizce başını salladı ve sanki aniden kurumuş gibi dudaklarını yaladı. Adam irkilmeden önce birkaç saniye ona baktı. "Ah. Sağ. Hemen dışarıda olacağım. İçeri girmek güvenli olduğunda bana haber ver."

Aubrey, sanki Landon hiçbir uyarıda bulunmadan kapıdan fırlayacakmış gibi omzunun üzerinden baktı ve kıyafetlerini çabucak çıkarıp çamaşır sepetine tıktırdı. Sonra tekrar küvete koştu ve kendini içine attı. *Mmm*. Mutluluk iniltisini tutamadı.

"Neydi o?" dedi Landon'un boğuk sesi.

Kendini içine soktuğu durumu hatırlayarak gözleri genişledi. Ben hazırım."

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz kapı hızla açıldı ve Landon sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi oturma alanından bir puf aldı. *Bu yüzden. Sıcak*. Vücudu, banyonun sıcaklığıyla ilgili olmayan şekillerde ısındı, ama kendini tekrar dikkatine verdi. Bu onların çekiciliğiyle ilgili değildi. Arkadaşlıkları hakkındaydı. Arkadaşlar konuşuyordu ve onunla sohbetinden o kadar keyif alıyordu ki, sohbet bitmeyecekti. Hepsi buydu.

Boğazını temizledi ve dostça konuştu. "Bir kasaba fırıncısı olmaktan son derece memnunum, biliyorsun."

"*İçerik?* Bu yüklü bir kelime. Bakışları yüzüne çarptı. "Bazı insanlar bir ömür boyu ararlar, asla bulamazlar. Yirmi yedi, pek de bir ömür sayılmaz."

Gözleri baloncukların üzerinden onun omuzlarına, sonra da küvetin diğer ucundan dışarıyı gözetleyen ayak parmaklarına kadar tüm vücudu boyunca kaydı. O zamana kadar dizlerinin arasında kenetlenmiş ellerine bakıyordu. Aubrey, tatmin olmuş bir gülümsemenin dudaklarına değmesini engellemek için yanağının içini ısırdı. *Dostluk? Ne arkadaşlığı?* Aklı o kadar çok parmak arası terlik yapıyordu ki, gözleri yüzdü.

Landon öksürdü, yutkundu, boğazını temizledi ve devam etmeden önce her şeyi yeniden yaptı. "Daha fazlasını istemediğinden nasıl emin olabilirsiniz?"

Aubrey tereddüt etti. Sorusu bir sinire dokundu, içinde derinlerde yankılandı. *Weldon'ın en sevdiği fırıncı olarak hayatımdan memnun muyum?* Öyleydi, ama şimdi hiç emin değildi. Nefesini kesen bir anilikle, kalbinden bir grup koyu renk saçlı, kahverengi gözlü ktır ktır kıkırdadı. *Landon'la bir hayat. HAYIR.* Başını o kadar sert salladı ki güzel çocuklar kafasının içinde masa tenisi oynadılar ve gözden kayboldular.

"Yeniden dünyayı dolaşmak güzel olurdu. Asya'yı keşfetmeyi ve her ülkenin farklı tatlarını, kokularını, dokularını ve renklerini deneyimlemeyi çok isterim. Bir fırıncı olarak büyümeye devam etmeme yardım edecekti." Zihnini işe odaklanmaya zorladı, böylece ıstırap veren yalnızlığı ve özlemi görmezden gelebilirdi. *Daha* onun içini ateşlemişti.

"Malısın. Sınırsız potansiyele sahipken neden kendini sıkıştırıyorsun?" Landon başını kaldırdı ve düşünceli bir şekilde ona baktı. "Daha fazlasını istemek kötü bir şey değil. Her zaman değil. *Sendaha* fazlasını istemeli Daha fazlasına sahip ol."

"Belki."

Şerbet krizi yüzünden saatlerdir çalışıyordu ve bitkinlik onu yutmuştu. Gözlerini kapatan Aubrey, kasılmış omuzlarını yuvarladı ve bir eliyle boynuna masaj yaptı.

"Arkana dön." Landon ayağa kalktı ve ona yaklaştı.

"Hayır, teşekkür ederim" demesi gerekirdi ama Aubrey tartışamayacak kadar yaralı ve yorgundu. Küvette döndü ve kızlarının görünmemesini sağlamak için daha fazla baloncuk toplayarak ona sırtını teklif etti. Elleri ona karşı güçlü ve sıcaktı ve adam inatçı bir düğüm atarken, kadın boğazının derinliklerinde inledi. *Çok iyi acıtıyor.*

Landon sesi duyunca onun arkasında durdu ve sonra yavaşça nefes verdi. Nazik hizmetlerine kaldığı yerden devam ettiğinde, dokunuşunun tonu değişmişti. Vücudunun tepkisi ani oldu. Aubrey tekrar ona sarıldı ve elleri onun ıslak, kaygan kollarında aşağı yukarı kaydığında titredi.

Kalbi göğüs kafesine çarparken, Aubrey ona döndü ve onun ateşli bakışlarını tuttu. Düzgün düşünemiyordu ama bunu istiyordu. Bunu çok istiyordu. Landon başını eğdi ve ona doğru eğildi, ellerini onun saçlarına kaldırdı ve dudakları beklentiyle aralandı.

Kapı zilin sesi Aubrey'yi trans halinden çıkardı ve keskin bir nefes alarak baloncukların altına saklandı. Landon kıpırdamadı ve bakışlarını tutmaya devam etti. Gözlerini kapattı ve nefes almayı bıraktı.

Zil tarafından kaydedildi.

Ona bakmaya cesaret edemedi. Gülümsemeyi flaşlamak için o anı seçtiyse

onu tamamen giyinik olarak küvete sürükleyecek ve onunla istediğini yapacaktı.

* * *

Landon bir anlık tereddütten sonra, "Ben hallederim," dedi.

Aubrey başını salladı ve gözlerini ondan saklamak için kirpiklerini indirdi. Muhteşem göğüslerinin hızla inip çıkması -ya da onları kaplayan baloncuklar- ve yanaklarındaki pembe kızarıklık olmasaydı, o anı hayal ettiğine inanabilirdi.

Ön kapıya doğru yürüdü, ıslak kollarını sıvarken alçak sesle homurdandı. Aria ve Lucien, kolları kahverengi kağıt torbalarla dolu, dışarıda duruyorlardı. Landon onların hiçbir şeyden haberi olmayan, sırttan yüzlerine kapıyı çarpmak için can atıyordu.

"Harika zamanlama," dedi kuru bir sesle.

Aria gözlerini devirdi ve onu itti ama Lucien ürkerek onun başının arkasını kaşdı.

"Bir şeyi mi böldük? Önce aramamız konusunda ısrar ettim ama Aria... Aria'yı bilirsin. Sanırım tam olarak söylediği sözler 'Oh, puf' idi.

Landon dışarı çıkarken, "Onu çok iyi tanıyorum," dedi. Aubrey'yi neredeyse çıplak gördükten sonra kendini toplamak için bir saniyeye ihtiyacı vardı. "Hadi. Akşam yemeğinden önce yürüyüşe çıkalım."

Lucien, Landon'ın uzun adımlarına kolayca ayak uydururken ona yandan bir bakış attı. "İyi misin? Bizim için kapıyı açtığında çıldırmış görünüyordun. Prodüksiyonla ilgili bir sorun mu var?"

"HAYIR. Bir yanlış yok. Ben gayet iyiyim."

"Hmm. İsrar edersen," dedi arkadaşı, ifadesi saçmalık olarak nitelendirilirken.

Ormanlık tepelere çıkan küçük patikaya saparlarken, Landon parmaklarını nemli saçlarının arasından geçirdi. Vücudu nasıl ıslandığını hatırlayarak tekrar sertleştiğinde neredeyse inleyecekti. Çıplak kolları, ellerinin altında sıcacık ipek gibi hissetmişti ve baloncuklar, bir denizkızının üzerindeki deniz kabukları gibi göğüslerine yapışmıştı. Ondan stratejik bir nefes, inatçı köpüğü yerinden oynatabilirdi. Villaya dönmek istiyorsa sertliğini bırakıp gitmek zorunda kaldı. Aubrey'yi Aria ile çok uzun süre yalnız bırakmak istemiyordu.

"Aria'yla aranız nasıl?" Landon dedi. "Hala inatçı bir pislik misin?"

"Aramızda hiçbir şey yok ve ben kırk yedi yıldır inatçı bir herifim. Olgun yaşlılığında değişmek için hiçbir teşvikim yok.

"Yorgunsun, biliyor musun? Aria'yı dışarıda bırakırsan, önümüzdeki kırk yedi yıl boyunca pişman olursun. Trajedi, seninle birlikte incinecek olması. Eğer

o noktaya gelince, seni ezip geçeceğim. O benim en iyi arkadaşım, dostum.

Lucien inlemeyle alay arasında bir şeyle cevap verdi. Bir kaçış. Landon'ın haklı olduğunu biliyordu.

Mutfağa girdiklerinde kadınlar derin bir sohbete dalmışlardı. Aubrey, kırıışık burnuna ve çılgınca el kol hareketlerine bakılırsa, muhtemelen Moscato şerbeti yapmak için sinir bozucu girişimlerini anlatıyordu.

"Şey, bir şey açık," dedi Aria, "bu işte çok uzun süredir uğraşıyorsun. Bir sürü lezzetli yemek ve muhteşem şarap içelim ve bir dakika bile iş hakkında düşünmeyelim."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Aubrey güldü. "Yemek senin işin." Ah, puf.

Aria yemek masasını bir tabak tuzlu şarküteri ile kapladı; *İber jambonu* Landon'ın adını çağırıyordu - ve birkaç mükemmel peynir, yumuşak ve kremi, keskin ve keskin ve sert ve cevizli çeşitlerin uyumlu bir karışımı. Olgun, geç yaz meyveleri ve sulu, koyu turuncu kavunlar beyaz masa örtüsüne renk kattı. Aria peş peşe taze, renkli salatalar koydu: körili İsrail kuskusu; balzamik sırlı roka ve çilek salatası; ve armut, keçi peyniri ve ceviz salatası. Aria'nın imza ziyafetiydi.

"Sen ve Lucien şarküteriyi temizlediniz mi?" Landon bir yer mantarı gouda mızrağı için uzandı ama Aria elini tokatladı ve yüzüne yumruk yaptı. "İyi. Bekleyeceğim."

Aubrey yanında kıkırdadı ve ona bir kaşını kaldırdı. "Eğlendik, öyle mi?"

Gösteriş yaptığının gülünç bir şekilde farkında olarak masadan bir incir aldı ve ödülü olarak kaldırdı. Olgun bohçayı ağızıyla ustalıkla yakalama niyetiyle havaya fırlattı ama Aubrey'nin eli fırlayıp onu yakaladı. Kendini beğenmiş bir sırıtışla meyveyi ısırdı ve ardından dudaklarındaki yapışkan suyu yaladı. Landon'ın nefesi boğazına takıldı ve kan güneye doğru aktı.

Benim üzerimdeki etkisi hakkında bir fikri var mı?

Gözlerindeki şakacı parıltıya bakılırsa, o inciri yerken ne kadar seksi görüldüğüne dair hiçbir fikri yoktu. Sadece bileğini tutup diğer yarısını ağızına götürdüğünde, gözleri farkındalıkla açıldı. Dudaklarının onun parmaklarına değmemesine dikkat etti çünkü bu onu uçurumdan aşağı atardı. Ama Aubrey'nin kirpikleri titredi ve Aubrey onu masaya fırlatmak için uzandı.

"Bir şişeyle mi başlamalıyız yoksa üçünü de mi açayım?" Lucien'in

düşünceler Landon'u şehvet pusundan çıkardı. Neredeyse.

"Hepsi." Bir içkiye fena halde ihtiyacı vardı. Topuklarının üzerinde döndü ve mutfığa yürüdü. "Gözlüğü alacağım."

Aria ona kısık gözlerle baktı. Sesi muhtemelen hissettiği kadar boğuk çıkmıştı. Aubrey'yi yemek masasında neredeyse büyüleyecekti. Arkadaşlarının önünde. Sesi normal çıkarsa şaşırdı.

Kontrolü tamamen kaybetmesi bile arzusunu dindirmedi ve Aubrey'ye bakmamak için gösterdiği çaba, neredeyse anevrizmasına neden oluyordu. Landon, ikinci şişe şaraplarını içtikleri zamana kadar ona bakma konusunda kendine güvenmedi.

Aria'nın söylediği bir şeye kahkahalarla kafası geriye atılmıştı. Gözleri sımsıkı kapalıydı ve burun kemerinde küçük çıkıntılar oluştu. O ısıltı ısıldı. Landon bir kadeh daha şarap içti.

Herkes durgun bir ruh haline ikna edildi ve cennet gibi akşama mutluluk bağladı. Landon sonunda rahatlamasına izin verdi. Şarap bağımlısı beyni, başından beri her şeyi yanlış anladığını düşündü.

Tabii ki birbirimizle sevişebiliriz. Kimse bilmeyeceği için kariyerlerini mahvetmezdi. Ona sahip olacaktı -çekimlerine karşı konulamazdı- ama ilişkilerini bir sır olarak saklayarak onu koruyacaktı.*Basit.*

Haftalarca süren hüsrân, ciğerlerindeki ölümcül pençesini serbest bıraktı. Arkasını sandalyesine yaslayan Landon, üçüncü kadeh şarabını yudumlarken Aria'yı birkaç saniye izledi. Ardından dudaklarını Aubrey'nin kulağına götürdü.

"Bence hazır."

"Ne için hazır?" Aubrey fısıldadı.

"Sadece izleyin ve keyfini çıkarın." Sırıttı ve masanın diğer tarafına döndü ve bir ortaçağ kralı hakkında elinden gelen en iyi izlenimi verdi. "Gece erken ve müziğimiz olmalı."

"*Kesinlikle.* Müziğin en iyisine sahip olmalıyız." Lucien, Aubrey'ye göz kırparak tereddüt etmeden katıldı. "Opera."

"Aptallar, ikiniz de." Aria gözlerini devirdi ve Aubrey'ye doğru eğildi. "Ne zaman sarhoş olsam papağan gibi oynamamı sağlayabileceklerini sanıyorlar. Ama bu gece sarhoş olmaktan çok uzayım."

"O zaman dalkavukluk işe yarayacak mı?" Landon dedi. "Signorina Santini, yüce sesiniz biz ölümlüleri ağlatacak ve göksel melekler iç geçirecek."

"Sesin de senin kadar güzel,*Canım.* Bu gerçekten de Tanrı'nın bir armağanı," dedi Lucien, Aria'nın elini tutup ona sevgi dolu öpücükler yağdırırken. Güldü ve Fransız'ın omzuna bir tokat attı.

"Şarkı söylemeni çok isterim." Aubrey'nin yumuşak ricası utangaç ama içtendi.

"İyi. Bu bir demokrasi, değil mi? Üçer bir demek şarkı söylemem gerektiği anlamına geliyor." Aria, Aubrey'ye gülümsedi ama Landon ve Lucien'e gözlerini kıstı. "Benim için bir şarkı seç."

"Bir bel di göreceğiz' nasıl olur?*Bayan kelebek?* diye önerdi Lucien.

"Eh, sanırım Puccini ile asla yanılmazsın." Aria, sırtarak pes ederek omuz silkti. "En sevdiğim parçalardan biri. Bir mezzo aralığını zorluyor ama ben onu söylemeyi seviyorum.

Landon, Aubrey'nin elini tuttu ve gülümsedi. "Şimdi çabalarımızın meyvesinin tadını çıkaralım."

Çabalarının meyvesi nefes kesiciydi.

İlk başta, Aubrey'nin dikkati Landon'ın elinin sıcaklığından çok rahatsız oldu, ancak kısa süre sonra performans onu tamamen içine çekti. Hayat dolu kadın ortadan kayboldu ve keder Aria'nın zengin, kadifemsi sesine aktı ve duygulu müzik Aubrey'nin kalbinde nabız gibi atıp damarlarına sızdı. Son nota da söndüğünde, hava enerjiyle titreşti ve sonra öyle berrak ve saf bir sessizliğe büründü ki, Aubrey onu bozmaya korktu. Müziğin güzelliği karşısında büyüldü ve alçaldı ve çaresiz gözyaşları yüzünden aşağı aktı.

Landon başparmağını onun ıslak yanağında gezdirerek, "Çok güzelsin, Aubrey Choi," diye fısıldadı.

Yüreği neşe ve savunmasızlıkla dolup taşan Aubrey'nin ona karşı hisleri su yüzüne çıktı ve yüzünde parladı. Uzaklara bakmalı. *Saklamak*. Ama karanlık, hararetli bakışları, diğer her şey uçup gidene ve ikisini kendi dünyalarında bırakana kadar onu daha da derine çekti.

Aria'nın çantasını ve hırkasını gelişigüzel bir şekilde kollarına istiflediğini duyunca transtan sıyrıldı. Gözyaşları da yanaklarını takip etti. Belki de şarkıya kendinden çok şey kattığı için bunalmıştı. Sesindeki özlem çok gerçek hissettirmişti. Sanki gerçekten sevgilisinin ona döneceği günü bekliyordu.

"Ayrılıyor musun?" Aubrey elini Aria'nın koluna koydu. Aria, çantasının içindekileri karıştırırken Aubrey ile göz göze gelmeden başını salladı. "Çok teşekkür ederim. Güzeldi. Bunu asla unutmayacağım."

Aria hafifçe gülümsemeyi başardı ama Lucien'in elini uzatmış ona yaklaştığını görünce gülümsemesi bir anda kayboldu. Zarif yüz hatları acı ve öfkeyle buruştu.

"Aria," dedi Lucien elini yanına bırakarak. "Lütfen yapma."

"Lütfen ne?" Endişeli ifadesine baktı ve güldü.

acı bir şekilde "Üzgün mazeretlerinizi kabul edebilir ve cehenneme uçarak atlayabilirsiniz."

Aria öfkeli adımlarla kapıdan dışarı çıktı. Aubrey ve Landon'a dikkati dağılmış bir şekilde başını sallayan Lucien, karanlıkta kaybolan titreyen silüetinin peşinden koştu.

Aria ve Lucien? Aubrey, özellikle Aria çok mutsuz olduğu için spekülasyon yapmak istemedi. Sadece işleri yoluna koyabileceklerini umuyordu. İkisi de harika insanlardı. Landon, arkadaşlarının gidişini izlerken yanında derin bir iç çekti. Sonra kapıyı yumuşak bir sesle kapattı. *tıklamak*ve onunla yüzleşti.

Aubrey'nin boğazı, boğazındaki ani yumruyu yutmak için çalıştı. *Tamam aşkım. Evet, nerede kalmıştık?* Odadaki oksijeni cinsel gerilimle yakıyorlardı. *Sağ.* Bu akşam içinde bir şeyler değişmiş gibiydi. Landon akşam yemeği boyunca ona dokunmanın yollarını bulmuştu - omuzları birbirine değmiş, dirsekleri yan yana durmuş ve dizleri masanın altında birbirine yapıştı. Şimdi bile, ifadesi aç ve özür dilemezdi. Dostluk Operasyonu'nun başı beladaydı. Büyük sorun.

Koşmak.

"İyi geceler," dedi, gerekenden çok daha yüksek bir sesle.

Landon'ın kaşları çatıldığında, Aubrey arkasına bakmadan odasına koştu. Sonra kapıyı arkasından kilitledi ve uzuvlarını zarafetsizce yayarak yüz üstü yatağa düştü. Aria'nın şarkısı onu çıplak bırakmıştı ve içindeki korkmuş, kendine güvensiz kız Landon'ın önünde titreyerek durmuştu. O kız yalvarırdı. Aşk için. Sonsuza kadar.

Savunması çökmüşken, bir özgürlük nefesi onu umut kırıntılarıyla baştan çıkarmıştı ama hayatta kalma içgüdüğü devreye girdi ve onu gerçeğe geri çekti. *Aşk biter. Sonra ne? Bir kenara atılacaksın. Unutulmuş ve yalnız. Ne kadar acıttığını hatırlamıyor musun? Lütfen, asla kalbini riske atmamalısın.*

Aubrey, ruhuna kazınmış kelimeleri kullanarak, yalnız küçük kızı kalesine geri döndürdü. Ama kalan kadının ihtiyacı vardı *bir şey*. Aşk ve sonsuza dek istemiyordu. Ama alt katta, ona onu yemek istercesine bakan, fırından yeni çıkmış, parmaklarını yakan ateşli adamı istiyordu. Hisleri olan adam. *Evet, ona karşı hislerim var. Bok. Ona karşı hislerim var.* Bu iyi değildi ama artık bundan saklanamazdı. Aubrey'nin Landon'a karşı arkadaştan, seksten daha fazla duyguları vardı.

Telefonuna uzandı ve acil durum Tara'ya mesaj attı.

Aubrey: Kod Bok Sikik Bok.

Tara: Acil durum kodumuzun Bok Bok Bok olduğunu sanıyordum.

Aubrey: Hayır, bunu kullanmaya karar verdik.

İyi. Önemli değil. Neler oluyor? Aubrey:

Yardım edin.

Tara: Jack ve Alex'i arabaya yükleyip yukarı mı çıkmalıyım?

Aubrey: Evet. Hayır. Landon lazer görüşünü etkinleştirdi ve neredeyse kıyafetlerimi yakıyordu. Sanırım beni istiyor.

Tara:...

Aubrey: Demek istediğim, beni istemiyormuş gibi bile davranmıyor. "Yalnızca iş" anlaşmasını hatırlıyor musunuz? İş demek istiyor ama ticari iş değil. Yatak odasında olan türden bir işi kastediyor.

Tara: Ve duş, mutfak, ofis, arabanın arkası vs. Ufkunu genişletmelisin canım. Öyleyse acil durum nedir?

Aubrey: Ne olduğunu biliyorsun...

Tara'yı hızlı aradı. Ona baş parmak yerine ağzıyla bağırmak çok daha tatmin edici olurdu.

"Acil durumun ne olduğunu gayet iyi biliyorsun. Lazer gözler ve yanan giysiler? Comfort Zone hakkında boktan bir eleştiri yazdı ama şimdi her şeyi düzeltmeye çalışıyor. Beraber yatarsak ve insanlar bunu öğrenirse, bunu sadece onu becerdiğim için yaptığını düşünecekler. Bir çan çalmak?"

"Peki insanlar bunu nasıl öğrenecek? Eğlenmek için tamamen özel bir villanız var. Gizli bir kaçamak için mükemmel bir kurulum. Sadece toplum içinde sevişme.

"Sen." Aubrey içini çekti. "Öyle. . En kötüsü."

"Gerçekçi ve mantıklı olmak nasıldır?*en kötüsü*? Bunun olacağını sana söylemiştim.

Gözleri açık. Hatırlamak?"

"Böyle bir şey olmadan önce beni bir ışın kılıcıyla şişlemen gerekiyordu."

"Aman Tanrım. Bu cümle, kelime oyunlarından oluşan bir hazinedir.

Aubrey kıkırdayan arkadaşını kapattı ama Tara hemen geri aradı. "Dinlemek. Bunu gerçekten istemiyorsanız, doğrudan ele almanız ve bir sona erdirmeniz gerekir. Artık koşmak yok. Onunla konuşmak. *Vedürüst ol*. Onu istiyorsun ama itibarını ve hayalini riske atacak kadar değil. Sağ?"

Bütün mesele bu. Artık ne istediğimi bilmiyorum. Ona karşı hislerim var ve bir eğlenceden ya da kaçamaktan fazlasını istemekten korkuyorum. Emin olduğum tek şey, olmadığım. *istek* daha fazlasını istemek için."

Ah, Bree. O kısımda yardımcı olamam. Doğru olduğunu biliyorsun?" "Evet ama kafam çok karışık."

"Biliyorum bebeğim ama yapabilirsin. Ne istediğini anla, sonra senin olsun."

Telefonu kapattıktan sonra, Aubrey duygularını çözmeye çalıştı ama aralarındaki kakofoni *olur* *Vehedefler* kafasında onu yalnız bırakmıyordu. Daha önce yüzünü doldurduğu yiyecek miktarı göz önüne alındığında çılgınca olan bazı tatlı çörekler için can atıyordu. *Oh hayır. yemek*. Hiçbirini temizlememişti. O sadece bir korkak değil, pis kokulu bir serseriydi.

Aubrey parmak uçlarına basarak mutfığa geri döndü ve yemek artıklarının kullanılabilir her yüzeye saçıldığını hayal etti. Hırladı ve huysuz bir anaokulu öğrencisi gibi ayağını yere vurdu. Mutfak. Yemek odası. Her şey tertemiz görünüyordu. O üst katta çıldırırken Landon ortalığı toparlamış ve onu şimdiye kadarki en kaba misafir haline getirmişti. Omuzları çökük bir şekilde merdivenlere doğru yürüdü ve durdu.

Onun şerbeti. Her şeyi unutmuştu. Aubrey büyük bir beklentiyle kapağı açtı ve dondurma makinesine baktı. Şerbet, küçük kaşığının üzerinde yumuşak bir top haline geldi ve o, dikkatle ağzına götürdü.

Kutsal ve kutsal olan her şey adına. Şimdiye kadar tattığı en iyi şerbetti. Moscato'daki Meyer limonu ve hanımeli, Muscat Blanc üzümlerinin lezzetini bozmadan parladı. Dokusu yerindeydi, buzlu olmadan sert ve sarkık olmadan pürüzsüzdü ve tatlı lokma dilinin üzerinde eriyerek tiksindirici bir yapışkanlık belirtisi olmayan pürüzsüz bir sıvıya dönüştü.

Otomatik pilota, her seferinde iki adım atarak Landon'ın odasına gitti. Parmak boğumları ünlü bir ağaçkakanı taklit edercesine kapıyı tıklattı, sonra yerinde duramayarak bir ayaktan diğerine kaydı. Kısa süre sonra cevap vermezse, ayaklarının üzerinde zıplamaya başlayacaktı.

Sonunda kapısını açtığında, Aubrey'nin dizleri titreyen pudinge döndü.

Ah.Landon'u gömleksiz ve yalınayak görmek ağzının kurumasına neden oldu. Kömür grisi pantolonunu giymiş ya da çıkarmıştı, başka bir şeyi yoktu. Keskin vücudu mermerden oyulabilirdi ama onun bedeni onun derisinin sıcaklığını hatırlıyordu ve o taştan yapılmış olmaktan başka her şeydi.

Bakışlarını onun çıplak gövdesinden kaldırdı ve yutkundu. Veya denedim. Soğuk bir içecek işe yarayacaktı.Ah.Şerbeti onu serinletmek için mükemmel olurdu. Heyecan yeniden alevlendi, Landon'ın elini tuttu ve onu merdivenlerden aşağı çekti.

"Ne-"

"Sadece gel." Aubrey kulaktan kulağa sırtışını bastıramadı.

Şaşkın görünen Landon, yolun geri kalanında itiraz etmeden onu takip etti. Sonra mutfak tezgahının üzerinde duran şerbet fiçisini gördü ve şaşkın kaşları geniş bir gülümsemeye dönüştü.

"Yaptın, değil mi?"

Aubrey parmağını kaseye daldırdı ve ona bir tat verdi. Numuneye bakarken Landon'ın kaşları kalktı. Başının tepesine kadar kızardı.

"Üzgünüm." Elini geri çekmeye çalıştı ama Landon bileğini yakaladı ve parmağıyla şerbeti ağzına götürdü. Nemli ısı onun üşümüş parmağını ısıtana kadar ikisinin de tadını çıkardı.

Şehvet vücudunu yaktı. Dik durmak için diğer elini onun göğsüne yaydı ama onun sert, çıplak göğsünün hissi onu sabitlemek için hiçbir şey yapmadı.

"Bana izin ver." Sesi boğuk bir hırıltıydı ve bunu gidermek için öksürdü. "Sana dondurmalı sandviç yapayım."

Landon iki elini de tutsak etti, biri göğsünde, diğeri ise dudaklarından bir nefes uzaktaydı. Onu bırakmadan önce bir an teklifini düşünür gibi oldu, sonra mutfakta dolaşmasını izlemek için adaya yaslandı.

Aralarına biraz boşluk koymak ve tatlıya odaklanmak, Aubrey'nin biraz sakinleşmesini sağladı. Bir kavun balyasıyla bir kurabiyenin üzerine üç kaşık şerbet ekledi ve ardından başka bir kurabiyeyi üstüne hafifçe bastırdı. Oranları inceledi ve memnuniyetle başını salladı. İkizini yaptıktan sonra, Landon'a dondurmalı sandviçini uzattı ve sonra kendisinininkini sahte bir tostla kaldırdı.

"İşte hiçbir şey yok." Aynı anda sandviçlerini ısırdılar.

"Aman Tanrım." Landon ilk ısırığının tadını çıkarırken inledi. İkinci bir ısırık aldı ve yavaşça başını salladı. Kendi dünyasında kaybolmuştu - sadece bir adam ve tatlısı.

Dondurmalı sandviçi bitene kadar son derece seksi sesler çıkardı.

Aubrey, uzun, yalnız gecelerde bu anıyı tekrar tekrar aklından çıkaracağını bilerek dikkatle izledi. İki de işlerini bitirdiğinde mutfağın ortasında durmuş birbirlerine sırtlıyorlardı. İlk hareket eden Landon oldu. Doğruca onun için geldi ve onu bir ayı kucağına aldı.

Landon ciddi bir yoğunlukla, "Sen, Aubrey Choi, bir dahisin," dedi. "Bu şimdiye kadar yediğim en mükemmel şeylerden biri."

"Teşekkür ederim." Mutluluk pembe ışıltısıyla içini ısıttı. O anın sessiz neşesi, onu aralarında köpüren şehvetli arzudan daha çok sarstı. "Bu benim için çok şey ifade ediyor."

Ellerini onun omuzlarına koyarak parmak uçlarına yükseldi ve yanağını öptü. - hafif, kısacık bir dokunuş. Ama kasları onun ellerinin altında sarsıldı ve gerildi. Farkındalık ve muzaffer bir gurur içini doldurdu ve ürkerek nefesini tutarak geri çekildi. Gücün tadı onu ihtiyaçtan titretti ve onu yeniden kullanmak istedi.

"İyi geceler" diye fısıldadı ve ardından odasının güvenliğine çekildi. Aubrey kapıyı dışarıdan kilitleyebilmeyi diledi. Baş döndürücü güç hissine kolayca bağımlı olabiliyordu ve ona başka neler yapabileceğini görmek için aşağı inmek için kendine güvenmiyordu. Kalçalarını birbirine bastırdı ve inledi.*Elde etmek. A. Kavrama.*

Aubrey oyun yüzünü takınarak duşa gitti ve tam gaz açtı. Giysilerini dikkatsiz bir yığın halinde bırakarak soyundu ve dondurucu soğuk serpintiye adım attı. Elini ağzına götürmeden önce ciyakladı. Yine de, vücudu uyuşana kadar suyun altında titreyerek durdu. Onu tüketen açlığa yenik düşemezdi.

Eğer yaptıysa, kalbi kaybolmuş kadar iyiydi.

★ ★ ★

Landon, o gece ikinci kez odasına koşan Aubrey'nin arkasından baktı. Özlem ve çaresizlik karışımı içini burktı. Kadınların gerçek bir el bombasıymış gibi kaçmasına alışık değildi ve kesinlikle onu istemeyen hiç kimseyi kovalamamıştı. Ama Aubrey'ye olan arzusu bir çırpıda söndürebileceği bir şey değildi. Onu şimdiye kadar tanıştığı herkesten daha çok istiyordu -arzusu saf, ham ve güçlü bir şeydi- ve ona sahip olmamak onu akli başında olmanın eşiğine getiriyordu.

Tezgahın üzerinde Aubrey'nin şerbeti ve kurabiyelerini görünce boyun eğmiş bir iç çekişle ışık anahtarına uzandı. Onun sıkı çalışmasının boşa gitmesine izin veremezdi, bu yüzden dondurmayı dondurucuya aktardı ve kurabiyeleri kaldırdı.

hava geçirmez bir kapta. Sonra güçlükle şarap mahzenine gitti ve kara kara kara kara düşünürken ona eşlik etmesi için rastgele bir kırmızı şişe kaptı.

Landon odasına adımını atar atmaz şarap kadehini ağzına kadar doldurdu ve antrenman sonrası Gatorade gibi bir yudumda kuruttu. Lucien, onun kaliteli şaraba kötü muamelesi karşısında dehşete düşerdi. Landon umursamadı. Bir geceyi daha uyanık ve ağrılar içinde geçirmeye hiç niyeti yoktu.

İlişkilerini yeniden canlandırma kararını rasyonelleştirdikten sonra, kadını b y lemesini engelleyen bir sonraki engelle karşılaştı. Aubrey'nin kendisi. Onu tüketen aynı manik çekiciliğin tuzağına düşmüştü. Bunu onun kısacık bakışlarında ve dokunuşuna karşı yumuşak nefes alışında görebiliyordu ama kadın onu kol mesafesinde tuttu. İçinden bir ses ona bunun sadece onun itibarıyla ilgili olmadığını söylüyordu. Bardağa biraz daha şarap döktü ve yarısını yuttu. O korkm ştu. Ne hakkında en ufak bir fikri yoktu. Tek bildiği, onun savunmasını aşamayacağıydı. Onu incitmek, isteyeceği en son şeydi.

Landon ilk hamleyi yapmak zorunda kaldı. Her şeyi açıkta bırakarak ona elini göster. Ona her şeyi anlatacaktı. O zaman istediği gibi karar vermek için tam kontrole sahip olacaktı.

Beklentinin moralini yükseltmesiyle Landon, ertesı günün tamamını Aubrey'i büyüleyerek geçirmeye karar verdi. Seçim ona aitti ama bu, olasılıkları kendi lehine  evirmeyeceği anlamına gelmiyordu.

"Aytaşı Sahili mi?" Aubrey gözlerini kıstı. "Bugün? İşinin boğazına kadar geldiğini sanıyordum.

"İnşaat bitmedi ve üretim müdürümüz şimdilik yok. Gecikme konusunda yapabileceğim hiçbir şey yokken sette bir haşere gibi dolaşmaya ihtiyacım yok." Landon ensesini kaşıdı. "Sanırım ikimiz de biraz nefes alabiliriz."

"Aytaşı Plajı. Kulağa çok hoş geliyor." Aubrey, Landon'la eğlenceli bir gün geçirme fikri dikkatini dağıtsa da tereddüt etti. "Yine burası neresi?"

"Cambria'da, buradan yaklaşık bir saat uzaklıkta küçük bir kasaba. Oradan hoşlanacağını düşünüyorum. Bana Weldon'ı hatırlatıyor ama bir nehirden çok kıyı boyunca kurulmuş." Landon gözlerinde neşeyle parıldayarak kozunu ortaya koydu. "Ve onların olallieberry turtalarını kaçırmak isteyeceğini sanmıyorum."

"Olallie-ne?" Aubrey kahkahayı patlattı.

"Oh, eyaletteki en iyi turtalardan biri."

"Merak ediyorum." Landon'a direnmek yeterince zordu ama denkleme pasta da eklendiğinde hiç şansı yoktu. "Tamam, varım."

"İyi seçim. Birkaç dakika sonra aşağıda görüşürüz. Ve bir ceket almayı unutma. Orası yaklaşık otuz derece daha soğuk."

Cambria'ya yaklaştıklarında Landon klimayı kapattı ve tuzlu havanın içeri girmesi için pencereleri açtı. Otuz derecelik fark konusunda şaka yapmıyordu. Sert rüzgar, Aubrey'nin kollarında tüyleri diken diken etti. Gözlerini manzaradan ayırmadan hırkasını üzerine geçirdi. Gri bulutlar, yaklaşmakta olan bir fırtınaya işaret ediyormuş gibi Aytaşı Sahili'nin üzerinde asılı duruyor ve kıyı şeridinin kasvetli güzelliği kalbini sıkıştırıyordu.

"Yağmur yağacağını düşünüyor musun?" Aubrey pencereden dışarı bakmak için koltuğunda öne doğru eğildi.

"Hayır. Bu bulutlar, bu göklerde kalıcı demirbaşlardır."

Düşünceli bir ruh hali onları ele geçirirken arabadaki konuşma azaldı. Dalgalar, sahili çevreleyen sarp kayalıklara acımasızca çarpıyordu ve sabah sisi, manzaraya dokunaklı bir hüznü katıyordu. Arabayı park ettikten sonra bile, birkaç dakika daha sıcak sessizliğe gömülmüş halde oturdular.

"Buraya neden Aytaşı Sahili dediklerini öğrenmeye hazır mısınız?" diye sordu.

Aubrey daldığı düşüncelerden sıyrıldı ve ona gülümsedi. Birden heyecandan başı döndü.*Landon'la bütün bir gün.* Ve güne ne harika bir başlangıç.

Aytaşı Plajı, dalgalar üzerlerinden geçerken parıldayan ve onları çağıran bozuk para büyüklüğünde renkli taşlarla kaplıydı. Dokunaklı güzelliğin büyüğü onu serbest bırakmayı reddetti ve Aubrey okyanusa bakarak kumsaldaki dalgaların yumuşak kırılmasını izledi. İnce ceketine rağmen, esintinin soğuğuna karşı titremesini engelleyemedi.

Landon kolunu ona dolayıp onu kendine çektiğinde, Aubrey anın harikasıyla mücadele etmek istemeyerek ona sokuldu. Sert esinti saçlarını dalgalandırırken kıpırdamadan durdular ve o, sanki aralarındaki bağlantı okyanus ve dalgaların oyduğu kayalık uçurumlar kadar eskiymiş gibi, onunla bir olduğunu hissetti.

Aralarında güvensizliğinden daha büyük bir güç iş başındaydı ve artık buna karşı savaşmıyordu. En azından gerçekle yüzleşmek zorundaydı - daha fazlasını istiyordu. Aubrey, bunun gibi anları her yıl Landon'la paylaşmak istiyordu. Onun sadece kendisinin olmasını istiyordu.

İstek. İstek. İstek. Daha fazla. Daha fazla. Daha fazla.

küçük tohum *Daha* kendini kalbinin derinliklerine yerleştirdi ve kendine dayattığı memnuniyet soldu ve ufalandı. Yeni keşfettiği gerçekle hiçbir şey yapmasa bile kendinden kaçmayı bırakacaktı.

"Bu ay taşlarından çalmak için zamanım var mı?" Yüzüne umursamaz bir gülümseme yerleştirdi.

"İhtiyacınız olan tüm zamanı ayırın."

Güzel taşları topladı - kalp şeklinde pembe taşlar, berrak masmavi taşlar, sıcak bronz taşlar ve inanılmaz renklerde sayısız başka taş. Kısa süre sonra taşlar avucunun içinde yuvarlanmaya başladı ve Aubrey hüsrarla taşlarını çattı. Taş kuleyi yeniden inşa etme girişimleri başarısızlıkla sonuçlanınca Landon, göğsünden alçak sesle kıkırdarak onun elinden taşları aldı.

"Senin bu kadar açgözlü olduğunu bilmiyordum."

Aubrey ona gözlerini devirdi. "Sadece güzel söz konusu olduğunda açgözlüyüm, *özgür* ay taşları."

Elindeki göreve odaklandı ve Landon'ın iki ceket cebi de koleksiyonuyla doluncaya kadar durmadı. "Tamam aşkım. Sanırım bitirdim.

"İyi." Landon sarkık ceketini işaret etti. "Ceplerim maksimum kapasiteye ulaştı."

"Aytaşı toplamak zor bir iştir." Aubrey mahcup bir sırtışıyla ayağa kalktı ve sırtını gerdi. "Açlıktan ölüyorum."

"Mükemmel çareyi biliyorum." Landon onun koluna girdi ve onu arabaya götürdü.

İlk bakışta restoran, villadaki bir gömme dolap kadar büyük görünüyordu, ancak hostes onları masalarına götürdüğünde Aubrey, arka tarafta müdavimlerine açık havada hizmet vermeye adanmış koca bir bahçe olduğunu gördü.

Pergolaların ve kemerlerin arasından bol yeşil yapraklar örülmüş ve yoğun yaprakların arasından güneş ışığı süzülmüştür. Bahçe, ısıltılı dev kelebekler ve tumbul renkli mantarlarla dekore edilmiş, ona bir tutam kapris veriyordu.

Masadaki yerine oturan Aubrey, Landon'a gülümsedi. "Beni büyülü bir bahçeye getirdiğini görüyorum."

Landon takdir dolu bir bakışla, "Ve sen de tam uyuyorsun," dedi.

"Bunu iltifat olarak kabul edeceğim." Kızarıklığını kontrol altına aldığı anda bahçeye bir kez daha iyice baktı. "Belki de öğle yemeğinde biraz çiğ içmeliyim."

"Bir faydan daha azını beklemezdim." Ses tonu hafifti ama bakışlarındaki sıcaklık, kadının farkındalıkla ürpermesine neden oldu.

Derken midesi gümbür gümbür gümbürdüyordu. *O ruhani bir peri değil, bayım.*

"Karnım öğle yemeği için çiy fikrine katılmıyor." "Sana daha önemli bir şey bulmamız gerekecek."

Zengin somon bisque ve parlak aromalı kuzu körili burito, sabah çiğinden kesinlikle daha önemli ve tatmin ediciydi. Sabah çiyini hiç içmemiş olsa da, tadının bir bardak soğuk içeceğin üzerindeki yoğunlaşmaya benzediğini varsaydı.

Landon'ın ıstakoz enchiladas'ından aldığı ısırık da harikaydı. Istakozun cömert ısırıkları lastik gibi olmadan çiğneniyordu ve enchilada sosu, yemeğin fazla zenginleşmesini önlemek için dumanlı bir tekme attı.

"Bu gezi harika bir fikirdi. Yakın zamanda unutacağımı sanmıyorum." Güneşin ısıttığı bahçede tok karnına oturmak, Aubrey'yi mutlu bir Buda'ya dönüştürdü.

"Şey, daha bitmedi. Hala olallie-berry turtasını denemediniz.

"Bunu söylediğimi kimseye söyleme ama şu anda mideme turta sığdırmamın hiçbir yolu yok."

"Tamam o zaman. Haydi turist gibi davranalım ve Cambria şehir merkezine bir göz atalım. Eminim öğle yemeğimizi yakıp turtaya yer açabiliriz.

"Önce biraz kestirebilir miyiz?"

"Yukarı kalk, tembel çörekler." Landon onu kollarından kaldırdı ve mutlu Buddha'nın yanında paytak paytak yürümekten başka seçeneği yoktu.

Downtown Cambria, Aubrey'ye Weldon'ı hatırlattı, ancak biraz daha rahat, sahil kasabası hissi veriyordu. Daha az lokanta ve açık oturma alanına sahip daha fazla kafe. Turist olmanın ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuştu. Sokaklar yerel sanat eserleri, şaraplar, zeytinyağı ve Cambria'daki diğer her şeyle dolu dükkânlarla doluydu. Özellikle elde üflenmiş narin cam eşyaların bulunduğu ilginç bir dükkana ilgi duydu. Landon tüm güzel küreleri, kavanozları ve şişeleri ıslatarak dükkâna göz atarken, ona bir aramayı cevaplamak için dışarıda olacağını işaret etti.

Bir dizi zarif cam şişe gözüne çarptığında koridorlarda geziniyordu. Gözyaşı damlası şeklindeki şişeler, onlara cesur ve ürkütücü bir görünüm veren büyük boy küre tıpalara sahipti. Bir çeşit hissettiler*kapalı*-sadece dikkatini çekmeye yetecek kadar- ama de*ğilyanlı*ş.Şişelerin tuhaf oranı ve dengesi onlara onu büyüleyen eşsiz bir güzellik veriyordu. Fiyat etiketi karşısında biraz nefesi kesildi ama onlardan uzaklaşmadı. Ay taşları için mükemmel olacaktı ve harika bir günlük gezi için Landon'a bir tane vermek istedi.

Sadece bir kez yaşıyorsun. Aubrey, Landon için yeşil, kendisi için de açık mavi bir şişe seçti. Kararlılıkla kasiyere yürüdü ama inceleyip sarması için şişeleri gerçekten yere koymadan önce derin bir nefes alması gerekti.

"Seni bu kadar uzun süre ihmal etmek istemedim. Yıldızlar bizim için sıraya girerse planlandığı gibi çekime başlayabiliriz." Landon özür dilercesine gülümseyerek içeri girdiğinde şişeler güvenli bir şekilde paketlenmişti ve sağlam bir alışveriş çantasında saklandı. "Alışveriş mi yaptın? Ne aldın?"

"Ah, sadece küçük bir hatıra."

Landon başını ona doğru kaldırdı ama burnunu sokmadı. Alışveriş çantasını aldı ve parmaklarını onun parmaklarına geçirdi. El ele yürüdüler, cadde boyunca uzanan dükkanlara baktılar. Aubrey, kalbinin basit bir zevkle çarpmasına engel olamadı. Bütün gün inanılmaz derecede dikkatli ve tatlıydı ve her fırsatta ona dokunmanın yollarını bulmuştu - elini tutmak, arkasından ona rehberlik etmek, saçından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırmak. Bu arada, Aubrey'nin kalbi

vurmak-*daha fazla, daha fazla ve daha fazla.*

"Yalallieberry turtanız için hazır mısınız?"

"Evet lütfen." Bu günün bitmesini engelleyecek her şey.

Gözleri onun yüzünde oyalanırken ve başparmağı avucunun içinde bir daire çizerken yavaşça kıkırdadı. Sessiz bir nefes verdi. O da zamanın yavaşlamasını istiyordu.

★ ★ ★

Ünlü olallieberry turtasının ünlü olmasının bir nedeni var. Fırın, sıcak bir çekicilik ve turtaya aç müşterilerle dolup taşan, dönüştürülmüş iki katlı bir kulübede bulunuyordu. Masaları ikinci kattaydı ve Aubrey'nin temizlemek istediği biblo dükkanına bakıyordu. Aşırı sevimlilikti.

"İşte bu," dedi sunucuları, önlerine mükemmel iki dilim turta koyduktan sonra kolunda dengede duran diğer turta dilimlerini servis etmek için koşturdu.

Vay canına, dedi Aubrey. "Onların dilim tanımı pastanın dörtte biri mi?"

"Güven bana. Mükemmel boyut. Zayıf bir sekizde bir dilim seni terk ederdi tabağı yalamak, midenizin daha fazla turta için karşılanmamış ihtiyacını teselli etmek. Aubrey güldü ve ilk ısırığını almak için altın rengi, pul pul kabuğu kırdı.

Gülmeyi bıraktı. Konuşmayı bıraktı. Ekşi ve tatlı dolgunun yoğunluğunun ve tereyağlı kısa kabuğun zenginliğinin tadını çıkarırken her şey turtayla ilgiliydi. Olallie-meyveleri bir böğürtlene benziyordu ama ahududuların yumuşak kabuğuna ve narin tohumlarına sahipti, bu nedenle derin, asil-mor dolgu eğlenceli, hafif çiğnenebilir bir dokuya sahipti.

Sonunda tabağından başını kaldırdığında, Landon onu Gülümseme ile izliyordu. Tabii ki geri gülümsedi. Dişlerinin mor lekeli olduğundan ve üzerlerinde yabanmersini tohumlarının bulunduğu şüphelenmesine rağmen kendini durduramadı.

"İyi?" dedi. "Bu

yüzden,*Bu*

yüzdeniyi."

Aubrey hediyelik eşya dükkânında kendini çok sıkı tuttu ve satın aldıklarını Tara için bir olallieberry buzdolabı mıknaatısı ve kendisi için bir kavanoz olallieberry reçeli olarak tuttu. Landon dükkânı gelişigüzel bir şekilde gezdi, burada burada durdu ve ardından kasada sıraya girdi. Ne aldığını öğrenmek için can atarak onu kapıda bekledi ama camcı dükkanından neler aldığını sorma ihtimaline karşı merakını kendine sakladı.

Landon onu yolcu koltuğuna oturttu, sonra kendi koltuğuna kaydı ve ona döndü. "Ne aldığımı görmek ister misin?"

“Evet.”

Bulduğu şeyi gösterişli bir hareketle çıkardı ve onun burnunun önüne sarkıttı.

"Bu nedir?" dedi Aubrey, daha iyi görebilmek için geri çekilerek. Sonra o göbekli bir kahkaha patlattı. "Bu bir olallieberry pasta hava spreyi mi?"

Kocaman sırtarak plastik ambalajı kırdı ve karikatürümsü pastayı dikiz aynasının arkasına astı. O kadar muzip ve neşeli görünüyordu ki, Aubrey onun üzerine atlamamak için yanağının içini sertçe ısırdı. Bu sevimli ve tasasız Landon, uğruna her şeyi riske atmaya değer olabilir.

Yıldızlar gökyüzünü doldurdu ve dönüş yolunda bir hilal şeridi yolu aydınlattı ve Aubrey günün ayrıntılarını yeniden izleyerek onları ezberledi. Landon yavaş bir hızda sürdü. Belki de günü o kadar uzatmak istiyordu. Gerçekten mükemmel bir gündü ve bir yanı onu mükemmel bir geceye götürmek istiyordu.

Düşüncelerinin tehlikeli yolundan sıyrılmayarak Landon'a yan yan baktı, yüzü kızarak arkasını döndü ve tekrar arkasına baktı. Bakışlarını her yakaladığında, seksi gamzesiyle kalbine akrobasi hareketleri yaptırıyordu. Muhtemelen onun yüzüne yapıştırılmasını istediği şeyi görebiliyordu, ama o bakmaktan kendini alamıyordu.

Cep telefonu çaldığında, sanki yaramazlık yaparken yakalanmış gibi sıçradı. Aria'nın diğer tarafta ağladığını duyduğunda Aubrey'nin kalbi tekledi.

Landon, lütfen. Seninle konuşmam lazım."

Landon daha fazlasını duyamadan aramayı ahizesine aktardı. "Neredesin?"

Durdu ve sanki Aria onu görmüş gibi başını salladı.
telefon aracılığıyla. "Sorun değil. Yakında orada olacağım."

Görüşme sona erdiğinde, gerilim arabanın içine sinmiş olan sessiz mutluluğun üzerini örttü. Landon'ın dikkati dağılmış görünüyordu ve Aubrey endişe ve merak arasında kalan alt dudağını ısırdı.

"Her şey yolunda mı?" tereddütle sordu.

"Evet." Adam ona baktı ve sonra gözlerini tekrar yola çevirdi. "HAYIR. Konuşacak birine ihtiyacı var ama iyi olacak.

"Yardım etmek için yapabileceğim bir şey olursa bana haber ver."

Landon hafifçe gülümsedi ve onun dizini sıktı ama akli başka yerdeydi. Aubrey, akşamlarının geri kalanını birlikte geçirebilmeyi diledi ve hemen ardından kendini bir velet gibi hissetti. Aria'yı bir haftadan biraz daha uzun süredir tanıyordu ama Aria onun arkadaşıydı ve Landon'ın yardımına ihtiyacı vardı. Aubrey ne kadar bencil olduğuna inanamadı.

Villaya kalan yolculuk saatlerce sürdü. Aubrey atlayıp ön kapıya koştuğunda araba zar zor durmuştu. Oyalanırsa, ona tutunmak isteyebilirdi. Ayrıca, onunla kalmak için Aria'yı asla gözyaşları içinde bırakmaz. Birlikte geçirecekleri bir gece, on yıllık arkadaşlığa gölge düşürmez ve gölgede bırakmamalıdır.

Kendi kendine ders vermekle meşgul olduğundan, arkasından gelen Landon'u duymadı ve Landon kolunu kavradığında sıçradı.

"İyi misin?" Kaşlarını çatı. "Evet evet. Elbette.

Sadece yorgunum."

"O zaman biraz dinlen." Ama onun şeffaf yalanının ardındaki gerçeği arayan bakışları onunkilere saplandı. "Bir süreliğine çıkacağım. İyi olacak mısın?

"Evet, iyi olacağım," dedi çenesini yukarı eğerek. "İyi geceler."

"Hey bekle." Kapıya doğru adım attığında, Landon onu kollarının arasına çekti. "Bugün harika zaman geçirdim. Benimle geldiğin için teşekkür ederim."

"Rica ederim." Gülümsemesi köşelerde sallandı. "Çok hoştu."

Bakışları kilitli bir şekilde durdular ve kolları gevşek bir şekilde onun beline dolandı. Vücutları arasındaki boşluk tropik bölgelerde fırtınalı bir gece gibi ısınıp şiddetlenirken gülümsemeleri soldu.

"Gitmeliyim," dedi ama gitmek için bir harekette bulunmadı ve onun dudaklarına baktı. "Evet elbette." Geri adım atmaya çalıştı ama elleri belini daha da sıkılaştırdı.

Aubrey başını iki yana salladı. Onu Aria'dan gerçekten uzak tutmak istememişti. Landon?

Gözleri, işkence görmüş ve çılgınca yüzünün etrafında gezindi. Bütün gece orada duracak, bir iç savaş verecekti. *Oh Tanrı aşkına.* Parmak uçlarında yükseldi, başını aşağı çekti ve sonra onu öptü. Yumuşak ve kalıcıydı ve onun ağzına içini çekti. Dili alt dudağında gezinerek onu içeri alması için ikna etti. Daha Aria'yı hatırlayamadan dudakları aralanmaya başladı ve Aria onun göğsünü itti.

"Gitmek zorundasın." Sesi soluk geliyordu. *Ah.* Başı beladaydı. "Umarım Aria iyidir."

"Ben de." Ellerini saçlarından geçirdi ve geriye doğru bir adım attı. "İyi geceler Aubrey."

"Hoşçakal."

Landon gittikten uzun süre sonra, Aubrey bir baykuş gibi gözlerini kırıştırarak tam olarak onu bıraktığı yerde durdu. Akşam havasının soğuğu onu harekete geçirdi ve tökezleyerek karanlık villaya girdi.

Onu çoktan özlemişti.

Birlikte geçirdikleri güzel gün onu enerjiyle doldurmuştu ve Aubrey, kabin hummasından seğirerek odasında volta atıyordu. Landon'ın işin içinde olduğu yerde hiçbir anlam ifade etmiyordu. Sürekli bir çelişkili arzular sisi içindeydi - onu iste, ona sahip olama, kahretsin, pratik ol. Kararını verme zamanı gelmişti ve tek akıllıca bir seçim vardı. Artık öpüşmek yok. Artık hattı test etmek yok. Arkadaş olacaktı. İle *HAYIR* faydalar.

Yüksek sesle içini çekti ve poposunu yatağının üzerine park etti ama ayakları yerde dans etti, endişeden büyülenmişti. *Bu huzursuz enerjiyi nasıl sakinleştireceğim? Oh evet.* Villanın güzel yüzme havuzu.

Mayo getirmemişti ama önemli olmamalıydı; havuzun etrafı göz alabildiğine ağaçlar ve tepelerle çevriliydi. Landon'a gelince, o Tanrı bilir ne kadar süreliğine gitmiş olacaktı. *Döndüğünde öpüşmemize devam etmek isteyecek mi?* Bu asi düşünce, bir şeyi, tercihen Landon'ı tekmelemek istemesine neden oldu. Haksızlıktı. O güçlü bir kadındı ve hareketlerine hanımefendi parçaları değil, beyni hükmediyordu. Hiçbir erkek bu kadar karşı konulamaz olmamalı. Derin bir nefes alarak boğazından aşağı sükuneti sıkıştırdı.

yüzün Şimdi.

Yaz sonu gecesinde sonbahar soğuğunun izleri vardı ama güneşin ısıttığı su çıplak teninde hoş bir his uyandırıyor. Havuzdan parıldayan vurgulu aydınlatmaya rağmen, yapay aydınlatmayı gölgede bırakan yıldızlar gökten döküldü. Hilalin zarafeti bile göklerde yanıp sönen pırlantaların yanında sönük kalıyordu.

Havuzun etrafındaki ritmik turlar, Aubrey'nin takırdayan zihnini sakinleştirdi ve vücudundaki gerilimi serbest bıraktı. Kısa süre sonra kalbi tekrar düzenli atmaya başladı ve doğanın yatıştırıcı merhemi ona huzur yaydı. Bir süre sonra, Aubrey sırtüstü uzandı, önce bir kolunu sonra diğerini okşayarak havuzun etrafında yavaşça daireler çizdi. Landon'a yerleşene kadar akıllı tembel tembel dolaşıyordu...

gözlerinin karanlık yoğunluğu, dolgun, duyulara hitap eden ağzı, sıkı, kaslı göğsü ve uzun, güçlü bacakları. Sakin ve gevşemiş haliyle Landon'u düşünmek, ağzının tembel bir gülümsemeye dönüşmesine neden oldu.

Bilardo sandalyesinin sessiz sürtünmesi, hayallerini paramparça etti ve Aubrey aceleyle havuzda beceriksizce su sıçratarak ayağa kalktı. Landon havuzdan birkaç metre uzakta oturuyordu, kolları göğsünde çaprazlanmıştı. Görünüşe göre gösterinin ikinci perdesini bekliyordu. Yüzü gece kısmen gizlendiğinden Aubrey onun ifadesini okuyamadı.

Aksine, ay ışığının üzerine parıldadığı parlayan bir havuzun içindeydi - çıplaklığı tepeden tırnağa aydınlatılmıştı. Utançtan yüzünü alevler saran Aubrey, kollarıyla göğüslerini örtmek için suda yürümeyi bıraktı. Batmaya başladığında, tekrar su basmak için kollarını serbest bıraktı.

"Çekip gitmek."

"Senin hayatında değil."

"O zaman en azından başka tarafa bakma nezaketini göster," diye tersledi. "Şu anda kendimi pek iyi hissetmiyorum." "Şey... ben..."

Sıçramasını durdurmak için ağzını sımsıkı kapattı.

Aubrey onun yüzünü göremiyordu ama bakışlarının onu havuz boyunca takip ettiğini hissetti. Saklanacak hiçbir yeri yoktu ama biraz mesafe bırakmak hiç yoktan iyiydi. Havuzun diğer ucuna vardığında, utanması öfkeye dönüşmüştü.

Yatakta mantıksız derecede çekici ve harika bir adam birdenbire hayatına girmişti. Ama yine de Rahat Alanına mal olabilecek yargılayıcı bir eleştiri yazmıştı. Sonra tek taraflı olarak ilişkilerine devam etmek istemediğini açıkladı ve ardından ona bir iş teklifinde bulundu. *Kesinlikle iş olacak. bla, bla, bla.* Bir çeşit arkadaş olmaya başlamışlardı ve çok güzel bir gününbirlik geziye çıkmışlardı. Şimdiyse buradaydı, onu açıklıktan ölmek üzere olan bir adam gibi izliyordu. Onun için açıklık. Onun kafasını bu şekilde karıştırmaya hakkı yoktu.

Öfke, öfkesini yakıtla söndürdü. Ateş onun alçakgönüllülüğünü ve çekingenliğini küle çevirdi. Aubrey ona bakmak için döndü ve kollarını havuzun kenarından sarkıttı. Göğüsleri öne doğru fırlamış, üst kıvrımları suyu kırıyordu. Pozisyonunu uzun bir dakika koruyarak onu her santimini keşfetmesi için cesaretlendirdi.

Sonra duvardan tekmeledi ve diğer uca yüzdü. Acele etmedi ve suyun hassaslaşmış cildini okşamasının tadını çıkardı. Yavaşça ve kasıtlı olarak tek dinleyici kitlesine yaklaştı. Landon gölgelerde hareketsiz oturdu. Son esnemedede daldı ve ulaştığında kırdı

kenar. Başını geriye atarak, suyun ağırlığının uzun kaküllerini yumuşatmasına izin verdi.

"Eğer gözlerini başka yere çevirmezsen, yapabileceğin en azından havuzdan çıkmama yardım edebilirsin."

Landon o kadar hareketsizdi ki bir heykel olabilirdi ve Aubrey'nin cesareti sarsıldı. Sonra, neredeyse sandalyeyi devirecek bir anilikle ayağa kalktı ve iki uzun adım da havuzun kenarına ulaştı. Karanlıktan sıyrılan gözleri arzuyla parladı ve karşılık olarak kadının vücudu alev aldı.

Uzandığında, Aubrey'nin tek istediği, onu kollarının arasına alabilmek için onun elini tutmaktı. Islak, serin vücudunu onun sert sıcaklığına bastırmak ve onu tüm bastırılmış arzusuyla öpmek istedi.

Daha fazla istediği hiçbir şey yoktu. Belki bunun dışında—

Aubrey, onun elini sıkıca kavradığında, iki ayağını da duvara dayadı ve tüm gücüyle arkasına yaslandı. Landon'ın suya indiğini görmekten çok duydu. O bir an için sersemlemiş halde kalırken, o kendini yukarı ve havuzdan dışarı itti.

Getirdiği kalın havlu onu gölgede bırakmış, sadece ayaklarını görünür bırakmıştı. Zırh için minnettar, kirpiklerinin altından Landon'a baktı. Çenesini kollarına dayamış, havuzun ağzından sarkıyordu. Yüzünde eğlenceli bir sırıtış vardı ama gözleri kor gibi onun üzerinde geziniyordu. Üzerindeki havluyu yakacağından korkuyordu.

Şimdi kısa bir açıklama yapıp çekip gitme zamanı. Ama tüm öfkesi ve kabadayılığı ondan dışarı sızmıştı ve titreyerek durdu. Korkudan ya da arzudan, söyleyemedi.

"Koş, Aubrey," diye uyardı Landon sessizce. "Buradan çıktığımda hâlâ orada olursan, bu gece yatağa yalnız gitmeyeceğini garanti ederim."

Onun söylediğini yapması gerektiğini biliyordu ama bacakları onu güvenli bir yere geri götürmeyi reddediyordu. *Sadece bir adım at. Sonrakiler daha kolay olacak.* Landon ıslak kıyafetleri sert vücuduna yapışmış halde kendini havuzdan dışarı ittiğinde bile, Aubrey'nin tek yapabildiği gözlerini iri iri açıp nefesini tutmak oldu.

Ölçülü adımlarla ona doğru yürüdü - iri vücudu kontrolle gergindi ve tehlikeli derecede zarıftı. Yüzü yalın bir açlığın maskesiydi ve *oaranan*. Onu nefesini kesen şiddetli bir çaresizlikle istiyordu.

Onunla bir gece paylaşmıştı ve anılar zihnine kazınmıştı. Ama hiçbir şey değildi... *Hiçbir şey*- şimdi onu ele geçiren cinsel ateşle karşılaştırıldığında.

Ondan sadece birkaç santim ötede durdu ve sıcaklığı onu içine çekti. "Bana bak." Emrine karşı çaresiz, gözlerinin içine baktı. bitmek üzereydi

kalp kırıklığı içinde, ama başka seçeneği yoktu. Aralarında köpüren şeyle savaşmak yavaş bir ölümdü. Landon başını eğdiğinde, yüzünü eğdi ve dokunuşunu tamamen alabilmek için dudaklarını ayırdı. Teslim olmaı. Özgürlüktü.

Vücudunu onunkine yasladı ve ellerini saçlarına geçirdi. Onun söylenmemiş talebini yanıtlayarak öpücüğü titreyen bir inlemeyle derinleştirdi. Açlık akıl sağlığını gölgede bıraktı ve dilini ağzına soktu ve ona yaklaşmaya çalışarak başını aşağı çekti.

Aubrey ona karşı kıvrandı ve alt dudağını sertçe ısırdı. Kısık bir hırıltıyla havluyu vücudundan çekip aldı ve onu kendisine bastırdı. Elleri onun çıplak teninde sert ve sıcaktı ve ağzından boğuk bir inilti kaçtı.

Hala yeterince yakın değıl.

Aralarındaki engelden bıkan Aubrey, nemli gömleğini beceriksiz elleriyle çekti. Gömleğini kafasından geçirmesi için geçen saniye boyunca dudakları onunkinden ayrıldığında, itiraz edencesine sızlandı.

O çok güzel.

Parmaklarını göğsünün üzerinde genişçe açan Aubrey, dudaklarını boğazının boşluğuna gömdü ve dudaklarını tekrar yakalamak için çenesi boyunca açık ağızlı öpücükler izledi. Dokunuşlarında nezaket yoktu, yalnızca kaba bir aciliyet vardı. Landon ellerini vücudunun yan tarafına çekti ve göğüslerini avuçladı. Başparmaklarını sert uçları üzerinde gezdirdiğinde, Aubrey inledi ve kalçalarını ona doğru salladı. Boynunun tadına bakmak için ağzını serbest bıraktı, hassas cildi emdi ve kemirdi.

"Tanrım, sana ihtiyacım var." Sesi boğuk bir yalvarıştı. "Hepiniz."

Landon'ın sözleri tutku sisini delip geçerek Aubrey'nin zihnine gömüldü. Sarsılarak rüyasından uyandı. Bunu yapamadı. Geçimini riske atamaz. Onun geleceğı.

Ama bundan fazlasıydı. Ona aşık oluyordu.

Ebeveynlerinin mahvolan evliliğı, onun aşkına ikna olmuştu ve sonsuza dek ona göre değildi. *Benden sıkılırsa, yanındayken bile görünmez olurum. Annem gibi ortadan kaybolacağım.* Hayatın içinde görünmeyen ve duyulmayan bir hayalet olma riskini alamazdı.

★ ★ ★

Ateş tarafından tüketildi. İhtiyaç ve istekten başka şuuru yoktu. Sıcak nefesleri birbirine karışmıştı ve ona yeterince yaklaşamıyordu. İlk başta, hiç fark etmedi. Sonra, sisin içinden Landon, Aubrey'nin göğsünü ittiğini fark etti. Şaşkınlıkla, dikkatini odaklayacak kadar başını kaldırdı.

gözler onun üzerinde.

"Yapamam." İkinci kelimedede sesi kesildi.

"Neden?" Onu omuzlarından nazikçe tuttu. "Bunu hissetmiyormuş gibi yapma. Onunla savaşılamayız. Onunla savaşmaktan bıktım."

"Hiçbir şey değişmedi. Biri birlikte yattığımızı öğrenirse, Comfort Zone'u genişletmek için yatırdığım tüm zaman ve para boşa gidebilir. Aria'nın programına çıkmam bile bize ters tepebilir." Sesi ince ve tereddütlüydü. "Ben ilerlemek için her şeyi yapacak kişi olmayacağım ve sen de satın alınabilecek adam olamazsın."

Ama yanılıyordu. Her şey değişmişti.

Aubrey aceleyle evin içine girdi, beyaz havlunun altına gömüldü ve onun merdivenlerden yukarı gözden kaybolmasını izledi. Landon merdivenin dibinde ne kadar durduğunu bilmiyordu. Adımlarını onu odasına götürmek için zorladı ve ardından koşu kıyafetlerini giydi.

Landon, boğazında kan tadı hissedene kadar araziye çevreleyen toprak yollarda koştu. Sonra biraz daha koştu. Ciğerleri yandı ve kasları çığlık attı ama Aubrey'nin havuzda ıslak ve çıplak anısını silemezdi. Nefesini kesti. Onun için acıyordu. Ama onun gözlerindeki korku ve savunmasızlık, bedeni soğuduktan sonra bile aklını kurcaladı.

Tek kelime etmeden otelinden gizlice kaçması gururunu incitmişti. Kendini kullanılmış ve atılmış hissettiği için kendine gülmüştü. Bu onun ilk tek gecelik ilişkisi değildi. Yine de onu düşünmeden edemiyordu. Onu istemek.

Aubrey ile sevişmenin ruhuna damgasını vurduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydı. Kendini onun derinliklerine gömmek, orada olduğunu bilmediği bir açlığı gidermişti ama bu onu daha fazlasına aç bırakmıştı. Onu bulmadan Weldon'dan ayrıldığı için korkaklık etmişti. Böylesi daha kolay olduğu için onun içinde uyandırdığı rahatsız edici duyguları inkar etmişti.

Kuyu,*Daha kolay* cehenneme gidebilir. Artık Aubrey ile bir ilişkinin hayatını zorlaştıracaklarını umursamıyordu. İçindeki vahşi ihtiyaç karşılanmayı talep ediyordu. Onunla sevişmek için bu kulakları sağır eden çağrıya kulak asmasaydı kül olup gidecekti.

Landon, onun korkusunun kaynağını keşfetmeli ve onu içindeki her şeyle yatıştırmalıydı. Aubrey sıcak, şehvetli, hayat dolu bir kadındı. Onun gibi bir kadın bir savunma duvarının arkasına kapatılmamalı.

Ama hazır olana kadar, onun isteklerine saygı duymalı ve ona istediği alanı vermeliydi.

Ertesi sabah Aubrey, düşünceleriyle baş başa kalmaya dayanamadı ve bir gezintiye çıkmaya karar verdi. Bosque Verde şehir merkezi büyüleyiciydi ve yürüyerek gezilebilecek kadar küçüktü. Yöre halkı düzenli sokaklarda harıl harıl ilerliyor, geçerken birbirlerini selamlıyor ve küçük dükkân kümeleri sıcaklıkları ve çekicilikleri ile dikkat çekiyordu.

Ama hiçbirini görmedi. Tam olarak değil.

Neden? Landon sormuştu.

Bir korkak olabilirdi ama dürüsttü ve bazı gerçeklerle yüzleşmenin zamanı gelmişti. *Evet. Neden, Aubrey?*

Cep telefonu çaldığında, bu erteleme karşısında içini bir rahatlama kapladı, ama sonra kim olduğunu gördü ve tanıdık bir endişeyle içini burktu. Babası nadiren arardı ama aradığında ilk çalışta cevap vermesini beklerdi. Beş kez daha çalmasına izin verdi. Eğer onu doğrudan sesli mesaja gönderseydi, o telefonu açana kadar muhtemelen sekreterinin her beş dakikada bir onu aramasını isterdi. Aubrey cep telefonuna baktı ve onu kaldırıma çarpmayı düşündü ama yeni bir telefon alacak parası yoktu.

Grr. Üstesinden gelelim.

"Evet."

"İhtiyarla konuşamayacak kadar mı meşgulsün?" Sesi bir yılan gibi pürüzsüz ve ipeksiydi ve istemsiz bir ürperti onu sarstı.

"Söylemen gerekeni söyle. Gevezelik havamda değilim."

"Terbiyelerinin gelişmediğini görüyorum. Şaşırdığımı söyleyemem." İnceliklerden bıkmış gibi sabırsızca içini çekti. "Eve geliyorsun."

"Ah, eve - Weldon'a - gidiyorum ama bir hafta daha değil."

"Çocuk olmayı bırak. Son birkaç yıldır Küçük Bayan Baker'ı oynamanıza izin verirken fazlasıyla sabırlı davrandım. Büyümenin ve sorumluluklarını kabul etmenin zamanı geldi."

"Benim sorumluluklarım?" Aubrey'nin parmakları telefonun çevresini sıktı ve kendini burnundan nefes almaya zorladı. "Bir iş anlaşması yapmak için benimle evlenmek mi istiyorsun? Her zaman bunun bir kızın ailesine karşı görevi olduğunu söyledin."

"Kendini övüyorsun. Sence iyi bir evlilik için güzel bir yüz ve lise diploması mı yeter? dedi. Onun için seçtiği her üniversiteye başvurmuş ve hepsine kabul edilmişti. Sonra hiçbirine katılmayı reddetmiş ve seyahat etmek ve gerçek dünya deneyimleri kazanmak için evden ayrılmıştı. Yıllar sonra, kararı babasını hâlâ çileden çıkarmış gibiydi. "Arkadaşlarınızın sadece en başarılıları avantajlı maçlar yapabildi. Adım ve param olmadan, sen daha fazlası değilsiniyi *zamanmalzeme*."

Aubrey, genç bir aile yanından geçerken dilini gıdıklayarak küfürü yuttu. "Sen ve ben açıkça aynı tanımı paylaşmıyoruz.*arkadaş*"

"Landon Kim'in arkadaşın olduğunu söyleyebilir misin?"

Yer ayaklarının altında yuvarlandığında bisikletine henüz ulaşmıştı. Aubrey dengesini sağlamak için kolu kavrayarak telefona tısladı, "Hayatımdan uzak dur."

"İyi bir adamın karısı olmaktansa bir medya palyaçosunun oyuncağı olmayı mı tercih ediyorsun?"

Babasının kaba sözleriyle beti benzi attı ve onun kendisini ele geçirmesine izin verdiği için kendinden nefret etti.

"Bu dakika eve geleceksin. Bu yolda devam edersen, benim param ve itibarım bile seni kurtarmaya yetmez. Ailemizin adını lekelemenin daha fazla izlemeyeceğim."

"Yıllar boyunca kaç tane metresin olduğunu unuttum." Kahkahası bir histerinin eşiğini taşıyordu. "Yapacak bir şey yok*Bensomurtmaya*, Peder."

"Benim kişisel işim benim. Kimse beni sorgulamaya cesaret edemezdi. Annen bile görmezden geliyor," dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

Aubrey, dehşet içindeki nefesinin kaçmasını engellemek için ağzını kapattı. Düşünmek gerekirse, bir zamanlar bu adamın sevgisini ve onayını özlemişti.

"Eğer kendi isteğinle eve gelmezsen, o zaman seni evlatlıktan reddetmekten başka çarem kalmaz." Tehditini mırıldanarak ilettili.

"Nefesini tutma." Farkına varma ona çarptı. Aileyi utandırmakla ilgili bahaneleri aynen buydu. bahaneler Belki de gölgeli yan işi için onu biriyle gerçekten evlendirmeye ihtiyacı vardı. Ne yazık ki babası için açıkçası umurunda değildi. "Bana kalırsa, dokuz yıl önce evinden çıktığımda seni evlatlıktan reddetmiştim."

"Annen senin için çok üzülecek."

"Yıllardır onun için hayal kırıklığına uğradım," dedi ve ardından babasının cimriliğine karşı gösterdiği ani tepki karşısında irkildi. Annesini hayal kırıklığına uğratmadı. O hiç olmamıştı. Annesinin onunla kaldığını ve tekrar tekrar incindiğini görmek onu incitmişti. Ama bu annesinin kararıydı ve artık onu sorgulamayacaktı.

"Bunu ona söyleyeceğimden emin olacağım," dedi.

Kahrolası piç. "Öyle demek istemediğimi anlayacaktır." Aubrey avucunun içiyle gözüne bastırdı.

Babası canavardı. Annesi değil. Aubrey daha gençken, onu terk etmediği için annesine içerlemişti. Annesinden kaçmış ve ona saldırmıştı. Aubrey büyüdükçe ona kızgın olmadığını anladı. Onun bu kadar incindiğini izlemeye dayanamıyordu. Ama hasar verilmişti ve aralarında yarattığı yarığı nasıl kapatacağını bilmiyordu.

Çok üzgünüm anne.

"Eve gel, yoksa ben-"

Babasının sözleriyle telefonu kapattı ve kapattı. Onunla kısa konuşması, dışarıda geçirdiği günün tadını çıkarma umutlarını yok etti, bu yüzden dondurmali sandviçi üzerinde çalışmak için villaya döndü. Ne de olsa bu yüzden Bosque Verde'deydi.

Tariflerini uygularken bir nebze huzur bulsa da, birkaç saat içinde enerjisi tükendi. Güneş ufukta alçalmaya başlamıştı ve Aubrey sersemliğinden sıyrılarak mutfığa gidip biraz yiyecek toplamaya gitti. Landon ile sıcacık kahvaltılar ve rahat akşam yemekleri günleri geride kaldı.

Buzdolabını karıştırdı ve akşam yemeği için dolgun beyaz bir şeftaliye karar verdi ve sonra bir korkak gibi yatak odasına geri döndü. Landon sanki grip virüsünün en yeni türüymüş gibi ondan kaçtığı için onun saklanması gerçekten gerek yoktu. Onun yokluğundan incinmeye hakkı yoktu ama kalbi mantığı dinlemiyordu.

Kendi kendine hakaretler mırıldandı ve şeftalinin sulu etini parçaladı.*Olanlardan sonra ne bekliyordum?* Akşam yemeğini bitirdi ve çukuru atmak ve yapışkan ellerini yıkamak için banyoya gitti. Sonra banyo aynasında kendini inceledi, yansımasının bundan sonra ne yapacağı konusunda ona ipucu vereceğini umdu.

Kesin olan bir şey vardı. İşler böyle devam edemezdi. Aralarındaki gergin gerilim boğucuydu ve bu hissedilir gerginlikten bir şeyin kopacağından emindi. Aubrey balkonunda oturdu ve önünde uzanan pastoral manzaraya baktı. Huzurlu sahneye rağmen, kalbi ve

zihin birbirine savaş açtı. Kendisinden ancak daireler çizerek kaçabilirdi, ondan her kaçtığında gerçek yüzüne çarpıyordu. Buna rağmen, aşırı çalışan beyni kısa devre yapmakla tehdit edene kadar inatla koştu. Aubrey gözlerini sımsıkı kapattı.

“İyi, diye çıkıştı kafasındaki sese. *Allah kahretsin. Kafamın içinde bir ses var mı?* İşler düşündüğünden daha kötüydü. "Tamam, onunla konuşacağım."

Elbette, ne yapması gerektiğini biliyordu. Aptal değildi. Sadece tavuk. Landon haklıydı. Çılgınca çekicilikleri, gün batımına doğru huzur içinde uçmak üzere değildi. Aubrey içini çekti. Savunma duvarının arkasına saklanmak artık onun için pek çekici gelmiyordu. Bir zamanlar sağladığı barış ve güvenlik şimdi klostrofobik geliyordu. Kendi korkusu içinde boğuluyordu.

Aubrey, Landon'ı istiyordu. Ondan - birlikte olduğu herkesten daha çok - hoşlanıyordu ama bu ona aptalca aşık olacağı anlamına gelmiyordu. Kalbi tuhaf bir ritimle attı. O da aşk ya da bağıllık aramıyordu. Muhtemelen çılgın çekiciliklerinin yolunda gitmesine izin vermek istedi. Tıpkı onun yaptığı gibi.

Ne yapması gerektiğini bilmek ve gerçekten yapmak iki farklı canavardı. Ama Cambria'da günü birlikte geçirdiği adam kahkaha ve sıcaklık doluydu. Landon'ın gözünü korkutmasına gerek yoktu. İki yetişkin gibi konuşurlar ve her şeyi açığa vururlardı. Kontrolünü kaybedip daha sonra bahaneler uydurana kadar beklemeyecekti. Bunu gözleri açıkken yapacak ve sahiplenecekti.

Aubrey, Landon'ın eve gelmesini bekleyerek huzursuzca yatağına döndü. Ev. Onun eve, yanına geldiğini hayal etmek onun için çok kolaydı. Garaj yolunda çatırdayan çakıl sesi onu uyandırdığında, yorgun zihni mutlu rüyalara daldı. Kulaklarında zonklayan kanla nefesini tuttu ve Landon'ın ayak seslerini dinledi.

Yatak odasının kapısı kapandığında, Aubrey kaymadan önce kapıya doğru çabaladı ve durdu. Üzerinde sadece dantelli gri bir slip vardı. En sevdiği gecelik olmasına rağmen, muhtemelen ciddi bir sohbet için uygun değildi. Çekmecelerini karıştırdı ve kalçalarının yarısına kadar gelen kutu gibi bir tişört buldu. Aubrey gömleği başına çekerek doğruca Landon'ın odasına yürüdü.

Doğruca kapısının önüne. Kapıyı çalma cesaretini toplamak için bitmez tükenmez dakikalarca orada durdu. Avuçları terden kaygandı ve nefesi hızlı ve sık geliyordu.

Yapabilirsin.

Parmak boğumlarını akıllıca tahtaya vurdu. dönüş olmadı

şimdi geri dön Landon kapıyı açtığında keskin bir nefes aldı. Kalçasının biraz aşağısında duran bir kot pantolon üstüne de düz beyaz bir tişört giymişti. Alnına bir tutam nemli saç düşmüştü ve kadın onu onun için düzeltmek istedi.

Landon hiçbir şey söylemedi ve onu temkinli bir ifadeyle inceledi. Kızgın görünmüyordu. Sadece ne yapacağımdan emin değilim. Belki de bu korktuğu kadar kötü olmayacaktı.

"Konuşabilir miyiz?" Sorusu boğuk bir fısıltı olarak ortaya çıktı.

Hiçbir şey söylemedi veya yapmadı. Aubrey nihayet onu içeri almak için kenara çekildiğinde onu duyup duymadığını merak etti.

"Elbette," diye yanıtladı Landon, kollarını göğsünde duvara yaslayarak. Sesindeki alay, göğsündeki düğümü gevşetti.

"Sana bir özür borçluyum."

Tekrar sustuğunda kendini duvardan itti ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Bana ne için özür dilemek istediğini söylemek ister misin?"

Aubrey ona gözlerini kısarak baktı. "O konuya geliyorum."

Ağzı bir kez seğirdi. Sonra ona çiçekli bir yay verdi. "Elbette. Lütfen devam edin."

"Göt oluyorsun. Bunu biliyorsun?" Omuz silktiğinde ona baktı. *Odak. Yetişkin bir sohbeta ihtiyacın var.* Burnundan nefes aldı ve tekrar denedi. "Havuzda karışık sinyaller verdiğimi biliyorum. Kaçıp seni o... um... durumda bırakmamalıydım. Bunu yapmak istemedim.

"Birine eşek demek ne zamandan beri samimi bir özür sayılıyor?" Tek kaşını kaldırdı.

"Bu, özrün bir parçası değildi." Dudaklarının alaycı kıvrımıyla irkildi. "Üstelik *senvardı* eşek olmak."

"Artık oyun yok, Aubrey." Landon ona doğru yürüdü ve sıkıca dizginlenmiş gücü, onu karşı duvara geri dönene kadar geri çekilmeye zorladı. "Ben sana dokunmak istiyorum. Tut seni Öptüm. Yapamamak beni deli ediyor. Keşke geri dönüp o incelemeyi geri alabilseydim, böylece aramızda bu engeller kalmazdı.

Ah. Sözlere ve gözlerindeki tatlı kırılmalı kalbine gömülürken göğsü inip kalkıyordu. "Ben de. Keşke hiçbir şey beni sana koştuktan alıkoymasaydı ama o kadar çok var ki."

"Senin her riski almaya değer olduğuna karar verdim." Kalbi durdu ve sonra gürlüyle hayata döndü. Landon ondan birkaç santim uzakta durdu ve çenesini baş ve işaret parmakları arasında tuttu. "Şimdi ne yapacağız, Aubrey Choi?"

Nefesinin sıcaklığı yanaklarına değdi ve vücudu büyüdü.

kendini ona bastırma ihtiyacıyla topallıyor. Her şeye rağmen onu istiyordu. Onun için her şeyi riske atmak istiyordu. Ne yapabilirdi?

"Şu engelleri aşalım." Heyecan göğsünde dalgalanırken gülümsedi. Artık koşmak yok.

★ ★ ★

Landon gözlerini kırıştırdı ve ciğerlerine hava girmeye zorladı.

Siktir et beni

Seksi, haylaz sırtışı adamın karnına işledi ve içini kavurucu bir sıcaklık yaydı. Başparmağıyla onun kızaran yanağını takip etti ve başını ona doğru eğdi. Kalbi kaburgalarını eziyordu ve kulaklarında kan zonkluyordu. Yine de dudaklarını onunkilere değdirmeden önce tereddüt etti. Bunu çok uzun zamandır istiyordu, onu çok istiyordu.

Acı verecek kadar tatlı tepkisi nefesini kesti ve onu daha iyi tatmak için başını yana eğdi. İnledi ve ellerini aşağı kaydırды ve sonra onun göğsüne yaydı. Aç ve çiğ arzu onu kavradı ve parmaklarını onun ipeksi saçlarına daldırdı. Ağzı onunkini açgözlülükle yuttu ve sadece daha fazlasını istedi. Daha fazlasına ihtiyaç vardı.

Landon geri çekildi ve onun ellerini tuttu ve tek kelime etmeden onu yatağına götürdü. Ortada uzandı ve onu yanına çekti. Aubrey nefes nefese ve titreyerek kolunun girintisine girdi ve onu kendine yasladı. Yumuşak kıvrımları vücudunun sert hatlarına uyuyordu ve

derin bir iç çekti.

Vücudunu sabit tuttu ve gözleri acıyana kadar gözünü kırpmadan tavana baktı. Muhtemelen gece bitmeden delirecekti ama bu gece Aubrey ile sevişmeyecekti. Landon son birkaç gündür onu hazır olmadığı bir şeye zorlamamaya yemin ettiği için ona yer ayırmıştı. Yanında kalsaydı, ona sahip olması için yalvarırdı.

Ama bu gece ona gelmiş, ona açılmış ve kendini savunmasız bırakmıştı ve o da ondan faydalanamazdı. Onu motive eden şeyin şehvet ve adrenalın olmadığından emin olması gerekiyordu. *Yarın sabah.* Ertesi sabah hâlâ yanındaysa, onun yanında olmak istediğinden emin olabilirdi.

"Bu yüzden." Sesi ilk kelimedede takıldı. Boğazı yutkunmaya çalıştı ve dördüncü denemede başardı. "Adını nasıl buldun? *Rahat Bölge?*"

Aubrey başını onun omzundan kaldırdı ve ona deliymiş gibi baktı.

Evet. Evet benim.

"Bunu şimdi mi konuşmak istiyorsun? Mesela, hemen şimdi?"

"Kesinlikle. Tam bu saniye. Bilmeliyim."

"Oh-kay." Başını omzuna geri koydu. "On sekiz yaşımıdayken dünyayı dolaşmak için evden ayrıldım. Büyükanнем öldüğünde, evim diyebileceğim tek kişiyi kaybettim, bu yüzden kendi evimi yaratmaya karar verdim - Rahat Bölge. Asla yalnız hissetmeyeceğim bir yer, her zaman kendim olabileceğim bir yer."

Onun uzaktan gelen sesiyle içinde bir şeyler kıpırdandı. Landon son on yılını kendisi için bir anlam ifade eden her şeyden kaçarak geçirmişti. Ona evini hatırlatan herhangi bir şey. Bu harika kadından öğreneceği çok şey vardı.

"On sekiz, evi terk etmek için oldukça genç," diye yüksek sesle düşündü. Çoğu Koreli Amerikalının, kendi ailelerini kurmaya hazır olana kadar ebeveynleriyle birlikte yaşaması bekleniyordu. Landon yaklaşık on yıl önce evi terk etmişti ama annesini terk ettiği için hâlâ suçluluk duyuyordu.

"Daha önce ayrılmamamın tek nedeni annemin yalnız kalmasını istemememdi."

Benzer düşünce zincirlerinden irkilerek gözlerini kırptırdı, ama onun sesindeki acı onun göğsünü sıkıştırıyordu. "Söyle bana."

"Ben küçükken babama hayrandım. Çok yakışıklı ve çekiciydi. Herkes onu seviyor ve ona saygı duyuyor gibiydi." Bir an sessiz kaldı. "Ailem beni bir prenses gibi giydirdi ve gittikleri her yere götürdüler. Bütün yetişkinler başımı okşar ve ne kadar sevimli olduğumu söylerdi. Çok gurur duydum. Özel olduğumu düşündüm."

"Sen Özelsin." Onun başka bir şey olduğu imasına kaşlarını çatı. Bayatsın.

Aubrey ona göz kırptı. "Ve güven bana, olmak istemiyorum onun gibi bir şey Babam mesafeli ve soğuktu ve annem artık gülümsemiyordu. Banka hesabıyla egosu büyüdü ve metres toplamaya başladı. Parasının satın alabileceği en iyi şey."

"Nasıl buldun?" Bundan nefret ediyordu. Canı acıyordu ve bu konuda hiçbir şey yapamıyordu.

"On üç yaşımıdayken öğrendim, ama çok daha uzun süredir devam ettiğine eminim. Kadın üstüne kadın. Bir sabah okulu ekim ve onu takip ettim." Aubrey gözlerini yere indirdi, sesi sakın ve çocuksuydu. "Cesareti nereden bulduğumu bilmiyorum - ondan her zaman korkmuşumdur - ama onunla yüzleştim. Elini kadının belinden çekmeye bile tenezzül etmemişti. Bir daha okulu asarsam beni başka bir ülkedeki yatılı okula göndereceğini söyledi. O kadardı. Açıklama yok. Özür yok. Yanlış olan bendim."

Landon'ın tek yapabildiği, onun dudaklarına tüy gibi hafif bir öpücük kondurmak ve onu daha sıkı tutmaktı. Boktan babası, Aubrey gibi bir kızı hak etmiyordu.

"Mesele şu ki, o zamandan önce de beni yatılı okula göndermek istiyordu. Beni sosyal etkinliklerde gösteremeyince ve ben akademisyenlerde vasat olduğumu kanıtlayınca bana olan ilgisini kaybetti. Beni kirli bir sır gibi halının altına süpürmek istedi."

Landon kendini tutamayarak içinden küfretti. *Tanrı*. Eğer bu onun daha fazla acı çekmesini engelleyebilseydi, onun acılı geçmişini kendi geçmişiyile omuzlayacak ve onu hayatının geri kalanında taşıyacaktı. Aralarında ne geçmiş olursa olsun.

"Anneme onu bırakması için yalvardığımda reddetti. Anlamak için çok genç olduğumu söyledi. Aslında onun için bahaneler üretti. Ondan nefret ettiğimi söyledim. Onun bir korkak olduğunu. Aubrey titrek bir nefes aldı ve onun kucağına daha da gömüldü. "Tanrım, çok acımasızdım."

"Senon üçve acıtıyor."

"O da acıyordu. Onun için orada olmalıydım. Aşk annemi kırdı ve hayatın içinde boş bir kabuk gibi sürüklendi. Ben de onun solup gitmesine izin verdim." Onu tekrar öptü ve yatıştırıcı daireler çizerek sırtını ovuşturdu. "O kadar da kötü değildi. Ben bir ergen kabusuydum ve onun güzel sosyal hayatını mahvettim. Bir keresinde Lamborghini'sini bir ağaca sardığım için beni karakoldan almak zorunda kaldı."

"Kaç yaşındasın?" Genç Aubrey'yi gözlerinde kavga ve isyanla hayal ederek kıkırdadı.

"On beş yaşındaydım."

"İşte benim kızım." Ona sıkıca sarıldı ve başının tepesini öptü. "Sıra bende," dedi Aubrey, ona bakarak. "Bana aileden bahset."

"Şey, benim bir erkek kardeşim var. O bir fotoğrafçı. Oldukça iyi bir tane. Annem bir ressam, bu yüzden muhtemelen sanatsal genleri ondan almış.

"Bir ressam ve bir fotoğrafçı mı? Bu harika. Sanatsal mısın?"

"Hiçbir şekilde. Çizim becerilerim çöp adamlarla sınırlı."

Aubrey gülmek yerine parmak uçlarıyla onun yüzünün hatlarını çizdi.

"Yiyecekleriniz sizin sanatınızdır."

Sözleri ona hemen cesaret verdi ve onu çok korkuttu. Kollarını ona doladı. Bu sefer gücünü ondan alıyordu.

"Böyle devam edersen, gerçekten bir adım atıp bir restoran açabilirim." "Eh, sonsuza kadar ünlü bir yemek eleştirmeni olamazsın." Aubrey'nin ifadesi şüpheli bir şekilde yumuşaktı. "Görünüşün gittiğinde, başka seçeneğin olmayacak. Acaklar seni mutfağa sürgüne gönderiyorum."

Ondan küstah bir kahkaha yükseldi ve onun kalkık burnunu öptü. "Sanırım sırf bu yumruk için seni restoranımdan kara listeye alacağım. Egom olur mu bilmiyorum

hiç iyileş.”

"İyi. Sadece evde benim için yemek yap. Esnedi, çenesini onun göğsüne dayadı.

Ev.

"Çok isterim," diye fısıldadı. "Senin için evde yemek pişirmekten başka bir şey istemezdim."

Aubrey, onun kollarında uyurken, onun düzenli nefes alma ritmiyle cevap verdi.

Güçlü ve ağır bir şey göbeğine dolanmıştı. Bu his alışılmadık ama hoştu ve uykusunda gülümsedi. Aubrey yana dönüp sırtını esnettiğinde, kendisini Landon'ın sıcak, sert vücuduna yaslanmış halde buldu.

"Ah." Gözleri maksimum kapasiteleriyle açıldı.

Karnının üzerinde uzanan kolu şimdi beline dolanmıştı ve eli tehlikeli bir şekilde poposuna yakın duruyordu. Ciğerleri bilye boyutuna küçüldü, onu kısa, sık nefes almaya zorladı ve nabızı boğazının dibinde atladı.

Onun uyuyan yüzünü görünce iç geçirdi, merak içini doldurdu. O güzeldi. Nefesini tutarak titreyen parmaklarını kaldırdı ve onun kara kaşlarını, geniş alnını ve elmacık kemiklerini inceledi. Uykuyla yumuşayan aralanmış dudaklarında durdu.

Aubrey yutkundu, ağzına kilitlendi. Çikolatalı lav pastasından daha lezzetli görünüyordu. *Bu gibi durumlar için aşıkların protokolü nedir?* Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve sonra onun uyuyan yüzüne bakmak için eğildi. Ne yapacağına karar verirken alt dudağını endişelendirdi. Çok çalışıyordu ve onun dinlenmesini istiyordu. Özverili niyetine rağmen, yüzü onunkine yaklaştırmaya devam etti. Landon gülümsediğinde onun dudakları onun dudaklarından sadece birkaç milimetre uzaktaydı.

"Günaydın," diye mırıldandı gözlerini açmadan.

Kadın irkilerek nefesini tutarak geri çekildi ama adam elini saçına atarak onu durdurdu ve öptü. Gözlerini kapadı ve bu güzel rüyada ona katıldı.

Dudaklarının ilk okşaması nazik ve kısacıktı, ama o hayal kırıklığı içinde miyavladı ve onu öpücüğü derinleştirmeye teşvik etti. Nefesi boğazına takıldı ve dilini ağzına soktu. Tişörtünü yırttı ve sabırsızca çekiştirerek uzaklaştı ve elleri aynı anda her yerdeydi, açgözlü ve sertti.

Kollarında ateş tuttu ve ona dokundu ve açlıkla tadına baktı ve

çaresizlik Çok uzun süre beklemişti ve yeniden bir araya gelmelerinin tadını çıkaramayacak kadar açtı. Bir dahaki sefere onu serbest bırakmadan önce onu biraz çıldırtacaktı ve o da bunun her dakikasına bayılacaktı. Ama bu sefer, açlıklarını ham, hayvani içgüdülerle doyurdular ve odayı dolduran zevk çılgınlıkları ile sert ve hızlı bir şekilde birbirlerinin kollarına girdiler. Yavaş yavaş gerçekliğe döndüler, nefessiz ve bitkin.

"Keşke seni bütün gün yatakta tutabilseydim." Landon alnını onunkine dayadı.

"Bu gece alacağız." Aubrey gülümsedi ve hızlı bir öpücük için yanağını avuçladı. "Şimdilik yaktan kalkıp duşa girmen gerekiyor. Bir yemek programının yapımında küçük bir rol oynadığın hakkında bir şey söylemedin mi? Yoksa sadece beni etkilemeye mi çalışıyordun?"

"İblis mi yoksa siren mi olduğuna karar veremiyorum." Burnunun ucunu öptü, kahkahası göğüslerinde titreşti. "Ve sadece açıklığa kavuşturmak için, etkilendin mi?"

"Çok etkilendim," dedi Aubrey ve kalçasını ona dayadı. "Siren. Kesinlikle bir siren."

Çaresiz bir inilti ile Landon tekrar dudaklarını tuttu ve tüm iyi niyetine rağmen onu öptü. Çok fazla sürüklenmeden önce kıvrandı ve onun göğsünü itti. Protesto edercesine homurdandı ve başını onun boynunu kemirmek için işaret etti.

"Gitmen gerekiyor," dedi çaresiz inlemelerin arasında.

Landon gönülsüzce başını kaldırdı ve saate baktı. Yana doğru yuvarlandı ve ellerini yüzüne sildi.

"Bu gece," dedi.

Bu sözle duşa yöneldi ve ona lezzetli poposunun mükemmel bir görüntüsünü verdi. Suyu akıtırken, Aubrey terlikini kafasına geçirdi ve onlara kahvaltı hazırlamak için aşağı indi. İkisinin de beslenmeye ihtiyacı vardı.

Mutfağı karıştırdı ve birkaç kroket hanımefendi yapmaya koyuldu. Bir börek somunu kaptı ve taze ekmek kokusunu takdir ederek ondan dört dilim kesti. Sabahları Comfort Zone'u ve mutfağın sıcaklık kokusunu özlemişti.

Yakında orada olacağım. Bu düşünce, börek sıcak tavanın üzerinde dururken duraklamasına neden oldu. *Bu Landon ve beni nerede bırakıyor?* Kafasını salladı ve bu düşüncüyü bir kenara itti. Onlar söz konusu olduğunda yeterince endişelenmişti. Sadece ihtiyacı vardı *olmak* şimdilik.

Zihnini yatıştırmak için biraz beşamel yapmak gibisi yoktu. Aubrey

unu ve eritilmiş tereyağını kısık ateşte pürüzsüz bir meyane topu oluşana kadar çırpıp çırpıp ve ardından sıcak sütü yavaşça ekledi.

"Lütfen kırma. Lütfen kırılma."

Kalın, kremi beşmeli bitirdiği için rahatlayarak kızartma tavaını ısıttı ve üzerine bol miktarda tereyağı döktü. Ekmek altın rengine döndü ve gruyère jambonla ekmek arasından sızdı. Sonra sandviçlerin üzerine koymak için yumurtaları kızartmaya koyuldu. Cennet gibi görünüyordu ve kokuyordu, ağzını sulandırıyor. Tereyağı ve peynirle ağır olmasına rağmen, bu gece yakarlardı. Yaramaz düşüncesiyle kızarıırken bile beklenti midesini bulandırıyor.

Landon mutfağa girdiğinde iki bardağa taze kahve koymayı bitirdi. Telefundaydı ve tembel ve uykulu ifadesi hiçbir yerde görülüyordu. Sesi hiç yükselmese de soğuk, kesik kesik sözleri hoşnutsuzluğunu oldukça net bir şekilde ifade ediyordu. Aubrey, aramanın diğer ucundaki kişi için üzüldü ve sırtından aşağı hafif bir ürperti indi. Landon hafife alınacak bir adam değildi.

"Bu müteahhitti. Başka bir sorunla daha karşılaştılar..." Gözleri onun vücudunda gezinirken sözleri yarıda kesildi. "Gömleğinin altına giydiğin şey bu muydu? Seni bunun içinde görmeyi unutacağımı sanmıyorum.

Aubrey ciddi bir tavırla, "Sanırım bu sabah gözlerini açmadan önce çıkardın, yani teknik olarak içinde beni görmedin," dedi. Onunla ilgilenecek vakti yoktu. "Şimdi otur ve sandviçin soğumadan yemeğini ye."

"Yemek yaptığın için teşekkürler." Landon oturmadan önce hızlı ve sert bir öpücük için eğildi.

Aubrey parmak uçlarıyla onun dudaklarına dokundu, ağzının verdiği hissi tuttu. Kendisinden ayrılır ayrılmaz onu özledi. *Neden durdu?* İyi bir nedeni olduğunu hayal meyal hatırlıyordu ama ağırlı ve aç bırakılmaktan memnun değildi.

"Bu harika görünüyor."

Karşısında ona gülümsedi ama şehvetle parıldayan bakışlarını görünce gözleri gece kadar karardı. Neden tekrar yukarı çıkmamaları gerektiğini hatırlayamadan, Landon onu kollarına aldı ve odasına taşıdı.

Sandviçler soğudu.

★ ★ ★

İlk çekime sadece birkaç gün kala Landon'ın programı acımasızdı. O ve Aubrey bir araya geldiklerinden beri, işe gitmek için ayrılmak büyümüşü.

gün geçtikçe daha zordu ama bu sabah özellikle zordu.

Altında hiçbir şey olmayan beyaz tişörtlerinden birini giymiş olarak mutfaktaydı. Kumaşın onun çıplak vücudunda hareket ettiğini görebiliyor ve gününü geçirmenin daha zevkli yollarını hayal ediyordu.

Beni öldürmeye çalışıyor.

"Bugün tariflerini yazacak mısınız?" Landon onun alnına yumuşak bir öpücük kondurdu ve geri çekildi.

"Evet," dedi somurtarak. "Hiç böyle resmi bir mektup yazmak zorunda kalmamıştım. Eklemem gereken çok fazla adım var. Fazla detaya giremiyorum çünkü insanlar 'Benim aptal olduğumu mu düşünüyor?' diyebilir. Ama yeterince açıklamazsam tarif yanlış çıkabilir ve 'Lanet olsun Aubrey Choi' diyecekler." Etkili olması için yumruğunu salladı ve sonra başını öne eğdi. "Keşke millet için malzemeleri ve ölçüleri not edebilseydim ve gerisini onlar çözebilseydi."

"Biliyorum. Ama tariflerinizi gelecek nesiller için ölümsüzleştireceksiniz, o yüzden neşelenin." Arka cebine sakladığı küçük bir paketi çıkarıp ona uzattı. "Burada. Aç onu."

Landon. Bana hediye almayı bırakmalısın. Sözlerine rağmen hediyesini hevesle aldı.

"Bu mutluluğu benden almaya cüret etme. Ayrıca, asla abartılı değiller."

"Onları çok düşündün." Sıcak, yumuşak eliyle onun yanağını kavradı.

"Elbette. Onlar senin için. Onu yatağına götürmeden önce gitmesi gerekiyordu. Hadi. Aç onu."

Aubrey mutlu bir gülümsemeye paketi açtı ve ardından zevkle çığlık attı. Her tarafında renkli tek boynuzlu at çizimleri olan avuç içi boyutunda bir defterdi. "Bayıldım. Mükemmel. Teşekkür ederim."

Zevkle, dedi onu öpmek için eğilerek. Aptal gülüşünün tadı nefisti - tatlı ve çiçeksi. Birkaç saniye öpücüğü derinleştirdi ve inledi. Bir saniye daha devam etse duramayacaktı. Dudaklarının kenarına tüy gibi bir öpücük kondurup alnını onunkine yasladı ve nefeslerinin birbirine karışmasına izin verdi.

Ev böyle mi hissettiriyor? Göğsü merak ve panikle sıkıştı ama sıcaklığın ve sükunetin üzerine çökmesine izin verdi. Bu, soyutlanmış ve zamansız, çalınmış bir mutluluk anıydı ve kendisini kalıcı olarak zihnine kazıdı.

O akşam Landon geri geldiğinde Aubrey mutfakta hâlâ homurdanıyor ve bir şeyler karalıyordu. Ona dikkati dağılmış bir şekilde gülümsedi.

"MERHABA."

"Merhaba." Landon onun başının tepesini öptü. "Bütün gün burada mıydın?"

"Mm-hmm," diye yanıtladı başını defterinden kaldırmadan, kaleminin ucunu çiğnerken.

Kalemi dikkatlice ondan alan Landon, uygun bir öpücük için yüzünü yukarı kaldırdı. "Bir ara vermelisin."

"Ancak..."

Ama yok. Ayrıca seni götürmem gereken bir yer var."

"Şimdi? Nerede?"

"Evet şimdi. Bu bir sürpriz."

Aubrey bir an ona gözlerini kısarak baktı. "Eh, gerçekten harika bir sürpriz olsa iyi olur."

Okul binası nihayet bitti ve Landon, yer mürettebat ve ekipmanları tarafından istila edilmeden önce Aubrey'nin okulu görmesini istedi. Neden ona evi göstermek istediğini düşünmedi. Ya da neden tepkisini görmek istediğini.

Babası kaybolduğundan beri tam anlamıyla yaşamamıştı. Rüyası önünde sallanıyordu, baştan çıkarıcı bir şekilde ulaşılabilir bir mesafede. Tek yapması gereken iddia etmektir. Ancak Landon, babasının terk ettiği ailesine bakmak için çekip gitmişti. *O bencil piç.* Landon, hayallerini asla annesinin ve erkek kardeşinin iyiliğinin önüne koymayacağına yemin etti. Onun gibi olmayı reddetti.

Annesine veya Seth'e içerlemedi. Bu onun kararıydı. Onun acısına katlanmak. Ve kendi hayatına seyirci olarak katlanmıştı. Markası ve itibarı, seçimlerini dikte etmişti. Son on yıldır ne evi ne de arabası vardı. Gittiği her yerden geçen bir yabancı olmayı seçti. Rüya görmedi - yapmadı *istek*- ve onu yenilmez yapmıştı.

Ama Aubrey içinde bir şeyleri değiştirmişti. Aniden, *oaranan*. Her gece, defalarca ona uzandı ve onunla aç bir adam gibi sevişti. Artık nihayet ona sahip olduğuna göre, ona sahip olduğu sürece onun -sadece onun- olmasını istiyordu. Boğazında yükselen korkuyu yuttu ve onu kaybetme düşüncesini bir kenara itti.

Bitmiş okul binasını görünce, onu çağırdı. Ona fısıldadı. *Ev.* Aubrey'nin bu işle hiçbir ilgisi olmadığına kendini inandırmıştı. O

göçebe hayatından bıkmıştı. Ama ne zaman evi hayal etse, Aubrey evin içindeydi; mutfakta, avluda, yatağında.

"Ah," diye fısıldadı Aubrey saygıyla. "Ev gibi görünüyorÇayırdağı Küçük Ev."

"Çayırdağı Küçük Ev mi?"

"Evet. Bana ilk söylediğinde okul binasının böyle görüneceğini hayal etmiştim.

"Hoşuna gitti mi?" Nefesini tuttu.

"Mükemmel." İçini çekti. "Çocukların çılgına dönüp ebeveynlerini çıldırtması gereken bir yer gibi geliyor. Ama mutlu bir deli."

"Daha içini görmedin bile." Yüzü bir Howdy Doody sırtışına dönüşecek şekilde seğirse de Landon soğukkanlı davrandı.

"Ee, neyi bekliyoruz?"

Aubrey transa girmiş gibi evin içinde süzülüp gitti, parmak uçları duvarlarda, kapılarda, mobilyalarda gezindi. Modern yeniliğin konforları, asırlık okul binasına sorunsuz bir şekilde dahil edilmişti ve büyüleyici rustik havası kesintisiz bir şekilde uğulduyordu. Onun da hissedip hissetmediğini merak ederek onun yüzüne baktı.

Landon, burası harika. Sesi nefes nefese geliyordu.

Elini tuttu ve onu bol dolapları taklit eden kır beyazı panellerin arkasına gizlenmiş son teknoloji aletlerin bulunduğu büyük açık mutfığa götürdü. Güzeldi ama en önemlisi işlevseldi. Yemek pişirmek için yapılmış bir mutfaktı.

Kendilerine ait bir evde mutfak hayatın merkezi olurdu. Her akşam birlikte yemek pişirip yemek yapar ve günleri hakkında hikayeler anlatırlardı. Ve gülerlerdi. Çok fazla kahkaha ve mutluluk olurdu.

"Bunu henüz dünyanın geri kalanıyla paylaşmak istediğimi sanmıyorum." Aubrey meraklı gözlerden korumak istercesine elini nazikçe gri granit tezgaha koydu.

O da hissediyor.

"Kimse görmeden içeri girelim mi?" Landon'ın kalbi vahşi, sağır edici bir ritimle atıyordu.

"Ben isterdim." Aubrey ellerini çırttı. "Ne yapalım?" "Yemek yapmaktan bahsetmiyordum." Adayı kararlı bir şekilde çevreledi, kasıtlı adımlar

"Ne?" Kirpikleri kızarmış yanaklarının üzerinde dalgalanıyordu.

"Sanmıyorum..." "Düşünme." Landon zaten rasyonel düşüncüyü geçmişti.

Aubrey bir adım geri çekildi ama sırtı adaya gelince durdu. Landon iki adımda ona ulaştı ve ellerini onun iki yanına koydu. Kıkırdadı ve kocaman gözleriyle ona baktı. Boynunun yan tarafına kıkırdayarak ona doğru eğildi.

"Sana hiç telaşlandığında karşı konulamaz olduğunu söylemiş miydim?" Teninin rengini seviyordu -sıcak ve samimi- sadece onun için açan. Boynundan omuzlarına tüy kadar hafif öpücükler kondurdu, narin kıvrımlarını ortaya çıkarmak için gömleğini kenara çekti. "Ressam olsaydım, senin allık rengine tam olarak uyması için gece gündüz çalışırdım."

"Neden, Bay Kim." Aubrey gömleğini pantolonundan kurtardı ve ellerini onun çıplak sırtında gezdirdi. Kasları kasıldı ve içini bir ürperti kapladı. Onun dokunuşuna karşı çaresizdi ve o bunu biliyordu ve onun bir anlık utangaçlığı ortalıkta görünmüyordu. "Senin bir şair olduğunu hiç bilmiyordum."

"Sadece seninle, ilham perim."

Bölümlerini çekme zamanı Aubrey için çok erken geldi. Şov dünyası için biçilmiş kaftan değildi. Çok fazla insan, çok fazla ışık ve en önemlisi çok fazla makyaj vardı. Yüzüne yapıştırdıkları kalın maske gülümsemeyi ağırlık kaldırır gibi hissettiriyordu.

Onu çılgık atarak kapıdan çıkmaktan alıkoyan tek şey, IOU Landon'ın bu sabah yastığının yanına bıraktığı otuz dakikalık ayak masajıydı. Ama şimdilik, korkunç stilistle giydirme oynamak zorundaydı.

Covergirl, "Giyinme şeklini beğendim," dedi. "Oldukça benzersiz bir stil anlayışın var."

"Ancak?" Büyüktü*Ancak*gelen.

"Pekala, hadi fazladan biraz patlatalım." Seçilmiş bir et dilimini kesmek üzere olan bir kasap gibi Aubrey'yi inceledi. "Bence Alexa Chung hissiyle gitmeliyiz."

"Alexa kim?"

"Alexa Chun. Muhtemelen bugün dünyanın en etkili moda tutkunlarından biri." Aubrey'nin cehaleti karşısında açıkça dehşete düşmüştü. "Ne giyerse giysin, o oluyor*şuan sıcak*akım. Gündelik şıklık, boho şıklığı, şehir şıklığı."

"Ve eğer bir patates çuvalı giyseydi, buna çuval bezi şıklığı denirdi." Aubrey güldü, stilist ona dik dik baktığında bu garip bir öksürüğe dönüştü. Görünüşe göre, Alexa Chung hakkında şaka yapılamayacak kadar kutsaldı.

"Mideni biraz emebilir misin?" Aubrey'nin elbisesinin fermuarını çekmekte zorlandı yukarı.

"Ne?" Aubrey kaşlarını çatı ama söyleneni yaptı.

Stilisten daha fazla homurdanmayla, Aubrey fermuarını çekti, pudralandı ve

genel olarak prezentabl hale getirildi. Sağa sola dönerek aynada kendini incelerken dudaklarını büzdü. Giysileri beline ve göğsüne dar geliyordu.

Muhtemelen regl dönemi yaklaştığı için şişkindi.*Beklemek. Bugünün tarihi ne?*Hızlı bir hesaplamadan sonra, Aubrey iki dersi kaçırdığını fark etti.*Kahretsin.*Elbette geç kaldığını biliyordu - ama o kadar da geç değildi. Stresin adetini bir iki aylığına durdurduğu zamanlar olmuştu - örneğin evden ayrıldığında ve Konfor Bölgesi'ni açtığında.

Rahat Bölge'yi kaybetmenin eşiğindeyken -her şey umutsuzluğa kapıldığında- maksimum stres altında olduğundan, geç kalmak aklına gelmemişti. Ama şimdi... şimdi kendini çok daha az çaresiz hissediyordu. Taşınma ve tadilat devam ediyordu. Comfort Zone'u kurtarmak için gerçek bir şansı vardı. O zaman neden adeti hala gecikiyordu? Ayrıca kıyafetleri neden bu kadar dardı?

Aubrey paniğini daha başlamadan bastırdı. Son birkaç ayın stresiyle, hormonları anlaşılır bir şekilde kontrolden çıkmıştı. Çift şişkinlik rahatsızlığı dışında, alarm için bir neden yoktu. Landon, Weldon'daki gecelerinde ve o zamandan beri her seferinde prezervatif kullanmıştı.

Fazladan birkaç kilo almış olmalı. Bosque Verde'de geçirdiği süre boyunca bitmeyen lezzetlerle kendini şımarttığı için kilo almamış olması bir mucize olurdu. Aşçılar, gurmeler ve şarapçılarla bu kadar çok zaman geçirmenin bedeli buydu.

Yüzeye yakın şüpheleri ve endişeleri ile Aubrey, ateş hattına girdi ve hayatında ilk kez bir kameranın karşısına çıktı. Kör edici ışıklar ve ona doğrultulmuş, keskin yoğunlukları delici ve suçlayıcı olan siyah gözlü kameralarla gerçeklik ürkütücü ve bulanık hale geldi.*vay bize*, talep ettiler. Göğüslerinin arasında ve omurgasında ter birikti ve ağzı onun için yazılan satırları oluşturmayı reddetti.

Ve korkunç sahne defalarca tekrarlandı. "*Kesmek!*"

Aubrey gözlerini kırptırdı. Müdür sandalyesinden fırladı ve mutfağa hücum etti. Işıklar nihayet söndüğünde, yürüme komasından kurtuldu ve herkesin sabahını boşa harcadığını fark etti.

Soğuk parmaklarını ovuşturarak Aria'ya doğru eğildi. "Benden pek hoşlandığını sanmıyorum."

"Stan için endişelenme." Aria ona göz kırptı. Huysuz olabilir ama çoğunlukla iyi bir adamdır. Kendine gelecek.

"Teşekkürler. Ve herkesin zamanını böyle harcadığım için özür dilerim. Neden kelimeleri ağzımdan çıkaramadığımı bilmiyorum." Aubrey makyajını bozmaktan korkmasaydı yüzünü ellerinin arasına alırdı. Kapak kızı yaparsa onu öldürürdü.

"Anladım." Aria parmaklarını şıklattı ve kahverengi gözleri ampul gibi parladı.

"İşte sorun bu. Mücadele ediyorsun çünkü sana satırları besliyoruz. Başkalarının sözlerini ezberlemek herkes için kolay değildir. Sadece doğaçlama tarzı ile hareket etmeliyiz.

Kulağa riskli geliyor.*Ve potansiyel olarak felaket.*"Daha fazla soruna neden olmak istemiyorum."

"Güven bana." Aria, yönetmenin kaçtığı yoldan çoktan çıkmıştı. "Ben Sinyor Huffy Pants ile konuşacağım."

Aubrey kimseyle göz göze gelmekten kaçındı ve biraz su almak için ayaklarını sürüyerek uzaklaştı. Şişeyi bitirdiğinde, Aria ve Stan kol kola döndüler. Yüzü hâlâ kırmızıydı ama kızgından çok korkmuş görünüyordu. Zavallı adam belli ki Aria tarafından kandırılmıştı.

"Pekala," dedi sandalyesine yerleşerek. "Senaryoyu kılavuz olarak kullan ama bu bölüm için kendi sözcüklerini kullanabilirsin."

Kendisi olma şansı verildiğinde, Aubrey'nin tatlı tutkusu kendi adına konuştu. Aria hızlıydı ve ona harika sorular ve mükemmel zamanlanmış yorumlarla rehberlik edebildi. Aslında ilk bölümünün çekimlerini programa göre bitirebildiler.

"Ah, çok şükür." Aubrey, günü tamamladıklarında mutfak zeminine sarktı. "Açıkçası bunu nasıl yaptığınızı bilmiyorum. Bu çok yorucu."

"Öyle ama çok eğlenceli."

"Eğlendiğini söyleyebilirim." Aubrey, Aria'yı gücendirmek istemiyordu ama bu, bir tavanın dibindeki yanmış pastayı kazımak kadar eğlenceliydi. "Bana gelince, çekimin bana düşen kısmı bu kadar çabuk bitemez."

Aria sıcak bir gülümsemeyle, "Bence harika bir iş çıkardın, tatlım," dedi.

Aubrey ona gülümseyerek, Aria'nın yanında olduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Sıcakkanlı, hayat dolu kadını gerçekten seviyordu.

"Oldukça harikasın, bunu biliyor musun?" Aubrey dedi.

"İyi evet. Belki biraz." Aria'nın kahkahası havada parıldadı. "Sen de öylesin. Bundan asla şüphelen olmasın."

"Teşekkür ederim."

Aubrey ellerine baktı. Bosque Verde'de bir haftadan az bir süre kala, lokantadaki tadilatlar konusunda endişeliydi. Yüklenicisiyle iletişim halindeydi ama ekibi çok gerideydi. Eski cihazlar tükenmişti, ancak izinler gelmediği için yenileri kurulmamıştı. Bir şeyin yapılması için birden fazla telefon görüşmesi ve düzeltilmesi için daha fazla arama yapılması gerekti. Para kanıyordu. Yenileme maliyetleri onu dikkatlice aşabilir

planlanan bütçe ve seslere bakılırsa her şey daha da kötüye gidecekti.

Aubrey etrafına bakındı. Set mutfağı güzel görünüyordu ama bir araya gelmeden önce çok fazla yanlış dönüş yapmıştı. Landon'ın baş ağrısına ilerlemesiyle daha fazla dikkat etmesi gerekirdi. Ama tabağı o kadar doluydu ki, kafasını kumun altına saklamayı seçmişti.

Landon'a yenileme kabusundan bahsetmemişti. İlişkilerini veya Bosque Verde'de geçirdikleri zamanın ötesinde nereye doğru gittiğini tartışmamışlardı. Aubrey bunun bitmesine hazır değildi ama Landon herhangi bir söz vermemişti. Ona genişlemeye ilgili sorunlarından bahsederse, yardım etmek zorunda hissedebilir ve sonunda onunla istediğinden daha uzun süre kalabilirdi.

Kalbi kanıyordu, başı ağrıyordu ve tüm vücudu ağrıyordu. "Her şey yolunda mı?" Sıcak bir el onunkini kapladı.

"Comfort Zone'un genişlemesiyle biraz mücadele ediyorum." Aria onun arkadaşydı ve Landon'a ne olursa olsun Aria'nın arkadaşı olarak kalmasını umuyordu.

"Oh Balım. Bundan neden daha önce bahsetmedin?" Aubrey sorunlarını anlatırken arkadaşı onu dikkatle dinledi ve anlayışlı sorular sordu. "Hepsi bu?"

Aubrey'nin gözleri büyüdü. "Yeterli değil mi?"

"Hatta beklemek. Müteahhit sorunları yaşadığınıza inanamıyorum. Yani, buna inanabilirim ama zamanlaman gerçek değil. Aria cep telefonunu çıkardı ve hafızasından bir numara çevirdi. O kadar hızlı konuşuyordu ki, Aubrey onun tek taraflı konuşmasını tam olarak takip edemedi. Kulağa Comfort Zone'un genişlemesinden bahsediyor gibiydi ve iyi gitmiş gibi görünüyordu çünkü Aria geniş bir gülümsemeyle ona döndü. "Bir planım var."

"Bir plan?" Sadece yükünü boşaltması gerekiyordu. Hiç beklemiyorduplan.

"Yenileme söz konusu olduğunda, sorunlarınız nispeten önemsizdir. Yakın arkadaşım ve en sevdiğim TV müteahhitinden bir iyilik istedim. Binaları yerle bir eden, sonra da iki günde yeniden yapan adamları tanıyor musun? Aubrey ağzı açık bir şekilde başını salladı. "Pekala, o ve ekibi önümüzdeki hafta bir projeyi tamamlıyorlar. Bitirdiklerinde, mutfağınızı yenileyebilir ve yemek alanınızı yaklaşık iki hafta içinde yeniden düzenleyebilirler. Daha doğru zaman ve maliyet tahminleri için yerinizi görmeleri gerektiği açık, ancak çok büyük bir indirim için çalışacaklar."

"Dır-diriyilik perisiyan işin mi?"

"Hayır. Sadece çok şanslısın. Birkaç hafta önce düğün resepsiyonu için yemek yapmam için bana yalvardı ve ben hayır diyemedim. der gibi omuz silkti.

Ne yapıyorsun?" Aptal adam karşılığında bana bir kulübe yapmayı teklif etti, ama ben bir kulübeyle ne yapacağım? Comfort Zone için alanı yenilemek çok daha iyi bir anlaşma."

"Sana borcumu nasıl ödeyeceğim?"

Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Biz arkadaşız ve yardım etmekten mutluluk duyarım," dedi Aria. "Ve bir şey daha. Mevcut yükleniciye yaptığı işi tamamlamasını ve temizlemesini söylemelisiniz, böylece ekibimiz sorunsuz bir geçiş yapabilir."

"Tamam aşkım. Elbette. Çok teşekkür ederim. Yapabileceğim bir şey varsa, lütfen bana bildirin." Aubrey, üzerindeki ezici ağırlığın kalktığını hissederek onu sımsıkı kucakladı. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyorsun."

"Bu benim mutlak zevkim. Şimdi bırak beni. nefes alamıyorum."

"Üzgünüm." Aubrey mahcup bir şekilde sırtıttı. "Ve lütfen Landon'a Comfort Zone'dan bahsetme. Artık benim ve fırınım için endişelenmesini istemiyorum."

"Elbette." Zarif bir kaşını kaldırdı ama sorgulamadan kabul etti.

Aubrey mi? Arya?"

Aubrey, Landon'ın sesini duyunca irkildi ve Aria, güvence vermek için onun elini sıkı.

Sonra kalbi neredeyse duracaktı. Aubrey, ilk film çekiminin çılgınlığında, kaçırdığı regl dönemlerini kısa bir süre için unutmuştu. Endişesi bir anda geri döndü. *Ya hamileysem?* Bu mümkün değildi. Stres her zaman döngüsünü alt üst etti. Korkmak için hiçbir sebep yoktu.

Landon virajı dönerken kıkırdadı. "Siz bayanlar neden orada saklanıyorsunuz?"

Ah, kız konuşması, bilirsin, dedi Aria. Yorgunluktan yere yığılmayı yaramazca bir ses haline getirdi. "Her neyse, son üç bölümün detaylarını gözden geçirmeye hazır mısın? Ekip yakında akşam yemeğinden dönecektir."

"Bekleyemem." Landon yorgun bir şekilde ensesine masaj yaptı. Aubrey kocaman esnediğinde onu endişeyle inceledi. "Yorgun görünüyorsun."

"Ben iyiyim," diye yalan söyledi.

Harika iş çıkardığını duydum, dedi, onu Gülümseme ile ödüllendirerek.

"Herkes çok anlayışlı ve sabırlıydı." İltifat onu utandırdı. Çekimlerin ilk yarısını mahvetmiş, herkesin işine yenilerini eklemişti.

"Her zaman bu kadar mütevazı mıdır?" Aria, Landon'a sırtıttı.

"Hayır, o dayanılmaz derecede bencil." Aubrey bir esnemeyi daha bastırmak için orta göz devirmeyi durdurdu. Landon kaşlarını çattı. "Biraz dinlenmeye ihtiyacın var. Seni villaya geri götüreceğim."

Aptal olma. Benim yüzümden gidip gelmeni istemiyorum. Sen de o kadar neşeli görünmüyorsun.” Landon dağınık saçları ve saat beş yönündeki gölgesiyle inanılmaz derecede seksi görünüyordu ama seksi olsun ya da olmasın, ona şoförlük yapamayacak kadar yorgundu. "Siz bitirene kadar burada bekleyeceğim."

"Bu saatler sonra olacak ve hepimiz gürültü yaparken dinlenemeyeceksin. Yönetmenimizi tanıdığım için, bazı kapı çarpmaları da mutlaka olacaktır. Dudakları ince bir çizgi halinde kıvrıldı ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Şimdi seni gezdireceğim. Çok önemli değil."

"Kesinlikle hayır." Aubrey kollarını kavuşturdu ve ona baktı. Çok inatçıydı.

"Ah, durun, siz ikiniz. Biri sizi şimdi görse, hoşlandığınızı düşünürdü.*beğenmek*birbirine göre." Aria, saniyenin etrafına hava tırnak işaretleri yerleştirdi*beğenmek*.

Landon ve Aubrey ona bakmak için döndüler.

"Al, Aubrey." Aria ona Mercedes'inin anahtarlarını verdi. "Benim arabamı alabilirsin. İşimiz bittiğinde Landon'la birlikte villaya geri döneceğim ve arabayı oradan alacağım. Sorun çözüldü."

"Yaparsam aldırma." Aubrey hiç vakit kaybetmeden arabanın anahtarlarını kaptı.

Aria ve Landon, şimşek hızındaki boyun eğmesine şaşırarak ona bakakaldı. Bir süredir kırmızı güzele baktığını bilmiyorlardı. Büyük otomobil hırsızlığı yaptığı günlerde iyi tasarlanmış arabaları takdir etmeyi öğrenmişti ve özellikle bir Mercedes'in yumuşak sürüşünden keyif alıyordu.

Direksiyona geçmek isteyen Aubrey omzunun üzerinden Aria ve Landon'a el salladı ve hızla garaj yoluna çıktı. Parlak kırmızı arabanın tavanını aşağı indirdi, saçlarında rüzgarın tadını çıkarmaya hazırlandı. Motor çalıştı.*Ah evet.*Genişçe sırtarak, *osüprüge* okul binasından uzakta.

Heyecan vericiydi. Güçlü motor, arabayı sadece saniyeler içinde teknik olarak yasal olmayan hıza çıkardı, ancak vücudu lüks lüks içinde asılı kaldı. Böyle süslü bir oyuncakla ortalıkta dolaşmaya gerçekten alışabilirdi.*Hiç şansın yok, aptal.*Artık karşılayamayacağı bir lükstü. Özgürlüğün bir bedeli vardı ve o bunu seve seve ödemişti.

Aubrey kayarak villanın önünde durdu ve tatmin olmuş bir iç çekişle motoru durdurdu. Kontrol paneline uzunca bir dokunuştan sonra arabadan indi ve evin içine girdi. Landon yokken hava boş, karanlık ve soğuktu ve gezintinin heyecanı donuk bir griye dönüştü. Kendini kayıtsız hisseden Aubrey, odasına yöneldi.

Belki de kendine köpük banyosu yapmalıdır. Landon'ın olmasını diledi

ona katılmak için orada. *Ah*. Bu acınası bir hal almaya başladı. Landon olmadan bir akşam eğlenebilirdi. Yatak odasına girerken, duştan uğursuz duş müziği geldi. *psikopatarka* cebinden oynadı.

Tara. En iyi arkadaşının zil sesiydi. "Dostum, seni özledim."

"Beni özölüyorsun, kışım. Madem beni bu kadar özledin, neden günlerdir aramadın? Hmm? Buna diyecek bir şey yok, ha?" Tara homurdandı.

Arkadaşının alay etmesi onu o kadar mutlu etti ki gözlerinden yaşlar süzölüdü. Aubrey birdenbire Weldon ve Comfort Zone'un yakınlığı için can atmaya başladı ve Tara'nın sesi evindeymiş gibi geldi.

"Pardon pardon. O kadar çok şey oluyor ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Kesin olarak bildiğim tek şey şov dünyası için yaratılmadığım. Aubrey ağlamaklı ağlamasına engel olamadı. "Kendimi tamamen aptal yerine koyuyorum. Yeni tariflerim iyi çıktı, ama ne anlamı var? İzleyiciler tadına bile bakamaz."

Sakin ol, Bree. Eminim harika gidiyorsundur."

Bu, Aubrey'yi uçurumun kenarına itti ve ciddi ciddi burnunu çekmeye başladı. "Üzgünüm. neden ağladığımı bilmiyorum. Sesini duyduğuma çok sevindim."

Hat üç saniye sessiz kaldı. "Hey, her şey yolunda mı? İyi misin?"

Hayır. Kusacağım. Eliyle ağzını kapatarak banyoya koştu ve kendini tuvalete attı.

Aubrey mi? Merhaba?" Tara'nın sesi paniklemiş bir karınca gibiydi, yanındaki telefondan zar zor duyulabiliyordu.

Aubrey sifonu çekerken, "Bekle," diye gakladı. Sonra doğruldu, ağzını çalkaladı ve yüzüne soğuk su çarptı.

"Dünyada neler oluyor? Az önce kustun mu?"

"Sanırım onu seviyorum." Fısıldayan sözler ağzından çıkar çıkmaz Aubrey bunun doğru olduğunu anladı. Onu seviyordu ve bunu kendine itiraf edemeyecek kadar korkmuştu. *Ve hamile olabilirim.* Gözyaşları yanaklarından aşağı aktı. "Son birkaç gündür birlikteyiz."

"Birlikte? Ne anlamda?"

"Kalp, beden ve ruh olarak birlikte." Aubrey titredi ve düşürmemek için telefonu yanağına yaklaştırdı.

"Kalp ve ruh? Bu, bir bağıllık fobisinden gelen oldukça büyük bir beyan." Tara'nın sözleri titriyordu ama Aubrey onun sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. "Senin adına çok mutluyum, Bree. Hayatında sevgiyi ve mutluluğu hak ediyorsun."

Ama onu sevmek, Aubrey için karşılıklı sevgiyi veya mutluluğu garanti etmiyordu. Hiç de bile. Sadece onu kayıplara ve kalp kırıklıklarına maruz bıraktı. Alt dudağını başparmağıyla işaret parmağı arasında sıkıştırarak çekiştirdi.

"Landon'a onun hakkında ne hissettiğini söyledin mi?"

"HAYIR,*BEN* şimdiye kadar bilmiyordu bile. Ayrıca Bosque Verde'den sonrasını konuşmadık." Panik etrafını sararken ağız dolusu havayı yuttu. "Çekimler bittikten sonra bununla -bizimle- devam etmek istemeyebilir."

"Kalbini kırarsa onu mahvederim." Tara içini çekti ve ses tonunu yumuşattı. Ama ona söylemelisin, Bree. Onu gerçekten seviyorsan, hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin verme. Korkutucu olduğunu biliyorum ama bu denemeye değer bir şans. Mutlu olmayı hak ediyorsun."

"Teşekkür ederim." Aubrey boğazındaki yumruk büyüklüğündeki yumruyu yuttu. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum." Tara boğazını temizledi.

"Şimdi devam et ve işini yap. *BEN*

Düğününüzde hangi baş nedime elbisesini giydiğimi zaten biliyorsunuz."

★ ★ ★

Landon villaya döndüğünde Aubrey derin uykudaydı. Elini çenesinin altına sıkıştırmış, yorganın altına sokulmuştu. *O çok sevimli.* Çabucak soyunup kendini yatağa attı ve vücudunu onunkine göre şekillendirdi.

Gri slipini giymişti, vücudu uykuyla dolu ve sıcaktı. *Sevimli mi dedim? Çok seksi demek istedim.* İnledi, ona daha da yaklaştı. Pijama dediği ipek kırıntıları tam bir işkenceydi. Ama kendine o öğleden sonra gözlerinin altındaki mor halkaları hatırlattı. Yorgundu ve dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Kendini dikkatlice onun yanından çekti ve yatağa geri dönmeden önce kendini dizginlemek için bir tişört ve bir çift boxer giydi. Başının üstünü öptü ve onu sıkıca tuttu. Elini kalçasının pürüzsüz kıvrımına uzatarak düzenli nefes alışını dinledi ve Landon sonsuza kadar böyle kalmalarını diledi. Sadece ikisi ile güzel bir koza içinde.

Onun için birlikte olduğu diğer tüm kadınlardan daha önemliydi ve onun gitmesine izin vermeyi hayal bile edemiyordu. Ama ne seçeneği vardı? Çekimlerin kendisine düşen kısmı günler içinde bitecekti ve Rahat Bölge'ye ve uğrunda çok çalıştığı rüyasına geri dönecekti. Yolu belirlenmişti.

Ona gelince, çekimlerden sonra nerede yaşamak istediğini ya da ne yapmak istediğini bile bilmiyordu. Seyahat etmeye ve restoranları eleştirmeye devam etmeli mi?

Ne kadar süreliğine? Ya da sonunda geçmişini bırakıp restoranını açabilecek miydi? Bu düşünce bile göğsünün endişeyle sıkışmasına neden oldu. Titizlikle planladığı hayatı temelden sarsılıyordu ve tek istediği yanında bu kadındı.

Sıkıntılı duygularının fırtınasında bile bitkinlik onu uyuttu.

★ ★ ★

Kapalı perdelerin arasından odayı dolduran kısık ışık, ona sabahın geldiğini haber veriyordu. Landon içgüdüsel olarak Aubrey'ye uzandı ama Aubrey yatakta değildi. Kaşlarını çattı, ona sahip olmak için sabırsızdı... en az iki kez. Kolunun üzerinde yükseldi. Kaşlarını çatması gevşek çeneli bir şaşkınlığa dönüştü. Yatağın yanında yerde, uyuşuk bir kedi gibi geriniyordu, göğüsleri öne doğru fırlamış ve tatlı kıcı havaya doğru kıvrılmıştı.

"Kahretsin, Aubrey." İhtiyaç ve takdirle homurdanması kendi kulaklarına bile vahşi geliyordu. Kedi irkildi ve birdenbire dizlerinin üzerine doğruldu - gözleri iri iri açılmış ve kırışıyordu. "Michelangelo seninkinden daha mükemmel bir popo yapamazdı."

"Daha fazla şiir?" Aubrey güldü. "Ve sabahın erken saatlerinde."

"Nefis poponun birinci sınıf bir görüntüsüyle sunulmak şikayet edilecek bir şey olmasa da, vücudunu benimkinin yanında hissetmek için uyanmayı tercih ederim." Landon onun elini tuttu ve onu tekrar yatağa çekti.

"Yorgundun. Biraz daha uyumanı istedim." Aubrey onun yüzünü inceledi ve onaylayarak başını salladı. Görünüşe göre artık ayakları üzerinde ölü görünmüyordu. "Ayrıca, kötü ikinci kişiliğin Grouchy Landon'u uyandırmak istemedim."

"O dert için çok etkili bir çare biliyorsun zaten." Kıcını ellerinin arasına aldığı nefesi kesildi. "Tatlı çörekler."

Dudaklarında bir gülümsemeyle onu öptü ve alaycı şaka kesildi. Dünyası bu tek ana, yoğun ve canlı bir şekilde küçüldü. Teninin verdiği his, tatlı iniltisi ve dudaklarında adamın adı. Hepsi buydu. Onunla çılgınca bir çaresizlikle sevişti çünkü kollarındayken bile onu özlüyordu.

Kendini onun sıcak çekirdeğine gömdü ve onun altında kıvrınmasına, kurtulması için yalvarmasına neden olan bir adım attı. Daha fazla dayanamayacağını düşündüğünde, kollarında ayrıldı ve onu zirvede karşıladı, parmakları başının üstünden geçti. Nefesleri yavaşlarken ve vücutlarındaki titremeler sakinleşirken, o onun içinde kaldı. Sonra onu yanına alarak yana yuvarlandı ve başını göğsüne çekti.

Aubrey, Şimdiye kadarki en güzel sabah, diye fısıldadı.

Kahkahası hırıltıya daha yakındı. Onunla her sabah hayatının en iyisiydi ve onların durmasını istemiyordu.

Landon onu şafak sökerken uyandırdı ve buz üzerinde çikolataya batırılmış çileklerle ona sürpriz yaptı. Niyeti tamamen masum değildi, ama sulu, ekşi ve tatlı çilekler en iyi seks sonrası kahvaltısını yaptı. Onunla sabah, gününün doruk noktasıydı.

Çekimlerin son günüydü ve toplantılarına gitmeden önce onu okul binasına bırakmıştı. Bugünü memnuniyetle karşılıyor ve korkuyordu - Rahat Bölge'ye döneceği için heyecanlıydı ve Landon'u kaybetmekten korkuyordu. Aubrey, kaostun ortasında Aria'yı bulmayı umarak içeri girdi, ancak Aria hiçbir yerde görünmüyordu. Onu kıkırdarak endişelenen Aubrey, giyinme ve makyaj yapma hareketlerini yaptı. Yine de Aria'dan bir iz yoktu.

Mürettebat etrafta koştururken etrafta durmakta kendini garip hissederek, açık güverteye kaçtı ve aradığı kişiyi buldu. Aria, çevredeki tepelere düşünceli bir şekilde bakarak sandalyelerden birinde hareketsiz oturdu. Aubrey kullanacağını hiç düşünmemişti *HavaVedalgı* nı cümlede Güverteye çıkıp Aria'nın yanına otururken kaşları çatıldı.

"Selam."

"Aubrey." Aria, yanında oturan Aubrey'yi görünce şaşırılmış göründü. Güverteye tam olarak parmak uçlarında çıkmamış olması tuhaftı. "Ne zaman geldin? Gitmeye hazırlar mı?"

"Henüz değil. Hâlâ birkaç dakikamız var."

Aria her zamanki gevezeliğine başlamak yerine sustu ve gözleri ufka doğru kayd.

"Bir sorun mu var?" Aubrey sordu.

"HAYIR. Evet. Bilmiyorum." Aria, son kelimedede boğularak sustu.

"Anlatmak ister misin? Belki yardımcı olur.

"Ah, bilirsin, İtalyan operalarının ünlü olduğu tipik şeyler bunlar. Karşılıksız aşk, umutsuz özlem ve tüm bunlar." Aria'nın yüzündeki titrek gülümseme

Aubrey elini tutuyor. "Onun da benim gibi hissettiğini biliyorum. Bunu iliklerimde hissedebiliyorum ama beni itmeye devam ediyor."

"Lucien'i mi kastediyorsun?" Kelimeler, onları durduramadan ağzından çıktı.

Aria şaşkınlıkla nefes aldı. "Landon hiçbir şeyden bahsetmezdi..."

"Tabii ki değil. Bizim için şarkı söylediğin o gece orada bir şey olduğunu tahmin etmiştim. "Bu çok açık, ha?"

"Şarkıydı. Ağlamamı durduramadım. Aubrey onun tuttuğu eli sıktı. "Ama Lucien. Sana bakışı ve seninle konuşması. Aşkınızın karşılıksız olduğunu düşünmüyorum. Ne münasebet."

"Çok tatlısın," dedi Aria, yüzünü aydınlatan hüzünlü ama içten bir gülümsemeyle. "Ben de haklıyım."

"Zamanı geldi hanımlar!" mürettebat üyelerinden biri mi? kapı aralığından bağırdı.

"Sohbet etmek harikaydı. İnsanları mutlu etmenin bir yolunu buluyorsun." Aria, Aubrey'nin koluna girdi ve sete yöneldiler.

Aubrey'nin ikinci çekim günü ilk gününden çok daha sorunsuz geçti. Kalabalığa, ışığa ve ağır makyaja hâlâ dayanamıyordu ama çoğunlukla kendini tren kazası gibi hissetmiyordu. Sonuç olarak, televizyon kariyerinin bitmesini bekleyemedi.

İlk "Hazır. Ayarlamak. Aksiyon!" kendini gösterisine atarken Aria'da en ufak bir hüzün izi kalmamıştı. Baştan sona bir profesyoneldi. Aubrey'nin ona olan saygısı daha da arttı.

"Burada harika bir şey kokuyor. Senin kurabiyelerin olmalı. Aria, Aubrey'ye döndü. "Onlara bir göz atalım mı?"

Aubrey fırın eldivenlerini takarken, "Hiç sormayacaksın sanmıştım," dedi. Kenarlarının ne kadar altın kahverengi olduğunu görüyor musun? Hazırlar."

"Mmm. Harika görünüyorlar ve harika kokuyorlar." Aubrey'nin kurabiyeleri fırından çıkarmasını izlerken Aria'nın sesi gerçekten heyecanlıydı. "Moscato şerbetinin nasıl olduğunu merak ediyorum."

"Neden kontrol etmiyoruz?" Aria'nın heyecanı bulaşıcıydı ve Aubrey dondurma makinesini biraz ustalıkla açtı. Dondurma makinesinden aldıkları dublör şerbeti, senaryo başına mükemmeldi. "Hazır görünüyor ama kesin olarak bilmenin tek bir yolu var."

Gerçek hayatta, tarifinde yazdığı gibi, şerbetin şeklini kurabiyeler arasında tutacak kadar sert, ancak toplanacak kadar yumuşak olması için dondurucuda iki saat geçmesi gerekirdi. Televizyon büyüsü mükemmelliği birkaç adım daha hızlandırdı.

"Dondurmalı sandviçleri tatma zamanı." Arya ellerini sıktı

birlikte.

"Montaj hattına gidelim." Kısmen uydurma olmasına rağmen Aubrey, Moscato şerbetli sandviçleri için heyecanlanmaktan kendini alamadı. "Bu kurabiye partisi sabahın erken saatlerinde pişirildi, bu yüzden toplanmaya hazırlar. Sandviçleri bir araya getirmeden önce kurabiyelerinizi evde oda sıcaklığına kadar soğutduğunuzdan emin olun.

Dondurmalı sandviçleri bir araya getirmek ve Aria ile sohbet etmek o kadar eğlenceliydi ki, Aubrey neredeyse onun filme alındığını unutuyordu. Bitmiş ürünle birbirlerine kadeh kaldırıp ilk lokmalarını aldıklarında hep birlikte inlediler ve kahkahalara boğuldular.

"Kesmek! Harika iş çıkardınız hanımlar." Bu sefer Stan gülümseyerek söyledi. "Şimdi, ekibin geri kalanının o dondurmalı sandviçlerden biraz keyif alması gerektiğini düşünüyorum."

Aria ve Aubrey, ekibin alkışları arasında sandviçlerin geri kalanını topladı ve dağıttı. Aubrey neşe ve gururla doluydu. Mürettebatın onları takdir dolu mırıltılarla yuttuğunu görmek çok sevindiriciydi. Bu insanların şovlarında ünlü şeflerin hazırladığı kaliteli yemekleri yemeye alışkın oldukları düşünülürse, onları etkilemek kolay bir iş değildi.

Ekibin geri kalanını beslemek için köşeyi dönerken, Landon'ın Stan ve Aria'yı selamladığını duydu. Kalbi beklentiyle hızlandı. Bütün gün onu özlemişti ve yüzünü görmek için sabırsızlanıyordu. Olabildiğince hızlı hareket ederek herkesin şerbetli sandviçlerini yemesini sağladı. Ama Aubrey geri yürümek için döndüğünde, bir şey onu üşüttü.

Landon, bir dakikan var mı? Ses yönetmene aitti. "Elbette. Sizin için ne yapabilirim?"

"Seninle bazı endişelerim hakkında konuşmak istiyordum."

Ayak sesleri duydu ve sesleri iyice yaklaştı. Aubrey'nin durduğu duvarın karşı tarafında, mutfağa giden koridora taşınmışlardı.

Stan kısık bir sesle, "Mürettebat arasında dolaşan bazı söylentiler var. Tabii ki, dedikodu yıldızı dışında her zaman en son duyan ben oluyorum.

"Gerilim beni öldürüyor." Landon'un sözleri hafif kaldı ama gerilim onların altını çizdi. "Sadece tükür, olur mu?"

"Ekibin bir kısmı, Aubrey'nin fırınıyla ilgili yaptığın övgü dolu yorumdan ve onu programa alarak neden fikrini değiştirdiğinden bahsediyor. Fikir değişikliğinizin uyku düzeninizle bir ilgisi olduğunu düşünüyorlar. Bazı şakalar müstehcen olmaya başladı." Landon sessiz kalınca devam etti. "Dedikoduları çıkarsa dizi için iyi olmaz ve

itibarınız için felaket olur.”

"Dikkatimi çektiğin için teşekkürler. Belki sen ve Aria, profesyonellik ve sağduyu üzerine bir tazeleme kursu düzenleyebilirsiniz. Konuştuğunda Landon'un sesini güçlkle tanıdı. O kadar sıkı kontrol ediliyordu ki içinde Landon'una dair hiçbir ipucu bulamıyordu. "Onlar, gizlilik anlaşmaları imzalamış sektör profesyonelleri. Söylenti yaymaktan daha iyi bilmeleri gerekir.”

Stan ciddiyetle, "Söylentilerde gerçeklik payı yoksa, bir arkadaş olarak Bayan Choi ile bağlarını hemen kesmeni öneririm," dedi.

"İlginiz için teşekkür ederim ama söylentilerin aslı yok. Aubrey Choi, şovun iyiliği için kadroya aldığım yetenekli bir fırıncı. Bunun dışında o benim için bir hiç.”

Aubrey'nin yüzünden kan çekildi ve titreyen ellerindeki tepsi tehlikeli bir şekilde yana yattı. Kulaklarındaki çınlamadan konuşmanın geri kalanını duyamıyordu. *O benim için bir hiç.* Kalbi titredi ve geri çekildi, babasının küçümsemesinin ve kayıtsızlığının bile onu incitemeyeceği güvenli bir yer arıyordu. Ama gitmişti. Landon'un çok derine girmesine izin vermişti ve saklanacak yer yoktu.

Hiç bir şey? Onun için hiçbir şey ifade etmiyor muydu? Onu küçük kirli sırrı olarak yanında tutmak istiyor muydu?

HAYIR.

Landon asla böyle bir şey yapmaz. Ona asla kullanılıp kenara atılacak bir oyuncak gibi davranmazdı. Kulak misafiri olduğu bir konuşmaya dayanarak ilişkilerinden vazgeçmezdi. Onu önemsiyor ve ona saygı duyuyordu. Aubrey bunu biliyordu. Ona güvendi. Ve hayatta bir adım atmak için vücudunu satacağına inanan insanların önünde yıkılmayacaktı.

Gururu ve iradesi tüm gücüyle yeniden ortaya çıktı. Kendini toplaması gerekiyordu. Kulaklarındaki çınlama hafiflese de, şok onu gevşek ve mide bulandırıcı hale getirdi, ama bunu kimsenin görmesine izin vermeden önce paslı çivilerden oluşan bir yatağın üzerinde sürünürdü. Aubrey ciğerlerini havayla doldurarak yavaş ve ölçülü adımlarla mutfığa döndü.

Vay canına. Bunlara dikkat et. Onları harcamak bir trajedi olur.” Landon dirseğinin yanında belirdi ve gevşek ellerinden tepsiyi aldı. Ona daha yakından baktığında yüzündeki gülümseme dondu. "Ne oldu? İyi misin?"

"Hiç bir şey. Mühim değil." Silmek için başını salladı. "Ne zaman geldin?"

"Birkaç dakika önce. Tatlı için tam zamanında.” Yine gülümsüyordu ama yine de onu ihtiyatla izliyordu. "İyi olduğuna emin misin?"

"Tam olarak değil. Yenildim. Her şeyin yolunda olduğu konusunda ısrar etmeye devam ederse Landon ona inanmazdı.

"O zaman villaya geri dönelim."

"Aslında birkaç dakika uzanmak istiyorum." Biraz zaman ve boşluk, dengesini yeniden sağlamalıdır. "Misafir odalarından birini kullanabilir miyim?"

"Elbette," dedi Landon, hafifçe onun dirseğini tutarak. Aubrey ondan uzaklaştı ve kafa karışıklığı ve incinme ifadesini gölgeledi.

"zgnm," dedi gergin bir gülümsemeyle. "Kamuoyunda daha dikkatli olmalıyız"

★ ★ ★

Landon tepsiyi tezgahın üzerine koydu ve ekip, bir insan vücudunu köpek gibi yığan zombiler gibi tepsinin etrafına toplandı.*Kahrolası bok parçaları.* Aubrey'nin dondurmalı sandviçlerini yerken gördükleri kabaydı. Bir embesil bile onun yaratımlarındaki dehayı tadabilir. Tatlılarını hak etmediler.

Aubrey'i korumak zorundaydı.

Ekip, kariyerlerinin çökmesini ve yanmasını istemedikçe, gizlilik anlaşmalarını ihlal etmeye ve şovla ilgili aşağılayıcı ifadeleri alenen yaymaya cesaret edemezdi. Sözleşmeden doğan zararlar bilekte bir tokat gibiydi, ancak ifşa etmeme hükümlerini ihlal ettikleri duyulursa, sektörde bir daha asla iş bulamayacaklardı.

Ama ilişkilerini ne kadar süre saklayabilirler? Stan'e açıkça yalan söylemiş ve Aubrey'nin onun için bir şey ifade ettiğini reddetmişti. İlk nceliği, bir fırıncı olarak itibarını korumak ve Comfort Zone'un genişletilip yeniden açılmasının kötü söylentilerle rayından çıkmamasını sağlamaktı. Onu onun için ikinci bir eleştiri yazmaktan alıkoyan temel sebep buydu. Bu yüzden ona şovda bir yer teklif etmişti. Mesleki itibarını zedelemekten hatalarını düzeltmek. Onun canını yakmadan.

Düşüncelerini bir korku dalgası böldü. Onun markası. İtibarı. Annesi ve Seth'e bakmak için hayalini feda etmişti. Bir yemek eleştirmeni olarak n kazanmak için gece gündüz çalışmıştı. Eleştirileri -sözleri- değerliydi çünkü meslektaşlarının ve okuyucularının saygısını kazanmıştı. Eleştirisine konu olan biriyle ilişkisine dair tek bir kelime bile bunu bitirebilirdi.

Ailesinin her zaman gözetilmesini sağlamak için bir kenara yeterince para ayırmıştı ama bütün hayatının bir ilişki yüzünden mahvolmasına izin veremezdi. Landon, hayalinin peşinden gitmek için her şeyi bir kenara bırakamazdı. Aubrey'i kovalamak için. Babasını kaybetmek ona ailenin, sorumlulukların ve güvenliğin her zaman önce gelmesi gerektiğini öğretmişti ve Aubrey'ye olan tutkusu ona bunu neredeyse unutturuyordu.*Ama ne*

BT? Aubrey'nin gitmesine izin vermek bir seçenek değildi. İlişkilerini gizli tutmak için ellerinden gelen her şeyi yapmaları gerekiyordu.

Landon, onun uzaktaki duvara yaslanmış onu beklediğini gördü. Yüzü asılmıştı ve teninin solgunluğu onu endişelendiriyordu. Panik halindeki düşüncelerini gömdü. Aubrey'nin dinlenmeye ihtiyacı vardı. Çekimler onu tüketmiş gibiydi ama başka bir şey daha olduğunu hissetti. Ne olduğunu bilmemesi canını sıkıyordu. Bilseydi, onu düzeltebilir ve onun gözlerindeki boş bakışı silebilirdi.

"Sana kullandığım odayı göstereyim," dedi koridorda yürürken. "Mutfığa en uzak oda, bu yüzden gürültü seni eskisi kadar rahatsız etmez."

"Teşekkür ederim." Sesi mesafeli geliyordu ve midesindeki düğüm sıkılaştı.

Odayı görünce yüzü aydınlanınca biraz daha rahat nefes aldı. Evdeki daha küçük odalardan biriydi ama ardıc kuşu yumurtası duvar kağıdı ve beyaz lambri, onu en çekici yapan odaydı. Yatakta aynı motif vardı ve Aubrey yatağın içine gömülürken içini çekti. Belki başka bir şey yoktu. Gerçekten yorgun olabilir.

"İyi uykular." Landon onu yatağa yatırdı ve burnunun ucunu öptü. "Herkes dağıldığında geri geleceğim."

* * *

Mürettebat toparlandıktan ve yıldızlar gökyüzünü doldurduktan çok sonra Landon, Aubrey'yi öperek uyandırdı. İri gözleri uykudan buğulanmıştı ama onu yatağın kenarında otururken görünce yüzünde hoş bir gülümseme belirdi. Kalbi sıkıştı ve içi sıcaklıkla doldu. Onunla yatağa girmek istiyordu ama onu uyandırmak için bir nedeni vardı.

"Hey." Landon eğildi ve onun alnına bir öpücük bıraktı. "Dinlenmiş hissediyor musun?"

"Mmm-hmm. Saat kaç?"

"Neredeyse on."

Aubrey'nin yanıtı üzerine nefesi kesildi, ağzı sevimli bir şekil aldı. Ö. Neredeyse beş saattir dünya için ölüydü.

"Dışarı gel. Uyumadan önce bir şeyler yemelisin." "Villaya dönmüyor muyuz?"

"Bu gece burada kalacağız. Yarın sabah geç saatlere kadar çekim yok, bu yüzden ekip tarafından işgal edilmeyeceğiz.

"Öf." Titriyordu. "Ekip."

Landon şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışarak ona keskin bir bakış attı.

Olumsuz. Onun Stan'le konuşmasına kulak misafiri olmuş muydu?*HAYIR*. Olsaydı, bu konuda onunla çoktan yüzleşirdi. Paranoyaklaşıyordu. Aubrey, özellikle makyaj ve giyinme kısmında ekip tarafından kuşatılmaktan hiç hoşlanmadı.

Ayrıca, ilişkilerini bir sır olarak saklamak için uzun vadeli bir planı tartışabilmeleri için ona Stan'in söylediklerini anlatmayı planlıyordu. Ama bu gece değil. Bu gece, Landon sadece onu mutlu etmek istedi.

Yataktan kalkmasına yardım etti ve onu koridora götürdü. Güverteye çıktığında eli ağzına gitti. Ateş çukuru çıtırdayan odunlarla parlıyordu ve sahildeki ışıklar minyatür aylar gibi işaret ediyordu. Beyaz çarşafli küçük bir masaya taze meyve, peynir ve kraker koymuştu.

"Ah, Landon," diye soludu. "Bu çok güzel."

Isı tenine yayılırken yakasını çekti. Loş ışık için minnettar, masayı işaret etti. "Bize biraz şarap koyayım mı?"

"Ah, sen devam et," dedi Aubrey. "Hala biraz halsizim. Bu mehtap pikniğinin tadını çıkarmadan önce senin üzerinde uyuyakalmak istemiyorum."

Güvertede sessizce oturup akşam yemeğinin tadını çıkardılar ama Landon sinirlerinin yıprandığını hissetti. Bosque Verde'den sonra olanlar hakkında konuşmamışlardı. İkisi de bunun bitmesine hazır değildi ama villadan ayrıldıktan sonra nasıl gizlice görüşmeye devam edeceklerdi? Bir plan bulması gerekiyordu.

"Çekimlerin sana düşen kısmını bitirdiğine göre, hemen Weldon'a dönmeyi planlıyor musun?"

Saatler gibi gelen bir süre boyunca ayaklarına baktı ve sonunda başını kaldırdı. "Sanırım gerçek dünyaya dönmenin zamanı geldi."

Gerçek dünyaya geri dönmek mi? Sesindeki bir şey midesinin kasılmasına neden oldu. "Peki ya sen? Çekimler bitene kadar burada kalmak zorunda mısın?"

"Hayır, yapacak pek bir şeyim kalmadı. Yapım ekibi ve ekip birlikte iyi çalışıyorlar ve her şey yolunda gidiyor." Yan yan ona baktı ve yüzünü gülümsemeye zorladı. "Şu an için saçlarından kurtulmak benim için en iyisi."

"Yani istediğin zaman gidebilirsin?" "Birkaç gün sonra."

"Anlıyorum," dedi Aubrey, alt dudağını endişelendirerek.

Biraz önce paylaştıkları rahat sessizliğin aksine, üzerlerine bir huzursuzluk battaniyesi çöktü. Aubrey kilometrelerce uzakta görünüyordu ve nereye giderse gitsin ona katılmak istiyordu.

"İki gün daha kalmanın bir sakıncası yoksa, seni Weldon'a geri götürürüm."

Landon, onu cam kırıkları gibi kesmelerine rağmen kelimeleri zorla ağızından çıkardı. Ondan ayrı kalmaya dayanabileceğini sanmıyordu. Bunun dışında başka seçenek yoktu. Onlara keşfedilme riski olmadan istedikleri sıklıkta buluşabilecekleri تنها bir yer bulmayı en büyük önceliğı yapacaktı.

"Genişlemeyi ve yer değıştirmeyi denetlemek için geri dönmen gerektiğini biliyorum ama benden uzun süre uzak kalmamı bekleme."

Landon? Sesi o kadar yumuşaktı ki, konuştuğundan emin değildi. "Evet?" Başını iki yana salladı.

Aubrey boğazını temizledi ve ardından yüzünü buruşturmaya çok benzeyen bir sırıtışla onun bakışlarını karşıladı. "Ah hiç birşey."

"Nedir?" Ağız aniden kurudu ve kalbi göğüs kafesini yumrukladı.

"Gerçekten hiçbir şey." Gözleri geniş ve savunmasızdı ve sesinde bir titreme ile konuştu. "Sadece seninle olmanın beni mutlu ettiğini bilmeni istedim."

İçindeki gerginlik dışarı çıktı ve içinde patlayan tüm neşeyle ona gülümsedi. "Ben de seninleyken mutluyum."

Ertesi sabah erkenden Aubrey, Landon'un Alfa Romeo'sunu kasabaya sürdü. Vurulduktan sonra birisinin onu villaya bırakmasını sağlayabileceği için onu o gün kullanmasını istedi. Fazla ikna etmeye ihtiyacı yoktu. Bir süre kendi başına olmak güzeldi.

Landon onunla dün gece ve bu sabah bitmeyen bir tutkuyla sevişmişti. Onu mutlu etti. Ay ışığının aydınlattığı güvertede yaptıkları utangaç ifadeler onu bir sıcaklıkla örttü ve kulak misafiri olduğu konuşmadan bahsetmediği için memnundu. Ona güveniyordu ve o kadardı.

O benim için bir hiç.

Ama onun sözlerini aklından çıkaramıyordu. Aubrey titrek bir nefes aldı ve göğsündeki daralmayı hafifletmeye çalıştı. İtibarlarını korumak için ilişkilerini bir sır olarak saklamaları gerektiğini anlamıştı ama daha fazla gizlice dolaşamazlardı. Özellikle de hamileyse. Son üç ayı ne kadar çok düşünürse, bir bebeği olacağından o kadar emin oldu. Landon'ın bebeği.

Aubrey'nin saklanmasıyla işi bitmişti. Onu sevdi ve sonsuza kadar onunla olmak istedi. Henüz aşkına karşılık vermemiş olsa bile, onu derinden önemsiyor ve kaçamaktan fazlasını istiyordu. Kendisinin ve onun da kendisinin olduğunu dünyaya ilan etmek istiyordu. İlk başta bir kargaşa olabilir, ancak Frankencake'i yarattığı gün gerçekte ne olduğunu halka anlatabilirlerdi. Hakikat yanlarındaydı.

Ayakları zonklayana kadar Bosque Verde şehir merkezinde kayıtsızca dolaştı. Bütün sabah onu inatla takip eden pembe file yüzleşme zamanı gelmişti. Belki de boşuna canını sıkıyordu. Dikkatli değillerdi. Her seferinde prezervatif kullanmışlardı. *Sağ. Tavuk olmayı bırak.* Aubrey fikrini değiştirmeden önce yerel eczaneye yürüdü. Pembe fil, üç farklı marka gebelik testi satın alırken yanında güçlkle yürüyordu.

Ayağı gaza her bastığında derin bir nefes alıyor ve hız sınırına kadar yavaşlıyordu. Landon'ın aracını mahvetmek, ihtiyacı olan son şeydi. Villaya vardığında yatak odasına koştu ve kapıyı arkasından kilitledi. Fil bir bardağa işerken ve çubukların her birini içine daldırırken banyonun dışında kibarca bekledi.

Zamanı her beş saniyede bir kontrol ederek iki dakikalık bekleme süresinin tuzlu su şekerlemesi gibi uzamasını sağladı. Ancak iki dakika sınırına ulaştığında, Aubrey sopalardan kaçtı.

“Bakamam. Aman Tanrım. Hayır, bakmalıyım.” Ellerini güm güm atan göğsüne bastırdı ve küçük adımlarla banyosuna doğru ilerledi. *Ha! Bebek adımları. Kelime oyunu kesinlikle amaçlanmadı.* Boğazını gıdıklayan histerik kıkırdamayı bastırdı.

Tek gözüyle sonuçlara baktığında, ağzından titrek bir iç çekiş çıktı.

Hamile.

+

||

Aubrey üç çubuğu da aldı ve tekrar tekrar salladı. *Hala hamile.* Soğuk mermer zemine çöktü ve dizlerini göğsüne bastırdı. Ağzına tuz tadı geldiğinde ağladığını fark etti. *Bir bebek? Landon'ın bebeği mi?*

Ateşli ve üşümüş hissetti - korkmuş ve mutluydu. Aubrey anne olmaya hazır değildi. Comfort Zone'un ona ihtiyacı vardı. Fırın için çok önemli bir zamandı. Nasıl bir bebek yetiştirip bir iş yürütebilirdi? Ama Landon onun yanında olacaktı. Sağ? Bebek hakkında ne hissedeceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama o, çocuğunu taşıyan bir kadına sırtını dönecek bir adam değildi.

"Siktir," diye inledi, başını kollarının arasına gömerek. "Ne ben yapacağım?"

Başını kaldırdığında güneş dağların arkasına batıyordu ve poposu soğuk mermerin üzerinde bu kadar uzun süre durmaktan donmuştu. Uzanmak istedi ama yatsaydı yerden kalkacak gücü bulamayacaktı. O yapmak zorundaydı *Yapmak* bir şey. Ve kendisi için ciddi anlamda mantıksız olan bir karar verdi. Annesini aradı.

"Aubrey?" Annesinin sesi sıcaktı ama içinde biraz da endişe barındırıyordu. "Her şey yolunda mı?"

Hayır, dedi dudağını ısırarak. "Ne yapacağımı bilmiyorum anne. Ne yapmalıyım?"

"Neden önce bana ne olduğunu söylemiyorsun?" Annesi taş Buda modundaydı. Bunu sadece ciddi bir endişe duyduğunda yapıyordu - küçük Aubrey'nin apandisit nedeniyle hastaneye kaldırıldığı zamanki gibi. Kapatmayı düşündü. *Bütün bunları onun üzerine yıkmak istiyor muyum? Endişelenecek yeterince şeyi var.* "Senin için buradayım. Ben hep öyleydim. Söyle bana bebeğim. Bunu birlikte çözeceğiz."

Aubrey ağladı, annesini uzaklaştırdığı için kendine kızdı ve bunca yılı hiçbir şey yapmadan geçmesine nasıl izin verdiğine pişman oldu. Annesi onun için oradaydı.

Her şeyi bırakıp onun kızı olmanın zamanı gelmişti. Belki de annesinin en başından beri istediği buydu - onunla ilgilenmek ve Aubrey'nin ona güvenecek kadar güven.

"Anne ben hamileyim."

"Oh Balım." Annesinin şok olması gerekiyordu ama sakinliğini korudu. "Babası kim?"

Aubrey neredeyse yine kaybediyordu. *Anne.* Daha fazla havayı yutamayacak hale gelene kadar nefes aldı ve sonra ağzından üfledi. "Comfort Zone hakkında o korkunç eleştiriyi yazan yemek eleştirmenini hatırlıyor musun?"

"O pisliği nasıl unutabilirim?" Annesi kendini durdurdu ve düz bir tonda devam etti. "Ama incelemenin bir hata olduğunu kabul ettiğini söyledin ve şimdi de Aria Santini ile o yemek programını çekiyorsun. Sanırım onu neredeyse affettim.

"Sanırım bu iyi? Çünkü o babası."

"Ne?" Annesi havayla boğuldu ve öksürük krizine girdi. "Onunla birlikte olmanın risklerini biliyorsun. değil mi Nasıl - kahretsın. Üzgünüm. Yargılama hakkım yok."

"Her hakkın var. sen benim annemsin İş tanımınızda var."

"Bebeğim." Sesi bir an titredi. "Pekala, sana güveniyorum. Evet. Onunla olmayı seçtiysen, buna değer olmalı.

"O her şeye değer. Onu çok seviyorum. Ama çıldırıyorum. "Ona söyledin mi? O biliyor mu?"

"Hayır, öğrendikten hemen sonra seni aradım." "Ona söyleyeceksin, değil mi?"

"Evet. Tabii," dedi sahte bir kabadayılıkla. "Onun hakkında ne hissettiğini biliyor mu?"

"Öyle düşünmüyorum."

"Onu istiyor musun?"

"Onunla ve bebekle sonsuza dek istiyorum. Ama kalbimi kıracağından çok korkuyorum."

"O zaman onlar için savaş. Sevdğin insanlar için savaşıyorsun. Her şeyini vermeden vazgeçemezsin, dedi annesi çelik gibi bir sesle. "En büyük pişmanlığım senin ve baban için savaşmamak. ikinizi de kaybettim İlk ilişkisinden sonra onu sevmekten vazgeçemedim. Sonunda bana geri döneceğini sandım ama gelmedi. Utandım ve korktum ve her ilişkide daha da kötüleşti. Güvensizliklerimin beni tanımlamasına izin verdim ve herkesi uzaklaştırdım, seni bile ve çok üzgünüm. Ama beni dinle, Aubrey. Baban beni incitti, amaBenkalbimi kıran kişi. Ben denemeden pes edenlerdenim. Kaybolmama izin verdim."

"Anne." Aubrey annesi için çok üzüldü. Çok uzun zamandır çok yalnızdı. "Beni kaybetmedin. Beni asla kaybedemezsin."

"Bebeğim. Seni çok seviyorum. Bunu yapabilirsiniz. Sana sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu görmüyorsa, seni hak etmiyor demektir. Onu kaybetmekten korkma. Dayanmak kendini kaybetmekten daha kolay olacak."

"Seni seviyorum anne."

Telefonu kapattıktan sonra, Aubrey ne yapması gerektiğini biliyordu. Landon'a onu sevdiğini ve sonsuza kadar onunla olmak istediğini söylemesi gerekiyordu. Ve ona bebekten bahset. Baba olmaya hazır olmasa bile harika bir baba olurdu. En önemli şey, onunla sonsuza kadar isteyip istemediğiydi. Eğer onu onun onu istediği gibi isteseydi, geri kalan her şeyi birlikte çözebilirlerdi.

Aubrey onlar için savaşacaktı.

★ ★ ★

Sonunda erken hamileliğin bir belirtisi olduğunu anladığı uzun bir şekerlemeden sonra Aubrey hayatının savaşına hazırlandı. Aslında bunun bir savaş olmamasını umuyordu. Landon'a onu sevdiğini söyleyecekti ve o da ona onu sevdiğini söyleyecekti.Yay.

Aubrey, balzamikle marine edilmiş tavuk göğsü ve domatesli bisküvi pişirdi ve onlara huysuz ekmekle servis etmeyi planladı. Fazla yemek yemeyeceği için menüyü basit tuttu. Saçlarını yıkayıp özenle kuruttu ve özgüvenini artırmak için hafif bir makyaj yaptı. Sonra üzerine yumuşak, pembe bir elbise geçirdi ve Landon'ın eve gelmesini bekledi.

Mumdan çıkan balmumu erimiş ve tutucunun tabanında topaklar halinde damlamıştı. Dakikalar geçti ve akşam yemekleri soğudu. Ve Aubrey'nin elbisesi giderek rahatsız olmaya başladı. Duvar saatini on beş dakika içinde yedinci kez kontrol etti ve cep telefonu çaldığında sıçradı. Landon'dan bir mesaj.

Landon: Lütfen akşam yemeğini bensiz yiyin. Ateş söndürüyorum. geç döneceğim

Beklenmeyen gecikme onu patlamış bir balon gibi söndürdü ve adrenalin vücudundan çekilirken elleri titremeye başladı. Aubrey mumları üfledi ve yağsız bir Teneke Adamın hızı ve çevikliğiyle akşam yemeğini kaldırdı. Bunu yaptıktan sonra, sinirlerini yatıştıramadan kendini sessiz evde volta atarken buldu.

Ortamı değiştirmek için yatak odasına gitmek için merdivenlerden yukarı çıktı. Acı veren elbisesinden sıyrıldıktan sonra güzel bir derin nefes aldı ve bilinçsizce ellerini karnına koyarak içini çekti. Sadece saatlerdir biliyordu ama içinde büyüyen bebeği seviyordu.

Aubrey, Landon'ın onu ne kadar sevdiğini ve çocuğuna hamile kaldığı için ne kadar mutlu olduğunu bilmesini istedi. Karşılığında onu sevmese bile, onu çocuklarının hayatında istiyordu. Eğer ikisiyle de bir şey yapmak istemiyorsa, bebeği onsuz doğuracaktı. Bu düşünce onu korkuttu ve bir yanı hâlâ kaçmak, savaşımadan pes etmek istiyordu. Onu ya da bebeği istemediğini ona söylemesinden daha az acı verirdi.

Aubrey, volta atmaktan ve sonu gelmeyen keşkelerden bıkan, üzerine kalın bir bornoz sarınarak balkona çıktı ve üzerinde parlayan yıldızlara bakmak için bir sandalyeye çöktü.

Garaj yolunda gıcırdayan bir arabanın sesi Aubrey'yi uyandırdı. Uyuyakalmış olmalı ki bu, ayakta olmadığı zamanlarda oluyordu. Kollarındaki soğuğu ovuşturarak içeri girdi ve sersemlemiş bir halde odasındaki saate baktı. Gece yarısını geçti.

Konuşmaları için çok geçti. Ayakta yarı uykuluydu ve bu kadar uzun bir günün ardından bitkin düşmüş olmalıydı. Ön kapının açılma sesi onun telaş içinde gıcırdamasına neden oldu. Normal davranamayacak kadar gergindi, bu yüzden yorganın altına girdi. Uzun süre uyuyormuş gibi yapmasına gerek yoktu. Bebek sayesinde, Landon yatağa geldikten kısa bir süre sonra uyuyakaldı ve vücudunu onun etrafına sardı.

Ertesi sabah şafak sökerken gözleri açıldı ve Landon'ın uyanmasını beklemedi. Yataktan gizlice çıktı ve Landon'ın boş odasına yöneldi ve çıkarken birkaç kıyafet aldı. Aubrey yıkanıp giyindikten sonra tepelerden aşağı uzun bir yürüyüşe çıktı.

Dün gece topladığı tüm cesaret ve güç buharlaşıp yok olmuş gibiydi. Ama ona söylemek zorundaydı. Bosque'dan ayrılıyorlardı.

Verde yarın ve bu olmadan önce nerede durduklarını bilmesi gerekiyordu. Onun utanç verici sırrı olmadığını bilmesi gerekiyordu. Birlikte gerçek bir gelecek inşa edebileceklerini.

Etrafını saran güzelliğe karşı kör ve sağırdı, ayaklarının hareket ettiğini zar zor fark ediyordu. Kolunu bir el kavradığında, ürkmüş bir çığlıkla gerçeğe geri döndü.

"Bu ne içindi?" Landon onun hissettiğinden daha endişeli görünüyordu. "Geldiğini duymadım. Beni korkuttun."

"Beni nasıl duymazsın? Ağaçlardaki kuşları ürkütecek kadar yüksek sesle sana seslendim."

"Şey, seni duymadım."

"Yeterince adil ve seni korkutmak istemedim." Landon parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, onun önünde gömleksiz ve yalınayak duruyordu. Ona yetişmek için yataktan fırlamış olmalıydı. "Şimdi bana neden benden kaçtığını söylemek ister misin?"

"Sana bunu düşündüren ne?" diye sordu Aubrey, boynundan yukarıya doğru yükselen suçluluk duygusuyla.

"Dün gece uyuyor numarası yapıyordun. Sabah seninle konuşmak istedim ama sen yatakta değildin. Seni garaj yolunda yürürken gördüm, bu yüzden peşinden koştum. Ve hikayenin geri kalanını biliyorsun." Derin bir iç çekti ve saçlarını biraz daha karıştırdı. "Neler oluyor?"

Aubrey yere baktı ve Vans kaplı ayak parmaklarıyla toprak yolda küçük daireler çizdi. Konuşmaya hazır değildi. Korku dişlerini ona kenetledi ve kaçmak istedi.*Korkak.*

"Kahretsin, Aubrey. Sadece benimle konuş. Landon, son çekiminizden beri sizi rahatsız eden bir şey var, dedi. "Lütfen beni dışlama. Neler olduğunu öğrenmem gerekiyor."

"Beni zorlama." Sesinin bu kadar huysuz ve acıklı çıkmasından nefret ediyordu. Azmi ve kabadayılığı şimdi neredeydi?

"Beni uzaklaştırmaya çalışan sensin." Ona doğru adım attı. "Lütfen bana neler olduğunu anlat. bunu yapamam Seni Weldon'da bırakıp yoluma gitmek istemiyorum. Bunun bitmesini istemiyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum."

"Yani beni küçük kirli sırrın olarak saklamak istiyorsun." Kelimeler daha onları durduramadan ağzından döküldü. Başlamak istediği yer burası değildi. Acı ve korku olan bir yerde değil.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Seni duydum." Suçlaması aralarında asılı kaldı. "Seninle konuştuğunu duydum."

Son çekimimden sonra Stan. Ona senin için bir hiç olduğumu söylediğini duydum.

"Lanet olsun, Aubrey. Neden bunu söylemek zorunda olduğumu biliyorsun. nasıl yapabildin

demek istediğimi mi düşünüyorsun?" Sesi son sözlerle çatladı. Devam etmeden önce derin bir nefes aldı, "Biliyorum önce konuyu açmalıydım ama seninle konuşmak için iyi bir zaman bulmak istedim. Sakin, mantıklı bir şekilde. Ama keşke beni böyle incitmek yerine kulak misafiri olduğunu söyleseydin.

Bana ilişkimizi halka açıklamaya hazır olduğunu mu söylüyorsun? Landon, onun sözleri ona doğru uçan hançerlermiş gibi geri çekildi.

"Sen ne diyorsun? Stan'i duydun. Mürettebatın söylentileri sızdırmasını engelleyebilirdik ama bu bizim uyanma çağrımız. İnsanlar bizi öğrenirse, bu ikimizin de kariyerini mahvedebilir. Bütün mesele, itibarımızı zedelemekten Konfor Bölgesini eski haline getirmektir. Plan her zaman buydu ve hala da öyle."

"Bir araya gelmeden önceki plan buydu. Ama artık işin içinde olduğumuza göre, bu şekilde saklanmaya devam edemeyiz."

"Başka seçeneğimiz yok." Dudakları inatçı bir çizgi haline geldi ve gözleri hayal kırıklığıyla parladı.

"Benimle olmaktan utanıyor musun?" Bedeni titriyordu, ona söylediklerini inkar edemiyordu.

"*HAYIR.*"

"O zaman halka açıklayalım."

"Kendini dinle. Mantıklı değilsin. Kariyerlerimiz ikimiz için de önemli. Takdir, itibarımızı korumak için gerekli bir önlemdir. Geleceğimiz."

"Benim geleceğim kimsenin sırrı olmayı gerektirmez." Aubrey başını dik tutarak topuklarının üzerinde döndü ve ondan uzaklaştı.

Landon onu durdurmaya çalışmadı.

★ ★ ★

Aubrey, Landon'u sokakta bıraktıktan sonra yatağına dönmüştü. Ön kapının ısrarla çalmasıyla uykusundan uyandı. Güneş batmaya başlıyordu ve tekrar uykuya dalmak, unutmak ve kaçmak için mücadele etti. Ama kapıdaki her kimse gitmeyi reddetti. Kurşun gibi vücudunu yataktan sürükleyerek merdivenlerden aşağı indi ve titreyen bacaklarıyla parmaklıklara çarptı.

"Aubrey!" Aria neredeyse yüzüne bağıırıyordu, heyecandan köpürüyordu. Ama gülümsemesi silinirken bir adım geri çekildi. Aubrey mi? Canım, iyi misin?"

"Hadi canım. Bir şeyler atıştıralım, olur mu?" Lucien,

Aria'nın yanında duran, ona bir bakış attı ve sıkı bir şekilde kontrolü ele aldı. Aubrey, sıcak gücüne minnettar olarak onu mutfağa kadar takip etti.

"Ne oldu?" Neşeli kahvaltı köşesine yerleştiklerinde Aria nazikçe dürttü.

Aubrey sessizce başını salladı ve kıpırdanan ellerine baktı ve Aria onu itmedi. Lucien'in ellerine verdiği güzel buzlu çayı yudumladıktan sonra biraz kendine gelmeye başladı. Fark ettiği ilk şey, Aria'nın kesinlikle ısıltı ısıltı göründüğüydü. Sonra, uyuşuk beyni Lucien'in de mutluluktan parladığını kaydetti. Nazik gözlerinde ona endişeyle bakarken, nefes kesici bir şefkatle birbirlerine baktılar.

Aria, Aubrey'nin karşısında oturuyordu ve Lucien, eli onun omzunda, arkasında duruyordu. Aria uzanarak elini onunkinin üzerine koydu. Sol eli. Parmağındaki zarif pırlanta yüzüğü görünce Aubrey'nin kulakları çınlamaya başladı.

Aubrey gıcırtilı bir sesle, "Siz ikiniz nişanlısınız," dedi.

"Evet," diye onayladı Aria, Lucien'e gülümseyerek. Başını eğdi ve müstakbel gelinini nazikçe öptü.

Lucien, "Landon'ın ilk öğrenen olmasını istedik," dedi sohbeti toparlayarak. "Ona teşekkür etmem gereken çok şey var."

"Landon ona biraz mantıklı konuşmasaydı, Lucien yaş farkımız gibi saçma sapan bahaneler uydurarak beni kesin olarak uzaklaştırırdı." Aria hafifçe homurdandı ve gözlerini devirdi. Lucien'e bakmak için döndü ve işaret parmağını onun göğsüne soktu. "Benden on yedi yaş büyük olman beni çocuk yapmaz. Ben yetişkin bir kadını ve kimi sevdiğimi biliyorum."

Lucien'in yüz ifadesi onlara çektiirdiği acıyı hatırlarcasına karardı ama Lucien'in gözleri Lucien'in parlayan gözleriyle buluştuğunda bulutlar bir an için kalktı. "Biliyorum. Kimi sevdiğimi de biliyorsun."

Çok aşıklar.

Aubrey, ıstırabına rağmen nişanlandıkları için çok heyecanlıydı. Harika insanlardı ve birbirlerini hak ediyorlardı. Mutluluklarına gölge düşüremezdi. İnattı bir kararlılıkla kendini toparladı ve Aria'ya sımsıkı sarıldı.

"Tebrikler." Aubrey için o kadar önemliydi ki, arkadaşının artık incinmesine gerek yoktu. "Senin adına çok mutluyum."

"Sorun nedir?" Aria'nın gözlerinde endişe geri döndü. Landon nerede?

"Herşey yolunda. Sanırım bazı işleri halletmek için gitti."

"Çok solgunsun sevgilim. Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?"

"Dürüst olmak gerekirse, Weldon'a dönüp beni bekleyen tüm işle yüzleşmek konusunda biraz stresliyim." Aubrey mahcup bir şekilde gülümsemeyi başardı. "Ama bu nankörlük. Landon ve senin sayende yeni yerdeki tadilatı bitirebileceğim ve Comfort Zone'u yeniden açabileceğim. Gerçekten çok şanslıyım."

"Geri döndüğüne inanamıyorum. Seni çok özleyeceğim." Arya elini sıktı. Ama içimde Landon'la olan nişanını kutlamak için yakında görüşeceğimize dair bir his var. Senin için deli oluyor, biliyorsun."

Benimle bir gelecek istemek için yeterli değil. Aubrey'nin takındığı sakın görünüş, arkadaşının iyi niyetli sözleriyle çatırdamaya başladı. O dağılmadan önce gitmeleri gerekiyordu.

"Gel beni Weldon'da ziyaret et." Aubrey aceleyle ayağa kalktı. Landon'a geldiğinizi haber vereceğim. Tekrar tebrikler."

Aria ve Lucien'e sarıldıktan sonra onları nazikçe yollarına gönderdi. Kapıyı arkalarından kapattıktan sonra bile tek bir gözyaşı dökmedi. Sanki ruhu kurumuş gibi hissetti.

★ ★ ★

Landon, zihninin düşünce ve duygulardan bağımsız, temiz bir sayfa olarak kaldığı için minnettardı. Bedeni opossum oynama ihtiyacını anlamış gibi nefesi bile yavaşladı, daha incelikli hale geldi. Uzak tuttuğu acı, içeri girmesine izin vermeyecek kadar fazlaydı, bu yüzden sakince ve yetkin bir şekilde bir varış noktası olmadan sürdü. Dur ve git. Sol ve sağ.

Farları yanana kadar havanın karardığını fark etmemişti. Sonra manzaranın tanıdık geldiğini gerçekten fark etmeden gördü. Bilinçaltı onu villaya geri götürmüştü. Aubrey'e geri git

Bundan daha fazla saklanmak yoktu. Düzensiz bir nefes alan Landon, başını direksiyona dayadı. Aubrey'nin yüzünün görüntüsünü, onun dökülmemiş gözyaşlarına karışan kararlılığını ve kalp kırıklığını bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Kalmalı ve onunla konuşmalıydı. İstese de istemese de onu incitecekti. Yabancılar, kim olduğu yüzünden onu hor görmüş ve yargılamışlardı. İtibarlarını ve kariyerlerini korumak için söylentilerden uzak durması gerekmişti ama bunu onu korumak için de yapmıştı. Bunun sadece başlangıç olduğunu anladı. Dedikodu ve söylentiler çok hızlı bir şekilde çok çirkinleşebilir. İlişkilerini inkar etmeseydi, daha derinden yaralanabilirdi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, onun rüyası olacaktı. Onun sadece ve sadece onun olmasını istiyordu. Ona her dokunduğunda, onunla seviştiğinde daha fazlasını istiyordu. O istedi-

hayır, onu tanıması gerekiyordu ve onun da onu tanıması için çaresizdi. Hepsi. Her şeye rağmen ona tutunmak istiyordu.

HAYIR. Ellerini direksiyon simidine sıkıca sardı ve parmak boğumları neredeyse maviye döndü. Ona tutunursa, başarısız olabileceği başka bir kişi olacaktı. Ve kaybetmek.

Ona sahip olabileceğini düşünürken hayaller kuruyordu. Ona sahip olmak için itibarını, güvenliğini ve ailesine karşı olan görevini riske atmaya istekliydi. Daha da kötüsü, onun itibarını riske atmayı göze almış ve onu yanında tutmayı hayal etmişti. Bencilliğinin ve pervasızlığının kararlarını lekelemesine izin vermişti. *Daha fazla yok.* Babası gibi olmayı reddetti. Landon, onunla olan ilişkisini halka açıklayamazdı. Sırf ona tutunabilmek için Aubrey'nin uğruna bu kadar çabaladığı her şeyi tehlikeye atamazdı.

Onun acı çekmesine dayanamıyordu ama bundan daha fazlası korkuyordu. Bu onun gerçeğiydi. Uzaklaşmak zorunda kaldı. Landon kendini yorgun bir şekilde arabadan dışarı iterek ön kapıya yürüdü. İsteseydi geceyi okulda geçirebilirdi ama villaya geri dönecekti. Şimdiye kadar, acıya obur olduğunu bilmiyordu. Dudakları acı bir gülümsemeyle alayla kıvrıldı.

Parmağını heyecanlı bir şekilde hançerleyerek güvenlik kodunu tuşladı ve içeri girdi. İçerisi sanki boşmuş gibi karanlık ve sessizdi ve panikten midesi kasılmıştı. Landon fuayeye göz attı ve Aubrey'nin kanvas sırt çantasının girişte durduğunu görünce rahat bir nefes aldı.

O sabah, Aubrey'yi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu tatmıştı. Ruhunun bir parçası çatlamıştı. Ama bir mucize eseri, rüya bilincinde tam olarak kök salmamıştı. Şimdi sona erdiği sürece bundan sağ çıkabilirdi.

Aubrey, Landon'ın villaya doğru geldiğini duydu ve canlandırıcı bir nefes aldı. Aria ve Lucien gittikten birkaç saat sonra, sonunda uyuşukluğundan kurtulmuş ve çok, çok derin düşünmeye başlamıştı.

Bu son olamazdı. O sabah ne olursa olsun, onun için savaşacaktı. Aşkını itiraf etme planı sadece ertelenmişti, raydan çıkmamıştı. Daha önce kontrolden çıktığı için özür dilemesi ve ona onu ne kadar sevdiğini söylemesi gerekiyordu. Onu geride tutan her neyse, onlara bir şans vermesi için onu ikna etmeye çalışması gerekiyordu.

Cesaret için dua eden Aubrey, Cambria'dan aldığı el üflemleri cam şişeyi çıkardı ve içini ay taşlarıyla doldurdu. Titreyen elleriyle hamilelik testlerinin ilkini derinlere gömdü ve tıpayı iterek kapattı. Omurgasından aşağı sürünen ince titremelerle odasına yürüdü ve kapıyı çaldı. Beklerken güç kazanmak için cam şişeye tutundu.

Kapıyı açtı ve sanki onu tanımıyormuş gibi boş gözlerle ona baktı.

Landon.

"Evet," dedi metanetle, kapı eşiğinden geri çekilme zahmetine girmeden. Yatak odasındaki ışıkları açmamıştı. Koridoru aydınlatan tek şey, kapısından sızan başucu lambasının zayıf parıltısıydı. Ne kadar aradıysa da gözlerindeki ifadeyi göremedi ve korku keskin pençelerini biraz daha derine sapladı. Aniden cam şişeyi tüm gücüyle kavradığını fark ederek, onu Landon'a uzattı.

"Burada."

Uzattığı elindeki şişeye baktığında, onu almayacağından emindi ve sahip olduğu küçük umudu neredeyse kaybediyordu. Ama Landon yavaşça elini kaldırıp ondan aldı ve Aubrey rahatlayarak içini çekti.

"Cambria'daki cam atölyesinden aldım ve içini hazırladığımız taşlarla doldurdum.

O sabah toplandı.”

"Bunu
görebiliyorum."

"Bu harika yolculuk için sana teşekkür etmek istedim. Bunu asla unutmayacağım." Cesaret eksikliğine rağmen inatla savaştı. "O şişe benim için dünyalara bedel ve umarım senin için de o kadar anlamlı olur..."

"Aubrey," diye sözünü kesti. "Ne yapıyorsun?"

Aubrey, alışılmış konuşmasının ortasında donakaldı ve gözlerini kırıştıtarak ona baktı. Sorusu sonunda beynine girdiğinde, ona gerçeği söyledi.

"Seni seviyorum."

Gözleri onunkilere takıldı ve karanlık koridorda bile bakışlarının yoğunluğunu hissetti. Sonra yüzü sert bir maske oldu. "Yapma."

Landon, lütfen dinle. Gözyaşları boğazını tıkadı. Keskin bir korku sırtından aşağı kaydı ve daha önce hiç gerçek korku hissetmediğini fark etti. Böyle değil.

"Bu sabah bir ultimatoma verdin. Sen ve kariyerim arasında seçim yapmamı emrettin." Sesindeki titremenin korkudan mı yoksa öfkeden mi geldiğini anlayamıyordu. "Birbirimizi gizlice görmememiz için hiçbir sebep yok. Kariyerlerimizin iyiliği için, ilişkimizi herkesin önünde sergilemek mantıklı değil.

"Ama ben..." "The Tell-Tale Heart"taki gibi panik göğsüne güm güm vurdu.

"Manipüle edilmeyi reddediyorum. Kariyerim, hayatım ve geleceğim önemsiz değil."

"Asla önemli olmadıklarını ima etmek istemedim. Ben tam tersini kastetmiştim. Seni seviyorum ve seninle olmak istiyorum. Sonsuza kadar. Ama gizlice seninle olamam. Artık saklanmak istemiyorum. Sevdiğim kişinin benden utandığına inanarak yaşayamıyorum. Tekrar olmasın."

Yüzünde ıstırap ve ıssızlığa benzer bir şey uçuştı ama bir saniyede soldu. "Kariyerim sadece benimle ilgili değil. Aileme karşı sorumluluklarım ve görevlerim var. Birlikte olsaydık senin için, kariyerin ve mutluluğun için sahip olacağım sorumlulukların aynıları.

"Kolay olmayacağını biliyorum ama bunu birlikte başarabiliriz. Birlikte bir hayat kurmamızı istiyorum. Gerçek ve kalıcı bir şey." Aubrey, gözyaşları yanaklarından sonsuz bir şekilde düşerken onun elini iki elinin arasına aldı. Henüz ona bebekten bahsetmemişti. Onunla kalması için onu tuzağa düşürmek istemiyordu. Sorumluluk duygusundan ve işleri düzeltme dürtüsünden beslenin. Ama birlikte nelere sahip olabileceklerini bilmesini istedi. "Kendimize ait bir aile kurabiliriz."

"Bu bir hüsnükuruntu - gerçeklikten bir peri masalı kadar uzak." Sert ifadesi taşa kazınmıştı ve sözlerindeki acı kesinlik meseleyi doğrulttu.

Ev.

"Lütfen, Landon." Aubrey elini indirdi ve bir adım geri çekildi. "Bunu yapma."

"Başka seçeneğim yok." Sesi duygu yüklüydü ve gözleri neredeyse yalvarır gibiydi. "Başka çaremiz yok."

Aubrey odasına nasıl geri döndüğünü hatırlamıyordu ama işte oradaydı. Vazgeçmiş ve Landon'dan uzaklaşmıştı. Ama sahip olduğu her şeyle aşkları için savaşmıştı. Şu anda şerit şerit parçalanıyormuş gibi hissediyordu ama bir gün kendisiyle gurur duyacaktı. Pişmanlığı yoktu.

Ona bebekten söz edemezdi. Onu artık istemediği bir ilişkinin içine hapsedemezdi. Onunla olmayı seçse bile, bebek için kaldığını her zaman bilecekti. Onu sevmediğini anlayacaktı. Bir daha asla böyle yaşayamazdı.

Gözyaşlarının sessizce akmasına izin verdi. Onları tutan yoktu. Çok acıttı. Landon onu sevmiyordu. Onlara bir şans vermeye istekli değildi. İstirap, onu tüketmesini dileyene kadar onu ezmekle tehdit etti.

Aubrey, anlaşılır kelimeler kurabileceğinden emin olana kadar yatağında oturdu. Sonra telefonuna uzandı ve aradı.

"Bree mi? Saat kaç?" Tara'nın sesi uykudan boğuk geliyordu.*nervür-nervür.* Aubrey histerik bir kahkahanın yüzeye çıktığını hissetti ve hızla üzerine bastırdı. Kaybederse, Bosque Verde'den asla çıkamaz. "Sabahın neredeyse üçü sanırım." Aubrey, sesinin neredeyse sıradan geliyordu. Gelip beni eve götürmene ihtiyacım var.

"Bana adresi gönder. En fazla üç saat içinde orada olurum," dedi en iyi arkadaşı bir an bile duraksamadan.

Aubrey telefonunu komodinin üzerine koydu ve göğsüne bir yastık bastırarak uzandı. Uyuyup uyumadığından emin değildi. Etrafının farkına vardığında neredeyse iki saat geçmişti. Toplanması gerekiyordu. Uzuvarları düzgün hareket etmiyordu ama bir şekilde yatak odası kapısının yanına paketlenmiş iki çanta koydu.

Söz verdiği gibi, Tara iki buçuk saat içinde garaj yolundan mesaj attı.

Aubrey ayağa kalktı ve hiçbir şey unutmadığından emin olmak için hızla odayı taradı. Sonra valizlerini arkasından çekerek koridora çıktı ve Landon'ın kapısının önünde durdu. Dışarı çıkmak onun için daha kolay olurdu ama onu son bir kez görmesi gerekiyordu. Ne kadar canı yansa da, onunla geçirdiği bir andan bile pişmanlık duymuyordu. Onu hücre hapsinden kurtarmıştı. Onu kaybetmişti ama aşkı her zaman onunla kalacaktı.

Saat daha altıydı ama onun uyanık olacağını biliyordu. Sessizce kapıyı çaldığında, sanki onu bekliyormuş gibi kapıyı açtı. Üzerinde hâlâ dün geceki kıyafetleri vardı ve gözlerinin altındaki gölgeler ona uyumadığını söylüyordu. Yüzünü araştıran gözler neredeyse vahşi görünüyordu ve bakışları valizlerine düştüğünde yüzünden kan çekildi.

"Bu sefer vedalaşmadan gitmek istemedim." Sözleri kafasında bir gongun yankısı gibi yankılanıyordu. *Onun önünde ağlamaya cesaret etme.* "Tara beni eve götürmek için burada."

Landon, kırık bir oyuncak asker gibi sarsılarak koridora çıktı. Valizleri ondan alarak tek kelime etmeden merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Sırtı ona döner dönmez, boğazındaki acı verici yumruyu yuttu ve yanan gözlerini kırıştırdı. Duygularını kontrol altına aldığı anda, Aubrey onu takip etti.

Fuayede durdu ve çantalarını yere koydu. Sonra kafasını çevirdi, boğazı deli gibi çalışıyordu. gitmesi gerekiyordu. *Şimdi.* Onun önünde dağılmasına saniyeler kalmıştı. Kendini ne kadar kırılmış hissetse de, itibarının bir kısmını korumak istiyordu. Aceleyle valizlerini aldı ve ön kapıya yöneldi.

"Hoşçakal, Landon."

O birkaç adımdan fazlasını atamadan, Landon onu döndürdü ve dudaklarını onunkine bastırdı. Tadı tuz ve keder gibiydi. Kolları iki yanına düşene kadar öpücüğüne cevap vermeyi reddederek kıpırdamadan durdu. Gözleri çılgınca yüzünü aradı. Ne için, bilmiyordu ve umursamıyordu. Arkasını ona döndü ve uzaklaştı. Bir saniye daha kalmaya dayanamadı.

Aubrey yaklaşp onu sımsıkı kucaklarken Tara arabasından indi. Sonra onu yolcu koltuğuna oturttu ve bagajını arkaya yerleştirdi. Tara sürücü koltuğuna oturduğunda Aubrey'ye döndü ve ona bir kutu mendil uzattı.

"Seni eve bırakalım."

★ ★ ★

Günlerdir sırtüstü tavana bakıyormuş gibi hissediyordu. Tavan vantilatöründe ince bir çatlak vardı ve Landon, Lucien'e haber vermesi gerektiğini düşündü. Burası herhangi bir çatlak olamayacak kadar yeniydi. Arkadaşı müteahhitinin peşine düşmeli.

İlk başta, Landon şiddetli baş ağrısının zıpladığını duyduğunu sandı.

duvarlar. Ama merdivenlerden yukarı koşan iki çift ayak duydu ve ön kapıyı çalanların onlar olduğunu anladı. Aria ve Lucien yatağının iki yanından ona baktılar, bu yüzden Landon gözlerini kapatmak için gözlerini kapattı.

"Ölüme benziyor." Landon, Aria'nın sesini duyunca irkildi. Kafasına bir çekik dayayabilir.

"Benim villamda ölmese iyi olur." En azından diye fısıldadı Lucien.

Aria, yatağının kenarına tünemişti. Landon, tatlım. Aubrey nerede? Onları uzaklaştıramayacağı gerçeğine teslim olarak soruyu cevaplamaya çalıştı. Belki de bu onlardan kurtulacaktı. Trajik bir şekilde, kavrulmuş boğazından kelimeleri çıkaramadı. En son ne zaman içtiğini hatırlamıyordu.

su. En son ne zaman bir şey yaptığını hatırlamıyordu. "Ona bir bardak su getirir misin?" Aria, Lucien'e sordu.

Landon, Lucien ve Aria onu dik oturtmak için kollarından çekiştirdiklerinde gözlerini kapalı tutamayacağını biliyordu, bu yüzden Aria'ya dik dik bakmak için gözlerini açtı. Aria hiç etkilenmeden bardağı dudaklarına götürdü.

"İçmek."

Dik dik bakmak onu yormuştu, bu yüzden Landon gözlerini tekrar kapattı ve tekrar uzanmaya çalıştı.

"Bu suyu iç. Ya da, Tanrım yardım et, yüzünün üstüne fırlatırım." Aria onun kolunu sertçe salladı ve bardağı eline tutuşturdu.

Aria boş tehditler savurmuyordu ve Landon da ıslak bir tişörtü değiştirmek istemiyordu. İsteksizce bir yudum içti, sonra ne kadar susadığını fark ederek suyun geri kalanını yuttu.

"O gitti." Sesi suya rağmen boğuk bir fısıltıdan başka bir şey değildi.

"Ne?" Aria'nın sesi bir oktav yükseldi ve Landon alçak sesle küfrederek başını tuttu. "Veda bile etmedi. Ne yaptın?"

"Sevgilim, belki şu anda bunun hakkında konuşmak istemiyor." Lucien elini onun koluna koydu.

"Önemli değil. O gitti." Landon, yatak odasının tavanıyla ilgili büyüleyici çalışmasına geri dönebilmeyi diledi. "Konuşacak bir şey yok. şimdi ya da sonra."

"Önemli değil?" dedi Aria biraz hararetle. "İki gün ortadan kayboluyorsun ve biz seni burada ölü gibi buluyoruz ve sen bize bunun önemli olmadığını söyleme küstahlığını mı gösteriyorsun? Annen olsaydım, şu anda kulaklarını tıkardım.

Landon, "Sadece hayatta kalmaya çalışıyorum," diye açıkladı. *İki gün oldu. Sadece iki gün.* Acıyı dindirmek için villadaki tüm şarabı titizlikle boşalttığını hatırladı.

göğsünde, ama hayatı boyunca kendini sarhoş edemedi. Acıdan saklanamadı. O gitti. Tanrım, gitmişti.

Tekrar yatağa yığılmak üzereyken, Aria sertçe omzuna bir tokat attı. “Geriye uzanmaya cüret etme. Tanrı aşkına, böyle dağılacaksan onu bırakmana seni ne sevk etti?”

Landon, "Etrafta dolaşan söylentiler hakkında Stan'le konuşurken kulak misafiri oldu," dedi.

Aria şaşkınlıkla gözlerini kıstı. "Ne dedikodusu?"

"İncelememin ardından ekibin, benimle yattığı için Aubrey'i işe almama karar verdiği yer."

"*Tanrım*, Aria nefes aldı, sonra uyluğuna bir tokat attı ve öfkeyle ayağa kalktı. "Gerçek, etten kemikten insanlardan bahsettiklerinin farkında değiller mi?"

"Stan'a benim için hiçbir şey ifade etmediğini söyledim ve söylentiyi öldürmesini istedim." Kendini her şeyden oldukça kopuk hissediyordu. "Ve Aubrey beni duydu."

"Ne dedi?" diye sordu.

"Söylediklerimde ciddi olup olmadığımı öğrenmek istedi. Ona, ikimizin de itibarını korumak için ne yaptığımı söylemem gerektiğini söyledim. Comfort Zone'u ve itibarını geri kazanmak, en başından oyunun sonuydu. Keşfedilme riskini göze alamazdık." Landon burnunun kemerini çimdikledi ve gözlerini sımsıkı kapattı. "Artık sırrım olmak istemediğini söyledi. Halka açılmak ve fırtınayı birlikte atlatmak istedi.

"Ve?"

"Ona bunun imkansız olduğunu söyledim, o da gitti."

"Bundan sonra nasıl kalabilirdi? Seninle bir hayat istiyordu. Ne düşünüyordun?"

"Lütfen sus. Yardım etmiyorsun.

Lucien kararlı bir şekilde, "Bunu duyman gerek," dedi. "Sen bana biraz mantıklı konuşana kadar inatçılığım yüzünden Aria'yı neredeyse kaybediyordum. Aria ve ben borcu ödemek istiyoruz.

Aria, "Landon, Aubrey'nin seni sevdiğini göremiyorsan aptalsın," dedi.

"Biliyorum. Ayrılmadan önce bana söyledi," diye yanıtladı.

"Ve yine de gitmesine izin mi veriyorsun? Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?" Aria ellerini havaya kaldırdı ve hızla anadilinde bir şeyler mırıldandı.

"Onu bırakmak en iyisiydi." Landon, içine sızan şüpheden kaçmak istedi. "Mantığı dinlemiyordu. İkimiz de artık her şeyi kaybetmek için çok çalıştık."

Lucien, "Nişanlımla aynı fikirdeyim," dedi. "Sen lanet olası bir aptalsın."
Landon'a aptal denmesine sinirlenmeye başlamıştı. Bunların arkadaşları
olduğuna inanamıyordu.*hainler*
"Lütfen çıkarken kapıyı kapat," dedi kibarca ve geri uzandı.

21

Tara ilk birkaç gün onu şımarttı, bütün gün uyumasına ve ağlamasına izin verdi. Ama Aubrey, Tara önüne bir tepsi dolusu yiyecek attığında şımartmanın bittiğini biliyordu.

"Yemek yemek. Bu senin favorin, tavuk*içmek*.benim biliyorsun*içmek*büyük. Bunlardan bir kase ve Energizer Bunny gibi devam edeceksiniz. Ve yemeğini bitirdiğinde, annemi ara ve bana Kore yemeklerini nasıl pişireceğimi öğrettiği için ona teşekkür et."

Buharı tüten yulaf lapası, Aubrey'nin gözlerinden daha çok yaş gelmesine neden oldu. Aubrey, Tara'nın nezaketinden etkilenmişti ama başını iki yana salladı. "Yapamam."

"Lanet şeyi içebilmen için sana bir pipet getirmemi ister misin?" dedi Tara, gözlerinde çelik gibi bir ışıkla. "Yemek yiyip gücünü toplasan iyi olur, çünkü seni kadın doğum randevuna götürmeyeceğimden eminim."

Aubrey'nin yüzü Tara'nın sözleriyle bembeyaz oldu. "Ne? Nasıl? Sana söylemeye fırsatım olmadı."

Son birkaç konuşmamızda çok duygusaldın ve seni eve getirdiğimden beri günde en az iki kez kusuyordun. Ve dürüst olmak gerekirse, greyfurt büyüklüğündeki göğüslerini görmezden gelmek zor. Yani, Bosque Verde'de bir göğüs estetiğin yoksa tahminimce hamilesin. Tara'nın ifadesi yumuşadı. "Landon'la aranızda ne geçti bilmiyorum ama kendinizi toparlamalısınız. Küçük munchkin'in hatırı için yemelisin."

Aubrey dudaklarını kararlı bir şekilde birbirine bastırarak başını salladı ve tavuğun içine daldı.*içmek*.İlk ısırik, ona açlıktan ölmek üzere olduğunu hatırlatması için gereken tek şeydi. İki kâse sıcak yulaf lapasından sonra doktorun muayenehanesine gittiler.

Doktor, yaklaşık on iki haftalık olduğunu ve ilk ultrasonu için bir ay geciktiğini söyledi. Muayeneyi yaparken bunların ne olduğunu açıkladı.

görmek ve duymak. Bebeğin kalp atışı gibi. Hoparlörden safkan bir yabani at gibi gürledi ve Aubrey hıçkırıklarını bastırdı.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en güzel ses," diye fısıldadı, daha yüksek sesle konuşamayacak kadar saygılıydı. Parmaklarını karnına yaydı ve içindeki hayatı dinledi.

"Bree, jelibon şekerlemen çuf çuf treni gibi geliyor," dedi Tara, gözyaşlarından boğuk bir sesle. "Bütün küçücük bedeni kalbiyle birlikte atıyor."

"Biliyorum. Bakmadan duramıyorum. Aubrey parmaklarını Jelly Bean'in resmi üzerinde gezdirdi. Ben bir anneyim Tara. İçimde büyüyen küçük bir insan var.

"Küçük bir kız," diye düzeltti arkadaşı. "Kız olduğuna bahse girerim."

Doktor, "Eh, bir sonraki ultrasonunuz dört aylıkken," dedi. "O zaman bebeğin cinsiyetini öğrenmek ister misin?"

"Evet. Evet lütfen." Aubrey kalbinin patlayacağını düşündü. Bir an için Landon'ın orada olup, yanında gülüp ağlamasını diledi. Yokluğunun acısı, bebeğine tekrar bakana kadar nefesini kesti.

Sevinçten ağırlıksız hissetti ve korkudan felç oldu. Kim bekar bir anne olmaktan endişe duymaz ki? Ama bunu yapabiliyordu. Aubrey, hayallerini çocuğuyla paylaşmak için sabırsızlanıyordu. Birlikte hata yapar, birlikte öğrenir ve birlikte gülerlerdi. Birlikte doyasıya yaşayacaklardı. *Jelly Bean ve ben bir aile olacağız.*

"O gerçek mi?" Aubrey gözyaşları içinde söyledi. "Gerçekten içimde olduğuna inanamıyorum."

"O çok güzel," diye içini çekti Tara, yine heyecandan boğuldu.

Doktor, yüzünde kibar bir gülümsemeyle ağlamayı kesmelerini bekledi. Muhtemelen iş kolunda çok fazla zırvalık gördü. "Bu ikinizin ilk bebeği mi?"

Haykırışlarını yarıda kesip doktora baktılar ve sonra birbirlerine bakmak için geri döndüler. Tara ona kaşlarını oynattığında, Aubrey kahkahayı patlattı.

İyi doktor deli gömleğini getirmeden önce Tara ona sırıttı. "Bu gerçekten gurur verici olsa da, ben sadece bebek babasını temsil ediyorum."

kelimeyi duymak *babacığım* Aubrey'yi neredeyse yeni bir hıçkırık nöbetine sokacaktı ama dudaklarını birbirine bastırdı.

Merak etme Jelly Bean. Artık annem için ağlamak yok. Senin için buradayım aşkım.

★ ★ ★

Aubrey büyüyen göbeği olmasaydı zamanın nasıl geçtiğini fark etmeyecekti. Beş aylıkken, bol elbiselerinin artık saklayamadığı saygın bir bebek yumruğunu gösteriyordu. Jelly Bean harika gidiyordu ve Aubrey gururlu bir anneydi.

Aria'nın kendisi için topladığı realite şovu yenileme ekibi sayesinde, daha büyük, daha kötü olan Comfort Zone, Aubrey eve geldikten tam anlamıyla iki hafta sonra müşteri için hazırды. İlk ultrasonundan sonra kendini kalp kırıklığının kara deliğinden kurtardı ve Comfort Zone'un büyük geri dönüşüne attı. Cömertliğinden yorulmak bilmeyen Aria, blogunda Comfort Zone'un yenileme ve yenileme ilerlemesi hakkında gönderiler yayınlayarak yeniden açılışı desteklemeye devam etti.

Aria'nın yaratılmasına yardımcı olduğu yeni konum ve yutturmaca ile fırın, büyük yeniden açılışından sonraki bir ay içinde şehir dışındaki ve çevrimiçi müşterilerini yeniden kazandı ve müdavimleri onun sadık müşterileri olmaya devam etti. Aubrey ve Lily ilk ay boyunca kemiklerine kadar çalıştılar, ancak talebi karşılayamadılar.

Açılış ayının başarısından sonra bile Comfort Zone'un geleceği belirsizliğini korudu. Yine de Aubrey içgüdülerine uydu ve risk almayı seçti. Bir yardımcı şef tuttu ve bu, hayatında verdiği en iyi kararlardan biriydi. Aubrey risk almasaydı, Comfort Zone'un ne kadar ve ne kadar hızlı büyüyebileceğini asla bilemezdi.

Şimdi iki aylıkken, işler patlıyordu ve fırındaki günlük koşturma, havayı baharatlar ve heyecanla elektriklendirdi. Kızları büyüyen karnına her tekme attığında kalbi Landon için sızlarken, Aubrey başardıklarıyla gurur duyuyordu.

"Bu nasıl görünüyor?" Justine elindeki boğmaca turtasına baktı. Mütevazî tatlı, mavi kurdeleler ve üzerine serpilmiş yenilebilir gümüş boncuklarla dokuzlara kadar süslenmişti.

Aubrey şef yardımcısına gülümseyerek, "Fondan kurdeleleri ve bling-bling'i kaybederim," dedi.

"Ne? Sade mi bırakayım?" dedi şüpheli bir ifadeyle. "Ama çok sade görünürdü."

"Kesinlikle. Tanıdık görünüme bakan bir müşteri, tanıdık doku ve tadı bekleyecektir. Kestane ve tatlı pirinç keki merkezinin çiğnenebilir dokusu, boğmaca turtasını ısırdıkları anda onları tamamen şaşırtacak. Çok duyusal bir mutfak deneyimi olacak."

"Vay. Bir unlu mamul dehası gibisin," Justine fişkırdı ve ona hülyalı gözlerle baktı. Aubrey kızardı, hem memnun hem de utanmıştı.

Justine olduğunu biliyordubiriröportaj listesinde sadece üç numara olmasına rağmen. Henüz yirmi bir yaşında olan Justine'in çok fazla pratik deneyimi yoktu, ancak prestijli bir aşçılık okulundan mezun olmuştu ve Aubrey, onun potansiyeline sahip birinin onun için çalışmak istemesinden dolayı gerçekten alçakgönüllüydü. En önemlisi, Justinesevilenpişirmek. Zanaatına olan coşkusu, Aubrey'nin tatlı ve pişmiş her şeye olan sevgisine rakip oldu.

Mutfakta nefes almak kadar rahat ve doğal bir şekilde birlikte inanılmaz derecede iyi çalıştılar. Sormak veya talimat vermek zorunda kalmadan birbirlerine yardım ederek ve birbirlerini tamamlayarak her tarifte sorunsuz bir şekilde ilerlediler. Aubrey, ince yapılı, 1.11 boyunda bir kızıl saçlı olan Justine'den yedi yaş büyük olmasına rağmen, sık sık onların doğumda ayrılmış ikizler olduğunu düşünürdü.

Aşçı yardımcısı ile her şey o kadar güzel gitti ki, Lily çırağı olarak yeni görevine başlarken Aubrey cephe için tam zamanlı bir kasiyer/servisçi bile tutabildi. Aubrey daha fazla boş zaman bırakarak yeni tarifler oluşturmaya devam etti ve çilekli keki ilkbaharın sonlarında mevsime özel bir spesiyalite olarak tanıtmayı planladı. O öğleden sonra sırtını gerdi ve onuncu kez sindi. On iki saatlik vardiyaları her hafta daha da zorlaşıyordu.

Justine, "Son zamanlarda bunu çok yapıyorsun," dedi. "Ne yapıyorsun?"

Lily gözlerini devirdi. "Grinch gibi sırtını tutup yüzünü buruşturmak."

Sağ ol. Beş fitlik bir çerçeve üzerinde fazladan on beş pound taşımayı deneyin. Sırtım kelimenin tam anlamıyla günün bu saatinde kırılıyormuş gibi geliyor.

"Biliyor musun," dedi şef yardımcısı tereddütle, "Lily ve ben kapanana kadar mutfağı idare edebiliriz."

"Ne? Ama..." dedi Aubrey, kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatarak.

"Kusura bakma ama Justine sana günün her dakikasında burada ihtiyacımız olmadığını söylemeye çalışıyor."

"*Zambak!* Justine, Aubrey'ye endişeli bir bakış atarak nefesini tuttu. "Lütfen yanlış anlama. Burada olman en iyisi çünkü kelimenin tam anlamıyla her fırını daha harika yapıyorsun. Ama seni acınla çalışırken izlemek bizim için zor.

"Evet, ne dedi. Burada her şey kontrolümüz altında, dedi Lily, Aubrey'nin afallamış ifadesine karşı sesini yumuşatarak. "Kendine ve bebeğe iyi bakmalısın. Bir süreliğine normal insanlar gibi sekiz saat çalışın."

Meslektaşlarının düşünceli sözlerinden o kadar etkilendi ki bir hıçkırık kaçtı

ağzını açtı ve her iki kolundan birini tuttu ve içlerindeki havayı kucakladı. "Siz çocuklar inanılmazsınız. Benim için endişelendiğin için teşekkür ederim."

"Bu eve gideceğin anlamına mı geliyor?" diye sordu Lily nefessiz bir sesle. "Evet. Gerçekten ayaklarımı yerden kaldırmam gerekiyor."

Aubrey yirmi dakika daha telaşlanıp vedalaştıktan sonra nihayet küçük kulübesine gitti. Öğlen güneşi pencerelerden içeri sızarken evine girmek garip geliyordu. Bir iş gününün ortasında eve geleceğini hiç düşünmüyordu.

Aubrey ayaklarının üzerinde ölmüştü ama kendini koltuğa atmadan önce bir kutu Ben & Jerry's kapmayı başardı. Ayaklarını sehpanın üzerine koydu ve en sevdiği şarkı listesini çaldı. Eve bu kadar erken gelmek, çılgınca oynuyormuş gibi hissetti ve saçma sapan eğlence zamanlarının akıp gitmesine izin verdi.

Cherry Garcia'sını deşerek, lokmalar arasında ciğerlerinin tepesinde seksenlerin ezgilerini gürledi. "Take on Me" yorumu sırasında neredeyse kapının çalınmasını kaçıırıyordu. Aubrey homurdanarak ayağa kalkmadan önce poposunu kanepenin kenarına doğru salladı. Birkaç hafta sonra sandalyeden kalkmak çok zor olacaktı.

Ön kapıyı çekip açtığı anda, çenesi düştü ve menteşelerinden sarktı.

"Merhaba Bebek."

Annesi ayaklarının yanında iki küçük bavulla ön verandasında duruyordu. Aubrey tereddüt etmedi. Kendini annesinin kollarına attı ve ona sımsıkı sarıldı. Aralarındaki mesafeyi kapatmak için daha fazla zaman kaybetmeye niyeti yoktu. Annesi, torununu ezmeye dikkat ederek, hıçkırık ve kahkaha arası bir sesle ona sarıldı.

"Anne. Burada ne yapıyorsun?" dedi çantalardan birini alıp annesini evin içine çekerek.

"Babanı terk ettim. Oyasakladısana yardım etmem için Ha! Bebeğimin bir bebeği olacak ve bana yardım edemeyeceğimi mi söylüyor? Kimsenin beni senden ayırmasına izin vermeyeceğim." Annesi omuzlarını dikleştirerek titrek bir nefes aldı. "Bu birkaç yıl uzak durdum çünkü kendi yolunu çizmen gerekiyordu. Ama şimdi, bilmesen bile yardımına ihtiyacın var. Bunu tek başına yapmana izin vermeyeceğim."

Aubrey içten bir iç çekişle, "Tanrıya şükür," dedi.

buher şey iyi olacak mantra Aubrey titreyerek kendini hipnotize ediyordu ve çatlaklarını gösteriyordu. Bunu tek başına yapıyordu ama kolay olmamıştı. Sürekli korkuyor, üzgün ve bir o kadar da yalnızdı. Ama artık değil. Bunu tek başına yapmak zorunda değildi. Annesi onu sevmek ve ilgilenmek için yanındaydı.

o. Rahatlama dizlerini sıvılaştırdı ve en yakın kanepeye çöktü.

"Burdayım bebeğim. Her şey düzelecek." Annesi yanına oturdu ve onu sıcak, iyileştirici bir kucaklamayla kucakladı ve Aubrey onun kollarına içini çekti. "Eğer baban aramıza girmeye cüret ederse, onun denizaşırı ülkelerdeki gizli hesaplarını ifşa edeceğim."

"Her zaman Kore pazarlarının daha uğursuz bir şey için bir paravan olduğunu düşünmüşümdür, ama denizaşırı hesaplar?"

"Baban sır tutmakta çok iyidir, bu yüzden ben de ayrıntıları bilmiyorum. Tek bildiğim, bunun Kore'deki güçlü politikacıları ve muhtemelen kara para aklamayı içerdiği."

"Kara para aklama?" Aubrey'nin nefesi kesildi. Babasının bir alçak olduğunu biliyordu, ama onun amansız bir suçlu olduğunu öğrenmek onu özüne kadar şok etti ve yeniden bir araya gelmek için kalan tüm umutlarını yok etti.

"Ayrılmadan önce şifrelerinden birini kırdım. Cep telefonumla fotoğraf çekmeye korktuğum için elimden geldiğince çok hesap numarası kopyaladım."

"Vay. Yani bu gerçek sensin." Aubrey kıkırdadı ve ona tekrar sarıldı. "Sen tam bir baş belasısın."

"Evet," dedi annesi, sanki bu düşüncenin tadını çıkarıyormuş gibi. "Sen ve ben, beraber. Bunu büyükannemden alıyoruz."

Aubrey'nin kahkahası, kendini tutamadığı bir esnemeyle bastırıldı.

"Neden gidip biraz kestirmiyorsun? Kendimi meşgul edeceğim."

"Meşgul?" Kaşını kaldırdı. Evde yerleşmekten başka yapacak pek bir şey yok. Şu ilerdeki adaçayı rengi oda mı? O odayı kullanabilirsin. Tüm yemek kitaplarım ve fırın oyuncaklarımla biraz sıkışık ama yatak rahat ve samimi.

"Mükemmel olacağına eminim."

Annesi onu alnından öptü ve odasına yöneldi. Aubrey bir başka büyük, gözyaşları içinde esnedikten sonra terlikli ayaklarını yatağına doğru sürdü. Hamileliğinin süper güçlerinden biri, başını yastığa koyduğu anda uykuya dalmaktı. Annesinin yanında olmasının mutluluğu ve beklentisi bile gücünü azaltmadı.

Aubrey'nin gözleri loş bir odaya açıldığında, büyükannesinin rüyasında şarkı söylediğini duyduğunu hatırladı. Ayaklarını yere vurdu ve sonra yönünü bulmaya çalışarak duraksadı. Evi aynı büyükanneninki gibi kokuyordu. Aubrey alnına dağılan kafa karışıklığıyla kokuyu takip ederek oturma odasına yürüdü. Mutfığa vardığında olduğu yerde durdu.

"Anne?"

Annesi ince bir kot pantolon ve saçları ensesinde gevşek bir şekilde bağlanmış bir kazak giymişti. Aubrey'nin onu hiç görmediği kadar genç ve rahat görünüyordu. Ve yemek pişiriyordu. Linda Choi pişirmedi.

"Selam tatlım. St. John's takım elbisem ağırlıklı bir yelek gibiydi, bu yüzden tişörtlerinden birini ödünç aldım. Annesi kendine baktığında kızardı. "Umarım sakıncası yoktur."

"Tabii ki değil. Benzer bedenleri giydiğimize sevindim. İhtiyacın olan her şeyi ödünç alabilirsin. Birkaç hafta önce hamile kıyafetlerine geçtim, dedi Aubrey, karnındaki esnek kumaşı çekiştirerek. Mide paneli, dışarı doğru uzanan ve yumruyu sıkıştırmadan destekleyen sihirli bir malzemeden yapılmıştır. "Bu taytlar çok rahat; Bir daha normal tayt giyeceğimi sanmıyorum."

"O, bebeğim. Çok güzelsin, dedi annem, Aubrey'ye gidip elini karnına koyarak. Gözyaşlarını koklayarak gizli paneli test etti ve ılık çaldı. "Vay. Keşke ben sana hamileyken onlar da olsaydı."

Aubrey, paylaşılan anın sıcaklığıyla ona gülümsedi ve annesi neşeli bir enerjiyle koşuşturarak onu masaya götürdü. Kısa süre sonra önünde küçük bir ziyafet vardı.

"Bu harika görünüyor, anne." Aubrey başını eğdi, şekerlemelerden çıkan buharı hissedecek kadar yaklaştı ve cenneti soludu. "Mutfak tıpkı büyükanneminki gibi kokuyor. Nasıl pişirileceğini bildiğini bilmiyordum.

"O kadar uzun zaman oldu ki, o bisküvinin dişini kırabilirsin."

"Aman Tanrım." Aubrey'nin sözleri boğuktu çünkü söz konusu bisküviden bir lokma daha ağzına tıkıyordu.

Jelly Bean bademli bisküviye bayıldı ve karnında çırpındı. Mükemmeldi. Limon çubukları ve yapışkan çörekler de öyleydi. Aubrey vişneli ters keki deneyemeyecek kadar doluydu ama tadının tıpkı büyükanneninkine benzeyeceğini biliyordu.

Annesi karşısına oturdu ve çatalıyla oynadı. "Her zaman benden daha cesur oldun."

Aubrey ona ağız dolusu limonlu çubuklarla baktı. Konuşabilse bile ne söyleyeceğini bilemezdi. Bu yeni anne, nasıl kötü bir bisküvi pişirileceğini bilmekle kalmamış, aynı zamanda Büyük Konuşma'yı da başlatmıştı. Şimdilik öylece bakmayı sürdürecekti.

"Babanla tanıştığымda çok gençtim ve onun benim ligimin çok dışında olduğu hissinden asla kurtulamadım. Ona ne kadar çok aşık olursam, o kadar çok korkuyordum.

onu kaybetmek oldu.” Linda ellerine baktı ve titrek bir nefes aldı. "Babanın oyalanmalarını ilk öğrendiğimde sadece yirmi dört yaşındaydım. Onunla yüzleştirdim ve ayaklarımın dibinde ağladım. Bir daha asla olmayacağına söz verdi, ama oldu.”

"Neden gitmedin?" Yıllardır boğazını düğümleyen soru, kırılmalı bir fısıltı halinde serbest kaldı.

"Gittim ama babana dönmeden önce büyükannenin yanında sadece birkaç hafta kaldım." Annesi bakışlarını kaldırdı ve titreyen dudaklarını ısırdı.

O zaman Aubrey anladı ve midesine bir yumruk yemiş gibi oldu. Annesi onu yirmi beş yaşındayken doğurdu. "Hamile olduğunu öğrendin. Benim yüzümden geri döndün.”

“Kendime söylediğim buydu. Senin için geri dönüp babanın yanında kaldığımı. Gözyaşları, annesinin solgun yanaklarından kontrolsüz bir şekilde akıyordu. Ama bu doğru değil. Yalnız kalmaktan, sana bakmak için mücadele etmekten korkuyordum. O zamana kadar kendimi çoktan kaybetmişim. Eski benliğimin korkmuş bir gölgesiydim, kendi umutlarım ve hayallerim yoktu. Hamileliği geri dönmek için bahane olarak kullandım.”

"Anne."

"Bitirmeme izin ver. Bunu duymam gerek.*BEN*bunu söylemek gerekiyor.” Avuçlarıyla yüzünü sildi ve sırtını dikleştirdi. "Senin için orada olmadığımı biliyorum. Herkesi dışladım, kabusumda boğuldum. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Kendim başarısız oldum. Seni asla telafi edemeyeceğimi biliyorum ama denemek zorundayım. Bana izin verecek misin?"

"Anne, sormana gerek yok. Korkunç bir genç velettim ve yetişkin ben çok daha iyi değildim. Keşke seni incitmek ve kendini daha yalnız hissettirmek yerine ben de yanında olsaydım." Aubrey'nin gözyaşları kederden değil, özgürlük ve barıştı. "Sen ve ben, babamın zehirli etkisinin bizi ayırmasına izin verdik. Kırma**k** biz. Bir daha asla anne. Kimse güvenimizi alıp bizi köşeye sıkıştıramaz.”

"Bir daha asla." Annesinin gözleri yaşlarla ve kararlılıkla parlıyordu.

★ ★ ★

"Evet." Landon parmaklarıyla direksiyona vurdu. "Yüzde yirmi." Mali danışmanı diğer taraftan, "Bu çok büyük bir risk," diye kekeledi. "Bir portföyün sadece yüzde 20'si."

"Hala çok büyük bir para."

Landon, yatırımlarına odaklanarak zihnini pençeleyen çılgınlıkla savaşıyordu. Danışmanları gereksiz riskler aldığını düşündüler ama o ne yaptığını tam olarak biliyordu. Yüksek ödemeler için hesaplanmış riskler almak. O okudu

saatlerce piyasa. Kendini göğsündeki açık delikten uzaklaştırmanın en etkili yolu buydu. İçmek koltuk değneği için boktan bir bahaneydi. Sadece içinde olduğu kadar fiziksel olarak sefil hissetmesine neden oldu.

"Endişelenme Stu. Ödeme riske değer."

Mali danışmanı diğer uçtan boğuk bir ses çıkardı. Landon'ın kısa süreli neşesi onu terk etti. "Yap."

"Geri çekilip kendini iflas etmeni izleyemem."

Dramatik olmayı bırak. Tüm yumurtalarım lanet bir portföyde yok. Yapmak BT."

Landon yanıt beklemeden telefonu yüzüne kapattı ve onun numarasını çevirdi. mülk yöneticisi. Finans görevlisinin aksine, emlak müdürü Landon'un isteklerini pervasız görünse bile sorgulamadı. Landon, "Evet, Bay Kim"i beş dakika dinledikten sonra aramadan ve mülk yöneticisinden bıktı. Evet-adamının yerini almayı aklına not etti. Stu, onunla tartışacak kadar umursadı. Sinir bozucuydu ama bir omurgası vardı. Landon, aptalca görünen kararları kavga etmeden almasına izin veren biriyle çalışamazdı.

Planlarının neredeyse aptalca olduğundan değil. Gerçekçi olmayan planları olan babası gibi değildi. Landon servetini biriktirmek için kışını yırttı. Ona ailesini ve geleceğini koruma gücü verdi. Bunu riske atacak hiçbir şey yapmazdı.

Arabasını hız sınırının çok ötesine iterek sessiz bir tefekkür içinde sürdürdü. Parmakları direksiyon simidinde huzursuz davul çalmaya devam etti. Yine de yeterli değildi. Hiçbiri yeterli değildi. Cep telefonu çaldı ve Landon kim olduğuna bakmadan cevap verdi. Bunun hayal kırıklığına uğramış danışmanlarından biri olduğunu düşündü.

Landon. Annesinin sıcak sesi satırlarda geziniyordu.

"Bir sorun mu var?" Sorusu, amaçladığından daha sert çıktı. "Neden her aradığımda bunu soruyorsun?" annesi Korece cevap verdi.

"Merhaba demek için oğlumu arayamaz mıyım?"

"Tabi ki yapabilirsin." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Merhaba anne."

"Merhaba Bebek."

Landon onun gülümsemesini hissedebiliyordu ve birdenbire vatan hasreti çekti.

"Ama ciddice."

Sorun nedir?"

"Bilmiyorum. Sen söyle."

Seth anneme bir şey mi söyledi?

"Söyleyecek birşey yok." Artık tanıdık gelen yanma göğsüne yayıldı. Aubrey ile ilgili düşünceleri uzaklaştırmak için mücadele ederken acı onu parçaladı. "Ben iyiyim."

Seth senin deli gibi davrandığını söylüyor. Kendini yok etmeye çalışıyormuşsun gibi. Annesinin sesi titriyordu. "Landon, her ne ise, eve gel."

"Yapmıyorum-"

"Benim için. Yardımımı istemiyorsan sorun değil ama senin iyi olduğunu kendim görmem gerekiyor."

Annesinin sesindeki çaresiz endişeyle kalbi sıkıştı. "Dört saat sonra oradayım."

Landon rotasını değiştirdi ve çocukluğunun geçtiği eve doğru yola çıktı. Annesini uçakla Avrupa'ya göndermiş ya da Santa Monica'daki evinde kalmasını sağlamıştı ama birkaç yıldır eve gitmekten kaçınmıştı.

★ ★ ★

Landon eve geldi ve güneş arkasından batarken garaj yolunda oturdu ve neden bu kadar uzun süre oradan kaçındığını anladı. Ev ona değer verdiği zamanlarda hayatın ne kadar harika olduğunu ve en çok değer verdiği şeyleri kaybetmenin ne kadar acı verdiğini hatırlattı.

Arabasından iner inmez sundurma kapısı hızla açıldı ve annesi ona doğru sıçradı. Yarı yolda onunla karşılaştı ve ayı kucağında onu garaj yolundan kaldırdı. Güldü, ağladı ve güldü ve sıcaklık onun donmuş kalbini eritti.

"Hadi." Uzun bir süre sonra -ama Landon için yeterince uzun değil- annesi geri çekildi ve elini çekiştirdi. "En sevdiğin şeyi yaptım."

Midesi gürültülü bir şekilde guruldadı. Annesinin yaptığı her şeyin tadı inanılmazdı ama baharatlı balık çorbasının eşi benzeri yoktu. Kendini bununla doldurmak için sabırsızlanıyordu. Ama mutfığa girdiklerinde, beyaz ekmeğin üzerinde kabuksuz, tehlikeli bir sandviç kulesi gördü.

"Fıstık ezmeli ve şekerlemeli sandviçler," dedi annesi düzgün bir Vanna White taklidi yaparak. "En sevdiğin atıştırma."

Mutlu anılar içini doldururken gülümsedi. Mahallelerinde yaklaşık on beş saat süren uzun bir elektrik kesintisi olduğunda, o on ya da on bir yaşlarındaydı. Her şey karardığında o ve Seth, aile film geceleri için ne izleyeceklerini tartışıyorlardı. Tartışmayı bıraktılar - ikisi de istediği filmi izleyemediği için mutluydu - ve sıcak aile odalarında ateşin dansını izleyerek unutulmaz bir yemeği paylaştılar. Fıstık ezmesi, muz ve mini marshmallowlu sandviçler. Tadı, annelerinin onları yapabileceğinden daha hızlı tükettikleri tanrıların yemeği gibiydi. Babaları bile o gece şeker yüklü tek bir sandviç yemeyi reddetmiş olmasına rağmen, halinden memnun görünüyordu.

"Anne," dedi bir sandviçe uzanırken. "Harikasın."

Landon, annesiyle yaramaz çocukluğu hakkında sohbet ederken tüm tabağı bitirdi.

"Çok meraklı bir çocuktun," dedi. "Patlatamayacağınız bir bilim projesi yoktu. Daha büyük, daha iyi bir reaksiyon elde edene kadar malzemelerle uğraşırdın. Sonra daha fazlası için zorladın."

"Evet. Daima daha fazlasını istemek, Kim ailesinin bir özelliğidir."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun." Annesi ona uzun uzun, yan yan baktı. "Her zaman daha fazlasını istemek, hiçbir zaman yeteri kadar sahip olmamaktan farklıdır."

Annesinin sözlerinin içine sinmesine izin verdi. Asıl konuyu açmadan o kadar çok şey söylemişlerdi ki. Landon babası olmaktan korkuyordu. Çocukken, babasının duygusuz özgüvenine, sonsuz fikirlerine ve daha fazlası için güdüye zaten sahipti. Hatta ona benziyordu. Kendini kontrol altında tutmasaydı peşinden koşardı. *Daha* herkesi hayal kırıklığına uğratana kadar.

Ancak son zamanlarda kendi restoranını açma, bir ev bulma ve hayatını Aubrey ile paylaşma hayalleri, artık inşa ettiği her şeyin sonundan çok kalıcı bir şeyin başlangıcı gibi geliyordu. Aceleci bir kumar değil, sonsuza kadar değer vereceği bir seçim.

Landon onu boğmak için yayılan paniği gizlemek için bakışlarını annesinden kaçırdı. Hemen arkasından mutfığa girdi. "Favorim derken, demek istediğini sandım. *meh-oon-tang*."

Sandviçler en sevdiğin atıştırma malıydı. Akşam yemeği için balık çorbası." Gülümsemesinde bir hüznün izi vardı ama konuyu değiştirmesine izin verdi. "Çorbada kaç tane acı biber istiyorsun? Serrano ve jalapeño'm var."

Serrano. En az üç. Buhar-sauna etkisini istiyorum." Kollarını sıvadı. "Balık nerede? Et suyu için temizlememi ister misin?"

Landon, uzun zamandır birlikte yemek pişirmedik. Annesi boğazını temizledi, gözleri kocaman açıldı. Garajdaki buzdolabında. Kırmızı kaya morina balığı. Karacayı ve karaciğeri kesmediğinizden emin olun.

"Bana biraz hak ver, anne. CIA'den onur derecesiyle mezun oldum ve hala saygın bir yemek eleştirmeniyim. Çorbanın en iyi kısmı onlar. Onları bozulmamış durumda çıkardığımdan emin olacağım."

Mutfak küçük ama iyi donanımlıydı ve annesi ada lavabosundan et suyu için su çekerken o büyük lavaboda balıklarla uğraşıyordu. Yosun, soğan, zencefil ve sarımsaktan oluşan temel çorba hazır olduğunda, Landon'ın temizlediği balık parçalarını ekledi. Bu kaynatılırken dilimledi ve ardından çorbaya biraz beyaz Kore turpu, yeşil soğan ve tofu ekledi. Annesinin taze perillası vardı.

sonunda eklenmeye hazır ta yaprakları ve ta papatyası.

orba bittiğinde ağızında salyalar birikiyordu. Annesi ortaya koydu**banchan**,küçük kimchee yemekleri, terbiyeli fasulye filizi, buğulanmış ıspanak ve tavada kızartılmış kabak. Landon, ağızına kadar doldurulmuş bir kase pirinci önüne koyduğunda, Landon içeri daldı. Balık orbası kaynıyordu ve baharat seviyesi volkanikti. Alnında ve üst dudağında biriken teri sildi ve saniyeler ve üçte birini yedi. Sadece işini bitirdiğinde hava almaya geldi.

"Anne." Zihnindeki ve vücudundaki tüm toksinleri temizlemiş gibi hissederek sandalyesine yaslandı. "Bu en iyisiydi."

"Neler kaçırdığına dair bir hatırlatma, evlat."

Landon geceyi eski odasında geçirdi ve aslında birkaç saat uyumayı başardı. Beklendiğı gibi, acı karanlıkla birlikte yuvarlanmıştı.**Aubrey**.Adı kan dolaşımında dolaşarak onu kavurup içini yaktı ama o ondan saklanmaya çalışmadı.

Eve dönüşüyle birlikte bir şeyler değışmişti. Kendisine bakılmasına izin vermek -savunmasız hale gelmesine izin vermek- zincirleyip zindana attığı bir parçasını serbest bıraktı. Acı bile Aubrey'nin yokluğunun bıraktığı boş uyuşukluktan daha iyiydi.

Ertesi sabah, koşmanın bittiğini bilerek ön kapının yanında durdu. "Anne."

Belinde ölümcül bir tutuş vardı. "Yakında ziyarete geleceğim. BEN söz."

"Seni seviyorum bebeğim. Lütfen artık tek başına incinme." "Anne."

"İnkâr etme. Babanı sevdin, ama onun kaybının yasını bile düzgün bir şekilde tutamadın. Kendini çok zorladın. Sana sormayı hayal bile edemeyeceğim kadar çok şeyden vazgeçiyorum."

"Onun gibi olmak istemedim. Seninle ve Seth'le ilgilenmek istedim.

"Yine de onun gibisin." Landon gerildi ama o dayandı. "ok tutkulu. Çok yetenekli. Ama sen ondan daha güçlüsün."

Bundan pek emin değılim.

"Evet, öyleyim. Çocukken bile, iyi ya da kötü, yaptığınız her şeyin sahibi sizdiniz." "Ben..." Bastırılmış duygular onu boğdu. "Babam gelince çok korktum.

sol. Seni ve Seth'i de kaybedemezdim.

"Bize paranın satın alabileceğı her şeyi verdin ama kendini uzak tuttum." Geri çekildi ve yüzünü gölgeleyen acıyla ona baktı. "Hayalinden vazgeçmek zorunda kaldığım için bana kızdığını sanıyordum."

"Bir an için değıl." Landon başını salladı, annesinin yaptığı dehşete kapılmıştı.

bunca yıl kendini suçladı. "Hayallerimden - hayatımdan - uzaklaştım çünkü sevdiğim başka hiçbir şeyi kaybetmeden hayatta kalabileceğimi düşünmedim."

"Saklanmaya devam edersen kaybedecek bir şeyin olmayacak çünkü sahip olmaya değer hiçbir şeyin olmayacak. Hayatını yaşamaya başlamanın zamanı geldi oğlum."

"Biliyorum."

"İyi o zaman. Gidip sevdiğin kadını geri alsan iyi olur."

Tara haftalık akşam yemekleri için geldiğinde, Aubrey'nin gözleri neredeyse şişip kapanacaktı.

"Gitsene!" Tara ondan uzaklaştı. "Sana ne oldu?" "Ben... ben..."

"Merhaba Tara." Annesinin dingin sesi, Aubrey'nin feryadını yarıp geçti. Hamilelik dramalarına rağmen, şaşırtıcı derecede iyi anlaşıyorlardı.

"Merhaba Linda Anne. Ne zamandır böyle?"

"Ah, bu sabah uyandığından beri ara ara."

Aubrey, konuşmalarını dinlemek için ağlamayı bıraktı. Sanki orada değilmiş gibi onun hakkında konuşuyorlardı. Ona yaptıkları görünmezlik büyüsünü bozmak için yüksek sesle sümküdü.

Şimdi ne olacak Bree? Kaktüslerinizden biri öldü mü? Yoksa on iki yaşındayken sahip olduğun tüylü zarları mı özölüyorsunuz?

Linda elinin arkasından kıkırdadı ve Tara onaylayarak başını eğdi. Aubrey ikisine dik dik baktı ve sinirli ruh haline geçiş yaptı.

"Hiç ciddi olamaz mısın?" tersledi.

"Sadece çok özel durumlarda."

Annesi aslında homurdandı. Hanımefendiye hiç yakışmıyor. Tara onun üzerinde kötü bir etkiye sahipti.

Aubrey'nin ona ateşlediği hançerlere gözünü kırpmadı. Bu önemli, dedi Aubrey.

"Nedir?" Tara'nın kaşları kalktı, sesinde endişe vardı. "Şişmanım."

"Aman tanrım." Arkadaşının yüzü avuç içindeydi.

"HAYIR. Cidden. Ayaklarıma bak. Fred Çakmaktaş'inkine benziyorlar." Aubrey başka bir sağanak fırtına uyarısında bulunarak uğursuz bir şekilde burnunu çekti. Annesi koşarak yanına geldi ve feryatları savuşturmak için çılgınca kollarını ovuşturdu. "Ve bende var

sosis parmakları. Hamuru elime aldığımda dev bir ogre gibi hissediyorum.”

"Saçmalama." Tara burnunu çekti ve gözlerini devirdi. "Hepiniz midelisiniz. Geri kalanınız küçücük. İnsanlar arkadan hamile olduğunuzu bile anlayamıyor." "Gerçekten mi?" Titreyen dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

"Kesinlikle. Sadece arkanı döndüğünde 'Vay canına' derler. O şeyi nereye doğrulttuğuna dikkat et."

"Hiçbir şey için teşekkürler. Bir arkadaşsın. Hamile bir kadına ucuz atışlar yapmak."

Linda boğulur gibi bir ses çıkardı ve titredi ama neşesini bastırmayı başardı. "Şimdi kızlar."

Tara o kadar diplomatik değildi. En iyi arkadaşı kendi esprilerine kıkırdarken, Aubrey onu boğmayı düşündü. Sadece ufacık bir parça. Ama kafasına bir yastık fırlatmaya karar verdi.

"Hey. Dikkat edin hamileler. seni aşağı indireceğim Bir basket topu yuttun diye sana hafife almayacağım.

"Kapa çeneni, yoksa üstüne oturacağım." Aubrey gülmekten kendini alamadı. "Sen her türlü korkunçsun. Sadece hamile kalana kadar bekle.

"Rica ederim. Artık neşeli mizacınızı yeniden bulduğunuza göre, dinlemenizi ve iyi dinlemenizi istiyorum. Her zamankinden daha güzelsin. İçten dışa parlıyorsun." Tara, Aubrey'ye buğulu bir şekilde gülümsedi. Seninle gurur duyuyorum, Bree. Gücün ve cesaretin kör edici ve bence dünyaya meydan okumaya hazırsın."

O haklı tatlım. Değişikliklerin zor olduğunu biliyorum ama içinde küçük bir insanı büyütmeyle harika bir iş çıkarıyorsun." Annesi, Aubrey'nin burnunun ucuna hafifçe vurdu. "Ve tombul parmakların hâlâ şehirdeki en iyi hamur işlerini yapıyor."

Ah, çocuklar.

Ağlayan grup sarılmaları en iyisiydi.

★ ★ ★

Landon, Aubrey'nin Bosque Verde'deki ilk gecelerinde onun için somutlaştırdığı rüyayı gerçekleştirmek istedi. İnsanların zevk alması ve beslenmesi için yemek pişirmeyi özlüyordu - ikinci bir ipotek gerektirmeyecek basit, cana yakın gurme. Restoranını nerede açacağına karar verememesinin tek nedeni, Aubrey'nin rüyasının bir parçası olmasını istemesiydi. Belki hala restoranı yapma şansı vardı.onlarınrüya.

Ama onu çok incitmişti. Kırılgan güvenini yok etti. Yaptıklarından sonra onu sevdiğine nasıl ikna edecekti? Landon Bosque'a girdi

Verde tam güneş batmaya başlamışken. Aubrey ile bir yuva kurma hayalini kurmasına neden olan okul binasında olmak onu hem rahatlattı hem de işkence etti. Güverte, mutfak, yatak odası. Nereye baksa oradaydı. Saklanacak bir yer yoktu ama ne kadar acı verici olursa olsun anılardan saklanmak istemiyordu.

Tepelerin etrafına gece çökmüştü ve o, arabasına atlayıp ona gitmemek için iradesinin her zerresini kullanarak evin içinde volta attı. Çaresizlik içinde yatak odasına gitti ve Aubrey'nin ona verdiği cam şişeyi çıkardı. Onu göğsüne dayadı ve gözlerini kapattı. *Belki de taşlar hâlâ ellerinde sıcaktı.* Bu delilikti ama bu onun şişeyi açıp taşları avucuna dökmesine engel olmadı.

Hamilelik testi taşlarla birlikte düştüğünde, Landon nefes almayı bıraktı. Sanki bedeninin dışında kendisini izliyormuş gibi hissetti. Sonucu ortaya çıkarmak için çubuğu ters çevirdi ve ardından dizlerinin üzerine çöktü. Aubrey'nin sevimli elinde, "Ebeveynlikle ilk karşılaşma" yazmıştı. Kesin bir netlikle, son konuşmaları zihninde tekrarlandı.

O şişe benim için dünyalara bedel ve umarım sizin için de aynı anlamı ifade eder.

Ona söylemeye çalışıyordu. Ona söylemeye çalışıyordu ama o dinlemiyordu. Sebepleri ne olursa olsun, onu geri çeviren oydu. Sevdigi kadını en savunmasız anında geri çevirmişti. Çocuğuna hamileyken onu terk etmişti.

Kalbini dilimleyen acı, kendi akıl sağlığının sınırını hissetmesine neden oldu. Çirkin, kara suçluluğun onu tüketmesine izin vermenin nasıl bir his olduğunu belli belirsiz merak etti. Ama bir şey onu geri çekti.

Bizim çocuğumuz. Aubrey'nin bebeği olacaktı.

İçinden geçen neşeyi hissetmeye hakkı yoktu -hiç hakkı yoktu. Tuttuğunu hiç bilmediği bir rüya o anda gerçek oldu. Kendi ailesi. Aubrey ile. Onun hayatından çıkışını izlediğinden beri ilk kez dudakları umutla kıvrılmıştı.

Bunu düzeltmesi gerekiyordu ve yardıma ihtiyacı vardı. Sabırsızlıkla güneşin doğmasını bekledi ve saat tam yedide Aria'yı aradı, onun erken kalktığı için minnettardı.

Aria telefona cevap verdiğinde Landon, "Ben lanet olası bir embesiliyim," dedi.

"Bunu zaten ele aldığımızı sanıyordum." Hattın diğer ucundan gözlerini devirdiğini duyabiliyordu. "Evet evet sensin."

"Arya, onu çok seviyorum." Sesindeki titremeyi bastırmaya çalışarak nefes almak için duraksadı. "Onu eve getirmem gerekiyor."

"Sonunda mantıklı konuşuyorsun."

Landon, "O hamile," diye ağzından kaçırdı.

Telefonun diğer uçta yere düştüğünü duydu ve sonra sessizlik oldu. Landon bağlantıyı kaybedip kaybetmediğini merak etti.

"Ne zaman öğrendin?" diye sordu Aria, sesi hem heyecanlı hem de endişeliydi.

"Dün gece. Bana verdiği cam şişede gebelik testi pozitif çıktı. içeri. Bana söylemeye çalışıyordu, Aria. Bana anlatmaya çalıştı ama ben dinlemedim." Acısını arkadaşından gizleyemedi.

Ah, Landon.

"Ne yapmalıyım? Onu telafi etmeye nasıl başlayabilirim?"

"Öncelikle," dedi Aria, kontrolü ele almaya hazır bir şekilde. "Hamilelik hakkında ne düşünüyorsun?"

"Gülünç derecede mutluyum," dedi Landon, yüzüne şapşal bir sırıtış yayıldı. "Bebeği her düşündüğümde kendinden geçmiş hissediyorum. Çocuğumuz... Ben bir serseriyim ve onu hak etmiyorum ama ailemi eve getirmem gerekiyor. Bir sonraki nefesim gibi buna ihtiyacım var. Nothing Else Matters."

"Yaptığın pislği düşünürsek biraz uğraşman gerekecek ama sanırım bu değerli amaca katkıda bulunacak bir iki fikrim var."

"Herhangi bir şey. Her şeyi yaparım. Bir şey yapmazsam delireceğim. Şu anda. İki aydan fazladır onsuzum." Şişedeki sırrı bulduğundan beri uyumamıştı ve Aubrey'yi tekrar kollarına alana kadar da uyuyamıyordu. "Sizin fikirlerinizden birinin onu bugün eve getirme şansı var mı?"

"Hamile bir kadını kaçırmaya planım yok, yani hayır." Devam ederken Aria'nın sesi yumuşadı. "Ayrıca senin onu getirecek bir 'evin' bile yok. Ve sen hazır değilsin, Landon."

Elbette, o haklıydı. O bir enkazdı. Aubrey onu böyle görse, çılgınlık atarak ters yöne koşardı. Landon elini yüzünden aşağı kaydırды. "Bir duşa, biraz yiyeceğe ve birkaç saat uykuya ihtiyacım var."

"Kendinizi şımartmaya başlamadan önce yavaşlamalısınız. Bu bir günde olmuyor."

"HAYIR?" çaresizce sordu.

"Hayır, ama bugün başlayabilirsin." Aria onun bir şey söylemesini bekler gibi duraksadı. Sessiz kaldığında içini çekti. "Aubrey'yi eve getirmeden önce ne yapman gerekiyor?"

"Bir ev bul." Beyni paslı çarkları döndürmek için gıcırdayıp gıcırdarken Landon gözlerini kırıştırdı. "Evimiz olmasını isteyeceği bir yer."

Ve restoranı için bir yer bulacaktı. Landon olmazdı

artık hayatının izleyicisi. Hayallerinin peşinden gidecekti. Bütün hayalleri. Aubrey için. Aubrey ile her şeyi yapabilirdi.

23

Landon, Craig'in masasına beyaz bir zarf fırlattı ve bacak bacak üstüne atıp ayak bileklerini kavuşturarak misafir koltuğuna oturdu.

"Ne zamandan beri kağıda yazıyorsun?" dedi editörü, zarfı başparmağıyla işaret parmağı arasında ihtiyatla alarak. "Eğer bu bir istifa mektubuysa, açmaya zahmet etmeyeceğim. Doğruca parçalayıcıya gidiyor."

"Nasıl bildin?" Kollarındaki tüyler, arkadaşının bariz durugörüsü karşısında dikildi. Landon, Craig'i ya da *Cal Sahili*, ama yakında çalıştıracak bir mutfağa sahip olacakken, eleştiri yazmak için dünyayı dolaşamazdı.

"Biliyor musun?" diye sordu Craig mektubunu çıkarıp açarak. Sadece üç cümlesi vardı. "Ne oluyor, Kim? Bu bir istifa mektubu mu?"

"Evet, ama zaten açıp okuduğuna göre öğütücüye gerek yok." Landon sinir ve rahatlamaıyla güldü. Arkadaşını kızdırmıştı ama hayaline doğru büyük bir adım atmıştı.

"Neden bu boku üzerime çekiyorsun?"

"Bazen, Craig, her şey seninle ilgili değil." Öfkeli editöre sırtıttı ama ciddiyetle devam etti, "Bu benim ayrılmamla ilgili değil. *Kal Sahili*. Kendi restoranımı açmamla ilgili. Bu benim eleştirmen değil şef olmamla ilgili. Hayatımı yeniden yaşamamla ilgili.

"Lanet zamanla alakalı. Senin adına çok gururlu ve mutluyum." Craig ayağa kalktı ve bir anda Landon'ın yanındaydı, omzunu çırpıtı. "Ama kahretsin, keşke bu seni burada kaybetmek anlamına gelmeseydi."

"İkisini de yapamayacağımı biliyorsun."

"Tabiki biliyorum. Ama senin acayip derecede büyük ayakkabılarını dolduracak birini nasıl bulacağım?"

"Gary'ye ne dersin?" "Siktir git, Kim."

"Teşekkürler." Landon, eğlencesinin bir kısmı sönerken ensesini ovuşturdu.
"Gitmeden önce bir iyilik isteyeceğim."

"Bırak duyayım. Bunun gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım." "Veda yazımı basmanı istiyorum. Bu ayki sayımızda."

"Haftaya çıkacak olan mı?"

"Evet."

"Bastırılmaya hazır olan ve bu noktada herhangi bir değişiklik yapmak baş belası olur mu?"

"Evet."

"Elbette. Oldu bil."

"Teşekkür ederim." Landon ayağa kalktı ve elini Craig'e uzattı. "Şefin masasına istediğin zaman oturabilirsin."

★ ★ ★

Bu onun için mazoşistti ama Aubrey, Landon'la arasında küçük bir bağ olmasına izin verdi. Her ay bir kopyasını satın aldı.*California Sahili Aylık* ve ezberleyene kadar Landon'ın incelemesini okuyun. Sonra sözlerini daha sonra hatırladığında sesini kafasında duyabiliyordu. Muhtemelen kendini şımartacak en sağlıklı hobi değildi ama buna ihtiyacı olduğu için umursamıyordu.

Bu ayın sayısında sonbahara dair her şey yer aldı. En sevdiği mevsimdi. Değişen renkler, havadaki odun ve duman kokusu ve aşırı rahat yiyecekler. Sonbahar onun için her şeyden çok aşk ve aile mevsimiydi.

Daha sonra geri dönmek istediği tariflere göz atarak dergiyi karıştırdı ve Landon'ın bölümünü aradı. Bunu bulduğunda içini bir huzursuzluk dalgası kapladı. Köşesi, alışlagelmiş arka planından ve cezbedici yemek fotoğraflarından yoksundu. Düzen her zamanki gibi zarifti, ancak sayfanın keskin siyah, gri ve beyazı, daha başlığı kaydetmeden önce bile kasvetli geldi.

Landon Kim
tarafından Veda
Değil

Son on yılda siz okuyucularım, benim sırdaşlarım, dostlarım ve kahramanlarım oldunuz. Aldığım her lokma *California Sahili Aylık* ve blog, ne düşüneceğinizi hayal ederek yedim. Nasıl hissederdin? Benimle seyahat ettiğin için asla yalnız olmadım. Gördüğüm ve yaşadığım her şey, diye düşündüm, *Oh, okuyucular buna bayılacak veya Tanrım, bu okuyucuları üzecek.* Yazdığım her kelimeyi seni düşünerek yazdım. İncelemelerim ve makalelerim, beklentilerinizi karşılaması için dua ederek sizinle paylaştığım benim parçalarımı. Mutfak felaketlerine gülmek, kötü bir yemekte restorani kurtaran gümüş astarı bulmak ve dünyanın sunduğu sonsuz lezzetin hayalini kurmak.

Bir kere. Sadece bir kere. Ama yine de bir kez. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Kendim başarısız oldum. Ve neredeyse inanılmaz bir şeyi yok ediyordum

pasta şefinin rüyası. Sana sunmak zorunda olduğu hediye neredeyse çalışıyordum.

Çoğunuz "Zekanın Tuzakları" başlıklı makalemi hatırlarsınız. İçinde, pastasından bir ısırık yedikten sonra bir fırıncıyı parçalıyorum. Pasta hakkındaki izlenimimden vazgeçmiyorum. Gerçekten endişe vericiydi. Sakızlı solucanlar ve fıstık ezmesi, çikolatalı Bundt kekine ait değildir. Tabii ki büyük bir *Ancak*.

*Ancak*ne olduğu önemli değildi *BEN*pastayı düşündü, çünkü başka bir müşteri içindi. Alışılmadık dolgu, altı yaşındaki bir doğumgünü kızının buluşuydu ve ben onun pastasını yemiştim. Sunucu onu bana kazara vermişti, şirin dükkanın aç müşterilerle dolup taşıdığı düşünülürse anlaşılır bir hataydı.

Bu tuhaf pastanın ardındaki gerçek hikayeyi sayı çıktıktan yaklaşık bir ay sonra keşfettim ama hatamı düzeltmek için hiçbir şey yapmadım. İncelememi geri çekmeyi reddettim. Benim mantığım, yediğim pastanın şüphelenmeyen bir müşteriye empoze edilmemesi gerektiği ve tepkim dürüsttü. Ayrıca, daha çeşitli menü öğelerinin daha kapsamlı, düşünceli bir incelemesine dayanan ikinci bir inceleme yazmak için fırına geri dönmeyi de reddettim. Korumam gereken bir itibarım vardı ve bu benim için duvardaki bir fırından daha önemliydi.

Egom, kibrim, siz okuyucularıma yüzeysel ve eksik bir eleştiri yapmama neden oldu ve küçük, aşırı geniş bir fırını neredeyse iflas ettirdi. Bu inceleme benimle ve pasta şefi hakkındaki haksız yargımla ilgiliydi. O anı seninle yaşamam gerektiği gibi yaşamadım ve incelemeyi seni düşünerek yazmadım.

Kalbimin derinliklerinden özür dilerim sevgili okuyucular.

Sana her zaman verdim (kader bir kez hariç) ve şimdi sana tam dürüstlüğü veriyorum. Lütfen güzel fırın ve inanılmaz şefi hakkındaki fikrimi biraz tuzlu olarak alın. Burada yazdığım her kelimeyi kastetmiş olsam da, pasta şefine umutsuzca aşık olduğum için fikrim önyargılı olabilir.

Bu, bir yemek eleştirmeni ve blog yazarı olarak yazdığım son makale. *California Sahili Aylık* ve öngörülebilir gelecek için başka herhangi bir yayın. Ama bu bir veda değil. Hayallerimin peşinden gitmek için yola çıkıyorum. Bunun tek anlamı, seni mutfağın içinden göreceğim ve seninle kendimi daha çok paylaşacağım.

Unutulmaz anılar için teşekkür ederim.

Aubrey, kelimeleri okumayı bitirdikten çok sonra bile sayfalara baktı. *Pasta şefine umutsuzca aşığım*. Beyni aynı anda on iki soru haykırıyordu ve hiçbirine odaklanamıyordu. Çok gürültülüydü. Kalbi sıkıştı ve buruldu ve hıçkırıyordu ama düşüncelerinin kakofonisi, nedenini anlaması için sakinleşmedi.

Pasta şefine umutsuzca aşığım.

Aubrey iki kişilik koltuğuna oturdu -devrilmiş bir kaplumbağa gibi mücadele etmeden kalkabildiği tek sandalyeydi-*Olumsuz*Landon'ın son makalesini düşünüyorum. En son bağımlılığı olan kurabiye ezmesine düşküncü. Tara'nın erkek kardeşleri Jack ve Alex, onu San Diego'nun bira festivallerinden birine yaptıkları yolculuktan getirdiler ve Tara tamamen bağımlısı oldu. Dondurmadan sonraki en büyük mutfak icadıydı.

Biraz mutlu bir melodi mırıldanan Aubrey, kavanozdan çıkar çıkmaz yemek için kaşığına kurabiye yağına batırdı, ama günahkar iyiliği yalayamadan kapı zili çaldı. İlkel bir hırıltı göğsünde gürledi.*Bu önemli olsa iyi olur.*Çok, çok önemli bir şey olmadıkça, hamile bir kadının kurabiye yağını yerken kimsenin sözünü kesmesine izin verilmemelidir.

"Anladım bebeğim." Annesi önlüğünü düzelterek aceleyle mutfaktan çıktı. Orada yaşadı ve kaybettiği zamanı telafi ediyormuş gibi yemek yaptı. Tatlı çörekleri büyükanneninkinden bile daha güzeldi.

"Seni seviyorum anne." Konuşan kurabiye ezmeli öfori değildi. Annesi inanılmaz bir kadındı ve Aubrey onun kızı olduğu için çok şanslıydı. Burada olduğun için çok mutluyum.

"Ben de." Annesinin gözleri parladı. Kapıda ikinci, tereddütlü bir vuruş sesi duyulduğunda, Linda önlüğünü tekrar nazikçe koklayarak düzeltti ve kapıyı açtı.

"Ah." Ziyaretçi şaşırmış gibiydi. "Aubrey'yi görmeye geldim."

"Şey..." Annesi duraksadı ve omzunun üzerinden baktı. "Şu anda rahatsız."

"Ona onun Aria olduğunu söyler misin? Onu gerçekten görmem gerekiyor."

Aubrey tadına bakmadan bir ağız dolusu kurabiye ezmesini yuttu. Aria'nın sesiyle zihninin ekran koruyucusu aydınlandı.*Pasta şefine umutsuzca aşığım.*Ne anlama geldiğini bilmiyordu ama bu, hayatının kalıcı bir taksitiydi.

onun beyin müzesi.*Bana neden bu basit kelimeleri anlamadığımı sorma. Sadece. Kapamak. Yukarı.*

"Arya?" Kendini sandalyeden kaldırdı ve annesine doğru başını salladı. "Sorun değil."

Annesi misafirini içeri almak için geri çekildi. Sonra Aubrey altı aylık karnına baktı ve Aria'nın tepkisini görmek için başını kaldırdı. onsuz bileFİRINDA ÇÖREKT-shirt, hamileliğini saklamanın bir yolu yoktu.

"Biraz kilo aldım." Bu muhtemelen ağzından çıkan en aptalca cümleydi.

Aria gözlerini devirdi ve gülümsedi. "Gülünç olmayı bırak ve bana sarıl." Ah, Arya. Aubrey ona sıkıca sarıldı. Hayat dolu arkadaşını çok özlemişti fazla. "Seni görmek çok güzel."

"Ben de seni özledim." Aria, Aubrey'nin karnını ezmemeye dikkat ederek sırtını sıktı. Geri çekilerek sıcak elini Aubrey'nin karnına koydu. "Siz ikiniz nasılsınız?"

"İyi gidiyoruz. Gerçekten iyi."

"Evet öylesin." Aria, Aubrey'yi dikkatle değerlendirdi. "Kesinlikle harikasın."

"Ben kocamanım."

"Lütfen onu çalıştırma." Annesi elini uzatmış onlara yaklaştı. "Merhaba, ben Linda, Aubrey'nin annesi."

"Ben Arya. Seninle tanışmak bir zevk, Linda."

Bazı inceliklerden sonra annesi onları yalnız bırakmak için izin istedi. "Görünüşlerini nereden aldığını görebiliyorum. Annen çok güzel.

"Neden buradasın?" Aubrey ağzından kaçırdı, sesi endişeyle çatlamıştı. "Bir sorun mu var? O iyimi?"

"O olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmezdim.*Tamam.*Yaşıyor." Aubrey'nin ifadesi endişeyle karardığında, Aria elini tutmak için uzandı. "Seni ona götürmek için buradayım. Bu seni kaçırmam gerektiği anlamına gelse bile."

"Landon neden kendisi gelmedi?"

"Başka önemli görevler verildi. Ve sen arabadayken güvenli bir şekilde sürmesi için ona güvenemezdim. O zaten gergin bir enkaz. Aria, Aubrey'ye zarif bir kaş kaldırdı. "Lütfen beni hamile bir kadın hırsızına dönüştürme. Benimle gel?"

"Şu anda?"

"Keşke çok nazik olsaydın." Aubrey'nin ellerini sıkıca kavradı, gözleri yalvarıyordu. "Sürüşümüzde istediğiniz kadar şarkı söyleyeceğim."

Arkadaşının sözleri sinirden titremesine rağmen Aubrey'yi sulu bir kahkahaya boğdu. Landon onu istemiyordu. Peki ya sütunu? Onu sevdiğini söylemişti. Bunu dünyaya duyurmuştu. O artık bir sır değildi.

Ama neden ona kendisi söylememişti? Belki de makale, değerli itibarını korumak için yaptığı hesaplı bir hileydi. Onun okuyacağını hesaba katmamıştı.

O zaman neden Aria onu ona götürmek için buradaydı?

Tamam, herkes sussun.

Aubrey derin bir nefes verdi. önemli değil gidemedi. Onu gördüğü anda hamile olduğunu anlayacaktı. Onu ve kendisini sevgisiz bir ilişkinin tuzağına düşürme riskini alamazdı.

"Seninle gelemem. Onu görmek istemiyorum.

"Zor olduğunu biliyorum ama lütfen söyleyeceklerini dinle." Aria onu tekrar kollarının arasına aldı. "Seni seviyor... ve bebeği."

"O bilir?" Kulaklarında kan zonkluyordu. *O seni seviyor.* Eğer bu doğruysa, bunu göstermenin berbat bir yolu vardı.

"Mesajınızı bir şişede buldu."

Aubrey dudağını ısırды ve Aria'ya devam etmesi için başını salladı. "O çok mutlu, sevgilim."

"Beni bu yüzden mi görmek istiyor? Bebek yüzünden mi?"

Ah, Aubrey, hayır. Bebeği öğrenmeden çok önce sana geri dönmenin bir yolunu arıyordu. O seviyor*Sen.*"

"Buna inanması zor."

Zihninin ekran koruyucusu neon parlaklığıyla aydınlandı. *Pasta şefine umutsuzca aşığım.* Onun okuyacağını bilemeyeceği aptalca bir makaleydi. Ama onunla konuşması gerekiyordu. Adamın yapması gereken bazı açıklamalar vardı. Aubrey'nin onun kalbini neden kırdığını bilmeye hakkı vardı, eğer öyleyse. *umutsuzca aşık* onunla.

Söylemek zorunda olduğu şeyden hoşlanmayabilirdi ama en azından merak etmeyi bırakabilirdi. Umut etmeyi bırak. Çünkü aptalı ne kadar oynamaya çalışsa da, makalesi onu umutlandırmıştı, kahretsin.

Onu istemese bile -makalede söylediklerinden ve Aria'yı onu kaçırmaması için göndermesinden sonra onu istemiyorsa onu ciddi şekilde süsleyecekti- annesi Tara ve bebeği vardı. Landon olmadan bir bütün değildi ama bir daha asla yalnız olmayacaktı.

"Bu çılgınca. Deliyim." En azından kendini kapatabilirdi. İşemem ve anneme seninle geleceğimi haber vermem gerekiyor.

Annesi, sanki kendi gücünü ona aktarıyor ve Aubrey incinmesin diye üzerine koruyucu bir tabaka çekiyormuş gibi ona sıkıca sarıldı. Annesinin büyüünün işe yaradığını umuyordu.

★ ★ ★

Aria, Kern Nehri yakınlarındaki iki katlı güzel bir eve geldi ve garaj yoluna park etti. Aubrey, Santa Monica ya da Bosque Verde'ye uzun bir yolculuk için hazırlanmıştı ve kendisini Weldon'dan sadece yirmi dakika uzakta bulunca şaşırdı.

"İyi misin tatlım?" Aria, azalan ışıktaki Aubrey'nin yüzünü inceleyerek sordu.

"Elbette iyi değilim, seni aptal kadın." Aria iyi niyetliydi ama mutlu bir son olmasını umut edemezdi. "Ama buradayım, değil mi? Söyleyeceklerine kulaklarımı tıkamayacağım düşünmüyorum."

"İyi bir kız." Aria uzanıp Aubrey'nin soğuk ellerinden birini sıktı. "Tamam o zaman. Buradaki işim bitti. Eve, aşkıma gitme vaktim geldi."

Aria'yı yanağından öptükten sonra Aubrey arabadan indi ve kırmızı Mercedes'in gidişini izledi. Cesur bir surat takınmasına rağmen, Landon'dan ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ya Aria çöpçatanlık oynuyorsa? Belki de Landon ondan onu buraya getirmesini hiç istememişti. *Elbette. Bu çok mantıklı.* Arkadaşı, gün batımına yakın garip bir evde onu tamamen terk ederdi. Araba olmadan.

Aubrey homurdandı ve korkuya eğilimli hayal gücünü dizginledi. Kaçmak onun için geçmişte kaldı. Aubrey omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırdı ve yüzünü eve çevirdi. Ona okul binasını o kadar çok hatırlattı ki kalbi çılgınca kekeledi. Ama merak etmenin ya da umut etmenin bir anlamı yoktu. Onu sevseydi, kalbini kırmazdı. Yapamazdı. Bu onu çok incitecekti. Onu incittiğinden daha fazla.

Ona aşkını itiraf etmek. En karanlık güvensizliklerini onunla paylaşmak. Bu, içindeki tüm cesaret rezervlerini tüketmişti. Aşkının bir kenara bırakılması ve korkularının acımasızca göz ardı edilmesi, ona aklının kavrayabileceğinden daha fazla acı vermişti. O zaman bile, Landon'dan uzaklaşmak şimdiye kadar yaptığı en zor şeydi. Onu terk ederken çektiği ıstıraba tanık olmak, onun paramparça kalbini daha da fazla kırmıştı. Aubrey onun sırrı olmayı reddetmişti - o bundan daha değerliydi, çok daha fazlasını hak ediyordu - ama sahip olduğu her şeyle onun canını yakmaması için dua etmişti. Çünkü onu seviyordu. Bu aşktı.

Ve o gece Bosque Verde'de olanlardan pişman olsaydı, hatasını kabul eder ve bundan çok daha önce onun için gelirdi. Kapatmak için buradaydı. Eve doğru iki adım attı ve elleri nefesini tutmak için ağzına gitti. Merdivenlerin başında bir heykel gibi duruyordu.

Batan güneşin solmakta olan ışığında bile, vücudu onun yumuşak bir şekilde aydınlatılmış kapı eşiğinde çerçelenmiş uzun, geniş silüetini tanıdı. Acı ve özlem içini doldurdu. Aubrey'nin kalbinin yeniden kırılmasının acısı gerçekten de varken, duygularının gücü onun kendi içine kapanmasına neden oldu, kolları içgüdüsel olarak bebeği zarar görmekten korumak için karnını kucakladı.

Acıyla nefes alırken gözleri sımsıkı kapalı olsa da, düşen ayak sesleri kulağında çınladı. Landon ona ulaşmak için son sürat koşuyordu.

"Aubrey." Sıcak, güçlü eller kollarını sardı. "Aubrey, iyi misin? Ne oluyor? Ne yapmaya ihtiyacım var?"

"Yapmalısın," dedi nefeslerinin arasında, "sakin ol."

Kahrolası Braxton Hicks. Antrenman sancıları denilen kasılmalar son zamanlarda daha sık geliyordu ve çok acıyorlardı. Bu, muhtemelen Landon'u tekrar görmenin şokuyla tetiklendi. Ama her zamanki gibi kasılmalar hızla azaldı ve Aubrey kollarını geç de olsa onun ellerinden çekerek tam boyuna ulaştı.

"Seni bir hastaneye götürmemiz gerekiyor. Anahtarlarımı alayım." Ne yazık ki, önündeki paniğe kapılan adam talimat verdiği gibi sakinleşmemişti. "Cehenneme. Seni aniden buraya getirmemeliydim. Seni bir daha görmezsem öleceğimi sandım. Daha fazla bekleyemezdim. Allah kahretsin. Ben çok üzgünüm."

"Bana bak." Ağzından çıkan kelimeler nabzını ürkütücü bir hıza çıkarsa da sesini sabit tuttu. Landon ancak birkaç kez kendini tekrar ettikten sonra bakışlarını onunkine kaldırdı. "Anlıyorsun? Ben iyiyim, o yüzden sakın ol."

"İyi olduğuna emin misin?" Gözleri, sanki her an yere düşebilirmiş gibi, yüzünde ve vücudunda gezindi.

Hayır, o iyi değildi. Neden herkes ona bunu soruyordu? İyi olmaktan çok uzak olduğunu göremiyorlar mıydı? Landon'u görmek onu çok mutlu etti, kızdırdı ve aynı zamanda dehşete düşürdü. Bir top gibi kıvrılıp bilinçsizce ağlamak istedi.

"Evet iyiyim. Ama burada dikilip konuşmayı planlamıyorsan, içeri girip oturmayı tercih ederim."

"Elbette. Ne düşündüğümü bilmiyorum."

Yanına bir adım attı ve kolunu ona dolayacakmış gibi hareket etti. Gerildi ve geri çekildi.

"Yapma," dedi büyük bir öfke patlamasıyla. "Bana dokunamazsın."

Landon, onun bu şiddetli sözleri karşısında irkildi ama kollarını indirdi ve kara gözlerinde hüznün yüzerek bir adım uzaklaştı. "Önden buyurun."

İçeri girdiklerinde evin sıcaklığı onları karşıladı ve Landon'ın paltosunu almasına izin verdi. Ona dokunmamaya o kadar dikkat etmişti ki, onun için biraz incindi.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Onu şöminede hafif hafif yanan ateşin olduğu rahat bir oturma odasına götürürken, onunla göz göze gelmeyecekti. Aubrey, odanın aydınlığında sonunda Landon'ın ne kadar zayıfladığını ve sıskaştığını fark etti. Hâlâ güçlü ve iri görünüyordu, ama kıyafetleri bol sallanıyordu, çenesi çok keskindi ve yanakları çökük görünüyordu. Yakın zamanda tıraş olduğunu söyleyebilirdi ama fazla uzamış saçları yakasında kıvrılmıştı ve yorgun gözlerinin altında koyu gölgeler vardı. Landon sanki onun önünde durmak için cehennemden geçmiş gibi üzgün ve son derece güzel görünüyordu.

Ona derin, dөşemeli bir koltuk teklif etti ve o da başını salladı ve bunun yerine iki kişilik sağlam bir koltuk seçti. Yorgun vücudunu içine yerleştirirken derin, rahatlamış bir iç çekiş ondan kaçtı. Landon'ın bakışları sese keskinleşti ama havada asılı kalmadı ya da yaygara koparmadı. Yanındaki bir koltuğa oturdu ve dirseklerini kalçalarına dayayarak öne doğru oturdu.

Landon sessizce otururken Aubrey, "Bebeği öğrendin," dedi. "Evet," dedi boğuk bir sesle.

"Bu yüzden mi buradayım?" "Evet ve hayır."

"Yirmi soru mu oynuyoruz? Yanlış hatırlamıyorsam, beni görmek isteyen sendin."

"Ve sen yapmadın mı? Beni görmek istermisin?" Alçak sesle söylediği sözler kalbine bir hançer gibi saplandı ve çaresiz, araştıran gözleri acı ve içerlemeyle boğazını tıkadı.

Ne söylememi bekleyebilirdi ki?Siktir et onu.Kalbimi kırdığı için onu sikeyim. Bana bunları yaşattığı için onu sikeyim.

Sana bebekten bahsetmediğim için özür dilemeyeceğim. Şişenin içinde ne olduğunu açıklamama izin verseydin, aylar önce bilirdin. Ama sen

senin için geçici bir kaçıştan başka bir şey olmadığını açıkça ortaya koydu. Bebeğime bana davrandığın gibi davranmana asla izin veremezdim. Onu gölgelerde saklamayacaksın. O asla senin utanç verici sırrın olmayacak. O benim kalbim, benim kanım ve dünyanın görmesi için sevilecek, değer verilecek ve yükseltilecek.”

"Lütfen, Aubrey. Asla... Tanrım, çok üzgünüm. Lütfen dinle."

"Senin mazeretlerini veya özürlerini istemiyorum." Aniden tükenmiş hissetti ve bitkinlik onu boğmak için bir dalga halinde yükseldi. "Kapatmak istiyorum. Tasınmaya ihtiyacım var. Aramızda ne varsa geçmişte kaldı."

"Hiçbir şey," dedi kırık bir sesle. "*Hiç bir şeyi içinde geçmişim* benim için, çünkü kalbimde bitirmediğimizi biliyorum. Bunların hepsi şimdi ve gelecekle ilgili. Geleceğimiz. Bu yüzden gelmeni istedim.”

"Geleceğimiz?" Aubrey gözlerini kırıştırdı, kalbi kulaklarında güm güm atıyordu. O, başını salladı. Landon, bizim için bir gelecek yok. Ben senin metresin olmayacağım.”

Gözlerinin önünde parçalanmış gibiydi. Ellerini yüzünün iki yanında gezdirdi, ağzı açıktı. Onun kanayan, işkence görmüş ruhunu gördü. Gözleri dökülmemiş yaşlarla parladı ve çaresizlik yüzünün her santimini buruşturdu.

"Seni seviyorum Aubrey. Seninle olmak, itibarımdan ya da kariyerimden daha fazlasını ifade ediyor. Seni seviyorum ve sonsuza dek seninle olmak istiyorum.”

"Hayır, bilmiyorsun." Sanki parmaklarının ucundaki kan çekilmiş ve bedeni ağır, içi boş bir kabuğa dönüşmüştü. “Beni sevmiyorsun. yapamazsın O gün bir parçam öldü.”

"Seni incittiğimi biliyorum ve hayatımın geri kalanında bununla yaşamak zorundayım."

"Hayır, anlamıyorsun. Söylediğin her şeyden sonra bile seni terk etmek beni öldürdü. Seni o kadar çok sevdim ki, senin incindiğini seyrederek biraz öldüm. Anlıyor musunuz? Beni birazcık bile sevseydin bana yaptıklarını yapamazdın."

"Korkmuştum. Çok korktum.” Landon sandalyesinden tökezledi ve ayaklarının dibine diz çöktü. Ben bir korkaktım. Babam bizi terk ettiğinde benim için önemli olan her şeyden kaçtım. Seni sevmek, babamın ailesini yüzüstü bıraktığı gibi seni hayal kırıklığına uğratabileceğim ve yüzüstü bırakabileceğim anlamına geliyordu. Ona çok benzediğimi düşündüm. Seni mahvetmekten ve kaybetmekten çok korktum.

Ne? Ruhunda bir umut kıvılcımı parladı ve titredi. Ama ona nasıl güvenebilirim?

"Öyleyse nasıl?" kendine rağmen sordu. "Neden?"

"Seni kendimden uzaklaştırırsam, geride bıraktığım acınası hayatı hâlâ kurtarabileceğimi ve seni ve kariyerini koruyabileceğimi düşündüm. Ama benim için artık çok geçti. Seni seviyorum, Aubrey. Sensiz hiçbir şeyim. Yapamam... Lütfen. Tanrı seni hak etmediğimi biliyor ama lütfen beni affet.”

Sözlerinin doğruluğu -sevgisinin gerçeği- yalvaran yüzüne yazılmıştı. Yalvaran sözlerine işlenmiş.

Aubrey onun umut etmeyi bırakmak istediğini düşünmüştü. Kapatmak istediğini düşünmüştü. Ama yanılıyordu. Yeterince güçlü değildi. O da onun sunduğu şey karşısında bir korkaktı. Güvenlik açığı. Onun gücü. Çok fazlaydı. Eğer kalbini ona açarsa ve o kalbini tekrar kırarsa hayatta kalamayacaktı. Bu sefer değil.

Üzgünüm bebeğim. Annen çok korkmuş. Artık savaşmaktan çok korkuyorum.

★ ★ ★

Aubrey'nin ışığı sönmüş gibiydi ve Landon'ın kalbi nehir yatağının dibine batan bir kaya gibi düştü. *Hayır. Tanrım, hayır.* Nefret yoktu. Öfke yok. Hiçbir şey yoktu. Onun hor görmesini ve tiksinsmesini tercih ederdi. Tanrı bunu hak ettiğini biliyordu. Ama boş gözleri ona buz gibi bir korku saldı. Çok geç kaldı. Onunla işi bitmişti.

"Üzgünüm. Çok üzgünüm, Aubrey." Çaresizlik içinde ellerini tuttu. *Sinirlenmek. İstersen bana tokat at. Sadece beni bırakma.*

"Yapamam. Üzgünüm. Yapamam." Sesi kısık ve uzaktı. Sanki onu çoktan terk etmiş gibi.

"Gitmene izin verdiğimde her şey cehenneme döndü. sensiz yaşayamam." Gözlerinin kenarlarında biriken nemi savuşturmak için hızla gözlerini kırıştırdı. Onu tekrar kaybedemezdi. "Lütfen bize bir şans verin."

"Yapamam. Denedim ama sonunda seni kaybettim."

Landon göğsünü tırmaladı. Çok acıttı. Ama pes etmiyordu. Eğer onu geri kazanmak için gereken buysa, o zaman bunların ve daha fazlasının acısını çekerdi.

"Eğer bana sahip olursan, beni asla kaybetmezsin. Benden asla kurtulamayacaksın." Sinirli bir kahkaha attı. "Seni seviyorum ve aşkımız için savaşıcağım. Pes etmeyeceğim."

"Korkuyorum, Landon. Bizim için tekrar savaşamam."

O zaman yapma. İkimiz için de savaşıcağım. Sana dönüş yolunu bulmam çok uzun sürdü. benim için bu kadar Sen benim hayatımsın. Senin için cehennemde sürünürdüm. Bunu yapmak için seni taşımam gerekse bile bizim için savaşıcağım. Güven bana. seni bırakmayacağım Seni kaybetmek kendimi kaybetmek demektir. Bizden asla vazgeçmeyeceğim. Lütfen, Aubrey."

Ağzından bir hıçkırık koptu ve ağladı. Onun ıstırapı ve kederi içinden döküldü ve onun içini boşalttı. Bunu ona yapmıştı. Onun affını ya da sevgisini hak etmiyordu. Cehennemde yanmayı hak etti. Ama asla gidemedi çünkü kalmak zorundaydı.

Aubrey ve bebekleriyle onları sevmek, değer vermek ve korumak. Çatılardan başırmak onlarındı. Keşke ona sahip olsalardı.

"Buradayım." Yanına oturdu ve onu kucağına aldı. "Ben hep burada olacağım. Seni hiçbir zaman bırakmayacağım."

Bir süre sonra hıçkırıkları dindi ve onun kollarında kaldı. Nefesi bir umut dalgasıyla boğazında düğümlendi.

"Hayatımın geri kalanını sana değer vererek geçireceğim. Bana sahip olursan, sonsuza kadar seninim - bedenim, kalbim ve ruhum.

Yavaşça içini çekti, nefesiyle boynunu ısıttı. Titredi ve kımıldadığında onun kollarından kaybolacağından korkarak kıpırdamadan oturdu. En sonunda başını kaldırıp yüzüne baktı.

"Landon, kendine ne yapıyorsun?"

"Hayatta kalmaya çalışıyorum sanırım. Hissetmemeye, hatırlamamaya, incitmemeye çalışıyorum." Titrek bir iç çekişle nefesini bıraktı, onun onunla yeniden konuştuğu için rahatlamıştı. O sabah aynadaki yansıması zayıf ve solgundu. Yemek yemek ve uyumak, yapılacaklar listesinin başında yer almıyordu. "Çoğunlukla kendimi senden uzak tutmaya çalışıyorum."

"Neden? Neden benim için daha erken gelmedin?"

"Beni geri alma ihtimalin olduğunu ummaya bile izin veremezdim. Seni çok kötü incittim. Sana gitmeye çok utandım ve çok korktum. Ama zaman geçtikçe sensiz yaşayamayacağım daha da netleşti."

"Yazınızı okudum*Kaliforniya Sahili Aylık*, dedi kısık bir sesle. "Yaptın?" dedi aptalca. Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Biliyor muydu? Daha sonra? Onu ne kadar sevdiğini anladı mı? Landon elini yüzünü ovuşturdu.

"Pasta şefine umutsuzca aşık olduğunu söylemiştin. Beni kastettiğini varsayıyorum."

"Sen. Sadece sen. Her zaman sen." Landon?

"Hmm?" Ona aşık bir adammış gibi bakıyordu. Silmek için başını salladı. "Üzgünüm. Nedir?"

"Söylemiştin*Üzgünüm*çok fazla."

"Çünkü ben. Gerçekten öyleyim.

"Hayır, demek istediğim, asla gerçek kelimeyi söylemezsin.*Üzgünüm*. Her zaman hatalarının sahibisin ve işleri düzeltmek için elinden gelen her şeyi yapıyorsun, ama senin şöyle dediğini hiç duymadım*Üzgünüm*önce."

"Bunu hiç anlamadım." Landon başını yana eğdi ve merak etti.

ne demek istedi Gerçekten o kelimeyi hiç kullanmamış mıydı? Eylem olmadan sadece sözde konuşmanın anlamsız olduğuna inanıyordu. “Hiçbir şeyi değiştirmediginde bir özür anlamsız geliyor. Sanırım yanlışlarımı sözlerle değil davranışlarla düzeltmeyi tercih ediyorum.”

"Öyleyse neden şimdi?"

"Bilmiyorum. Seni incittiğim için ne kadar mutsuz olduğumu bilmeni istiyorum. Keşke sözlerim hiçbir şeyi düzeltmese de yaralarını sarabilseydi. Yaptıklarımı geri alamam ama üzgün olduğumu bilmeni istiyorum ve bunu telafi etmek için bir şans istiyorum."

"Hmm." Düşünceli bir şekilde başını salladı ve kalbine bastırıldığı eline baktı.

Bakışlarını takip etti ve gözleri onun yuvarlak göbeğine takıldı. Suçluluk göğsünde bir bıçak gibi büküldü. Tanrım, Aubrey. Hiç bir fikrim yoktu. Senin için orada olmalıydım. Şişeyi açana kadar bilmiyordum."

Bilseydin bile bebek yüzünden benimle kalmanı istemezdim.

"HAYIR. istediğim sensin Hep seni isteyeceğim. Bebeğimiz için çok mutluyum ama *Sen* benim hayatım. Kendini tutamayarak onun pürüzsüz yanağını eliyle kavradı. “Seninle bir bebek sahibi olmak, pastanın üzerindeki krema. Hamile olduğunu öğrendiğimde, seninle bir aile kurmayı hayal ettiğimi fark ettim."

Burnundan derin bir nefes alırken omuzları yükselip alçaldı ve sonra onun titreyen eline uzanıp karnının üzerine koydu. Bir an için, onun sıcaklığından başka bir şey hissetmedi ve sonra yuvarlak bir kenar avucuna dokundu. Landon bebeği ürküttüğünden endişe ederek elini çekti.

"İyi misin? Bebek iyi mi?"

İkimiz de iyiyiz. Sanırım merhaba demek istiyor, dedi Aubrey, sesine biraz yumuşaklık girerek.

"O?" Kalbi, yapabileceğini bilmediği bir aşkla genişledi. "Evet, bir kızımız olacak. Sadece üç ay içinde."

Nasıl bu kadar mutlu olabilirim? Onları hak etmiyordu ama şüphesiz onlarsız yaşayamayacağını da biliyordu. Landon'ın boynu ve omuzları, sanki içinde özgürleşmek için savaşıyor umudu fiziksel olarak dizginliyormuş gibi gerilmişti. Çaresizliğinin onun sözlerinin anlamını değiştirmesine izin veremezdi.

"Hala korkuyor musun,

Landon?" "Hayır, çünkü seni

hayal kırıklığına

uğratmayacağım."

"Ama bu mümkün değil." Güçlü bir şekilde protesto etmek için derin bir nefes aldı, ama

Aubrey parmak uçlarını onun aralık dudaklarına yerleştirdi. Böyle bir zamanda bile vücudu tepki olarak sıçradı. "Hayat mükemmel değil ama sorun değil. Eğer sendelersen seni yakalarım ve sende benim için aynısını yaparsın."

Landon dondu ve ciğerlerinden hava hızla çıkana kadar nefes almayı bıraktı. "Bu... demek oluyor ki bu bana sahip olacağının anlamına mı geliyor?"

"Ah, seni alacağım, tamam mı?" Aubrey'nin sesi güçlü ve cesurdu, sanki hiçbir şey onu engelleyemiyordu.

Landon ona hayranlıkla baktı. Konuşursa ortadan kaybolabilirdi. Ama parlak, harikulade bir glmsemi yüzünü aydınlattı.

"Haklısın. Bizler uğrunda savaşmaya değeriz. Ne olursa olsun."

"Harikasın." Kocaman açılmış gözlerle ona baktı. "Seni hak etmiyorum."

Aubrey, "Landon Kim, sonsuza kadar seninim - kalbim, bedenim ve ruhum," dedi. "Kalbimi seninkinde tutacağına güvendiğim için kalbini benimkinden tutacağım ve besleyeceğim."

İçini bir rahatlama, sevgi ve neşe kapladı ve titremeye başladı.

Ah, Landon. Kollarını ona doladı. "Sus aşkım. Birlikteyiz. Her şey yolunda şimdi."

"Artık benimsin, gitmene asla izin vermeyeceğim." Sonunda dişlerinin takırdaması durduğunda konuştu.

"Buna güveniyorum." Onu öpmek için eğildi ama o kanepeden kalkıp onu ayağa kaldırdı. *Henüz değil. şimdi zamanımız var.*

"Gözlerini kapat ve benimle gel." Elini sıkıca kavrayarak onu koridora götürdü. "şimdi a onları."

ocuk odasındaydılar. Bebeğin cinsiyetini bilmiyordu, bu yüzden Aria odayı yumuşak bir kremle, uyumlu bir bebek hareketliliği ve pelş emzirme koltuğuyla boyamasını önermişti. Odadaki eşyaların yarısının varlığından bile haberi yoktu ama araştırmasını Aubrey'nin seveceği bir ocuk odası yaratmak için yapmıştı. Bebeğini bytmek isteyeceği bir yer.

"Hoşuna gitti mi?" O sessiz ve hareketsiz kaldığında, Landon ensesini ovuşturdu ve kendini açıklamaya koştu. "Hoşunuza gitmeyen her şeyi değiştirebilirsiniz. Bir kızımız olacağını bilmiyordum."

"Bu senin evin mi? Weldon'dan bir ev mi aldın?"

"*Bizimev.* Hayatınız, arkadaşlarınız ve hayaliniz. Hepsi Weldon'da. Seni bundan asla ayırmazdım. Kulbeniz olduğunu biliyorum ama bebeğin gelmesiyle birlikte daha fazla alana ihtiyacımız olacağını düşündüm. Özellikle daha fazla çocuğumuz olduğunda." Boynundan bir sıcaklık yükseldi ve mahcup bir şekilde omuz silkti. "Yani, daha fazla ocuk istiyorsan, yani."

Landon, onu seviyorum. Bu kreş onun için mükemmel. Ve bu harika evi evimiz yapacağız. Bizim ve munchkinlerin geri kalanının gelmesi için.

Tekrar tekrar başını salladı, boğazındaki yumru konuşmasını engelledi. Landon, Aubrey'yi hak edecek ne yaptığını bilmiyordu ama hayatının geri kalanını ona layık olarak yaşayacaktı.

Aubrey'nin bakışları yüzünden kaydı ve gergin bir sessizlik çöktü. Ellerini mobilyaların üzerinde gezdirerek odanın içinde dolaştı. "Bütün bunları ne zaman yaptın? Ev? Çocuk odası mı?

"Mesajını bir şişede bulur bulmaz. Aria ve Lucien çok yardımcı oldular. Cehennem kadar can sıkıcı ama yine de yardımcı oluyor." Sözleri birbirinin üstüne çıktı. "Sen ve bebek burada benimle yaşayacak mısınız?"

"*Elbette.* Aubrey başını kaldırdı ve Landon'a muzip bir bakış attı. "Başka nerede kalırdık? Bebek bezi görevinden kaçmaya çalışmasan iyi edersin.

Landon gergin bir kahkaha patlatarak onun yanına koştu ve ellerini kavrayarak onun sıcak, kahverengi gözlerinin derinliklerine daldı. Onun gerçek olduğuna güçlkle inanarak eğildi ve ikisi de nefessiz kalana kadar onu öptü.

"Aubrey Choi, seni olduğum her şeyle seviyorum." "Ve seni kelimelerden daha çok seviyorum."

"Gerçekten benim misin?" dedi başparmağını onun pembe yanağında gezdirerek. "Evet. Sonsuza dek seninim." Başını çevirdi ve yanağına bir öpücük kondurdu.

avucunun içi.

"Seni hak edecek ne yaptım?" "Bazı adamların tüm şansı var."

Landon mutfaktan çıktı ve ellerini bir bulaşık beziyle kuruladı. Eti ızgara yapmasına gerek kalmadan önce biraz zamanı vardı, bu yüzden verandada küçük kardeşine katıldı.

"Şanslı piç kurusu," diye mırıldandı Seth, kekten bir ısırık daha alırken. Aubrey Choi'nin başka bir şaheseri; zengin, bitter çikolata ve sakızlı kurabiyenin mükemmel bir karışımı. "Bunları istediğin zaman yiyecek misin?"

Kardeşinin kıskançlığına kıkırdadı, gözleri arka bahçenin diğer tarafındaki Aubrey'ye gitti. Annesinin söylediği bir şeye gülüyordu, burnu onun hayran olduğu şekilde kırışmıştı. Kalbi iki katına çıkmadan önce bir anlığına durdu. Tanrım, onu çok seviyordu. Aubrey'nin bakışları onun düşüncelerini duymuş gibi onunkileri aradı. Gözleri yolun karşısında buluştuğunda, zaman yavaşladı ve ses azaldı ve sadece ikisi vardı. Yanaklarına hafif bir kızarıklık yayıldı ve yüzünde aşk parladı. Gerçekten tüm şans ondaydı.

"Ağzını kapat."

Seth'in alaycı sözleri onu dünyaya geri getirdi ve Landon ona doğru döndü, sefil bir şekilde yüzündeki mutluluğu silmeyi başaramadı.

"Senin de biraz salya aktığını düşünüyorum. Al, sileyim," dedi ağabeyi başparmağını uzatarak.

"İzle evlat. Ben *seninhyung*. Bana biraz saygı göster." Landon bir kahkahayla elini itti. "Ya da kurabiyelere el koyuyorum."

"Hiç hoş değil, adamım." Bütün bir kurabiyeyi ağzına tıkmadan önce yaralı görünmeyi başardı. "Olumsuz. Serin."

"Senden bunları piknik masasına koymanı istemiştin, kendin için biriktirmeni değil." Aubrey, sekiz aylık hamile olan Seth'in karşısında, yumruklarını sıkıca kalçalarına dayamıştı. "Ayrıca, Landon'ın üçlü ipuçları için yer ayırmalısın *vegal-bi*."

"Onları hemen oraya götüreceğim." Başarılı fotoğrafçı kardeşi onun yanına yükseldi.

ayaklar, utangaç bir şekilde gülümsüyor. Görünüşe göre Aubrey için her şeyi yapacaktı, hatta değerli kurabiyelerinden bile vazgeçecekti.

Patronluğuma katlandığın için teşekkürler.

"Sen? Patron mu?" Seth gözlerini büyüttü ve şiddetle başını salladı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Yeter," dedi Landon, Seth'in Aubrey için laf atmasına gülerek. "Git kurabiyeleri ait oldukları yere koy."

Seth geniş bir sırtışıla kasılarak uzaklaştı ve Tara'nın durduğu uzak masaya doğru yöneldi. Landon, ağabeyini ağzı açık bir şekilde onu izlerken yakalamış ve kısa bir endişe sancısı hissetmişti. Seth'in oyuncu olarak bir ünü vardı ama Tara kendi ligindeydi. Kafasını salladı. Bu onu ilgilendirmezdi.

"Biraz ara ver tatlım." Landon, Aubrey'yi kucağına çekti ve onu kollarının arasına aldı.

Sen de değil, diye inledi. "Herkes bana oturmamı söylüyor. Tek yaptığım mola vermek. Şimdi annen bizi görmeden beni kaldır.

"Annem o kadar eski kafalı değil." Alnından öptü ve onu bacaklarının üzerine daha rahat oturttu.

"Haklısın." İçini çekti ve sonunda ona karşı gevşedi, başı onun omzuna düştü. "En sıradan nesnelerde güzelliği nasıl gördüğüne bayılıyorum. Belki de bu yüzden resimleri çok etkileyici."

"Ailemizi ve arkadaşlarımızı ağırlamak harika ama lütfen kendinizi yormayın. Bebek birkaç hafta sonra geliyor."

"İşte bu yüzden bugün bu barbeküyü yapıyoruz. Ayrıca annelerimiz parmağımı bile kıpırdatmama izin vermiyor." Gülümsemek için başını eğdi ve sıcak eliyle yanağını okşadı. "Evimizi küçük bir bebek ve iki cahil ebeveyn tarafından alt üst edilmeden önce herkesle paylaşmak istediğimi biliyorsun."

"Biliyorum."

Aubrey çoğunlukla dalga geçiyordu ama Landon'ın midesi biraz bulandı. Harika bir anne olacaktı ama nasıl bir baba olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kesin olan bir şey vardı. Her zaman küçük kızının yanında olacak ve onu koşulsuz sevecekti.

"Sanırım seni paylaştığım için kışkıranıyorum," dedi.

Utangaç bir şekilde gülümseyerek kızardı ve Landon eğilip onu öpmekten edemedi. Yumuşak ve iffetli olması gerekiyordu ama o geri çekilmeye çalıştığında sızlandı ve ona bastırdı. *İyi o zaman.* Diliyle dudaklarını ayırdı ve onu odalarına taşımaya hazır olana kadar ağzına kadar içti.

"Öhö." Sesi uzaktan duydu. "Çocuklar, lütfen."

Aubrey nefesi kesilerek geri çekildi ve Landon ona gözlerini deviren Tara'ya dik dik baktı.

"Size bir oda tutmanızı söyledim ama bize daha lezzetli yemekler sağlamanıza ihtiyacımız var. Bu arada, biraz soğutun. Dudakların birbirine değdiğinden beri ailem o çite bakıyor. Annelerin kadar eskisi gibi değiller.

"Ben ızgarayı başlatırken lütfen ona eşlik eder misin?" Aubrey yüzünü ellerinin arasına almıştı ve Landon ayağa kalkarken onu dikkatlice koltuğuna oturttu. Tara'ya sırtıttı, öpücüğünden pişmanlık duymuyordu. "Ve bir uyarı olarak, mutfak tezgahına ve evdeki diğer tüm kaygan yüksek yüzeylere tırmanıyor. Yuva yapıyor ve temizlik yapmak istiyor*her şey*."

"Çılgın hamile kadının yere düşmesini engelle. Anladım." Tara ona baş parmağını kaldırdı ve sonunda ikisine bakmak için saklandığı yerden çıkmış olan Aubrey'nin yanına oturdu.

"Hanımlar." Landon hafifçe başını sallayarak hayatındaki en önemli insanlara yemek yapması için Aubrey'yi Tara'nın yetenekli ellerine bıraktı.

★ ★ ★

Aubrey ve Landon'ın itirazlarına rağmen misafirleri arka bahçedeki barbekünün tüm izlerini sildikten sonra ayrılmışlardı. Onlar için bulaşık ve temizlik kalmadığından Aubrey, ayak masajı için onu kanepeye çekmesine izin verdi. Adamın bastırmak istediği bir gıdıklanma noktası vardı ama şişmiş ayaklarının ciddi bakıma ihtiyacı vardı.

"Mmm. Bu çok iyi hissettiriyor." Gözleri seğirerek kapanırken yavaşça iç çekti. "Teşekkür ederim."

"Ben bunun için buradayım," dedi, onun hamilelik sancılarını hafifletmek için daha fazlasını yapabilmeyi dileyerek. Çocuklarını dünyaya getirmek için tüm işi yapmak zorunda olması adil değildi. Kendini oldukça işe yaramaz hissediyordu.

"Senin başka amaçların var." Tek gözünü açtı ve yüzüne yaramaz bir sırıtış yayıldı.

Diğer kullanımlarını hatırlamakta güçlük çekerken bile yanları acıyana kadar güldü. Neşesi azalırken, doğru zaman olduğundan emindi.

"Ne kadar yorgunsun?" diye sordu, yüzünde yorgunluk belirtileri olup olmadığını inceleyerek. "Normal hamileler yorgun. Neden?"

Araba sürmek ister misin? Kalbi boğazında atıyordu. "Elbette."

Tek kaşını kaldırdı. "Ne ile meşgulsün?"

"Hiç bir şey. Neden bir şeylerin peşinde olayım ki?" *Oh, bir şeylerin peşindeyim, hepsi*

Sağ.

Kızın toparlanıp toparlandığından emin olduktan sonra, bir eli saat onda, diğer eli saat ikide direksiyonda olacak şekilde arabasını garaj yolundan çıkardı. Nefesi sığılaşmakla tehdit ediyordu ve kulaklarında kan zonkluyordu.

"Her şey yolunda mı? Garip davranıyorsun.

"Elbette. Neden her şey yolunda olmasın?" *Mükemmel. Onun sorularını kendi sorularıyla yanıtlamaya devam edeceğim. Çünkü bu hiç de şüpheli değil.* "On dakikaya oradayız. Dayan, tamam mı?"

"Hmm."

Aubrey, ışıksız binanın önüne park ettiğinde hâlâ şaşkın görünüyordu. Landon sersemlemiş ve biraz midesi bulanmış hissetti, bu yüzden Landon ondan daha iyi durumdaydı.

"Neredeyiz?" diye fısıldadı binaya girerlerken o da yanından geçtiği her elektrik düğmesini açtı.

Titrek bir nefes aldı. "Umarım gelecekteki restoranıma geliriz."

"Restoranınız mı?" Yanına uzanıp elini karnına koydu. "Ne zaman? Nasıl?"

"Seni eve getirmeye ya da denerken ölmeye karar verdiğimde, benim için en önemli olan şeylerden kaçmayı bırakmam gerektiğini biliyordum. O zamandan beri bir restoran alanı arıyordum.

"Neden bana söylemedin? Atlamak için daha fazla zamana ihtiyacın olduğunu düşündüm ve planlarını sorarak sana baskı yapmak istemedim.

"Sana söylemedim çünkü bunu gerçekten yapabileceğimden emin değildim. Ama bu boşluğu görünce her şey yerine oturdu. Bunu yapıyorum." İki elini de kendi avuçlarına aldı. "Ne düşünüyorsun? Hoşuna gitti mi?"

Yavaşça kendi etrafında dönerek geniş açık mutfak ve samimi ama fazla kalabalık olmayan oturma alanını gördü. "Arkadaki bahçe mi?"

"Evet ve bir kısmını açık hava yemek alanı olarak ayıracağım." Ona göstermeye can atarak onu bahçeye doğru çekeştirerek dış mekan ışıklarını yaktı. Cambria'daki restoranı hatırlıyor musun? O kadar ayrıntılı olmayacak ama yemek yerken doğayla iç içe olma hissine bayıldım."

"Tabiki hatırlıyorum. Harika gibi." Aubrey durakladı ve *Ancak*, nefes alamamak "Ama daha havalı bir yerden başlamak istemediğine emin misin? Santa Monica veya Venedik gibi mi? Bu kalabalık, denemek için bloğun etrafında sıraya girerdi. *the* Landon Kim yemek yapıyor."

"Bu tür bir kalabalığa hitap etmek istemiyorum. Restoranı tedavi edeceklerdi

bir realite TV şovu gibi. Yemek eleştirmeni gerçekten yemek yapabilir mi? Yoksa sözlerini mi yiyecek?" Hoşnutsuzlukla kıkırdadı. "Burada yerel halk için bir restoran işletmek istiyorum. Ama en önemlisi, sana ve bebeğe yakın olmak istiyorum. Eve yakın."

Ah, Landon. Aubrey yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öpmek için parmak uçlarında yükseldi. "Bu harika. Seninle gurur duyuyorum."

Sevgisi ve desteği için minnettar olarak onu kollarının arasına aldı ama ondan önemli bir cevaba daha ihtiyacı vardı. Güç için onun bakışlarını tutarak tek dizinin üzerine çöktü.

"Bana şimdiden çok fazla mutluluk verdin ama daha fazlasını istemekten kendimi alamıyorum. Beni dünyanın en şanslı erkeği yapıp karım olur musun?" Adamın kendisine uzattığı nişan yüzüğüne ağzı açık bir şekilde baktı. Sessizliği karşısında yüreğini bir panik kapladı. "Hemen olması gerekmiyor. İstedğin kadar bekleyebiliriz. Sen hazır olana kadar yüzüğü tutabilirim."

Öğrenecek çok şeyin var, Çekirge, dedi Aubrey, titrek ve ısıltılı bir gülümsemeyle. "Mümkünse haftaya düğünümüz var. Bekarlık günlerin çok geride kaldı."

Bir salak gibi yüzüğü önünde tutarak diz çökmüş kaldı. *Bu bir evet mi?*

Landon Kim, seni seviyorum. Evet ve evet, binlerce kez. Ben seninle evleneceğim." Yüzüğü parmağına takması için elini yönlendirdi ve sabırsızca ellerini çekiştirdi. "Şimdi lütfen ayağa kalk ve beni öp."

★ ★ ★

Düğünlerini yapmak için dört ay beklemeye karar verdiler. Anneler aceleye getirilmiş, tokat gibi bir düğün istemiyorlardı ve Landon zaten kelimenin tam anlamıyla onundu. Aubrey'nin acelesi yoktu.

Öte yandan Morgan, o kadar sabırlı değildi. Koyu renk saçlı, iri gözlü kızları doğum tarihinden iki hafta önce geldi. Ve o mükemmeldi. Kalplerini çaldı ve uyudu ve hayatının ilk üç ayı bir yorgunluk ve neşe bulanıklığı içinde geçti.

Şimdi, yüzüncü gün kutlamasından bir hafta sonra, Anne ve Babanın sevgili aileleri ve arkadaşlarının önünde birbirlerine olan sevgilerini ve bağlılıklarını ilan etme zamanı gelmişti. Ve Aubrey, bunca zaman sonra ilgi odağı olmaya alışmakta zorlanıyordu.

"Elbiseyi beğeneceğini düşünüyor musun?" diye sordu Aubrey, aynanın önünde dönerek.

Aria ve Tara, onu vücudu saran bir gelinlik giymeye ikna etmişti.

bu onun dolgun figürünü vurguladı. Bunun iyi bir tavsiye olduğunu kabul etmesi gerekiyordu. Yeni kıvrımları elbiseyi tamamen sarstı. Bol miktarda zarif dantel ve aplike, sırtının alt kısmına kadar uzanan spagetti askılı elbiseyi ve ince bir konik çizgi halinde ayak parmaklarına kadar inen eteği kaplıyordu. Elbiseyle ilgili ağırbaşlı tek şey, dolgun göğüslerini içine alan kare yakası ve arkasında sallanan uzun balık kuyruğu kuyruğuydu. Cesur ve çarpıcı bir gelinlikti ve çok gergindi.

"İltifat bekliyorsan, seninle dalga geçerim." Tara yavaşça onun etrafında döndü ve sonra onun önünde durdu. "Elbise inanılmaz ve sen tüm dünyadaki en güzel gelinsin."

Aubrey baş nedimesine sırttı. "Bence biraz abarttın ama işe yaradı."

"Her kelimedede ciddiye dim," dedi alay etme belirtisi göstermeden. "Çok güzelsin ve senin adına çok mutluyum, Bree."

"Teşekkür ederim. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Ağlamaya cüret etme. İkimizin de makyajımızı mahvetmesine neden olacaksın, diye uyardı Tara boğuk bir sesle. "Hazır mısın?"

Aubrey ona gülümsedi. "Tabi lan."

Tara, gelin süiti olarak kullandıkları kilerden çıkmasına yardım etti ve Aubrey, koridordan aşağı inmek için merdivenlerin başında hazır bekliyordu. Restoranın güzel açık bahçesi Kern Nehri'ne bakmaktadır ve baharın değişen renkleri her şeyi daha da güzelleştirmiştir.

Landon diz çöküp ona evlenme teklif ettiğinde, onun restoranının düğünleri için mükemmel bir yer olacağını biliyordu. Gelecek ay açılmadan önce iç mekanın bazı son rötuşlara ihtiyacı vardı ama Aria, samimi düğünleri için burayı nefes kesici bir mekana dönüştürmekle harika bir iş çıkarmıştı.

Lavanta ortancaları, beyaz calla zambakları ve şampanya rengi şakayıklardan oluşan aranjmanlar, koridorları kaplayan rustik seramik vazoları dolduruyordu. Dairesel düğün kemeri, parlak yeşil yapraklar ve zengin canlı çiçeklerle kaplı, baharın renkleriyle doluydu. Bir birlik ve sarsılmaz bağlılık vaadiyle parlıyordu. Güzelliği ve anlamı Aubrey'nin nefesini kesti. Dairesel kemer, bu günün -düğünlerinin- sonsuza dek süreceklerinin bir simgesi olduğunu eve getiriyordu.

"Pekala bebeğim." En yakın arkadaşı ona göz kırptı. "Diğer tarafta görüşürüz."

Tara, baş nedimesi olarak çiçekçi kızı koridordan aşağı taşıma onuruna da sahipti. Morgan, pembe fiyonklarla noktalı krem rengi saten elbisesiyle

kıpkırmızı, denizkızı elbisesiyle büyüleyici görünen Tara Teyze'nin kollarında bir melek gibi. En sevdiği kızların sunağa doğru süzülüşünü gören Aubrey'nin gözleri mutlu gözyaşlarıyla doldu.

Gelin alayı başladığında Aubrey biraz sıçradı. Merdivenden aşağı ilk tereddütlü adımlarını attı, vücudunda sinirler zonkluyordu ama Landon'ın yüzündeki büyülenmiş ifade onu korkusuz yaptı. Ağzı açık kaldı ve sahiplenici ve sert bakışları ondan bir an olsun ayrılmadı. Onun siyah smokini içinde ne kadar yakışıklı görüldüğünü görünce kalbi güm güm atıyordu.

Landon beyaz ve uçuk yeşil gül yapraklarıyla dolu koridorda yürürken gülümsedi. Ve Aubrey, kalbinin bekçisi, çocuğunun babası ve müstakbel kocasına doğru attığı her adımda onun sevgisinden daha emin hissediyordu.

Aubrey onunla sunakta buluştuğunda, Landon onun dışında her şeyden habersiz olarak onu yaklaştırdı ve peçesini geri çekti. O anda, o sadece Aubrey'ydi; yeni bir anne, bir kız ya da bir fırıncı değildi. Sadece onun Aubrey'i. Bu inanılmaz adam tarafından görüldü ve sevildi.

"Çok güzelsin, Aubrey Choi," diye fısıldadı kulağına, tüyleri diken diken oldu.

"Sanırım bu, senden bunu son kez duyuşum olacak." İçindeki tüm sevgiyle ona gülümseyene kadar damadın yüzünü şaşkınlık kapladı. "Çünkü birkaç dakika içinde Aubrey Kim olacağım."

"Yapacağına bahse girersin." Dudakları kör edici bir gülümsemeyle yayıldı, gamzesi ona göz kırptı. Gülümseme onu hâlâ pembe yapışkan maddeye çeviriyordu. "Sen olacaksın *Benim* Aubrey Kim.

"Benim olacaksın," diye fısıldadı. "Şu andan sonsuza kadar."

BULGUN TARİFİ

Bulgogi (soya sosu turşusunda kağıt inceliğinde kaburga eti) muhtemelen ABD'de en iyi bilinen Kore yemeğidir ve Koreli-Amerikalı hanelerin temel gıda maddesidir. Aynı zamanda en sevdiğim son teslim tarihi hazırlık tarifi çünkü onu mükemmel porsiyonlarda marine edip dondurabilirsiniz.

İÇİNDEKİLER

- 3 yemek kaşığı esmer şeker (veya toz şeker)
- ½ fincan ben söğüt
- 1 yemek kaşığı erik özü (veya Mirin gibi yemeklik şarap)
- 1 yemek kaşığı kavrulmuş susam yağı
- 1 yemek kaşığı ince kıyılmış sarımsak
- ¼ su bardağı rendelenmiş soğan
- ½ çay kaşığı kavrulmuş susam
- tadına göre karabiber
- 1½ lbs ince dilimlenmiş nervür gözü

TALİMATLAR

1. Kaburga hariç tüm malzemeleri plastik olmayan bir karıştırma kabında şeker eriyene kadar karıştırın.
2. Kaburga gözünü ekleyin ve marine eşit şekilde dağılana kadar hafifçe karıştırın.
3. Bir gece buzdolabında marine edelim.
4. Tavayı orta-yüksek ateşte ısıtın ve bir çiseleyen yağ ekleyin. Tava sıcakken, duman çıkmadığında eti ekleyin ve pişene kadar soteleyin.
5. Bulgogiyi tabağa alın ve üzerine biraz kavrulmuş susam serpin ve hemen pilav (veya erişte veya salata) ile servis yapın.

JAYCI'NIN TAVSİYELERİ

Bulgogi ile sotelemek için her zaman yarım dilimlenmiş soğan ekliyorum. Canım isterse, birkaç yeşil soğan (yaklaşık 3 inçlik parçalara dilimlenmiş) ve dilimlenmiş düğme mantarları da ekliyorum.

Fındıklı Kızılıcık Kurabiye Tarifi

İÇİNDEKİLER

Kurabiye:

- ½ su bardağı tuzsuz tereyağı
- ¾ su bardağı pudra şekeri
- 1 çay kaşığı vanilya özü
- ¼ çay kaşığı
- tuz 1 yumurta
- 1¼ su bardağı çok amaçlı un
- ½ bardak kızılıcık, kurutulmuş ve tatlandırılmış
- ½ su bardağı ceviz, kavrulmuş ve
- tuzlanmış Beyaz Çikolata

Ganaj:

- 1 su bardağı beyaz çikolata
- ½ fincan ağır krema

TALİMATLAR

1. Bir karıştırıcının kasesinde, tereyağı ve pudra şekerini birleştirin ve hafif ve kabarık olana kadar karıştırın.
2. Vanilya ve tuzu ekleyin ve birleştirmek için karıştırın.
3. Yumurtayı ekleyin ve sadece birleştirilene kadar karıştırın.
4. Yavaş yavaş unu ekleyin ve karışana kadar karıştırın. Fazla karıştırmayın.
5. Kızılıcıkları ve cevizleri doğrayın ve hamura karıştırın.
6. Hamuru bir parça parşömen kağıdı üzerinde bir araya getirin ve yaklaşık 12 inç uzunluğunda ve 1½ inç çapında bir kütük haline getirin. Parşömen kağıdına sarılıyken, pürüzsüz bir kütük şekli oluşturmak için yuvarlayın.
7. Sertleşene kadar soğutun.
8. Fırını önceden 350°'ye ısıtın.
9. Parşömen kağıdı ile iki fırın tepsisini hizalayın. Hamur kütüğünü buzdolabından çıkarın ve şekli elinizden geldikçe korumaya çalışarak ½ inçlik yuvarlaklar halinde dilimleyin. Yuvarlakları fırın tepsisine düz bir şekilde yayın ve alt kenarları hafifçe kızarana kadar 15-18 dakika pişirin.

Kurabiyeler soğurken ganajı hazırlayın:

1. Beyaz çikolatayı doğrayın ve ısıya dayanıklı bir kaba alın.
2. Ağır kremayı kaynayana kadar ısıtın ve çikolatanın üzerine dökün. Birkaç dakika bekletin ve ardından tamamen pürüzsüz olana kadar karıştırın.
3. Kurabiye ve ganaj soğuduktan sonra, kurabiyeleri ganajın yarısı kaplanacak ve yarısı açık kalacak şekilde batırın. Servis yapmadan önce ganajın donmasına izin verin.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap beni kurtardı. Dünyam üzerime yıkılıyordu ve gerçekliğimden siliniyordum. Beni yeniden inşa eden bu kitaptı. yazmak için her oturduğumda *Tatlı Bir Karışıklık*, içinde kendimi gördüm - ve bu benim en iyi benliğimdi. Kim olduğum ya da hayatta boş boş dolaşan kabuğum değil, en iyi benliğim - olmam gereken kişi. Ve bu sevgili kitabın yayınlanmasıyla, ben *ben* kim olmak istediğimi

Bu kitabı yazarak hayatı dolu dolu yaşama cesaretini buldum ve umarım onu okumak sevgili okuyucularıma kahkaha, umut ve gelişme cesareti verir.

Muhteşem menajerim Sarah Younger'a, bana inandığınız ve bu kitabı olabilecek en iyi hale getirmek için kışınızı yırttığınız için teşekkür ederim. İnancınız, açık sözlülüğünüz, desteğiniz ve sıkı çalışmanız olmadan hayalim gerçekleşmezdi. Sen gerçekten hayatımda bir nimetsin.

Editörüm Tiffany Shelton'a ve St. Martin's Griffin'deki harika ekibinize. Bu kitaba olan tutkunuz ve heyecanınız bana ilham verdi ve mümkün olduğunu düşündüğümden daha çok çalışmamı sağladı. Umarım sıkı çalışmamız, bizimkini zenginleştirdiği gibi okuyucularımızın hayatını da zenginleştirir.

Ve bu kitabı benim için okuyan ilk kişilere; en iyi arkadaşım Lulu Lin, Eleanor Welke, Traci Critton ve yazar Jennifer Hoopes'a. Sevgi dolu desteğiniz ve bir yazar olarak kendime inanmama yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Sen olmasaydın bu kitabı bitiremezdim.

İlk profesyonel editoryal mektubumu yazan serbest editörüm Judi Lauren'e. Beni bu kitabı rafa kaldırmamaya ikna ettiğiniz ve ayrıca beni dürüst akıl hocam Sonya Weiss ile tanıştırdığınız için teşekkür ederim. Sonya, bana yazmak ve hayat hakkında çok şey öğrettin. Sen bir ilham kaynağısın.

Fırınıc arkadaşım Allison Holcher'a, hayatıma mükemmel bir anda girdiğiniz için teşekkür ederim - kelimenin tam anlamıyla ne çok geç ne de erken - lezzetli, *Tatlı Bir Karışıklık*— okuyucularım için ilham verici bir kurabiye tarifi. Çok tatlısın. Ve Simone Dole'a, bana bir fırın işletmenin inceliklerini ve püf noktalarını öğrettiğiniz için teşekkür ederim. Aubrey, yardımınız sayesinde gerçekçi ve fırın işletmek konusunda bilgili görünüyor. Ayrıca, Shaida Kafe-ee ve Luis'in sevimli ikilisine

Armando Gomez, bana ticari gayrimenkulün inceliklerini ve bir fırın için yeni bir yer kiralamaya giden işi sabırla öğrettiğiniz için teşekkür ederim.

Ve sevgili aileme, her zaman yanımda olduğunuz için çok çok teşekkür ederim. Ben. Özellikle şair olan babama bana yazma genini verdiği için ve anneme her şeye rağmen sebat etme azmini öğrettiği için. Mücadelemi izlemek için kalbinizin kırıldığını biliyorum, ama umarım bu kitabın yayınlanmasından ve beraberinde getirdiği umuttan dolayı iyileşirsiniz. Şimdi, beni izlediğinizde kalplerinizin uçmasını istiyorum, çünkü mücadelelerim beni daha güçlü yaptı ve kendimin en gerçek versiyonu yaptı. Yolculuğumun her aşamasında sendelemeden beni sevdiğin için teşekkür ederim. Bana olan sürekli, koşulsuz inancın her şey.

YAZAR HAKKINDA

JAYCI LEE toplayabildiği her boş saniyede dokunaklı, seksi ve kahkahalarla dolu aşk romanları yazıyor ve savunma avukatı olarak on beş yıllık kariyerinden yarı emekli. Yemek yemeyi, şarabı ve seyahat etmeyi seviyor ve bu arada karakterleri de öyle. Jayci, uzun boylu, esmer ve yakışıklı kocası, sınırsız enerjiye sahip iki harika çocuğu ve sevimliliği büyük bir dikkat dağıtıcı olan tüylü bir kurtarıcıyla güneşli Kaliforniya'da yaşıyor. O yazarı *Tatlı Bir Karışıklık*. E-posta güncellemelerine kaydolabilirsiniz [Burada](#).

**Bu St. Martin's Press
e-kitabını satın aldığınız
için teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler ve yeni çıkanlar
ve diğerk harika okumalar hakkında bilgi almak
için,
bltenlerimize kaydolun.

Sign Up

Veya şu adresten bizi evrimii ziyaret
edin:us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için tıklayın[Burada](#).

İÇİNDEKİLER

Baş sayfa Telif
Hakkı Bildirimi
özveri

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
4. Bölüm
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
10. Bölüm
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
17. Bölüm
18. Bölüm
19. Bölüm
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25

Bulgogi Tarifi
Cevizli Kızılıcık Kurabiye Kurabiye Tarifi
teşekkürler
yazar hakkında
telif hakkı

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm kişiler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayal ürünü olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Publishing Group'un bir baskısı olan St. Martin's Griffin tarafından yayınlandı.

TATLI BİR MÜZİK.Telif hakkı © 2020, Judith J. Yi'ye aittir. Her hakkı saklıdır. Bilgi için St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271 adresine gidin.

www.stmartins.com

Kapak çizimi ve tasarımı Philip Pascuzzo'ya aittir

Kapak resmi: pasta (c) Kathykonkle/Getty Images

Kongre Kütüphanesi basılı baskıyı şu şekilde kataloglamıştır: İsimler:

Lee, Jayci, yazar.

Başlık: Tatlı bir karmaşa / Jayci Lee.

Açıklama: İlk baskı. | New York: St. Martin's Griffin, 2020. |

Tanımlayıcılar: LCCN 2020001336 | ISBN 9781250621108 (ticari karton kapaklı) | ISBN 9781250621115

(e-kitap) Konular: GSAFD: Aşk hikayeleri.

Sınıflandırma: LCC PS3612.E2239 S94 2020 | DDC 813/.6—dc23 LC

kayıtlı şu adreste mevcuttur:<https://lcn.loc.gov/2020001336>

e-ISBN 9781250621115

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya ticari kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Corporate ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili hat 5442 veya şu adrese e-posta göndererek iletişime geçin:MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com.

Birinci Basım: 2020